

РАЗДЕЛЕНАТА ИМПЕРИЯ

ВТОРА КНИГА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Кралят на Тръните

МАРК ЛОРЪНС

Несъмнено поредица, която ще се стовари с гръм и трясък!

Ню Йорк Таймс

МАРК ЛОРЪНС

КРАЛЯТ НА ТРЪНИТЕ

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

В „Принцът на тръните“, първа книга от поредицата „Разделената империя“, Марк Лорънс дава живот на една затрогващо мрачна история — историята на момче, което търси сила и мъст. Сега, в „Кралят на тръните“, момчето е почти мъж и пътуването към зрелостта го отвежда в дълбокия мрак на собствената му същност...

Момчето, което иска да бъде крал, вече е седнало на трона.

Едва деветгодишен, принц Хонорий Йорг Анкрат се е заклек да отмъсти за смъртта на майка си и брат си и да накаже баща си, задето не го е сторил той. На петнайсет тази клетва вече е почти изпълнена. Сега е на осемнайсет... и трябва с меч да удържи онова, което е взел с жестокост и коварство.

Крал Йорг е човек преследван — от призрака на малко момче, от тайнствена медна кутийка, от страстта си по една жена, която язди с врага му. Тормозен от кошмари за зверствата, които е извършил сам, и за другите, които е понесъл като дете, той е изпълнен с гняв.

И сякаш този гняв не стига, сякаш жаждата за мъст не го изяжда отвътре, двайсетхилядна армия е тръгнала към портите на замъка му. Врагът е много по-силен от него. Йорг знае, че това е битка, която не може да спечели честно. Ала в тъмно подземие Йорг е открил неща древни и отдавна изгубени. Някои биха ги нарекли магия. Йорг не е сигурен. Знае само, че би могъл да използва тайните им в предстоящата битка — да ги използва по ужасен начин...

Марк Лорънс е учен, който работи върху изкуствения интелект. Има двойно гражданство — британско и американско, има и високо ниво на достъп до секретна информация както в Щатите, така и във Великобритания. Достатъчно квалифициран е да каже: „Това не е висша математика... о, момент, всъщност е точно това.“ Семейство, с четири деца, живее в Бристол.

ПРОЛОГ

Намерих тези страници пръснати по скалите от капризен вятър. Някои бяха толкова обгорели, че думите не личаха, други се разпадаха в ръцете ми. И въпреки това ги събрах, надпреварвах се с повеите, сякаш страниците разказваха моята история, а не нейната.

Историята на Катерин, леля Катерин, сестрата на моята мащеха, Катерин, за която от четири години копнеех безутешно, Катерин, която чертае чудати пътеки в сънищата ми. Няколко десетки оръфани страници, безтегловни в ръката ми. Снежинки се плъзгаха по тях, твърде студени да залепнат.

Седях сред дима и отломките на замъка си, сляп за мъртвите, които воняха на купчини. Планини се издигаха околоръст и в сравнение с тях ние изглеждахме като джуджета, дори Призрачния и обсадните машини приличаха на играчки, захвърлени след като са изиграли своята роля. Очите ми сълзяха от дима на огньовете, студеният вятър ме пронизваше до кости, но аз седях там и четях спомените ѝ.

1.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

*3 ОКТОМВРИ, ГОДИНА 98 ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО
АНКРАТ. ВИСОК ЗАМЪК. СТАЯТА С ФОНТАНА.*

Стаята с фонтана е грозна като всички други стаи в този грозен замък. Фонтан няма, само нещо като чучур в паница, който капе по малко. Придворните дами на сестра ми пръскат стаята по шевовете и шият, вечно шият, а на мен цъкат неодобрително, задето пиша, сякаш мастилото оставя петна, които никой и нищо не може да отмие.

Главата ме боли, червивият корен не помага. Брат Глен каза, че е почистил раната, но аз намерих в нея парченце от керамика. Гадно човече е този Глен. А вазата ми я подари мама на изпроводяк, когато тръгнах със сестра си. Мислите ми скачат, главата ме боли, а проклетото перо не ме слуша.

Дамите бродират ли, бродират. Бод зад игла, кръстат бод, бод по диагонал. Боцкат умело с острите си иглички, а мозъчетата им затъпяват ли, затъпяват. Мразя ги — вечно цъкат с език, боцкат с иглите и завалят говора си по анкратски.

Погледнах какво съм написала вчера. Не помня да съм го писала, но явно съм, защото в дневника ми пише как Йорг Анкрат се е опитал да ме убие, след като е удушил Хана. Ако наистина е искал да ме убие, пък макар и с импровизирано оръжие като вазата на мама, сигурно щях да съм мъртва. Умее да убива той, за друго може и да не става, но да убива умее. От Сарет разбрах, че онова, дете Йорг го каза в тронната зала, за хората в Гелет, които били изгорели от първия до последния... всичко било вярно. Замъкът на Мерл Гелетар вече го нямало. Виждала съм го като малка този

Мерл. Помня, че беше с червено лице и много зъл. Помня, че се изплаших, приличаше ми на човекоядец. За него не ми е мъчно. Но другите, хилядите други хора... Не може всички да са били лоши.

Трябваше да намушкам Йорг, преди той да ме фрасне с вазата. Но ръцете често не ме слушат, проклетите. Ето и сега — треперят, а с тях и перото; не могат да бродират; и не намушкват племенници, когато им казвам да го направят... Брат Глен каза, че момчето ми било съдрало роклята. Вече за нищо не става горката. Дори празноглавите придворни дами с иглите и конците си не могат да я спасят.

Много взех да злобея. Заради главоболието ще да е. Сарет все ми повтаря да съм мила. Бъди мила. Маери Кодин например не била чак толкова лоша, не била само клюкарка и бродирачка. Да, ама сега седи с другите, бродира и цъка с език. Ако сме само двете, може би ще намеря за какво да си говоря с Маери. Ето. Мила съм. Толкоз за един ден ми стига. Сарет винаги е мила и докъде я докара това? Омъжена е за старец, при това не някой кротък дедик, а човек студен и страшен, и в корема ѝ расте дете, което сигурно ще е диво като Йорг Анкрат.

Ще ги накарам да погребат Хана в горското гробище. Маери каза, че там щяло да ѝ е добре. Всички слуги в замъка ги погребвали там, освен ако семействата им не си ги приберели. Рече също, че щяла да ми намери нова камериерка, но... как да сменя Хана, все едно е скъсана дантела или счупена ваза? Толкова е коравосърдечно. Утре ще отидем на гробището. Сега някакъв човек ѝ сковавал ковчега. Имам чувството, че забива пироните не в дървото, а в моята глава.

Трябваше да оставя Йорг да умре още там, на пода в тронната зала. Но ми се стори нередно. Проклет да е.

Утре ще погребем Хана. Тя беше стара и все се оплакваше от болезките си, но това още не значи, че е била готова да си отиде. Ще ми липсва. Корава жена беше, дори жестока понякога, но с мен беше мила. Не знам дали ще се

разплача, когато я положим в гроба. Би трябвало. Но не знам дали ще се разплача.

Но това е за утре. Днес имаме гост. Принцът на Стрела ще идва, заедно с брат си принц Еган и свитата им. Подозирам, че Сарет иска да ме омъжи в техния дом. Или тя, или онзи старец, крал Олидан. Напоследък Сарет рядко мисли със собствената си глава. Ще видим.

Май ще е добре да си легна сега. Да поспя. Току-виж утре съм се събудила без главоболие. Току-виж странните сънища се разкарали. Може пък вазата на мама да ги е прогонила от главата ми.

СВАТБЕН ДЕН

„Отвори кутията, Йорг.“

Гледах я. Медна кутийка с гравирани тръни, без ключалка или закопчалка.

„Отвори кутията, Йорг.“

Медна кутия. Твърде малка, за да побере глава. Най-много детски юмрук да вкараш в нея.

Чаша, кутията, нож.

Гледах кутията и мътните отражения на пламъците в огнището. Топлината им не стигаше до мен. Оставих огъня да догори. Слънцето се смъкна и сенки откраднаха стаята. Спрях поглед върху жарта. Среднощ отмина, а аз все така седях и не мръдвах, като да бях издялан от камък, като че движението беше грях. Напрежение ме връзваше на възли. Усещах го в челюстите си, в скулите. Усещах неравностите на дървената маса под върховете на пръстите си.

Луната изгря и нарисува призрачни сенки по каменния под. После откри сребърната ми чаша с недокоснатото вино и почна да си играе с метала. Облаци глътнаха небето и в мрака заваля дъжд, натежал от стари спомени. В малките часове на нощта, изоставен от огън, луна и звезди, аз посегнах към кинжала. Опрях наточеното му острие в китката си.

Детето лежеше неподвижно в ъгъла, крайниците му свити по начин несъвместим с живота, непоправимо мъртво. Понякога си

мисля, че съм виждал повече призраци, отколкото живи хора, но това момче, това четиригодишно дете, не спира да ме преследва.

„Отвори кутията.“

Отговорът се криеше в кутията. Това поне знаех. Момчето искаше да я отворя. И аз исках да я отворя, исках да пусна спомените, да се излеят, нищо че са тъмни, нищо че са опасни. Притегляше ме като ръба на пропаст, все по-силно, обещаваше избавление.

— Не.

Обърнах стола си към прозореца. Дъждът постепенно обръщаше на сняг.

Кутията я донесох от една пустиня, така гореща, че да те изгори и без помощта на слънцето. Четири години я пазя. Нямам спомен кога за пръв път е попаднала в ръцете ми, нито от кого съм я взел, знам само, че в нея има ад, който едва не ми прекърши разсъдъка.

Лагерни огънове блещукаха далечни в суграшицата. Толкова бяха много, че очертаваха релефа под себе си, възвишенията и падините на планинския терен. Три долини с хора на Стрелянския принц. В една не биха могли да се съберат. Три долини, пълни с рицари и стрелци, пешаци, пикари, брадвари и мечоносци, каруци и фургони, обсадни машини, стълби, въжета и катран. И някъде там, в синя шатра, Катерин Ап Скорон със своите четири стотици, изгубена в множеството.

Тя поне ме мрази. Предпочитам да умра от ръката на човек, който иска да ме убие, който ще почерпи удовлетворение от смъртта ми.

До ден войските на противника ще ни обградят, ще затворят последните долини и планински пътечки към изтока. И тогава ще видим. Четири години удържах Призрачния, откакто го отнех от чичо си. Четири години съм крал на Ренар. Няма да се дам лесно. Не. Битката ще е на живот и смърт.

Сега детето стоеше вдясно от мен, обезкървено и мълчаливо. Не излъчваше светлина, но винаги го виждах в мрака. Дори със затворени очи. Гледаше ме с очи досущ като моите.

Махнах острието от китката си и вместо това почуках с върха му по зъбите си.

— Нека дойдат — казах. — За мен ще е облекчение.

Самата истина.

Станах и се протегнах.

— Остани или се махай, призрако, както решиш. Аз мисля да поспя.

Виж, това си беше лъжа.

Слугите дойдоха призори и аз ги оставих да ме облекат. Глупава работа, но излиза, че когато си крал, правиш като кралете. Дори ако си крал с медна коронка, имаш един-единствен грозен замък, а земите ти се катерят и спускат под непристоен ъгъл и приютяват повече кози, отколкото хора. Излиза, че поданиците са по-склонни да умрат за крал, когото всяка сутрин обличат нескопосани селянци, отколкото за крал, който сам може да си облече дрехите.

Закусих с гореща питка. Казал съм на пажа си всяка сутрин да чака с една гореща питка на вратата на покоите ми. Макин ме настигна, докато вървах към тронната зала, токовете на ботушите му тракаха по каменните плочи. Умее да вдига шум Макин, има талант за това.

— Добро утро, ваше величество — каза той.

— Зарежи тия глупости. — Целият бях в трохи. — Имаме проблем.

— Същият проблем, който го имахме на прага си и снощи? Онзи във вид на двайсет хиляди войници? — попита Макин. — Или нещо ново?

Зърнах детето в сянката на една отворена врата. Призраците и дневната светлина не се долюбват по принцип, но този се появяваше във всяко притулено къоше.

— Нов — рекох. — По обед се женя, а нямам какво да облека.

2.

СВАТБЕН ДЕН

— Принцеса Миана е под грижите на отец Гомст и сестрите на Божията майка — докладва Кодин. Горкият още се чувстваше зле в кадифетата на шамбелан. Командирската униформа на Горски страж му е била далеч по-удобна, види се. — Трябвало да направят някои проверки.

— Добре че никой не напире да провери моята чистота. — Настаних се на трона. Адски беше удобен — гъши пух и коприна. Да го раздаваш крал е достатъчно неприятно и без разните му там готически столове. — Как изглежда принцесата?

Кодин сви рамене.

— Пратеник донесе това вчера — рече и ми показа златна кутийка с размерите на монета.

— Е, и как изглежда?

Той сви отново рамене, отвори кутийката с палец и примижа към миниатюрата вътре.

— Малка.

— Дай! — Взех медальона от ръката му и го погледнах. Художниците, които се трудят седмици наред върху тези нещица и ги рисуват с косъм вместо с четка, задължително разкрасяват модела си, сякаш противното би зачеркнало положения труд. Миана изглеждаше сносно. Не притежаваше хъса на Катерин, онзи натегнат поглед, който ти казва, че човекът насреща е истински жив и поглъща всеки миг с наслаждение. Но, откровено казано, на мен всички жени ми изглеждат привлекателни. Така де, колцина придирчиви осемнайсетгодишни мъже познавате?

— И? — попита Макин иззад трона.

— Малка — отвърнах и пуснах медальона в един джоб на робата си. — Много ли съм малък да се женя? Почвам да се чудя дали...

Макин сви устни.

— Мен ме ожениха на дванайсет.

— Лъжеш! — Нито веднъж през всичките ни години заедно със Макин от Трент не беше споменавал да има жена. Успя да ме изненада, признавам. Трудно е да пазиш тайни, когато си на пътя и пиеш бира с братята около лагерния огън, след като цял ден си пускал кръв на този и онзи.

— Не бе, не лъжа — рече той. — Но на дванайсет си малък. На осемнайсет обаче си точно на години да се ожениш, Йорг. Даже си позакъснял, ако питаш мен.

— Какво стана с жена ти?

— Почина. Имаше и дете. — Стисна устни.

Добре е да разбереш, че не си знаел всичко за един човек. И че винаги може да те изненада с нещо ново.

— Е, значи моята бъдеща кралица е почти готова — казах. — И с тази дрипа ли да застана пред олтара? — Подръпнах тежката яка от златотъкан брокат, която ми жулеше на врата. Не че ми пукаше как съм облечен, но сватбата си е шоу, което ще видят и благородници, и простолудие, така че си струва да играеш по правилата.

— Ваше величество — каза Кодин. Крачеше нервно пред подиума. — Това... нещо със сватбата е... по никое време. Имаме армия на прага.

— А и откровено казано, Йорг, никой не знаеше, че дамата идва, докато онзи ездач не похлопа на портите — добави Макин.

Разперих ръце.

— И аз не знаех, че ще пристигне снощи. Не съм магьосник все пак. — Зърнах мъртвото дете сгърбено в един далечен ъгъл. — Надявах се да пристигне преди края на лятото. А и онази армия има да измине още три мили и повече, ако иска да потропа на портите ни.

— Дали да не отложим сватбата, а? — Кодин мразеше поста си на шамбелан, мразеше го от дъното на душата си. Сигурно точно затова сметнах, че само на него мога да го поверя. — Докато условията не... докато времето не се пооправи.

— Двайсет хиляди пред прага ни, Кодин. И едва хиляда отсам стените. Е, по-голямата част са отвън, защото замъкът ми е твърде малък да ги побере, проклет да е. — Усмихнал се бях. — Не мисля, че условията ще се подобрят. Така че защо да не дадем на армията и кралица, за която войниците ни да умрат, а не само крал?

— А с армията на Стрелянския принц какво ще правим? — попита Кодин.

— Само за сведение, това от онези случаи ли е? Когато се правиш, че нямаш план, и така до последния момент? — попита Макин. — А после се оказва, че наистина нямаш?

Попита го сериозно обаче, мрачно дори. Дали и той не виждаше мъртви деца, запитах се, своето собствено например? Двамата често се бяхме изправяли лице в лице със смъртта и Макин винаги я срещаше с усмивка.

— Хей, моме! — извиках на слугинчето, което се мотаеше в дъното на залата. — Иди и кажи на оная жена да ми донесе нещо свястно за обличане, като за сватба. И без дантели! — Станах и сложих ръка на ефеса на меча си. — Нощните патрули сигурно вече са се прибрали. Хайде да слезем в източния двор и да чуем какво ще докладват. Пратих Кент Червения и Малчо Райчо с един от патрулите на Горски страж. Да чуем какво мислят за мъжете от Стрела.

Макин тръгна напред. Кодин се беше вманиачил на тема убийци. Аз знаех какво дебне в сенките на замъка ми и не за убийци се притеснявах. Макин зави зад ъгъла. Понечих да го настигна, но Кодин ме задържа с ръка на рамото.

— Принцът на Стрела няма сметка да ми праща тайни убийци, Кодин. Нито да ми овкусява сутрешната питка със смъртниче. Не, той иска да стовари отгоре ни своите двацет хиляди и да ни размаже на пихтия. Човекът е амбициозен, стреми се към императорския трон. Мисли си, че е пъхнал крак през Златната порта. Сега той гради легенда около себе си и не му трябва ножове, които удрят в мрака.

— Освен това не си струва да праща убийци, щото армията ти е смешна — подхвърли Макин и се ухили през рамо.

Патрулът ни чакаше, мъжете потропваха с крака да се стоплят. Жени от замъка се суетяха около ранените. Оставих командира на патрула да докладва на Кодин и извиках Кент Червения. Райк надвисна неканен зад него. Четирите години живот в замъка с нищо не бяха смекчили ръбовете на Райк, пак си беше двуметров грозен нрав в комплект с лице, което е в пълна хармония с подлата и брутална душица, обитаваща великанската му снага.

— Малчо Райчо — рекох. Не бях говорил с него от известно време. От години. — Как е прекрасната ти съпруга? — Всъщност

изобщо не я бях виждал, но несъмнено трябваше да е страховита жена.

— Счупи се — рече той и сви рамене.

Обърнах му гръб, без да коментирам. Има нещо в Райк, което винаги ме наежда. Нещо стихийно, нещо с кървави зъби и нокти. Или пък ми действа така заради великанския си ръст.

— Е, Кент — рекох. — Каж ми добрите новини.

— Много са — отвърна той и се изплю в прахта. — Напускам.

— Тъй, тъй. — Преметнах ръка през раменете му. Кент не надвишава средния ръст, но е здрав и корав, само кости и мускули, и адски бърз. Едно нещо го отличава от тълпата и това е мозъкът му на убиец. Хаос, заплахи, кървави убийства — нищо такова не е в състояние да наруши спокойствието му. В миг на най-голяма криза той обмисля положението от всички ъгли, следи огневите линии, търси пролука и я намира.

— Тъй, тъй. — Придърпах го към себе си, стиснал с ръка врата му. Запъна се, но не посегна да извади оръжие, признавам му го.

— Няма лошо. — Побутнах го по-далеч от патрула. — Но да предположим, че останеш. Просто така, хипотетично. Да предположим, че от тази страна на стената си само ти, а от другата страна — двайсетина противникови войници. Долу-горе такова е било съотношението на силите, от което ти беше излязъл с чест малко преди ние да те открием при онова езеро в Ратън, нали? — Кент се поусмихна. — Как би спечелил такава една битка, Червен? — Използвах прякора му нарочно, да му напомня за онзи незабравим ден, когато той стоеше полумъртъв, но ухилен до уши и целият покрит с кръвта на други хора.

Кент прехапа устна и впери поглед покрай мен незнайно къде.

— Натъпкали са се, Йорг. Натъпкали са се в долините. Много са нагъсто. Ако един мъж ще се бие срещу двацет, трябва да е адски бърз, да напада и да се движи постоянно. Щото всеки противник ще му е щит срещу следващия. — Погледът му се върна към настоящето и той поклати глава. — Но армията не можеш я използва по този начин, като един човек.

Кент Червения имаше право. Кодин беше обучил войската ни добре, особено мъжете от татковия Горски страж, но в битка единството не трае дълго. Заповедите се губят, не стигат до предназначението си, остават нечути или биват чути изопачено, и рано

или късно битката се обръща на кърваво меле, а тогава съотношението на силите си казва тежката дума.

— Ваше величество? — Беше жената от кралската гардеробна, държеше някаква дреха.

— Мейбъл! — Разперих широко ръце и я стрелнах с опасната си усмивка.

— Мод, господарю.

Не беше от плашливите, признавам.

— Мод, вярно — кимнах аз. — Е, с това ли ще се ожения значи?

— Стига да ви хареса, господарю — отвърна тя и даже се сгъна в лек реверанс.

Взех дрехата. Тежичка беше.

— Котки? — попитах. — Като гледам, май бая котки са одрали за това чудо.

— Самур — каза жената и стисна устни. — Самур и златна бродерия. Граф... — прехапа си езика, преди да е довършила.

— Граф Ренар се е оженил с тази дреха, нали? — попитах аз. — Е, щом онова копеле я е сметнало за приемлива, значи ще свърши работа и на мен. Поне ще топли, като гледам. — Чичо Ренар ми беше длъжник за тръните, за изгубена майка и изгубен брат. Бях му взел живота, замъка и короната, но той още ми беше длъжник. Една самурена роба не можеше да занули сметката ни.

— Добре ще е да побързаш, кралю — рече Кодин. Стрелкаше с очи двора горкият, озърташе се за убийци. — Трябва да направим втора проверка на отбранителните линии. Да планираме продоволствието за кенските стрелци, а също да обсъдим условията. — Поне събра достатъчно смелост да ме погледне в очите при последното.

Върнах робата на Мод и ѝ позволих да ме облече под погледите на мъжете от патрула. Не удостоих Кодин с отговор. Бледен ми се виждаше. Винаги съм го харесвал, от първата ни среща, когато се опита да ме арестува, та досега, когато дръзваше да намекне за капитулация. Смел, разумен, способен, честен. Мъж за пример.

— Хайде да приключваме — казах аз и тръгнах към параклиса.

— Необходимо ли е? Това с женитбата? — Пак Кодин. Упорито играеше ролята, на която лично го бях насадил. Говорì ми, така му бях заръчал. Никога не допускай мисълта, че съм непогрешим. — Стане ли

ви съпруга, може да пострада сериозно. — При последното Райк се изкиска. — Ако е само гостенка, ще поискат откуп за нея и ще я върнат на Конски бряг.

Разумен, честен. Качества, които не бих могъл дори да имитирам.

— Необходимо е.

Стигнахме до параклиса по спираловидна стълба, покрай рицари с тежки брони. Гербът на граф Ренар още прозираше под моя на нагръдниците, сякаш властвах тук от четири месеца, а не от четири години. Поданиците от благородно потекло, които се бяха оказали твърде бедни, твърде глупави или твърде лоялни, за да избягат, вече се бяха събрали в параклиса. Селяните чакаха в двора отвън. Надушвах ги осезаемо.

При вратите спрях и вдигнах пръст, преди рицарят да е посегнал към дръжката.

— Условия?

Пак видях детето, този път под кръстосаните знамена на стената. Беше пораснало заедно с мен. Преди години го виждах като бебе, което ме гледа с мъртви очи. Сега беше на четири-пет. Почуках с пръсти по челото си в бърз ритъм.

— Условия? — повторих. Изричах думата само за втори път, но тя вече ми звучеше странно, лишена от смисъл, както става с думите, ако ги повториш многократно. Сетих се за медната кутия в стаята си. Изби ме студена пот. — Няма да има условия.

— В такъв случай накарайте отец Гомст да побърза с церемонията — каза Кодин. — Да приключим тук и да се погрижим за отбраната.

— Не — рекох. — Няма да има отбрана. Ще нападнем ние.

Бутнах рицаря от пътя си и отворих широко вратите. Параклисът беше пълен с хора, претъпкан. Изглежда, моите благородници бяха победни, отколкото си мислех. А вляво — ярко петно в сини и виолетови оттенъци, придворни дами и рицари с брони в цветовете на дом Утрен, цветовете на Конски бряг.

При олтара пък, свела глава под венец от лилии, стоеше невестата ми.

— Мамка му — рекох.

Малка си беше. На дванайсет или там някъде.

3.

В мир брат Кент се връща към архетипа си — прост селянин, преследван от доброто си сърце, който търси Бог в каменните къщи, където плачат набожните. Битката къса такива окови. Във война Кент Червения се пресяга към божественото.

СВАТЪБЕН ДЕН

Браковете бяха слабото лепило, което крепеше Стоте от пълен разпад. Бяха балсамът, който успокояваше временно инфекцията и осигуряваше кратки интерлюдии от мир, паузи в кръвопролитната Война на Стоте. А този конкретен брак висеше като меч над главата ми близо четири години.

Вървах по пътеката между скамейките в параклиса, а наоколо ми се тълпеше каймакът на Ренар. То пък един каймак, тури му пепел. Проверил бях архивите и знаех, че повечето ми велможи са внуци на козари. Чудно ми беше, че са останали. На тяхно място щях да разсъждавам като Кент Червения и отдавна да съм прехвърлил Матераците с каквото мога да нося на гръб.

Миана ме следеше с поглед, свежа и наперена като лилиите на главицата си. И да я плашеше съсипаната лява половина на лицето ми, не го показваше. Засърбяха ме пръстите да ги плъзна по грапавите белези на бузата си. Жегата на онзи огън се разля за миг по вените ми, споменът за болката стегна възли по цялото ми тяло.

Застанах до невестата си пред олтара и погледнах назад. И в миг на пределна яснота разбрах. Хората, събрали се в параклиса, очакваха от мен да ги спася. Все още вярвах, че със своята шепя войници аз мога да удържа замъка и да спечеля битката. Прииска ми се да им кажа истината, да ги просветля за онова, което знаеха близките ми хора, малцината, които наистина ме познаваха. Че в мен има нещо чупливо,

което е готово да се прекърши, но не и да отстъпи. Ако принцът на Стрела беше довел по-малка войска, може би здравият ми разум щеше да надделе и щях да избягам. Но той беше прекалил.

Четирима музиканти в дворцови ливреи вдигнаха гайдите си за празничен напев.

— Карай по кратката версия, отче Гомст — казах тихо. — Много работа ни чака днес.

Отчето се намръщи, сивите му вежди се сбраха над носа.

— Принцесо Миана, за мен е удоволствие да ви представя негово величество Хонорий Йорг Анкрат, крал на Ренарските планини, наследник на Анкрат и неговите протекторати.

— Здравсти — казах и й кимнах леко. Дете. Стигаше ми до подмишницата.

— Вече знам защо миниатюрата ти беше в профил — каза тя и приклепна в лек реверанс.

Ухилих се. Бракът ни едва ли щеше да продължи дълго, но май нямаше и да е твърде скучен.

— Значи не те е страх от мен, Миана?

Вместо да ми отговори, тя посегна да хване ръката ми. Побързах да си я дръпна.

— По-добре недей — казах, после кимнах на отчето да продължи.

— Скъпи младоженци — каза Гомст. — Събрали сме се тук в лоното Господне...

И така, със старите думи, изречени от един стар човек, и по липса на „тук присъстващ“ с основателна причина да прекрати церемонията, или поне с основателна причина и достатъчно смелост да я изтъкне на глас, малкият Йорг Анкрат стана женен мъж.

Изведох булката си от параклиса сред аплодисментите и виковете на така наречените благородници, които се постараха, но не успяха докрай да заглушат ужасните гайди. Гайдите, местен планински специалитет, са за музиката това, което са глиганите за математиката. Нямаат нищо общо помежду си.

Вратите на параклиса извеждат на стълба, откъдето се вижда най-големият двор на Призрачния, същият двор, където бях посякъл предишния господар на замъка. Няколко стотици се бяха натъпкали в двора под стълбата, чак до крепостната стена, и поне още толкова се

блъскаха извън портата и под решетките, а върху всички тях се сипеше снежец.

Посрещнаха ни радостни викове. Сега вече хванах ръката на Миана, въпреки некромантството, което дебнеше в пръстите ми, и я вдигнах високо да угодя на тълпата. Лоялността на поданиците към техния господар продължаваше да ме изумява. Вече няколко години живеях охолно от труда на тези хора, а те с мъка си изкарваха прехраната по чукарите. И ето ги сега, готови да се изправят лице в лице с почти сигурна смърт заради мен. Така де, дори сляпата вяра в способностите ми да печеля и при най-нищожни шансове за успех би трябвало да оставя възголямо място за съмнение.

За пръв път разбрах нещичко за този феномен преди две години. Урок, който животът на пътя не беше осигурил нито на мен, нито на братята ми. Урок за силата на мястото.

Във връзка с молба за отсъждане, отправена официално към замъка, завлякох кралското си присъствие в една махала, която според ренарските стандарти минаваше за село, но другаде хората биха я нарекли три къщи и няколко колиби. Високопланинско селце нагоре по чукарите, казваше се Чревца. Чул бях, че имало и Малки чревца, още по-нагоре по чукарите, и ако се съдеше по мащабите на по-големия му събрат, недвижимата собственост на Малки чревца сигурно се побираше в голяма бъчва. Както и да е, предмет на спора беше границата между камънаците на един селянин и камънаците на съседа му. Двамата с Макин бяхме изкатерили близо хиляда метра нагоре в планината, за да покажа аз ентузиазъм към кралските си задължения. Според докладите кръвната вражда в селцето вече бе взела няколко жертви, макар че според последващата проверка загубите в жива сила възлизаха на едно прасе и лявото ухо на някаква жена. До неотдавна просто бих ги избил всичките и бих се смъкнал от планината с главите им на копие, но не го направих, сигурно защото се бях поуморил от катеренето. Така или иначе, подканих селяните да изложат аргументите си и те го направиха с ентузиазъм и многословно. Започваше да се мръква, а бълхите хапеха безобразно, затова по някое време прекъснах словоизлиянията им.

— Гебин, нали? — обърнах се към тъжителя. Той кимна. — Ти, Гебин, просто много мразиш съседа си, бог знае защо. Работата е там,

че всички вие сте ми скучни, а вече си починах от катеренето и освен ако не ми кажеш истинската причина да мразиш толкова...

— Борон — подсказа ми Макин.

— Да, Борон. Кажи ми истинската причина, без да лъжеш, или ще издам смъртна присъда на всинца ви, без онази добра жена с едното ухо, на нея ще поверя и оцелялото прасе.

Мина половин минута, докато Гебин проумее, че не се шегувам, после още една-две в мънкане, преди човечецът да признае, че мрази съседа си, защото бил „шуженец“. „Шуженец“, оказа се, означаваше чужденец, а старият Борон бе набеден в този грях, защото бил родом от източния край на долината.

Та значи хората, дето аплодираха двама ни с Миана, размахваха мечове, трещяха с щитове и крещяха до прегракване, тези хора биха обяснили на всеки любопитен колко са горди да се сражават за негово величество и новата му кралица. Истината, в действителност, е по-друга. Истината е, че тези хора просто не искаха войниците на Стрела да им газят камънаците, да им гонят козите и да им заглеждат женорята.

— Принцът на Стрела има много по-голяма армия от теб — каза Миана. Без „ваше величество“, без „милорд“ дори.

— Вярно, има. — Продължавах да махам на навалищата, при това с широка усмивка.

— Той ще спечели битката, нали? — попита Миана. Изглеждаше на дванайсет, но не говореше като дванайсетгодишна.

— На колко си години? — попитах и сведох поглед към нея, без да спирам да махам усърдно.

— На дванайсет.

„По дяволите.“

— Може и да спечели. Ако всеки от моите хора не убие двайсет от неговите, шансът ще е на негова страна. Особено ако успее да ни обгради.

— На какво разстояние са войските му? — попита тя.

— Авангардът лагерува на три мили от замъка.

— Значи трябва да атакуваш сега — каза момичето. — Преди да са ни обградили.

— Знам. — Девойчето започваше да ми харесва. Дори опитен войник като Кодин, добър войник, ветеран, искаше да се скрие зад

стените на Призрачния и да сложи всичките си пилци в една кошница. Ама бива ме в играта на думи, нали? Само дано войниците ни не се окажеха бързливи като пилци, а замъкът — пробит като кошница. Работата е там обаче, че никой замък не може да удържи при такова съотношение на силите. Миана знаеше онова, което знаеше Кент Червения, а той беше избил патрул от седемнайсет въоръжени мъже в едно горещо августовско утро. За да убиваш, ти трябва пространство. Пространство да се придвижваш, да нападаш, да отстъпваш стратегически, а понякога и просто да си плюеш на петите. Още едно помахване, после обърнах гръб на тълпата и влязох в параклиса.

— Макин! Стражът готов ли е?

— Да — кимна той и добави: — Кралю.

Изтеглих меча си.

Внезапната поява на четири стъпки наточена строителска стомана в божия храм предизвика хорowo ахване, което галеше ухото.

— Да тръгваме тогава.

4.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

6 ОКТОМВРИ, 98 ГОДИНА ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО
АНКРАТ. ВИСОК ЗАМЪК. ПАРАКЛИСЪТ. ПОЛУНОЩ.

Анкратският параклис е малък и вътре става течение, сякаш са го строили набързо и без да се стараят особено. Пламъчетата на свещите танцуват, а сенките не се спират и за миг. Когато си тръгна, момчето, което помага на клисаря, ще ги угаси.

Мина близо седмица, откакто Йорг Анкрат напусна замъка. Казват, че отвел и сър Макин със себе си, измъкнал го от тъмницата. Това е добре — сър Макин ми се стори симпатичен човек, а и няма вина за случилото се с Гален. Онова пак беше дело на Йорг. С арбалет! Никога не би могъл да надвие Гален в честен двубой с мечове. Никаква чест няма това момче.

Брат Глен казва, че Йорг ми съдрал роклята, след като ме ударил. Прибрах я в дъното на дългия дрешник, в раклата с невестиния ми чеуз, която мама приготви, преди да напуснем Стоеж Скорон. Слугините не отварят раклата, затова я прибрах там, но самата аз честичко я навестявам, сякаш ръцете ми сами ме водят. Раздраната материя се плъзга между пръстите ми. Син сатен. Докосвам го в опит да си спомня. Виждам как Йорг стои с разперени ръце, сякаш да приветства ножа в моите, олюлява се, сякаш е твърде уморен да стои прав, блед като мъртвец, а около раната на гърдите му — черно петно. Стори ми се толкова млад тогава. Дете почти. И покрит с белези. Сър Райли ми разказа как го намерили полумъртъв в трънака, цяла нощ шипката била точила кръвта му, бурята била вилняла, а майка му лежала мъртва на пътя.

Помня как ме удари.

Вдигам ръка да докосна раната. Още ме боли. Хванала е дебела коричка. Сигурно се вижда през косата. И защо трябва да ми пука изобщо?

Долу също съм насинена. Насинена до черно, като онова петно. Следите от пръсти още се виждат на бедрото ми, има и отпечатък от палец.

Ударил ме е и ме е използвал, изнасилил ме е. Едва ли му е било за пръв път да насилва жена, нали е бил наемник, странствал е по пътищата, не е значело нищо за него, просто допълнителен бонус, който да грабне пътьом. Дребна простъпка в сравнение с другите му престъпления. Дори спрямо мен не е най-големият му грях, защото Хана ми липсва и наистина плаках, когато я спуснахме в земята, и Гален ми липсва, липсва ми усмивката му и трепетът, с който ме изпълваше присъствието му.

Ударил ме е, а после ме е използвал? Онова болно момче, което бе готово да поеме ножа в гърдите си, което едвам се държеше на крака?

*11 октомври, 98 година от Междущарствието
Анкрат. Висок замък. Моите покои.*

Днес видях брат Глен в Синята зала. Вече не ходя на службите в параклиса, но го видях в залата. Загледах се в ръцете му. Пръстите му са дебели, палците — още повече. Гледах ги и си мислех за избледняващите синини, жълтеещи вече, после дойдох в дрешника и сега седя тук с разкъсания сатен в ръце.

Кожа, кости и пакости — това е брат Гог. Роден е от чудовище и е отгледан от чудовища, но иначе нищо не го различава от Адам, освен раираната кожа в алено и черно, тъмните кладенци на очите му, твърдите абаносови нокти и острите костни израстъци по протежение на гръбнака,

които се бяха появили преди известно време и продължаваха да растат. Като го гледаш как играе, тича и се смее, никога няма да си помислиш, че е пукнатина в света, през която може да се излее целият огън на ада. Видиш ли го как гори обаче ще го повярваш на мига.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Бях на четиринайсет, когато отнех трона на чичо си, и бързо открих предимствата на новото си положение. Имах си замък, имах си цял сонм млади слугинчета, които да проуча, цял двор велможи, които да тормозя — каквото минаваше за велможи тук в планините, разбира се, — и съкровищница, която да опразня. Първите си три месеца на крал посветих на тези три неща.

Събудих се плувнал в пот. Обикновено се будя изведнъж и с бистра глава, а сега имах чувството, че са давя.

— Много е горещо...

Търколих се и паднах тежко от леглото.

Дим.

Викове отдалеч.

Свалих качулката на нощната лампа и увеличих фитила. Димът идваше от вратите, но не под прага или през пролуките, а от самото обгоряло дърво, като накъдрена завеса пред широките крила.

— Мамка му... — Смъртта чрез изгаряне винаги ми е била проблем. Наречете го слабо място, фобия. Някои хора ги е страх от паяци. Мен ме е страх от смърт чрез изгаряне. От паяци — също.

— Гог! — ревах.

Когато си легнах, детето беше в преддверието. Тръгнах към вратите, отстрани. Горещината, която се излъчваше от тях, беше нетърпима. Или трябваше да мина през тях, или да се промуша през

решетките на някой от трите прозореца и после да му мисля как ще скоча от трийсет метра височина.

Взех брадва от лавицата с оръжия и застанах до вратата с гръб към каменната стена. Дробовете ме боляха, не виждах добре. Бравата ми тежеше ужасно, сякаш размахвах едър мъж, а не обикновено оръжие. Острието захапа тлеещото дърво и вратите избухнаха. Оранжево-бял огън се изля с рев в стаята и я превърна в напалена фурна, гигантски пламък като език се протегна от преддверието, още веднъж, после внезапно затихна като пристъп на кашлица, когато ти свърши въздухът. Останаха само опърлен под и горящо легло.

Преддверието беше по-горещо от спалнята ми, черно от пода до тавана, а в центъра — гигантски нажежен въглен. Залитнах назад към леглото си. Жегата изпари сълзите от очите ми и за кратко проясни зрението ми. Въгленът беше Гог, свит като новородено, топка пулсиращ огън.

Нещо огромно нахлу през вратата към стаята на стражите в другия край на преддверието. Горгот! Великанът загреба момчето с едната си трипръста ръка и го шамароса с другата. Гог се събуди с остър вик. Огънят в него угасна на мига, остана си само детето, отпуснато, с кожа на червено-черни ивици и миризма на изгоряло месо.

Без да кажа и дума, аз ги подминах с препъване и се свлякох в ръцете на стражите.

Чак когато момчетата ме завлякоха в тронната зала, намерих в себе си сили да отворя очи.

— Вода — изхъхрих. Пих вода, подрязах с нож изгорелите краища на косата си и изхъхрих отново: — Доведете чудовищата.

Макин нахлу с дрънчене в залата, като си стягаше в движение металните ръкавици.

— Пак ли? — попита той. — Още един пожар?

— Да. Истински ад този път — отвърнах. — Поне няма да гледам повече мебелите на чичо ми.

— Изобщо не трябваше да го оставяш да спи в замъка — каза Макин.

— Знам — отвърнах. — Сега вече знам.

— Сложи край на това, Йорг, бърз край. — Макин си свали ръкавиците. Така де, явно никой не ни нападаше.

— Не бива да го пускате — включи се Кодин от прага на залата. Под очите му имаше тъмни кръгове. — Прекалено е опасен. Някой ще го използва.

Неизреченото увисна във въздуха. Гог трябваше да умре.

Три удара по вратите и те се отвориха широко. Горгот влезе в тронната зала с Гог, в компанията на четирима от придворните мирицари, които изглеждаха като деца край него. А край тях левкротите изглеждаха точно толкова чудовищни, колкото и в деня, когато ги видях за пръв път в проходите под връх Хонас. Котешките очи на Горгот бяха присвити въпреки сумрака, а кървавочервената му кожа изглеждаше почти черна, сякаш се бе заразшила с тъмнината на нощта.

— На колко стана, Гог, на осем? И упорито се опитваш да подпалиш замъка ми.

Усещах погледа на Горгот върху себе си. Гигантската арматура на гръдния му кош се разширяваше и свиваше при всеки дъх.

— Големият ще се съпротивлява — прошепна Кодин до рамото ми. — Трудно ще го укротим.

— На осем — повтори Гог. Не знаеше на колко е, но обичаше да се съгласява с мен. При първата ни среща гласчето му беше високо и сладко. Сега дрезгавееше с пукота на огън, сякаш пламъците нямаха търпение да се излеят през устата му като от пастта на дракон.

— Ще го отведе — каза Горгот. Гласът му беше толкова басов и нисък, че понякога убягваше на слуха ми. — Далече.

„Разиграй фигурите си, Йорг.“ Мълчанието се проточи.

Нямаше да седя на този трон, ако Горгот не беше подпрял решетката на портите. И ако Гог не беше опекъл войниците на графа. Още усещах кожата на лицето си опъната и суха, дробовете ме боляха, а ноздрите ми се бяха задръстили с миризмата на опърлена коса.

— Съжалявам за леглото ти, брат Йорг — каза момчето. Горгот го перна с пръст по рамото, само с един, но пък пръстите му бяха толкова големи, че Гог залитна. — Крал Йорг — поправи се той.

Нямаше да седя на този трон, ако не бяха много хора и цял куп прояви на неочакван късмет, някои в пълно противоречие с теорията на вероятностите, други откровено откраднати; нямаше да седя на този трон, ако не бях жертвал мнозина, някои добри, други — не толкова. Човек не може да поема товара на нови и нови дългове на всяка крачка, защото ще се прекърши под тежестта им и ще буксува на място.

— Ти беше готов да дадеш детето на некромантите, Горгот — рекох. — И него, и братчето му. — Не го попитах дали е готов да умре, за да защити Гог. Нямахме нужда, защото отговорът беше изписан на лицето му.

— Нещата се променят — каза Горгот.

— По-добре да умрат сега, така рече. — Изправих се. — Двете момчета се променяли твърде бързо. Немало начин да оцелеят. Промените щели да ги обърнат с хастара навън, така рече.

— Ще поживеем, ще видим — каза Горгот.

— Едва не умрях в леглото си тази нощ. — Слязох от подиума. Макин застана плътно до мен. — Кралските покои са опожарени. Да умра в леглото си не влиза в плановете ми, Горгот. Освен ако не съм император на преклонна възраст, а отгоре ми се труди млада и енергична любовница.

— Нищо не може да се направи. — Ръцете на Горгот се свиха във великански юмруци. — То му е в денка.

— Моля? — Ръката ми лежеше върху дръжката на меча. Спомних си как Гог се беше борил да спаси братчето си. С ярост, чиста като сълза. Тази чиста ярост я познавах лично, преди. Сега ми липсваше. Сякаш беше вчера, когато решенията ми идваха лесно. В черно и бяло. Намушкай Гемт във врата или не. А сега? Отсенки на сивото. Човек може да се удави в отсенките на сивото.

— В денка му. Това е историята на всеки човек, записана в сърцевината му, какъв е, какъв ще бъде, написано е върху една пружина вътре в нас, в сърцевината ни — каза Горгот.

Никога не бях чувал чудовището да изрича толкова много думи наведнъж.

— Отварял съм много хора, Горгот, и ако е имало нещо написано в тях, то то е написано с червено върху червено и мирише зле.

— Центърът на човека не може да бъде открит с твоята геометрия, кралю. Ваше величество. — Не ме изпускаше от поглед. Досега не се беше обръщал към мен с „ваше величество“. Предположих, че това е неговият начин да ме помоли.

Сведох очи към Гог. Момчето клечеше на пода и местеше поглед между мен и левкротата. Харесвах Гог. Харесвах го, и толкова. И двамата бяхме загубили братче по най-лошия възможен начин — пред

очите си; и в двама ни нещо гореше, някаква стихийна, разрушителна сила, която напираше да се излее навън.

— Ваше величество — обади се Кодин, като никога усетил настроението ми. — Не е нужно кралят да се главоболи с такива неща. Оттеглете се в моята стая, а утре сутрин ще поговорим отново.

„Върви си, а ние ще свършим мръсната работа вместо теб.“ Ясно като бял ден. При това Кодин не гореше от желание да свърши мръсната работа. Това също бе ясно като бял ден. Помня как конят му стъпи на халтав камък и окуця. Кодин не искаше да му пререже гърлото. Но го направи. Щеше да го направи и сега. Играта на кралете никога не е чиста.

„Разиграй фигурите си.“

— Нищо не може да се направи, Йорг. — Макин сложи ръка на рамото ми, гласът му беше мек, нежен почти. — Детето е твърде опасно. Бог знае в какво ще се превърне.

„Разиграй фигурите си. Спечели играта. Поеми по най-трудния път.“

— Гог — рекох аз. Той се изправи бавно, гледаше ме в очите. — Казват ми, че си твърде опасен. Че не мога да те задържа тук. Нито да те пусна да си идеш. Че си риск, който не мога да поема. Оръжие, което не мога да контролирам. — Обърнах се и обхванах с поглед тронната зала, високия таван, тъмните прозорци, после Макин, Кодин и придворните рицари. — Аз събудих слънцето на Строителите под Гелет, а вие смятате, че не мога да се оправя с едно дете?

— Онова бяха отчаяни времена, Йорг — каза Макин, забил поглед в краката си.

— Всички времена са отчаяни — отвърнах. — Мислиш, че нищо не ни заплашва тук, високо в планината? Отвътре замъкът изглежда голям, вярно. Но от мила разстояние можеш да го скриеш с палеца си.

Погледнах Горгот.

— Може би ми трябва нова геометрия. Може би трябва да открием този твой денк, да проверим дали написаната в него история може да се пренапише.

— Силата на детето е извън контрол, Йорг — каза Кодин. Много смело от негова страна да ме прекъсне, когато съм набрал скорост. Точно от такива хора имах нужда. — И ще става все по-стихийна.

— Ще го заведе в Хаймски цеп — казах аз. „Гог е оръжие и там ще го изкова в пълния му блясък.“

— Хаймски цеп? — Горгот отпусна юмруците си и кокалчетата му изпукаха от освободеното напрежение.

— Място на демони и огън — промърмори Макин.

— Вулкан — казах аз. — Четири вулкана по-точно. И един огнен маг. Или така поне твърдеше моят учител. Да подложим на тест кралското образование, а? Ако не друго, на Гог ще му хареса там. Там всичко гори.

5.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Това е лоша идея, Йорг.

— Опасна е, Кодин, но не значи непременно, че е лоша. — Затиснах с кинжала си картата, за да не се навие отново.

— Дори да приемем, че планът не е предварително обречен на неуспех, пак означава, че ще оставите кралството си без крал. — Забоде пръст в картата, върху Призрачния замък, сякаш да покаже къде ми е мястото. — Минаха само три месеца, Йорг. Тукашните хора още не са ви приели напълно, нобилитетът ще подхване заговори веднага щом ви види гърба, а и колко войници ще отведете със себе си? Опразните ли трона, Ренарските планини ще се сторят апетитна и лесна плячка за мнозина. Нищо чудно дори баща ви да тръгне насам с Войската на Портата. Ако се стигне до отбрана на замъка, не знам каква част от войските на чичо ви ще откликнат на призива ви.

— Баща ми не прати Портата, когато Ренар уби майка ми и брат ми. — Пръстите ми се стегнаха по своя воля около дръжката на кинжала. — Не вярвам да тръгне срещу Призрачния сега. А и войските му са заети другаде — прилапват малкото, което остана от Гелет.

— И колко войници ще вземете със себе си? — попита Кодин. — Стражът няма да е достатъчен.

— Николко няма да взема — рекох. — Дори да тръгна с цялата армия, това ще ме вкара във война на чужд терен. — Кодин понечи да възрази, но аз го прекъснах: — Ще взема братята. На тях ще им е приятно отново да хванат пътя, а и заедно се мотахме насам-натам безнаказано години наред. Не виждам кой ще ни спре сега.

Макин се върна с няколко големи свитъка под мишница. Още карти.

— Инкогнито, нали? — каза и се ухили широко. — Супер. Честно казано, нямам търпение да се поразтъпча.

— Ти оставаш, брат Макин — уведомих го. — Ще взема Кент, Роу, Грамло, Младия Сим... а защо не и Маикал. Той е малоумен, горкият, но има девет живота. И Малчо Райчо, разбира се...

— А, не, него не го вземайте — каза твърдо Кодин. — Мръсник е той и не ви обича. Ще ви убие при първа възможност.

— Да, ама ми трябва — казах.

Кодин се намръщи.

— Върши работа в битка, признавам, но е подъл, недисциплиниран, липсва му елементарна интелигентност, освен това...

— Аз бих се изразил иначе — прекъсна го Макин. — Райк не може да направи омлет, без да нагази до коленете в пилешка кръв и да се окичи с пилешки черва.

— Райк умее да оцелява — казах. — А аз имам нужда от хора, които умеят да оцеляват.

— Имаш нужда от мен — рече Макин.

— На Райк не може да се вярва — каза Кодин и потърка челото си. Винаги го правеше, когато е разтревожен.

— Ти ми трябваш тук, Макин — рекох. — Да ми вардиш кралството, докато се върна. Знам, че на Райк не може да се вярва, но четири години на пътя са достатъчни да опознаеш човек. Той е най-подходящият инструмент за тази задача.

Вдигнах кинжала си и картата се сгъна на руло.

— Видях достатъчно.

Макин вдигна вежди и остави своя наръч навити карти на масата.

— Кодин, виж кой ще е най-свестният маршрут, отбележи го на картата и дай на писаря да направи копие. — Изпънах гръб и се протегнах. Трябваше да си намеря някакви дрехи. Прислугата беше изгорила старите ми дрипи, а кадифетата не стават за път. Прашасват за нула време.

Отец Гомст ни настигна — мен, Макин и Кент Червения — на път към конюшните. Притичал бе от параклиса, дишаше тежко, лицето му беше зачервено, под едната си мишница стискаше огромна библия, в другата държеше кръста от олтара.

— Йорг... — Млъкна да си поеме дъх. — Крал Йорг.

— С нас ли ще дойдеш, отче Гомст?

Свещеникът пребледня комично и аз се усмихнах.

— Благословията — избълва той, все още задъхан.

— А, добре. Ами, благославяй тогава.

Кент моментално се смъкна на колене, по-набожен убиец не бях виждал. Макин го последва с готовност, необяснима за човек, който е участвал в плякосването на цяла катедрала. Откакто Гомст се беше върнал от Гелет под светлината на строителското слънце без други поражения освен лек слънчев загар, братята, изглежда, смятаха, че е докоснат от бога. Фактът, че всички ние бяхме оцелели по подобен начин, при това с много по-малко време на свое разположение, явно им убягваше.

Колкото до мен, въпреки всички престъпления на Римската църква прежното ми презрение към свещеника беше пресъхнало. Единственото истинско престъпление на Гомст беше природата му — природа на човек слаб, неспособен да бъде проводник на божията милост, на любовта на своя спасител, неспособен дори да стегне здраво и убедително хомота на римското иго около врата на своето паство.

Сведох глава и изслушах молитвата. Няма лошо да си покриеш задника.

Шарената ми банда се беше събрала в западния двор, момчетата проверяваха за последно екипировката си. Конят на Райк беше огромен.

— Дори аз мога да тичам по-бързо от това чудовище, Райк. — Заобиколих да погледна коня отзад, уж търся нещо. — Май не си взел ралото, когато си откраднал коня, а?

— Ше свърши работа — отвърна Райк. — 'Ного плячка може да носи.

— Маикал не е ли докарал количката за главите? — Огледах се. — Къде е той всъщност?

— Отиде за сивушкото — каза Кент. — Идиотът рече, че друг кон нямало да язди. Щото не знаел как.

— На това му викам аз лоялност. — Стрелнах с поглед Райк. — Ами ти, брат Райк, къде е новата ти женичка? Няма ли да те изпрати?

— Оре — каза той и плесна коня си по хълбока. — Нали й 'зех добичето.

Горгот излезе от вратата към кухните и надвисна зад Райк. Не е за вярване, че нещо на два крака може да е по-високо и по-широко от Райк. Гог се появи с подскоци след Горгот. Хвана ме за ръка и аз го оставих да ме поведе. Откакто некромантството пусна корени в мен, малцина намират смелост да ме хванат за ръка. Смърт се процежда от пръстите ми. Не просто мъртвешки студ, а буквално. Хвана ли цвете, то увяхва и умира.

— Къде отиваме, брат Йорг? — Пак си беше детско гласче, въпреки припукването на огън в него.

— Да ти намерим огнен маг, за да не ми подпалваш леглото — отвърнах.

— Ще боли ли? — Гледаше ме с големите си очи, черни вирчета без бяло, ириси и прочие.

Вдигнах рамене.

— Не е изключено.

— Страх ме е — каза той и стисна ръката ми по-силно. Усещах топлина да се събира в пръстите му. Топлина, която да компенсира студа в моите. — Страх ме е.

— Значи сме на пръв път — казах аз.

Гог смръщи озадачено вежди.

— Трябва да застанеш лице в лице със страховете си, Гог. Да ги надвиеш. Те са единствените ти истински врагове.

— Теб не те е страх от нищо, брат Йорг — каза той. — Крал Йо...

— Страх ме е да не изгоря — прекъснах го. — Най-вече в леглото си. — Погледнах братята, които пристягаха оръжия към седлата на конете и пълнеха дисагите с провизии. — Имах един братовчед, който обичаше да гори хора, нали, брат Роу?

— Аха — каза той.

— Братовчед ми Маркрос — рекох. — Кажи на Гог какво стана с него.

Роу пробва върха на една стрела в палеца си.

— Ми, ти отиде при него сам-самичък, Йорг, и го уби, нищо че Маркрос беше наобиколен от стотина свои войници.

Сведох поглед към Гог.

— Освен това ме е страх от паяци. Има нещо в начина, по който се движат. И в начина, по който не се движат. Нали ги знаеш как припкат? — И показах с ръка.

Извиках през рамо на Роу:

— Кажу ми за паяците, Роу.

— Бъзе го е от паяци. — Роу се изплю и прибра в колчана последната си стрела. — Историята ще ти хареса, Гог, щото си безбожно чудовище и прочие. — Пак се изплю. Брат Роу обичаше да плюе. — Веднъж изкарахме цела седмица сврени в склад със зърно. Криехме се. Не е като да гладувахме де. От зърно и плъхове става убава яхнийка. Ама Йорг не щя да я опита даже. И значи оня склад беше пълен с паяци. Големи космати паяци. — Разпери докрай пръсти да покаже колко големи. — Целата седмица Йорг ги лови. И само т'ва яде, нищо друго. Паяци. Сурови, без да ги готви. Даже не ги убиваше, преди да ги изяде.

— А след онази паметна седмица яхнията от плъхове неизменно ми се услажда — добавих аз.

Гог се намръщи, после погледът му попадна върху китката ми и се задържа там.

— Какво е това? — И посочи.

Дръпнах ръкава си нагоре и вдигнах ръка, така че всички да видят.

— В съкровищницата на чичо ми намерих две неща, които струват повече от златото, дето ги заобикаляше. Реших да ги взема в случай на нужда. — Изчаках да се уверя, че Райк е видял среброто на китката ми. — Няма нужда да пребъркваш дисагите ми нощем, Малчо Райчо, нали? Съкровището е на ръката ми и ако ти стиска да го поискаш, можеш да пробваш още сега.

Той се изхили и притегна поредния каиш от такъмите на гигантския си кон.

— Какво е? — Гог ме зяпаше омаян.

— Строителска направа — отговорих. — Много е старо, на хиляда години и повече.

Роу и Кент Червения се приближиха да погледнат.

— Чувал съм, че му викали „часовник“ — продължих аз. — Видно е защо.

Самият аз бях очарован от нещото. Имаше си лице зад кристално стъкло, с дванайсет часа и шейсет минути, и две черни ръчички, които се движеха, едната бавно, другата още по-бавно, движеха се и показваха времето. Изкушен в крайна степен, аз го бях отворил от задната страна с върха на ножа си. Капачето се беше отворило на миниатюрната си панта, сякаш Строителите са знаели, че ще искам да видя какво има вътре. А там имаше колелца, мънички, назъбени, въртящи се. Нямам представа как са изработвали толкова малки неща с такава невиждана прецизност, но за мен механизмът на часовника беше по-голямо чудо от слънцето, което бяхме събудили под връх Хонас, или светлинките с форма на круша, които ни бяха останали в наследство от Строителите.

— А второто, Йорг? — попита Райк.

— Второто е това. — Извадих го от дълбокия джоб на туниката си и го оставих на една от големите каменни плочи, с които беше настлан дворът. Очукан метален клоун със следи от боя по дрешката, косата и носа.

Кент отстъпи крачка назад и потрепери.

— Изглежда зъл.

Коленичих и освободих едно ключе при тила на клоуна. Чу се жужащ звук, клоунът залитна леко, после взе да тропаш с металните си крака и да пляска с металните си ръце. Държеше цимбали и вдигаше ужасен шум с тях. Клатушката се в неправилен кръг, тропаше, пляскаше и не отиваше никъде.

Райк започна да се смее. Не с любимото си „хър-хър-хър“, в което се чува повече гняв, отколкото смях, а истински, от сърце и корем.

— Глей го бе... глей го бе... — повтаряше през смях.

И други не се удържаха. Сим и Маикал се пречупиха първи. Грамло пръхтеше изпод мустаците ала удавен плъх, които от известно време си отглеждаше грижливо. След него се включи Кент, а накрая дори Роу, смееха се като деца. Гог ги зяпаше озадачен. Даже Горгот се ухили. Кътниците му приличаха на надгробни плочи.

Клоунът се катурна и продължи да тъпче във въздуха. Райк се хвана за корема, клекна и взе да удря с юмрук по земята, дъх не

можеше да си поеме от смях.

Клоунът забави темпото, после спря. Вече бях установил, че вътре в тялото му има пружинка от синя стомана, която се натяга с ключето. Когато клоунът спре да тропа и да пляска, пружинката се е развила.

— Бърло... Бърло трябваше да види това — каза Райк и изтри сълзите от очите си. За пръв път го чувах да споменава някой от падналите.

— Да, брат Райк — рекох аз. — Трябваше да го види. — Представих си как брат Бърло се смее с нас, а шкембето му се тресе.

Паметен миг беше този, от онези ключови моменти, които помниш, докато си жив. Миг, който вля свежи сили в нашето братство и ни подготви за пътя. Паметен миг... и последният добър.

— Време е да тръгваме — казах аз.

Понякога се чудя дали и в нас няма пружина от синя стомана, като онзи денк в сърцевината ни, за който говореше Горгот. Чудя се дали и ние тропаме и пляскаме, пляскаме и тропаме в наши си произволни кръгове, без да отиваме никъде. И кой ли ни се смее.

6.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Преди три месеца бях влязъл в Призрачния сам, покрит с чужда кръв и с откраднат меч. Братята ме последваха. Сега оставях замъка в ръцете на друг. Искал бях кръвта на чичо си. Взех му короната само защото ми казваха, че не мога да я взема.

Ако Призрачния ви прилича на череп, а аз определено намирам силна прилика между двете, то схлупеното градче пред портите му може да мине за засъхналата повърня на предсмъртния му гърч. Кожарска работилница тук, скотобойна там, всичките неизбежни и смрадливи злини на модерния живот, прогонени отвъд стените, където да ги проветрява вятърът. Тъкмо бяхме подминали последните коптори, когато Макин ни настигна.

— Какво, вече ти липсвам?

— От Горски страж докладваха, че идва компания — каза Макин задъхано.

— Наистина трябва да прекръстим Стража — рекох аз. Ренарските планини бяха от скалистия вид и гората присъстваше само с рехави дъбрави, сгушени в дълбоки долчинки, нещастните дръвчета — разкривени и прегърбени от вятъра.

— Петдесетина рицари — каза Макин. — Под знамето на Стрела.

— Стрела? — Намръщих се. — Отдалече идват. — Въпросната провинция се намираше в края на картата, която бяхме навили на руло, преди да тръгнем.

— По думите на патрула не изглеждали уморени.

— Мисля да ги срещна на пътя — рекох аз. — Неофициално и инкогнито. Току-виж се разприказвали. — Истината бе, че нямах желание отново да навличам коприните и да се занимавам с аудиенции. Тези мъже със сигурност бяха тръгнали към замъка. Никой не изпраща петдесет рицари в броня на тайна мисия.

— Ще дойда с теб — каза Макин. Явно беше решил да се инати.

— Само ще ни развалиш камуфлажа — казах аз. — Приличаш на актьор, който е обърнал сандъка със сценичните костюми за най-хубавите рицарски гиздила.

— Да го овъргаляме във фъшкии — предложи Райк. — Така ще е по-убедителен.

Тъкмо минавахме край конюшните на Джеринг и току до пътя се издигаше купчина оборски тор. Посочих я.

— Не е много по-различно от живота в кралския двор. — Макин направи физиономия и метна робата си в количката за главите. Маикал по навик я беше прикачил към сивушкото.

Когато реших, че капитанът на гвардията ми прилича на странстващ рицар с адски лош късмет, дадох знак да продължим. Гог яздеше зад мен, стиснал ме здраво през кръста. Горгот подтичваше отстрани — никой кон не можеше да го издържи и не само заради тежестта му. Нещо в него плашеше добичетата.

— Ходил ли си в Стрела, Макин? — попитах и пришпорих коня си срещу вятъра.

— Не — отвърна той. — Малка провинция, доколкото знам. Но съм чувал, че мъжете там са корави. Непрекъснато торможели комшиите си.

Известно време яздихме мълчаливо, само тропотът на копита и скърцането на количката за главите нарушаваха планинската тишина. Пътят — или пътеката по-скоро, защото Строителите не бяха стигали дотук с магията си, — лъкатушеше надолу, виеше се като змия да обере стръмнините. Скоро си дадох сметка, че в ниското пролетта сигурно вече е дошла. Дори тук тревата на места зеленееше свежа и конете душаха подозрително въздуха.

Час по-късно видяхме съгледвача на рицарите, основната колона се мержелееше на миля по-надолу. Роу понечи да свърне от пътеката.

— Аз ще кажа кога да отбием от пътеката и да извадим оръжията, брат Роу, ако нямаш нищо против. — Изгледах го. Братята

бяха започнали да забравят стария Йорг. Твърде дълго се бях глезотил в Призрачния, твърде дълго бях оставил подлата им природа без надзор.

— Много са, брат Йорг — каза Младия Сим. Беше по-голям от мен, разбира се, но рядко му се налагаше да хваща бръснач, освен за да реже гърла.

— Само крайно невъзпитани хора убиват без причина, когато са на път към кралски замък — казах аз. — Дори ако потенциалните им жертви са съмнителни типове като нас.

Продължих напред. Останалите ме последваха след кратко колебание.

На билото на следващото възвишение ги видяхме от по-близо — яздеха в колона по двама, в бавен тръс, ренарският вятър плющеше в две тесни знамена. Определено не бяха сбирщина, а истински придворни рицари от кралски двор, с лъскави оръжия и брони, за каквито моята гвардия можеше само да си мечтае.

— Лоша идея е това — каза Макин. Вонеше на конски фъшкии.

— Спреш ли да го повтаряш, ще знам, че е станало време да се тревожа — казах аз.

Стреляните яздеха спокойно по пътя си. Чувахме тропота на копита по камък. Прииска ми се да преградя пътеката и да им поискам такса за преминаване. От това би станало страхотна история, но твърде кратка най-вероятно. Вместо това спрях край пътя и зачаках. Стрелнах с поглед собствения си отряд. Грозници от първия до последния, но левкротите нямаха конкуренция за призовото място.

— Я се скрий зад добичето на Райк, Горгот — казах аз. — Сигурен бях, че все ще има някаква полза от него.

Извадих ножа от колана си и взех да си чистя мръсотията под ноктите. Когато първите рицари се изравниха с нас, Гог впи своите под нагръдника ми.

Те яздеха бавно, неколцина завъртяха глави да ни погледнат, но повечето изобщо не ни обърнаха внимание; лицата им бяха скрити зад забралата. Двама мъже в средата на колоната привличаха погледа, или поне броните им го привличаха — излъскани до блясък, с издължени линии в тевтонски стил, преливащи се в цветовете на дъгата там, където намасленият метал пречупваше светлината. Хрътка тичаше между конете им, късокосместа, с голям гръден кош и издължена

муцуна. Единият, този отляво, вдигна ръка и колоната спря, дори мъжете отпред, макар че не стана ясно как са видели сигнала.

— Виж ти — каза той с ясно, прецизно произношение.

Свали си шлема, което беше тъпо, защото нямаше гаранция, че арбалети не го дебнат из засада, и тръсна глава. Русата му коса беше залепнала за потното му чело.

— Добър ви ден, сър рицарю — казах аз и кимнах почтително.

Той ме огледа с кротките си сини очи. Приличаше малко на сър Гален, придворния рицар на Катерин.

— Колко остава до замъка на Ренар, момче?

Сигурен бях, че този тип знае точно колко път остава до замъка, така както гарванът лети, а сакатият пълзи.

— Замъкът на крал Йорг е на десетина мили път, ако не и повече.

— Посочих с ножа си към пътеката. — Горے, на високото.

— Крал значи? — Усмихна се. Красавец беше, пак като Гален, с русата коса и четвъртитата челюст, които така се харесват на момичетата. — Старият Ренар не се слагаше в кралската графа. Граф му беше достатъчно.

Вече го мразех. И не само заради хубавата игра на думи.

— Граф Ренар държеше само планините. Крал Йорг е наследник на Анкрат и Гелет. Толкова земя стига за крал, поне по тези места.

Зажумях и проточих врат, уж се вирам в нагръдника му. Там имаше дракони, ецвани с червен емайл, изправени на задните си крака и стиснали по една голяма стрела, по-висока от самите тях. Добра изработка.

— Вие сте от Стрела, милорд? — попитах. Не изчаках да отговори, а се обърнах към Макин. — Знаеш ли защо викат на онази земя Стрела, Макин?

Той поклати глава, забил поглед в седлото си. Устните му се сгърчиха, сякаш ги сърбеше да изрекат поредното прорицателство по темата за лошите идеи.

— Чувал съм, че я наричали Стрела, защото като опънеш лъка си на северния бряг, стрелата стигала до южния — казах. — Със същия успех са можели да я нарекат Кихавица. Чудя се как ли викат на човека, който управлява там.

— Доста знаеш за хералдиката, момче. — Очите на русия още бяха спокойни. Мъжът до него посегна към меча си, ръкавицата му

изтрака в дръжката.

— Викат ми принца на Стрела. — Усмихна се. — Но ти можеш да ми викаш принц Орин.

Виждаше ми се безразсъдно да се появиш в чуждо кралство с петдесет мъже, пък били те и петдесет като тези. По причини, които бях посочил на Макин и Кодин, преди сам да поема на път.

— И не се ли страхувате, че крал Йорг ще се възползва от случая да намали участниците във Войната на Стоте? — попитах.

— Ако бяхме съседни, може би — отвърна принцът. — Но не сме, и ако ме убие или задържи, за да ме предаде срещу откуп на моите противници, само ще отслаби собствените си позиции и ще даде претекст на съседите си да го атакуват. Чувал съм, че кралят има добър усет за премерения риск. А и ние няма да се дадем лесно.

— Останах с впечатлението, че сте дошли да търсите граф, но явно знаете доста за крал Йорг и неговия добър усет — казах аз. Този тип определено си беше написал домашното.

Принцът вдигна рамене. Жестът го подмлади. Едва ли беше на повече от двацет и няколко.

— Красив меч — каза той. — Може ли да го видя?

Бях увил дръжката със стара кожа и я бях омазал с кал. Ножницата беше по-стара от мен и доста протрита. Не знам какъв е бил мечът на чичо преди, но сега определено не беше красив. Докато не го изтеглех от старата ножница. Замислих се дали да не метна ножа си. Сладкият блондин едва ли щеше да вижда толкова добре с нож в окото. Току-виж имал някое братче у дома, което с радост ще приеме тежестта на управлението и следователно ще ми дължи услуга. Представях си го цветно. Красивият принц се гърчи с моя нож в окото, а ние препускаме като бесни.

Мразя да съжалявам за нещо, което е можело да направя, но не съм.

Така или иначе, прибрах кинжала и изтеглих меча на чичо от ножницата — неговия фамилен меч, изкован от строителска стомана, с лъскаво острие, което попи светлината на деня и я излъчи порязана.

— Виж ти — каза отново принц Орин. — Имаш необикновен меч, момко. От кого го открадна?

Планинският вятър духаше резлив и не пропускаше нито една пролука в бронята ми. Стана ми студено въпреки топлината, която се

излъчваше от Гог зад гърба ми.

— Чудя се защо принцът на Стрела е дошъл чак в Ренарските планини с оскъден ескорт от петдесетина рицари. — Сkochих от коня. Принцът се опули, като видя Гог на седлото, полугол и с кожа на ивици.

Качих се на един от големите камъни край пътя и застанах там — спешен, в знак че нямам намерение да бягам.

— Каквито и да са причините, едва ли очакваш да ги споделя с недорасъл разбойник, който стиска откраднат меч — каза той, все така влудяващо спокоен.

Мечът си беше откраднат, така че реших да се засегна заради онова с недораслия разбойник.

— По тези места на четиринайсет вече си мъж, а меча го въртя по-добре от всеки, който го е въртял преди мен.

Принцът са засмя, с лекота и от сърце. И да беше изучавал по книга изкуството да ме вбеси, пак нямаше да се справи по-добре. Гордостта открай време е слабото ми място, макар че се случва да я превръщам и в страшно оръжие.

— Щом е така, прощавай, момко. — Мъжът до него беше със спуснато забрало, но въпреки това го видях как се намръщи. — Пътувам, за да видя земите, които ще управлявам като император, да опозная хората и градовете. Да говоря с благородниците, бароните, графовете... и дори с кралете, които ще ми служат, когато седна на императорския трон. Бих предпочел да спечеля верността им с мъдрост, думи и взаимна изгода, отколкото с огън и меч.

Речта му си беше помпозна, но иначе принцът умееше да говори, да подбира думите. А как ги изричаше само! Това неговото си беше магия от нов вид. По-неусетна от хитроумните капани на Сагеус — дори езическият вещер със сънните примки би му завидял за уменията да убеждава. Вече разбирах защо принцът беше свалил шлема си. Магията не беше единствено в думите, а в лицето и погледа му, целия те облъчваше с честност и доверие, сякаш всеки, чул думите му, е достоен да му стане приятел. Талант, който да държиш под око, сила, която можеше да се окаже по-голяма от силата на Корион, нищо че Корион ме беше разигравал из цялата империя и беше дърпал конците на чичо ми.

Хрътката клекна и провеси език. Изглеждаше достатъчно голяма да глътне новородено агне.

— И защо мислиш, че ще те чуят, принце на Стрела? — попитах аз. Чух дребното заяждане в гласа си и се сригах мислено отзад.

— Войната на Стоте трябва да свърши — каза той. — И ще свърши. Но колцина ще се удавят в кръв, преди да дойде мирът? Някой трябва да седне на императорския трон. Ако това съм аз, благородниците ще запазят замъците си, ще управляват земите си, ще събират дължимите данъци. Никой нищо няма да загуби. Нищо няма да свърши, освен войната.

И ето пак. Магията. Слушах го и му вярвах. И без да го казва изрично, аз знаех, че наистина се стреми към мир, че ще управлява справедливо, че искрено го е грижа за хората. Че ще остави фермерите да си гледат чифлиците, търговците да си въртят търговията, учените да търсят тайните на мирозданието.

— Ако ти предложат императорския трон — каза той, гледаше ме право в очите, — ще го вземеш ли?

— Да. — Макар че предпочитах да го взема, без някой да ми го предлага.

— Защо? — попита той. — Защо ти е?

И обля със светлик тъмните ми кътчета, този принц от приказките със спокойните очи. Искях да спечеля. Колкото до трона, той беше просто символ, който да отбележи победата ми. А исках да спечеля, защото други хора бяха казали, че няма да мога. Искях да се бия, защото битките ми бяха в кръвта. А за хората ме беше грижа по-малко, отколкото за купчината тор, в която бяхме оваляли Макин.

— Защото е мой. — Само този отговор успях да измисля.

— Твой ли е? — попита той. — Твой ли е, Стюард?

И с един великолепен жест си разкри картите. Разкри и моя срам. Редно е да знаете, че мъжете, които участват във Войната на Стоте — а те са мъже всичките, освен Червената кралица, — са издънки на два клона от великото дърво. Кръвната линия на Стюардите, както ни наричат нашите врагове с пренебрежение, може да проследи най-ясно пътеката си до трона, ако не и до последния император. Всички ние сме потомци на Великия стюард, който служил на империята петдесет години, след като императорското семе излиняло. Вярно, седял пред трона, а не на него. И все пак безспорната претенция да си наследник

на човека, служил като император във всичко, освен по име, е по-силен аргумент да вземеш трона, отколкото несигурната претенция, че си наследник на последния император. Поне така гледаме на положението ние, Стюардите. Но аз щях да искам трона дори ако баща ми беше незаконороден козар, а майка ми — най-долна курва. Генеалогията не ми е проблем — мога да я използвам, ако сметна, че работи в моя полза, или мога да отсека фамилното си дърво и да направя от него таран. Все ми е едно, стига да свърши работа.

Мнозина от кръвната линия на Стюардите сме излети в един калъп — високи, стройни, с тъмна коса и очи, с бърза мисъл. Дори враговете признават, че сме умни. Кръвната линия на императора е замърсена, изгубила се е в горящи библиотеки, белязали са я лудост и зверства. И мнозина нейни представители приличат на принц Орин — светли, едри, понякога истински гиганти като Райк, но иначе с приятни лица.

— Значи вече съм Стюард? — Завъртях китка и мечът ми се разтанцува. Хрътката се изправи, напрегна се като струна, но не издаде и звук.

— Прибери меча, Йорг — каза принцът. — Знам, че си ти. Приличаш на Анкратите. Най-тъмното разклонение от клона на Стюардите. Чух, че все още се избивате един-друг, вярно ли е?

— Ще ми викаш крал Йорг — казах аз, с пълното съзнание, че говоря като разглезено дете, но нищо не можех да направя по въпроса. Нещо в спокойната усмивка на Орин, в светлината, която излъчваше, хвърляше сянка върху мен.

— Крал? А, да, заради Анкрат и Гелет, вярно — каза той. — Чух обаче, че баща ти е назовал малкия принц Дегран като свой наследник. Така че... — Разпери ръце и се усмихна.

Усмивката я усетих като шамар през лицето. Значи татко е дал име на новия си син, роден му от скоронската курва? Дал му е и рожденото ми право?

— И ти мислиш да му поднесеш на тепсия Ренарските планини добавка? — попитах. Удържах дивашката усмивка на лицето си, нищо че тя не проявяваше желание да стои там. — Редно е да те предупредя, че стотина от моя Страж стоят скрити сред скалите, готови да пуснат стрели през пролуките на хубавата ти броня, принце. — Можеше и да е

вярно, впрочем. Чак стотина — едва ли, но поне един патрул на Горски страж следеше от разстояние рицарите.

— Двайсетина по-скоро — каза принц Орин. — Не са местни, нали? Планинци. От Анкрат ли ги доведе, Йорг, когато избяга от бащиния си замък? Добри са, но истинските планинци щяха да останат незабелязани.

Твърде много знаеше този принц. Започвах сериозно да се дразня. А както знаете, много се ядосвам, когато съм ядосан.

— Така или иначе — продължи той, все едно аз не къкрех вътрешно и не изгарях от силно желание да го ръгна с меч си, — няма да те убия по същите причини, по които няма да ме убиеш ти. Това би заменило две слаби кралства с едно по-силно. Когато пътят до императорския трон, до моя трон, ме доведе отново тук, предпочитам да заваря в замъка теб и твоите колоритни приятелчета как тормозите селяните и пиете от сутрин до вечер, отколкото баща ти или барон Кеник. Те биха били по-опасни противници. Искрено се надявам, че когато времето настъпи, ще те заваря поумнял, а не просто пораснал на ръст, и ти ще ме посрещнеш като свой император.

Скочих от камъка и хрътката мълниеносно ми прегради пътя, все така без да издаде звук, но оголила всичките си олигавени зъби. Фиксирах я с поглед, което е добър подход, ако искаш да ти отхапят лицето, но моето намерение беше да ѝ взема страха. Хванал меч си за дръжката и острието, с плоската страна напред, пристъпих решително, а в гърлото ми къкреше дрезгав вой. Имах куче едно време, хубаво куче, което обичах, преди да ми бъдат отнети меки думи като обич и прочие, затова не ми се искаше да убивам това. Но щях да го направя.

— Назад — изръмжах, без да отлепям поглед от очите на животното.

И то, с прилепнали към черепа уши, изскимтя и хукна да се скрие между краката на конете. Мисля, че надуши смъртта в мен. Горчива хапка е некромантското сърце. И още една крачка встрани от света. Понякога ми се струва, че стоя на три крачки извън живота на другите хора. Една за сърцето. Една за бодливата шипка. А първата сигурно е била за онова куче, което навестява сънищата ми и до днес.

Наричам го мое, но то беше общо, мое и на Уилям. Вълча порода и много голямо, чудесен жребец за двама млади рицари като нас. Уилям го яздеше редовно, понеже беше само на четири, но метнех ли

се и аз на гърба на кучето, то ни отърсваше и ме гризваше лекичко за крака. Виках му Верен.

— Впечатляващо — каза принц Орин, обаче не изглеждаше впечатлен ни най-малко. — Ако си приключил с кучето ми, мисля ние да си продължим по пътя. По план трябва да стигна до Орлант през Висок проход или през прохода на Синята луна, ако снегът се е стопил, и да посетя граф Самсар.

— Ще си продължиш по пътя, когато аз кажа — уведомих го. Адски много ми се искаше да... знам ли. Да го уплаша? Или да го уважавам поне? — И по маршрут, който аз ти посоча. — Този тип май познаваше релефа на собствената ми земя по-добре от мен и това никак не ми харесваше.

Той вдигна вежда и сдържа усмивката си, с което ме подразни повече, отколкото ако се беше усмихнал.

— И какво ще отсъдиш по въпроса, крал Йорг?

Сърбеше ме да го ударя, болеше ме направо. В устата на всеки друг думите биха звучали надутото и арогантно, но тук, на студения планински склон и от неговата уста, прозвучаха искрено и от сърце. Орин беше несъмнено по-добрият мъж от двамата ни и аз го мразех за това. Улових погледа му и разбрах. Той ме съжаляваше.

— Кръстосай меча си с мен, брат Орин — рекох. — Харесва ми идеята ти за мир. Защо моите козари и твоите свинари да страдат в една война, за да се реши чий задник, моят или твоят, ще лъска императорския трон? Нека кръстосаме мечове и ако спечелиш, когато дойде времето да заявиш претенциите си към трона, аз няма да застана срещу теб. Хайде, извади меча си. Или, ако не искаш, нека твоят поборник си пробва късмета. — Кимнах към рицаря до него.

— А — рече Орин. — С него не ти трябва да се биеш. Това е брат ми Еган. Създаден е да върти меча. Понякога и аз се плаша от него! Пък и двамата си приличате. Еган смята, че всичките тези приказки са загуба на време. Ако зависеше от него, щеше да насъска нашите фермери срещу вашите пастири и да удави света в кръв, нали така, Еган? А аз имам една мечта, мечта за империята. За моята империя. Светла мечта. Боя се обаче, че всички мечти на Еган са в червено.

Еган изсумтя, сякаш разговорът го е отегчил до смърт.

Принцът слезе от коня си.

— Разчистете пътеката и никой да не се намесва.

— Това е...

— Знам, Макин — прекъснах го. — Това е лоша идея.

Макин се смъкна от коня си и застана до мен, докато хората на Орин се изтегляха.

— Може да е добър — каза той.

— Няма лошо да е добър — отвърнах. — Аз съм страхотен.

— Няма да споря, че си майстор в убиването, Йорг — изсъска Макин. — Но това ще е дуел, двубой.

— Тогава ще трябва да се дуелирам. — Принцът не беше попитал какво ще поискам от него, ако спечеля. Това не ми харесваше.

Изправихме се един срещу друг, двама от Стоте, кръвната линия на императора срещу кръвната линия на стюарда.

— Може да го направим и по умния начин, Йорг — каза Орин. Не спомена за „лесен начин“, значи ме беше преценил достатъчно добре. — Подкрепи претенцията ми. Новият император ще има нужда от нов стюард.

Изплюх се в прахта.

— Ти не знаеш какво искаш, Йорг, нито защо го искаш — каза принцът. — Не си видял нищо от империята, която искаш за себе си. Ходил ли си на изток, преследвал ли си слънцето до стената на самото Дълбоко? Виждал ли си бреговете на черния Африк? Говорил ли си с благородните мъже, които напускат северните си крепости и излизат с платноходни кораби в морето, когато ледовете се разпукат? Ако се беше родил в Аралските пущинаци, то през всичките си години на странствания щеше да газиш само трева и нищо друго. С кораб, Йорг, с кораб. Това е начинът да видиш империята. Виждал ли си морето обаче?

Сивушкото избра точно този момент да пръдне доволно и звучно, с което ми спести необходимостта да отговоря. Обичам го този кон.

Обикаляхме се бавно в кръг. Като повечето неща в живота, и двубоят с мечове, особено с дълги мечове, зависи от правилния избор на момент. Първият замах е залог, нередко на живот и смърт. Изчакваш и когато усетиш, че шансът е на твоя страна, залагаш живота си на това решение. Когато насреща ти има човек в броня, ударът трябва да е силен. Много силен. Толкова силен, че да го нараниш през метала и той да не скочи след теб, докато отстъпваш за следващата атака. Това

важи, ако млатиш. Ако опиташ пронизващ удар обаче, нещата са потънки. Там всичко опира до прецизност. Да намериш и нацелиш някоя пролука в бронята, преди противникът ти да е намерил и нацелил своята.

Замахнах — не да го ударя, а просто за да кръстосаме мечове. Неговият меч беше някак опушен на цвят, без блясък, сплав от строителска стомана и още нещо, по-тъмно. Трясъкът отекна сред възвишенията. Орин завъртя някак острието си в мига на сблъсъка и едва не изби моето от ръцете ми. Това никак не ми хареса. Притиснах го с къси удари, колкото да му създавам работа, да уморя ръцете му, да не им остане сила за номерца. Имах чувството, че млатя каменна колона: дланите ме заболяха, китките ми се схванаха.

— По-добър си, отколкото очаквах — каза той.

И атакува на свой ред, пронизващ удар, полузамах, пронизващ отново. Комбинации, които идваха по-бързо от мисълта.

Когато се учим на меча, учим мускулите си. Учим очите си да говорят на ръцете ни, прескачайки мозъка и бавния процес на решенията и преценките. То е като да учиш нотите на пиеса за лира. Първо ги изчиташ и запомняш — ла, до, до, ре... но след време пръстите ти вече знаят текста, а ти си забравил нотите.

Дясната ми ръка размахваше меча, без да се допитва до мен.

— Никак не е зле, наистина — каза той.

Но ако се опиташ да свириш пиеската в по-бързо темпо, после в още по-бързо и още, и още... в някакъв момент пръстите ти се сепват. Коя беше следващата нота, питат те. Какво следва?

Следва тежък метален лост по главата, това следва. Или аз така усетих съприкосновението си с плоската страна на противниковото острие. Изломотих нещо, което беше наполовина ругатня, наполовина стон и с много кръв за гарнитура, а после се сринах, сякаш Орин ми беше прерязал всичките конци.

— Предай се — чух го като от края на дълъг тунел.

— Забрави. — Още кръв, май и парченце от зъб.

— Последен шанс, Йорг — каза той. Усещах на шията си студения ръб на меча.

— Предава се — чух Макин откъм другия край на същия тунел.

— Предава се.

— Предавам се друг път. — Разликата между небе и земя започна да ми се изяснява. Фокусирах погледа си върху някакво тъмно петно, което можеше и да е Орин.

— Предай се — каза отново той. Усетих влажна топлина по врата си — от плитката рана течеше кръв.

Успях да се изсмея.

— Ти вече каза, че няма да ме убиеш, принце на Стрела. Не е в твой интерес. Така че защо да се предавам? — Изплюх се отново. — Ако някога стигнеш с армия до границите ми, тогава ще решавам как да постъпя.

Той ми обърна гръб с отвращение.

— Висок проход — казах аз. — Разрешавам ти да минеш през Висок проход и да тормозиш с проповедите си графа. Толкова си заслужи. — Опитах се да стана и не успях. Макин ми помогна да се изправа.

Гледахме ги как си тръгват. Братът, принц Еган, ме стрелна със свиреп поглед на минаване. Орин дори не обърна глава.

Гледахме след тях, докато и последният кон не преваля билото.

— Ще ни трябва по-голяма армия — рекох аз.

7.

Сър Макин е почти като красивия рицар от приказките — висок и силен, с тъмни очи и черни къдрици, бронята му — излъскана, мечът — наточен. Единствено дебелите устни и острият нос го делят от идеалния образ, по който копнее всяка мама. Устата му е прекалено изразителна, лицето — като на орел. И в други неща сър Макин е „почти“. Почти почтен, почти честен. Како приятел обаче не е „почти“.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Яздехме вече два часа, откакто принцът на Стрела потегли към Висок проход. Два часа в тишина различна от онази, която ни правеше компания преди това. Мъчеше ме едно от онези главоболия, които превръщат обезглавяването в привлекателен вариант. И последният идиот би се сетил, че малко ми трябва да се упражня върху нечий друг врат.

— Леле.

Е, не всички идиоти, види се.

— Да, Маикал — рекох аз. — Леле. — Гледах го с присвити очи, стиснал зъби, сякаш това можеше да облекчи пулсиращата болка в главата ми. Понякога на Маикал изобщо не му личеше, че е малоумен. Каквато и дъска да хлопаше в главата му, от време на време явно се наместваше. Случваше се часове наред да изглежда съвсем нормален, корав, надежден, хитър дори. А после дъската се разхлопваше отново, устата му провисваше, челото се набръчкваше, а очите му се изпразваха от съдържание.

Маикал ни беше открил няколко седмици след победата ни над граф Ренар. Бог знае как го е направил, но като си помислиш, дори гълъбите успяват да намерят пътя до дома, а мозъкът им е колкото

грахово зърно. Откакто се бях настанил в Призрачния, Маикал работеше като конярче, или като помощник на конярчето, или като лайносьбирач, или като нещо друго от този порядък. Дадох да се разбере, че искам да го хранят редовно и да му намерят място да спи. Бях убил брат му все пак. Не че Гемт го беше грижа за Маикал. Редовно го биеше, а когато не го биеше, го товареше и със своите задачи. Но винаги гледаше Маикал да се нахрани и да има къде да спи.

— Оня здравата те натупа, Йорг — каза Маикал. Заговореше ли, проличаваше колко е глупав, устните му винаги бяха влажни и лъщяха.

Видях как Макин примижа, а Роу и Грамло се хванаха мълчаливо на бас.

— Да, Маикал, така стана.

Не ме гризеше съвестта, че съм намушкал Гемт. Ни най-малко. Но ми ставаше болно при мисълта, че Маикал е твърде глупав да ме намрази, че е уловен в капана на незнайните тръни, които се бяха впили в мозъка му, че вижда, но не разбира. Замислих се за часовника, който тиктакаше на китката ми. Тик-так, тик-так. Такъв хитроумен механизъм, така прецизен с малките си колелца, които се въртят едно друго с миниатюрните си зъбчета... и все пак, попаднеше ли песъчинка или косъм между тях, всичко това щеше да спре, съсипано, безполезно. Зачудих се какво ли е счупило механизма на Маикал преди години? Какво му е откраднало ума?

— Кажи на Макин да си довлече задника тук — рекох.

Маикал дръпна юздите и сивушкото забави ход. Видях как Роу се намръщи. Беше загубил баса.

Планините пулсираха от червено към зелено, както болката се преливаше от челото към тила, от очите към основата на черепа ми.

— Понякога си мисля, че държиш Маикал само за да угодиш на сивушкото — каза Макин. Не бях забелязал, че се е изравнил с мен.

— Искам да ме научиш на меча — казах аз.

— Ти знаеш как да...

— Мислех, че знам — прекъснах го. — Но сега ще се заема сериозно с това. Случилото се преди малко... — сложих ръка на главата си и по пръстите ми остана кръв — повече няма да се случи.

— Е, ако не друго, поне е кралско губивреме — каза Макин. — А е добре и за меча. Откакто взехме Призрачния... въртял ли си го изобщо?

Вдигнах рамене и моментално съжалих. Зъбите ми изскърцаха с гаден звук.

— Питам, щото чух, че основно си се опитвал да оплодиш кажи-речи всяко слугинче в замъка — добави Макин и се ухили.

„Хубаво е да си крал.“

„Освен когато те фраснат с меч по главата.“

— Добре е за прираста на населението — отвърнах. — И в количествено, и в качествено отношение. — Фраснах се с ръка по главата. — Аххх, проклета да си, мамка ти. — Има видове болка, от които можеш да се дистанцираш с усилие на волята, но главоболието се вихри там, където живееш.

Макин продължаваше да се хили. Заподозрях, че му е било доста приятно да ме види съборен безславно на земята.

Той бръкна дълбоко в дисагите си, извади кожена кесийка и ми я метна.

— Дръж. Карамфил.

— Бая време си го кътал, а, сър Макин? — Можеш да размениш добър кон за шепа от тази подправка. За половин шепа. Действа страхотно при болка. Ако вземеш твърде много, ще умреш, разбира се, но казват, че такава смърт е приятна, все едно се носиш в прегръдките на топла река. Адски ми се искаше да отворя кесийката.

— Не го ща. — Метнах я обратно на Макин. Ще отстъпиш пред едно, ще отстъпиш пред второ — и ще ти стане навик да отстъпваш. Превърнах главоболието си във враг и започнах да се боря с него.

Яздехме ли, яздехме. Напълних главата си със стара отрова, възкресих омразата си към граф Ренар. Откакто той ме лиши от присъствието си поради смърт, не бях имал нищо свястно, върху което да я упражнявам. В сравнение с пулсирането зад очите болката от счупения зъб беше като лек гъдел.

Райк ме настигна с великанския си кон и продължи до мен. Яздеше и току ме поглеждаше. На Макин може и да му беше харесало как ме събарят по задник, но за Райк трябва да е било истински празник за душата.

— Знаеш ли защо те държа, Райк? — попитах аз.

— Що?

— Защото ти си, един вид, като най-лошото в мен. — Пак онзи гаден звук от стържещ емайл. Изпсувах и отпуснах съзнателно

челюсти, преди да съм си счупил още зъби от стискане. — Нямам си ангел на едното рамо и дявол на другото. Имам си дяволи и на двете. Но ти си лошият дявол. Все едно, знам ли... ако изгубя чара си и хубостта си, ще заприличам на теб. — Осъзнах, че бръщолевя, и пробвах с широка усмивка.

— Изчезни, Райк — чух гласа на Макин, отново. Не го бях видял да се връща.

— Баща ми е бил прав, Макин — казах аз. — Прав е бил да вземе пари от брат си като кръвнина за Уилям и мама. Иначе щеше да загуби половината си армия още преди да се е добрал до Призрачния.

Макин смръщи вежди и отново ми протегна кесийката с карамфила.

— Вземи.

— Баща ми е знаел какво е да жертваш. Корион също е знаел. Пътеката, по която ме тласна Корион, помниш ли? Била е правилната пътека. Но аз не обичам да ме тласкат.

Едвам различавах Макин. Бях стиснал очи, но главата ми продължаваше да пулсира.

Макин поклати своята.

— Някои престъпления не могат да бъдат отминати. Корион се опита да ти отнеме правото на отмъщение. Самият аз прекосих три кралства, за да намеря убиеца на моето момиче. — Говореше някак притеснено.

— Идиот — изграчих с изтръпнали устни.

— Йорг — прошепна ми Макин. — Плачеш, човече. Вземи проклетия карамфил.

— Ще ми трябва по-голяма армия. — Всичко беше почерняло и ми се стори, че падам. А после се ударих в земята.

8.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Събудих се в затъмнена стая. Бръмчеше муха. Някъде някой повръщаше. Светлина се процеждаше в пролуките на напуканата мазилка. Не, не беше мазилка, а кал върху плет. През изметнатите капаци на прозорците също влизаше светлина. Селска колиба. Повръщането спря и се смени с тих плач. Дете.

Седнах в леглото. Тънко одеяло се свлече на пода. Сламеникът боцкаше. Главоболието ми беше изчезнало. Зъбът ме болеше ужасно, но не можеше да се сравнява с ада, вилнял доскоро в главата ми. Потърсих меча си и не го намерих.

Има нещо вълшебно в изчезналото главоболие. Срамота е, че след време чистата радост от липсата на болка избледнява и човек спира да си дава сметка колко ценен е всеки миг от живота без главоболие. Е, последната криза не беше от обичайните, разбира се. Старият Йорг си беше поомачкал мозъка. Виждаше го бях и преди. Когато брат Гейнс падна от коня и си удари лошо главата, близо два дни беше по-зле и от Маикал. „От коня ли съм паднал?“ — питаше постоянно и ту плачеше, ту се смееше. Крехко нещо сме ние, хората.

Успях да стана, макар краката ми да се подгъваха. Вратата се отвори и ослепителна светлина нахлу през прага около женски силует.

— Нося ти супа — каза жената.

Взех паницата и седнах.

— Хубаво мирише. — Самата истина. Стомахът ми изръмжа.

— Онзи твой приятел, Макин, донесе два заека да ги туря в тенджерата — каза тя. — Не бяхме яли месо, откакто ни откраднаха прасетата.

Вдигнах паницата към устните си — тук не използвах лъжици. Жената си тръгна, когато започнах да сърбам. Супата беше гореща и ми пареше на устните, но какво от това? Дълго време сърбах и зяпах танца на пращинките в тънките снопове светлина, които се

промушваха през прозоречните капаци. Дъвчех парченцата заешко, осмуквах хрущялите, гълтах тлъстината. Приятно е да се храниш и да не мислиш за нищо.

Опразних паницата и се изправих. Този път краката ми не се подгънаха. Плъзнах ръце по тялото си. Кинжалът беше в канията на кръста ми, а в кесията на колана напипах някаква буца — карамфила на Макин. Огледах се още веднъж за мечата си и тръгнах към вратата.

Денят ми се стори малко прекалено ярък, вятърът беше студен, хапеше и вонеше на стар пожар. Протегнах се примижал. Ако не броим колибата, от която бях излязъл и която най-вероятно е била обор, преди да смени предназначението си, всичко друго беше в руини. Две къщи със сринати стени и почернели трегери, няколко потрошени огради, кошари, премазани сякаш от тежък кон. Видях жената — клечеше в отломките на по-близката къща с гръб към мен.

Изведнъж страшно ми се допика. Застанах до стената на колибата. Дългата гореща струя сякаш нямаше край.

— Ису! Цяла седмица ли съм спал?

Някой мъдрец казал навремето: „Не сери там, където ядеш.“ Сигурно е бил Аристотел. Когато си на пътя, това правило го спазват всички. Облекчаваш се на воля, където ти хареса. Сетне продължаваш по пътя си, а лайната — от всякакъв вид — остават зад теб. В замъка си имам тоалетна. Която, да си го признаем, е дупка в пода. Когато си в замък, сереш, където ядеш, и по-често се замисляш кои лайна си струва да разбъркаш. Ето това научих за трите си месеца на трона.

Приключих най-накрая. Сигурно бях събирал пикнята цяла седмица, ако се съдеше по количеството.

Стана ми по-добре. Супер. Прозинах се до откат. Земята се простираше равна на север, Матераците насичаха хоризонта на юг. Напуснали бяхме Ренарските планини, или скоро щяхме да ги напуснем. Протегнах се и тръгнах с бавна крачка към жената.

— Моите хора ли направиха това? — попитах я и огледах намръщен разрушението. — И къде са се дянали, проклетите да са?

Тя се обърна да ме погледне. Лицето ѝ беше изпито, с хлътнали тъжни очи.

— Направиха го анкратски войници. — Държеше дете, бледо и вяло, момиченце на шест или седем години.

— Анкратски? — Вдигнах вежда. Не можех да откъсна поглед от детето. — Значи сме близо до границата?

— На пет мили — каза тя. — Рекоха, че не можело да живеем тук. Че земята била анексирана. И започнаха да палят.

Анексирана. Това ми прозвуча познато. Имаше някакъв спор за границата. Според най-старите карти владенията на лорд Носар се простираха дотук.

Надушвах миризмата на повръщано, кисело в свежия утринен въздух. Имаше малко по косата на момичето, чернееше като кръв.

— Убили са мъжа ти? — попитах и сам се изненадах, че съм попитал. Не ми пука за такива неща и не си хабя дъха да разпитвам. Виновен беше ударът по главата.

— Убиха момченцето ни — каза тя, вперила поглед покрай черните греди, покрай мен, покрай небето. — Дейви изскочи, пищеше и се давеше, ослепял беше от дима. Налетя на един войник. Онзи замахна с меч, ей така, все едно сече коноп, и го разпори. Червата му... — Примигна и сведе поглед към момичето. — Дейви продължи да вика. Не спираше. Друг войник го прониза със стрела в шията.

— А мъжът ти? — Не я бях попитал за момчето. Не бях искал да ми разказва историята си. А момичето продължаваше да ме гледа, безразлично, без надежда.

— Не знам. — Гласът ѝ беше сив. Както посивяват гласовете, когато чувствата се прегорели. — Той не отиде при Дейви, не го гушна, беше го страх, че войниците ще убият и него. — Момичето се разкашля, влажно, с хрочки. — Сега по цял ден плаче или гледа в земята.

— А детето? — попитах и проклех празната си глава. Не знаех какво ми става днес — само да си помисля нещо и то изскача от устата ми.

— Болна е — каза жената. — В стомаха. Но може и да е в кръвта вече. Боя се, че е лошата болест. — Притисна момичето към гърдите си. — Боли ли те, Джейни?

— Да. — Гласчето на детето прозвуча като сух шепот.

— Малко или много?

— Много. — Все същият шепот.

Защо да задаваш такива въпроси, щом не можеш да помогнеш с нищо?

— Постъпил е правилно — казах. — Мъжът ти. Понякога трябва да се сдържиш. Да изчакаш. — Тръните ме бяха държали здраво, взели бяха решението вместо мен. — Постъпил е правилно. — Думите, които бяха звучали толкова вярно, преди да падна от коня, сега кънтяха празни край опожарения дом на тези нещастници. Удар по тиквата може здраво да разхлопа дъските на здравия ти разум.

Видях ездачи в другия край на поляната. Двама мъже и три коня. Макин и Райк яздеха, без да бързат.

— Браво, Йорг, станал си най-после — викна Макин и ме удостои с широката си усмивка. Райк само се навъси. — Виждам, че госпожа Сара и господин Мартен са се грижили за теб. — Такъв си беше Макин, бързо се сприятеляваше, помнеше имената на хората, сееше радост.

— Сара значи? — рекох. Като си помислиш, тези хора бяха мои поданици май. — И малката Джейни. — И изведнъж се спомних за друга Джейн, смазана под тонове скала, светликът ѝ — угасващ. Онази Джейн ми беше казала, че имам нужда от по-добри причини. По-добри причини, ако искам да спечеля, а защо не и по-добри причини за всичко.

— Внеси я вътре — казах аз. — Тук е много студено. — Стана ми съвестно, че съм се изпикал върху една от единствените четири стени, които им бяха останали.

Сара стана и внесе детето в колибата.

— Значи си ме зарязал да умра сам, а, Макин? — попитах. — Другите къде са?

— Лагеруват на една миля по пътя. — Кимна на север. — Вардят за други отряди.

Трудно ми беше да си представя, че зад набезите стои веселият стар Носар. Тази мисъл вгорчаваше сладки спомени. Помнех го в банкетната му зала, надвиснал над голямата маса, покрита с избелели карти. Носар, седнал на дъбовия си стол в Елмски форт, със сивата си брада и топлите очи. Бяхме играли в онази зала, двамата с Уил, малки момченца, по-малки и от детето, което Сара беше внесла в колибата. Носар и линиите, начертани върху картата. Шегичките му как „неговите момчета“ си играели на криеница с момчетата на Ренар.

— Ще можеш ли да яздиш? — попита Макин.

— Скоро и това ще стане. — Отидох при коня си. Главният коняр на Призрачния го беше нарекъл Барт и аз не бях сметнал за нужно да му променям името. Хубав кон беше, но не можеше да се сравнява с Герод, който загина под планината, която сринах върху Гелет. Взех няколко неща от дисагите си и тръгнах към колибата.

На излизане ме беше заслепила светлината. На влизане ме заслепи сумракът. Оборът вонеше. Не бях забелязал вонята преди, но сега тя ме удари право в носа. Смрад на старо повръщано, на пот, на животински изпражнения. Когато принцът на Стрела ми каза, че ще защити своя народ и ще му донесе мир, аз му повярвах. Повярвал бях и на Джейн, че трябвало да си намеря по-добри причини за даровете, които искам от съдбата. Повярвах на всичко това. Не повярвах само, че то има някакъв смисъл за мен.

Коленичих до жената. Как ѝ беше името? А, да. Сара.

— Значи новият крал не ви е защитил?

— Имаме крал? — попита вяло тя, без интерес. Явно искаше да изляза и да я оставя на мира.

— Здравей, Джейни — казах аз, решил да изпробвам чара си върху детето. — Видя ли какъв човек съм ти довел да го видиш? Най-големият и най-грозният мъж на света.

Нещо като усмивка раздвижи лицето ѝ.

— А ти какво искаш, Джейни? — попитах. Представа нямах какво правя тук и защо клеча в смрадливия обор на тези селяци. Може би просто исках да бия в нещо принца на Стрела. Или беше някакъв страничен ефект от удара по главата. Дали пък Маикал не са го ударили по главата, като е бил малък, и страничните ефекти да го държат до ден-днешен?

— Искам Дейви. — Беше неестествено неподвижна. Само устата ѝ се движеше. И очите.

— Каква искаш да станеш? Какво искаш да правиш? — Мислех за собственото си детство. Исках да бъда крилата смърт. За да разчупя костилката на света и да си взема, което е мое.

— Принцеса — каза Джейни. Замълча, после добави: — Или русалка.

— Разказвам ѝ приказки, сър — обади се майката. Все още изпитваше страх, дадох си сметка аз, нищо че беше изгубила дома си и едното си дете, нищо, че се клатушкаше на ръба на пълното отчаяние.

— Баба ми можеше да чете. А ние предаваме приказките нататък. — Погали Джейни по косата. — Разказвам ѝ ги, когато я боли. Да не мисли за болката. Пълня ѝ главата с глупости. Тя дори не знае какво точно е русалката.

И тогава си прехапах езика. Три неизпълними молби, изречени в рамките на три секунди. Последвал бях Сара в колибата с неясното желание да се държа като крал. С мисълта за короната и трона си, за армиите си, за златото и крепостните стени.

Детето искаше брат си, искаше да стане принцеса, искаше да стане русалка. А лошата болест скоро щеше да я отнесе, щеше да я откъсне от майчините обятия и да я захвърли в студената земя. И никой крал, с всичките си хора и цялото си злато, не можеше да промени това.

И тогава я докоснах, малката Джейни, лекичко, по челото. В телцето ѝ имаше достатъчно смърт и нямаше нужда да добавям от моята. Но въпреки това я докоснах с върха на пръстите си, просто за да усетя как смъртта пулсира под кожата ѝ, разяжда мозъка на костите ѝ. Болестта откликна на некромантското в мен и двете се свързаха. Усетих как пулсът на детето пърха ведно с моя.

— Ще можеш ли да яздиш, Йорг?

— Да. — Метнах се на седлото.

Потеглихме с бавна стъпка.

— Остана ли ти нещо от подправката, брат Йорг? — попита Макин.

— Ми не. Явно съм я изгълтал всичката да ми облекчи главоболието — казах и потупах кесията на колана си.

Макин завъртя очи. Погледна през рамо към опожарения чифлик.

— Ису Христе. Имаше достатъчно да...

Прекъсна го далечен звук на цимбали. Трясък на цимбали, бръмчене на механизъм, тропот и детски смях.

— Нещо друго да си оставил там, Йорг? — попита той.

— Кент беше прав — казах. — Онзи клоун е прокълнат. Зъл. Нека проклятието застигне селяните, а не нас, нали така?

Тук, в равното, вятърът е толкова силен, че ти се насълзват очите.

Райк дръпна юздите на коня си и понечи да обърне.
— Недей — казах аз.
И той не се върна.

Онази нощ заспах трудно. Сигурно бях свикнал с удобства в Призрачния и сега земята ми се виждаше корава. Заспах трудно и ме навестиха трудни сънища, тежки, заляха ме, повлякоха ме.

Лежах в тъмна стая, въздухът киселееше от вонята на повръщано и животни, и не виждах нищо освен очите ѝ, детски очи. Чувах само тиктакането на часовника си и нейното накъсано дишане — трескаво, сухо, ускорено.

Дълго лежах така, с тиктакането, хъхренето и блясъка на очите ѝ.

Лежахме и топла река ни понесе, пропита с аромата на карамфил.

„Тик-хър-так-хър-тик-хър.“

После се събудих внезапно и с вик.

— Какво? — измърмори някой. Май беше Кент, увит в одеялата си.

— Нищо — рекох. Сънят още ме глождеше. — Стори ми се, че ми е спрял часовникът.

Но не беше часовникът.

В сивата зора Макин се надигна до мен и взе да се прозява, да плюе и да си разтрива гърба.

— Как съм се схванал, направо да не повярвам. — Погледна ме сънено. — Щипка карамфил и щях да съм като нов.

— Детето почина тази нощ — казах му. — По лесния начин.

Макин сви дебелите си устни и повече не повдигна въпроса. Сигурно си мислеше за своето дете, което беше изгубил преди години. Дори не попита откъде знам.

9.

Годините изобило не тревожат брат Маикал, сякаш неспособността му да ги преброи ги лишава от състаряващата им сила. Брат Маикал гледа света през кротки сиви очи, гръдният му кош е широк като буре, ръцете и краката му — дебели като дънери. Брат Грамло подстригва косата му ниско, почти до кожа, оставя му само опашчица отзад, бръсне му редовно брадата и благодарение на него Маикал изглежда спретнат и дори симпатичен. Ако никой не ви е казал, че мислите му хлопат в празна глава, със сигурност ще си помислите, че Маикал с нищо не отстъпва на другите негодяи в нашето братство. В битка обаче ръцете му поумняват и той изглежда съвсем нормален и цял, поне докато трясъкът на оръжие не замлъкне, умиращите не умрат, а Маикал не тръгне по бойното поле облян в сълзи.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Ренарските планини си имат равнини, но много малко и толкова каменисти, че разореш ли ги да посееш зърно, израстват камъни. През трите си месеца на крал не бях слизал в равното. Чак сега, когато пътят ме отведе на север до Хаймски цеп, открих покрайнините на своето кралство, там, където то търка рамене с Анкрат и тресавищата Кен.

Отдалечавахме се от опожарения чифлик, от селяните — Мартен и Сара, чиито имена бях запомнил като никога, — и от тяхното мъртво

момиченце Джейни, което беше издъхнало една нощ на прага на пролетта преди ние да сме изминали и двайсет мили по пътя. Придържахме се към граничните земи, където разбойници с лопата да ги ринеш и възможности — безкрай. Колкото по-навътре в едно кралство вилнеят разбойнически банди, без да срещнат сериозна съпротива, толкова по-слабо е то. Туртан открай време е слабо по границите си, а тресавищата Кен — още повече. Анкрат обаче е друго нещо. Костелив орех, в който да си счупиш зъбите.

— Защо спрехме? — поинтересува се Макин.

Пътят се разклоняваше. Неотбелязано на картите разклонение, черен път през голи възвишения, където се събираха границите на Анкрат, Тресавищата и Ренарските планини. Вятърът скланяше високата трева на вълни. Всяка местност, където се допират три владения, дава богата реколта, ако има кой да засее. Кръвта обогатява почвата.

— Имаме два варианта. Може да тръгнем по този, който не води към Анкрат — каза той.

Затворих очи.

— Чуваш ли това, Макин?

— Кое?

— Чуй — казах аз.

— Кое да чуя? — Той кривна глава. — Птиците ли?

— Не бе, вслушай се внимателно.

— Комарите? — попита Макин, смръщил вежди.

— Гог го чува — рекох. — Нали, момко?

Усетих го да се раздвижва зад мен.

— Камбана?

— Камбаната в Йесоп, където блатните течения изхвърлят труповете. Гласът ѝ е толкова дълбок, че пълзи с мили по повърхността на тресавището — казах аз.

Веднъж вече тази камбана ме беше призовала към дома. Благодарение на тази камбана бях научил, че имам нов брат, който дебне в корема на чужда жена, сглобен парче по парче под рокля, достойна за кралица. Под коприна и дантели. А сега ми напомни за казаното от принца на Стрела. Той беше казал много неща, но после ме фрасна по главата и почти бях забравил едно от тях. Че малкото ми

братче се е появило на белия свят и вместо бебешки играчки татко му е дал правото на престолонаследник. Моето право.

— Ще тръгнем по този — казах и насочих коня си към по-трудния път.

— Хаймски цеп е натам — каза Макин и за по-ясно посочи. — Не че споря. Просто не ща някой да каже, че не съм го споменал, когато всички изпопадаме на земята и почнем да берем душа. Сещаш се.

Че спореше, спореше, но имаше известно основание, затова не го спрях.

Яздихме близо час и вонята на тресавищата остана зад гърба ни. Пролетта галопира из Анкрат преди да се закатери към моите планини. Стигнахме до гора, която вече се разлистваше енергично, сякаш с един удар на зеления си чук пролетта беше подсетила пъпките да се разпукат. Зарязахме пътя и хванахме пътечки през гората. Ако не искаш да срещнеш никого, хващаш гората, особено горите на Анкрат, след като аз свих Горски страж изпод носа на баща си.

Пролетната топлинка, лъскавото зелено на новородените листа, песните на дроздове и чучулиги, богатият аромат, който лъхаше от гората с всеки повей на кроткия вятър... Анкрат притежава чар, какъвто Ренарските планини не познават, но аз се бях научил да ценя суровата хубост на новото си кралство, голите скали, непостижимите върхове, дори неспирния вятър, който препускаше от изток на запад и обратно.

Грамло се пресегна и измъкна нещо от косата на Младия Сим.

— Кърлеж. — Смачка го между ноктите си. Какво пък, нали и в Рая са имали проблем със змиите.

Пътеките се стесняваха и количката за глави се закачаше в храсти и паднали дървета. Райк ругаеше все по-често и все по-речовито, най-вече клоните, които го шамаросваха в лицето.

— Това е щото конят ти е много висок, Малчо Райчо — казах му.

Макин ме настигна; след него язدهа Кент и Роу и се хилеха на някаква шега.

— Скоро май ще слезем от конете, като гледам — каза Макин и се наведе под един нисък клон.

Спрях при един поток, прехвърлен от паянтово мостче, което сигурно е било старо още когато Христос се е учел да ходи. Помнех

мостчето — то беше най-отдалечената точка, до която бях стигал, преди да напусна Висок замък завинаги.

— Ще оставим конете тук — казах. — А ти ще останеш да ги пазиш, Грамло, защото днес явно си човекът с най-острия поглед в нашата дружина.

И не само погледът му беше остър. С тоя ужасен мустак изглеждаше тъп, но опреше ли до ножове, умът му сечеше като бръснач, а ножове у него — дал бог.

Замислих се дали да не оставя Гог и Горгот с него. Особено Горгот — той трудно можеше да остане незабелязан. Когато го вкарах за пръв път в Призрачния, след като ден-два бях търкал трона със задника си, появата му предизвика голямо вълнение. Макар и окуцъл от стрелите, които го бяха надупчили, докато ми държеше решетката на портата, Горгот пак си беше чудовище от главата до петите, и страшно. Накарал бях Кодин да го доведе през западния двор в пазарен ден. Такава врява се вдигна, все едно са хвърлили в двора гнездо на стършели. Някаква бабичка писна, хвана се за гърдите и падна на земята. Това ме разсмя. А когато по-късно ми казаха, че така и не станала... ами, в онзи момент и това ми се стори смешно. Сигурно остарявам, защото вече не ми се струва чак такъв майтап. Онази бабичка обаче... наистина падна много смешно.

Накрая ги взех и двамата. Горгот е полезен в нужда, а Гог... ами, с него паленето на лагерен огън е лесна работа.

Да се придвижваш през гора, без хората да те видят, е сравнително лесно, особено ако познаваш пътеките и не броиш въглищарите за хора. Те са самотна порода и нямат навика да клюкарстват. Затова не се налагаше Райк да ги убива.

И така, ние се врязахме без затруднения в Анкрат по пътечки, отъпкани от сърни и друг едър дивеч. Дори коравите кралства си имат слаби места.

— Много лесно ми се види — отбеляза Макин. — По мое време не беше така. Кодин и неговите момчета не позволяваха на разни бандити да се мотаят на воля в кралските гори — завърши той и поклати глава. Представа няхах защо е решил да се оплаква точно от това.

— Армията на баща ти е станала по-слаба? — попита Горгот. Шубраците пукаха, хрущяха и плащаха тежък данък при всяка негова

стъпка.

Вдигнах рамене.

— Голяма част от войската му е плъзнала из тресавището да патрулира. Друга е разквартирувана в казармите и гарнизоните покрай блатата. В последно време калта там бълва мъртъвци. И баща ми не е единственият, който се сблъсква с този проблем. В замъка дойде един търговец и от него чух, че Удавените острови са паднали пред Мъртвия крал. Всичките до един. И вече са владение на трупове, блатни таласъми, некроманти и немъртви.

Макин се прекръсти мълчаливо и ускори крачка.

Пътувахме с малко багаж, ношувахме на закътани места, ловувахме в движение. Младия Сим беше хванал цаката на зайците, а аз мятах камъни по катерици и диви гълъби с нелош успех. През пролетта животните са лесна плячка, опиянени са от новата топлинка, вниманието им е насочено към новите възможности, а не към вероятността някой да ги замеря с камъни откъм сенките.

Анкрат те омагьосва и никъде магията му не е толкова силна, колкото в зелената гора, където денят се сипва бавно като мед, а слънцето напират златно през шарената сянка. Вървахме в колона под акомпанимента на дроздове и лястовици, сред аромата на глог и див лук. Вървах като в сън найае сред меката топлинка, а носят ми ме върна години назад към спомени за Уилям. Помнех една нощ... брат ми лежеше много болен, мама плачеше тихичко, а придворните рицари избягваха да ме поглеждат. Помнех какви молитви бях промълвил в тъмния параклис много след като свещениците се бяха оттеглили в леглата си, помнех дадените обещания. По онова време не отправях заплахи. Дори не се сецах да се пазаря с Всевишния. После се промъкнах в замъка и се мушнах в леглото до Уилям. Свещеникът му беше дал горчиви отвари и му беше срязал крака да изтече лошата кръв. Мама беше наложила гърдите му с лапа от мед и кълцан лук. И изглежда, това му помагаше да диша малко по-лесно. Лежахме и слушахме нощните звуци — свирещите гърди на Уил, кучето ни Верен, което скимтеше тихичко пред вратата, слугинята в коридора отпред, която плетеше и шишовете й потракваха приспивно, писукането на плъхове, така тъничко, че на моменти убягваше от слуха ни, докато малките зверчета търчаха из Висок замък в безлунната нощ.

— Давам пени да ми кажеш за какво мислиш — обади се Макин.

Стреснах се и едва не се спънах в собствените си крака.

— Много даваш. — Бил съм глупаво дете.

Понякога си мечтаех да изрежа някак старите си спомени и вятърът да ги отнесе. Ако имаше остър нож, който да изреже от мен слабостта на онези дни, щях да го забия дълбоко и да режа, докато не останат само уроците. Трудните, житейските.

Придвижвахме се без проблем, докато не ни свърши гората. Земята около Висок замък е разчистена отдавна, дърветата са изсечени и на тяхно място има чифлици, които да хранят краля и да му показват навреме враговете.

Облегнах се на ствола на голям червен бук, едно от последните гигантски дървета преди гората да отстъпи пред двуакрово поле обработваема земя, позеленяла от кълнове — зеле май, или моркови, представа нямах. Други ниви и градини се редяха вляво и вдясно, навсякъде. Едно самотно плашило ни наблюдаваше.

— Ще ида сам — казах и започнах да си развързвам нагръдника.

— Къде ще идеш? — попита Макин. — Не можеш да влезеш там, Йорг. Никой не може. И за какво ти е да ходиш?

— Човек има право да навестява от време на време семейството си, брат Макин — отвърнах аз.

Свалих нагръдника и предпазителите за ръцете, накрая и този за гърлото. Обичам да усещам желязо на шията си и то неведнъж е спасявало гърлото ми от неприятни срещи с друго желязо, наточено, но там, където отивах, бронята нямаше да ми помогне.

Свалих ножницата от колана си.

— Кент, оставям го на твоите грижи.

Той се ококори, сякаш не знаеше, че това е начинът един водач да обвърже хората си — чрез доверие.

— Ама меч като този... по-добре сър Макин да...

— Поверявам го на теб — прекъснах го аз.

— Требе ти меч, Йорг — каза Маикал, тотално объркан, горкият. Младия Сим ме гледаше иззад него, мълчеше и си развиваше лирата. Разбрал беше, че ще има да чакат, и вече правеше планове как да запълни времето.

Измагьосах в ръка стария си нож, трик, който бях научил от Грамло.

— За онова, дето съм го намислил, и ножката ще ми свърши работа, брат Маикал — казах му, после се обърнах към всички: — Дайте ми два дни. Ако не се върна дотогава, пратете Райк да превземе замъка с щурм.

Сгънах се в поклон и ги оставих да гледат как растат морковите. Или зелето.

Тръгнах покрай гората към Римския път. Казват, че стъпиш ли на този път, можеш да стигнеш право до папския дворец, без да се отклониш и за миг. Аз обаче си бях наумил да тръгна в другата посока.

Край Римския път има едно гробище, наполовина превзето от гората и потънало в забрава. Обичах да се мотая тук като малък, да изследвам порутените гробници, задушени от бръшлян, полазени от мъх, напукани от нахалните издънки на настъпващата гора. Гробището е много голямо, простира се на площ от стотина акра, истински некрополис, изгубен за живите. В прашните книги го наричат „Першез“ или „Перлашез“. Надписите по надгробните плочи не ми говорят нищо: „Непрежалима, 1845“, „Ще те помним вечно, 1710“, „Сърцето ми лежи тук, 1908“. Надписи, които почти не се четат. Толкова са стари, че дори календарът им е загубил значение за нас.

Надгробните плочи са покрити с прозрачна смола, по-твърда от стъкло, която ги обвива в тънка кожица и ги предпазва. Минаха години, преди изобщо да забележа това покритие. Надгробните плочи и каменните гробници бяха платили тежък данък на стихииите, но отдавна, много отдавна. Сега дори удар с чук не можеше да ги нарани. Строителите явно бяха ценили високо тези мемориали и се бяха погрижили да ги запазят от разрушителната сила на столетията. Минах през съборени надгробни плочи близо до пътя, където теренът е разчистен от храсталаците. Много плочи липсват. Малко по̀ на запад има колиба, построена изцяло от надгробни плочи, обруленият гранит пази полузаличени надписи, съхранява спомена за мъртвите. Къща, построена от истории, обитавана от хора, които не могат да четат.

Намерих я досами пътя, косата ѝ порозовяла от опадали цветчета. Цикълът на сезоните беше огладил чертите на лицето ѝ. Но

красотата си остава, изящните скули, плавните линии на дългите крайници, едва напъпилите детски гърди, лишеи тук-там. Историята ѝ няма нужда от надпис. Тук погребвах детето си. Послание, което няма нужда от букви. Умряла е през зимата на незнайна година, дъщеря на богат човек, който би дал цялото си богатство, за да ѝ купи още една пролет.

За пръв път я видях една есен, когато опадалите листа бяха застлали дебел килим и криеха каменното куче, което момичето гонеше. Докато я гледах, други пътници минаваха забързано по пътя, приведени срещу режещия вятър. Някои се спираха и се чудеха какво ли гони каменното момиче, загръщаха се по-плътно с палтата си, примижаваха срещу дъжда. После продължаваха по пътя си. За разлика от мен. Може би се питаха какво гонят самите те.

Тя гони куче. Малък териер от камък, потънал онази късна есен в пряспа от влажни жълти листа. Хилядолетна гонитба, надживяла всички, които са обичали момичето, всички, които са знаели името на териера. Гонитба, надживяла края на всяка ръка, протягала се да докосне детето, края на всеки живот, споделял неговия свят.

Дошъл бях отново заедно със снега в първия ден на зимата, дошъл бях да видя своето момиче от камък. Своята първа любов може би. Гледах я, а снегът се сипеше на миниатюрни кристали, така съвършени, че сякаш чуваш тихия им звън, когато докоснат земята. Светлината на деня угасна рано, вятърът изведнъж подивя, въртеше снега и рисуваше млечни пътеки по Римския път, вледенените снежинки съскаха по камъка. Скреж обви с нежна дантела роклята ѝ и само аз бях там, за да видя.

Сезоните се въртят и ето ме пак тук, а тя още чака своята пролет.

Погребвали са благородни лордове и благородни дами тук. Поети и бардове. Сега погребват слуги. Гробището е достатъчно близо до Висок замък, за да не се преуморяват сантименталните дами, решат ли да посетят дойката си в последния ѝ сън, и достатъчно далеч, за да подхожда на слугинския статут на новите си обитатели. Погребват стари слуги, а понякога и верни кучета, около моето момиче, което чака пролетта. Мекосърдечни дами идват тук с парфюмираните си играчки, които са спрели да лаят. А преди години едно шестгодишно момче, подгизнало и премръзнало, довлече тук нещо, което приличаше на вълк.

— Здравей, Йорг.

Обърнах се и между старите гробове видях Катерин. Слънцето играеше в косата ѝ и твореше вълшебства.

10.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

„Здравей, Йорг.“ Само това ли ми каза тя? Катерин, в Ренатския лес, сред надгробните плочи. „Здравей, Йорг“?

Опитвам се да се събудя от нещо. Може би винаги съм се опитвал. Давя се в объркване, някъде високо над мен светлина танцува по прозирна повърхност, а отвъд нея въздухът чака. Чака да си поема дъх.

Почти не познавам Катерин, но въпреки това я искам, искам я с безумна, необяснима ожесточеност. То е като болест, като жажда. И аз, като Парис, съм готов да поругая всичко за Катерин, както той го е поругал за своята Елена. Копнежът е неустоим.

Помня как попивах с очи светлината, галеща лицето ѝ, било под светещите крушовидни мехури на Висок замък, било под дърветата в гробището. Завиждам на слънчевите петна, които се плъзгат по косата ѝ, пътуват необезпокоявани по тялото ѝ, милват скулите. Помня всичко. Помня ритъма на дишането ѝ. Помня една капчица пот в горещата кухня на замъка, помня как се плъзна бавно по шията ѝ отстрани, покрай сухожилието, после навътре към ямката на гърлото. Убивал съм хора и съм забравял за тях. Случва се да губя представа какво е да отнемеш живот. Но онази капчица пот е впечатана необратимо в спомените ми.

— Здравей, Йорг.

И красноречието ме изоставя. Когато съм с нея, се чувствам на четиринайсет, повече момче, отколкото мъж.

Искам я безумно. Искам да я притежавам, да е моя, да я обожавам, да я погълна. Представата, която съм си създал, може да

съществува единствено във въображението, подобно съвършенство не живее в плът и аз го знам. Тя е просто човек, момиче, но стои на прага към един стар свят... и макар че аз не мога да се върна там, може би тя ще успее да премине и да донесе уханието му със себе си, да ми даде глътчича от онази изгубена топлина.

Тези чувства са прекалено силни и ярки, за да траят дълго. Такива чувства изгарят бързо, и ние изгаряме с тях.

Виждам я в сънищата си. Виждам я на фона на планините. Високи, студени като сняг, чисти като сняг, недостижими. Въпреки това аз се катеря, стигам до голия връх и изричам името ѝ, но вятърът го отнася. Отнася и мен. И аз падам, премятам се в бездна.

— Здравей, Йорг.

Настръхвам. Вдигам ръка да потъркам бузата си и по пръстите ми избива кръв, срязани са. Всяка частица от тялото ми гори, като игленик съм, набучен с игли и топлийки. Истински игли, истински топлийки. Надавам писък и като пъпки на клон иглите избухват, десетки тръни избиват през кожата ми, израстват от костите. Има някакви животни, разпънати и набучени като в хербарий, като експонати в хижата на горски пазач. Плъх, белка, пор, лисица, куче... бебе. Висят безжизнени и ме гледат.

Пищя отново и се въртя в мрак. Нощ без друга форма освен едва доловим шепот. Тих напев, който бавно набира сила.

Въждеделение, величие, враг, възмездие, възел, вързан, взет, вземане... вземане... взема... какво се опитва да вземе?

Някой драпа по ръката ми, някой, чиито пръсти са твърде глупави да се справят с хитроумната закопчалка на часовника. Едно бързо движение и улових китката му, невъзможно дебела и силна. Забих палец в точката за натиск. Лундист ми я беше показал в една книга.

— Аххх! — Гласът на Райк. — Сори!

Надигнах се рязко, пробих повърхността, поех си дълго отлагания дъх, тръснах глава да изплувам от мрака. Въждеделение, величие, враг... паяжината от безсмислени думи се смъкна като мръсна дреха.

— Райк! — Клечеше до мен и закриваше слънцето. Облещеното слънце.

Райк се ухили и седна.

— Сори.

Сори. Така говорим на пътя. „Извинявай, ама ми е в природата.“ Извинение за всяка простъпка или престъпление, когато те хванат в крачка. Понякога си мисля, че трябва да си татуирам тази дума на челото.

— Къде сме, мамка му? — попитах. Неясно, празно чувство се надигна от стомаха ми, разля се по цялото тяло, запулсира зад очите ми.

— Ми, в преизподнята, ако питаш мен — обади се Кент Червения.

Вдигнах ръка. Цялата беше в пясък. Всъщност всичко беше в пясък.

— Пустиня?

Два нокътя на дясната ми ръка липсваха — изтръгнати. Другите ми нокти бяха изпочупени и нацепени. Целият бях в синини и ожулвания.

Гог пристъпи иззад самотен храст, бавно, сякаш го е страх, че може да го ухапя.

— Аз... — Притиснах с ръка слепоочието си, пясъкът погъделичка кожата ми. — Бях с Катерин...

— И после какво? — чух гласа на Макин зад себе си.

— Аз... — Нищо. И после — пак нищо. Сякаш малкият Йоргчо се е бил заплеснал по пролетната топлинка и новите възможности, а после от сенките е долетял камък и го е съборил от клона.

Спомних си тръните. Още усещах сърбежа и болката от убожданията. Вдигнах ръце. Рани нямаше, но кожата беше зачервена и покрита със струпеи. При Кен беше същото, впрочем — червен като прякора си. Обърнах се — и Макин изглеждаше като болен от краста, а конят му беше дори по-зле, гъсти лиги се точеха от устата му, по оплезения език лъщяха мехури.

— Май сме се озовали на кофти място, види ми се. — Посегнах към кинжала си и установих, че го няма. — Какво правим тук?

— Дойдохме да търсим някой си Лунтар — отговори Макин. — Алхимик от Дълбокия изток. Живеел тук.

— А тук е?

— Тар.

Знаех името. От картата — бележеше местност отвъд туртанската савана. Самата местност обаче беше прогорена от въглен или искра, виждаше се единствено името ѝ. А може би изгарянето не е било случайно?

— Отровена земя — каза Макин. — Някои я наричат обеща.

Преди много столетия тук беше изгряло строителско слънце. Обещанието гласеше, че един ден земята отново ще стане обитаема. Зарових пръсти в пясъка — пръстите на здравата си ръка, а не на онази с липсващите нокти. Смъртта се усещаше. Осезаемо. Можех да я напипам с пръсти. Горещо. Смърт и огън в едно.

— И онзи тип живее тук? — попитах. — Как не е изгорял?

Макин потръпна и каза:

— Всъщност той, един вид, си гори.

Макин никога не потръпва току-така.

Празното чувство продължаваше да ме гложди, захапваше едно въпросите, които най-много исках да задам.

— И защо сме дошли да търсим този маг от Изтока? — попитах.

Макин протегна ръка да ми покаже нещо.

— Заради това.

Кутия. Медна кутийка с гравирани тръни, без ключалка или закопчалка. Медна кутийка. Твърде малка, за да побере глава. Най-много детски юмрук да вкараш в нея.

— Какво има в кутията? — Не исках да знам.

Макин поклати глава.

— Ти беше откачил, Йорг. Когато се върна.

— Какво има вътре?

— Лунтар сложи вътре лудостта ти — каза Макин и прибра кутията в дисагите си. — Тя те убиваше.

— Сложил е спомените ми в тази кутия? — попитах невярващо. — И ти си му позволил да ми вземе спомените!?

— Ти го умоляваше да го направи, Йорг — отвърна Макин. Избягваше погледа ми. За разлика от Райк, който ме зяпаше с нескрит интерес.

— Дай ми я. — Бих посегнал, но ръката не ме слушаше.

— Той каза да не ти я давам — рече умърлушено Макин. — Каза, че трябвало да изчакаш един ден. И ако след това още я искаш, можело

да я вземеш. — Прехапа долната си устна и я задъвка енергично. — Повярвай ми, Йорг, не ти трябва да се връщаш към онова.

Свих рамене.

— Утре тогава. — Защото водачът обвързва хората си чрез доверие. И защото ръцете ми не искаха тази кутия. Предпочитаха да изгорят в огън. — Къде ми е тъпият кинжал, по дяволите?

Макин зарея поглед към хоризонта.

— По-добре не питай.

Продължихме на изток, всички заедно. Вървахме пешком, конете водехме. Задуха вятър, песьчинките жилеха като коприва. Само Гог и Горгот не се впечатляваха.

Гог се влачеше в края на групата, сякаш не искаше да припарва до мен.

— Навсякъде ли е така? — попитах го, не че отговорът ме интересуваше особено, просто исках Гог да ме погледне. — Дори там, където живее Лунтар?

Момчето поклати глава.

— Около колибата му пясъкът се превръща в стъкло. Черно стъкло. Реже ти краката.

Вървахме. Райк крачеше до мен и току ме поглеждаше. Имаше някаква промяна в начина, по който ме гледаше. Все едно вече сме равни.

Вървах със сведена глава и се опитвах да си спомня. Чоплех дупката в ума си. „Здравей, Йорг“ — беше казала тя.

Ние сме нищо без спомените си. Мигове и чувства, уловени в кехлибар, закачени на влакънца в главите ни като простор с пране. Вземи спомените на един човек и от него не остава нищо. Дялкай паметта му треска по треска и ще го унищожиш със сигурност, толкова сигурно, колкото ако забиваш пирони в черепа му. Щях да си върна своето. Щях да отворя кутията.

„Здравей, Йорг“ — беше казала тя. Стояхме до статуята на момичето и нейното куче, там, където сантиментални дами и глупави деца погребват домашните си любимци.

Нищо.

Научил съм, че ако не можеш да постигнеш целта си, като влезеш през парадния вход, пробвай през някоя задна вратичка. Знаех заден вход към онова гробище. Не беше пътека, по която да поема с охота, но въпреки това щях да го направя.

Бях много малък, на пет или шест, когато при баща ми дойде един дук от Севера с много светла коса, бяла почти, и брада до гърдите. Аларик от Маладон. Дукът донесе подарък за мама, чудо от стария свят. Нещо ярко и движещо се, стъклено, което първо се губеше в огромната шепа на дука, после потъна в диплите на мамината рокля.

Исках онова нещо, което бях зърнал само за миг, колкото да събуди любопитството ми. Но такива подаръци не бяха за недорасли принцове. Чух, че баща ми го взел и го прибрал в съкровищницата да събира прах.

Съкровищницата на Висок замък се намира зад желязна врата с три ключалки. Не е строителска направа, а туркманска, черно желязо със стотици декоративни гвоздеи. Когато си на шест, повечето заключени врати представляват проблем. Тази представляваше няколко.

Най-ранният ми спомен е как съм се надвесил през висок парапет, около мен вилнее хала, вятърът ме залива с пелени от дъжд, а аз се смея. Вторият ми спомен е за ръце, които ме дърпат назад.

Ако си решил да направиш нещо, ако твърдо си го решил, ниции ръце не могат да те дръпнат назад. На шест вече познавах Висок замък като петте си пръста — и отвътре, и отвън. Строителите не бяха предвидили улеснения за катерачи, но в последвалите столетия, когато замъкът бил владение на Анкратите и на дома Ор преди тях, в стените се бяха появили достатъчно изронени места и вдлъбнатини, които едно дете да използва.

Кралската съкровищница има само един прозорец в гладка стена на трийсетина метра над земята. Тесен прозорец с решетка толкова гъста, че дори змия трудно ще се промуши. От другата страна на замъка, близо до тронната зала, има дупка, която води към главата на един водоливник, надвиснал над външната стена. Когато вратата на съкровищницата се отвори, въздушното течение минава през дупката и водоливникът проговаря. В тихо време стене, при вятър вие. Водоливникът проговаря и при силен източен вятър, ако един определен прозорец в кухненския склад е оставен отворен. Случи ли

се това, настава врява и някой яде голям пердах. Ако не е прозорецът на съкровищницата, водоливникът няма да проговори и кралят никога няма да разбере, че вратата на съкровищницата му се е отворила.

Измъкнах се от леглото си в една безлунна нощ. Уилям спеше в малкото си креватче. Никой не ме видя, никой освен нашето куче Верен. Изскимтя разтревожено и понечи да ме последва. Смъмрих го да мълчи и затворих вратата под носа му.

Решетките на онзи прозорец изглеждат яки, но като други важни неща в живота, и те са изгнили в сърцевината си. Ръждата ги беше разяла. Дори онези, които бяха ръждясали само по повърхността, се огъваха при достатъчно силен натиск. Една нощ, когато дойката ми спеше, а тримата стражи на стената спореха за собствеността върху сребърна монета, която намерили на стълбите, аз се спуснах по въже с възли и стъпих сред съкровищата на татко. Изтупах ръждата от туниката и косата си, оставих фенера на пода и му свалих качулката.

Анкратското богатство, плякосано от кажи-речи всички кътчета на империята, лежеше на каменни лавици, повдигаше капациите на ракли, трупаше се на килнати купове. Брони, мечове, златни монети, механизми, които приличаха на части от насекоми, лъщяха под светлината на фенера и излъчваха чуждоземни миризми, на цитрус, но не съвсем, на метал, но не съвсем. Открих своята дрънкулка до един шлем, пълен със зъбчати колелца и пепел.

Подаръкът на дука не ме разочарова. Под стъклен купол, който не беше от стъкло, върху диск от слонова кост, който не беше от слонова кост, лежеше миниатюрна сцена, мъничка църква, оградена от мънички къщи, имаше и още по-мънички хора. Когато вдигнах изненадващо тежкия предмет към светлината и взех да го въртя насам-натам, за да видя по-ясно детайлите, вътре в полусферата заваля сняг, истинска снежна буря, която се надигна от земята и бързо скри църквата и всичко останало. Оставих снежния глобус на пода, притеснен, че неволно съм го развалил. И, о, чудо, снегът започна да се сляга.

Вече не намирам магия в това. Знам, че ако събереш група занаятчии с подходящите умения, те ще ти сглобят подобен глобус само за няколко седмици. Ще използват стъкло и слонова кост. Не знам от какво ще направят снега, но както често става с древните чудеса, вълшебството им се оказва нещо тривиално, освен за детските очи. Но

по онова време видях купола като магия, при това от най-хубавия вид. Открадната магия.

Разклатих го отново и бурята се надигна повторно, погълна всичко, после настана спокойствие, снегът се слегна и разкри предишния свят. Пак го разклатих. Имаше нещо нередно обаче. Такава буря и толкова гняв, а не значеха нищо. Целият свят потъваше в хаос, и за какво? Същият мъж газеше през снега към същата църква, същата жена чакаше пред вратата на същата къща. Държах в ръката си свят, но както и да го клатех, както и да падаха парченцата, каквито и нови комбинации да нареждаха, нищо не се променяше. Онзи тип никога нямаше да стигне до църквата.

Дори на шест знаех всичко за Войната на Стоте. Марширувах с дървени войници по картите на татко. Виждах бях войските да се връщат през Високата порта, окървавени и оредели, виждах бях жени да плачат, докато други се хвърлят да прегръщат оцелелите си мъже. Четях историите на битки, истории за атаки и отстъпления, за победи и поражения, в книги, които не биха ми позволили да отворя, ако баща ми ме познаваше достатъчно добре. Разбирах всичко това и знаех, че държа целия си свят в ръка. Не някаква играчка, измислена земя с миниатюрна църква и миниатюрни човечета, изработени от древните. Не, държах своя свят, целия. Колкото и да го тръсках, нищо нямаше да се промени. Вечно щяхме да се блъскаме един в друг като снежинки в буря, да се сражаваме, да се убиваме, да падаме, да се уталожваме и когато бурята утихне, войната пак щеше да е там, непроменена, чакаща — чакаща мен, брат ми, майка ми.

Когато играта не може да бъде спечелена, промени играта. Това го бях прочел в книгата на Кърк. Без да му мисля, вдигнах снежния купол над главата си и го ударих с все сила в пода. Извадих човечето от влажните парчетии — наистина беше съвсем малко, почти като пшеничено зърно между палеца и показалеца ми.

— Вече си свободен — казах и го хвърлих в едно кьоше да си търси дома сам, защото все пак не знаех всички отговори, нито тогава, нито сега.

Измъкнах се от съкровищницата, без да взема нищо — и по-добре, защото трудно изкатерих въжето и без допълнителна тежест. Бях уморен, но доволен. Стореното от мен си беше в реда на нещата, беше нещо хубаво и останалите несъмнено щяха да разберат това и

нямаше да ми се карат. С изтръпнали от усилието ръце, целият в ръжда и драскотини, се прехвърлих през парапета.

— Какво правиш тук? — Нечия голяма ръка ме хвана за врата и ме вдигна във въздуха. Изглежда, стражите бяха приключили преждевременно спора си относно подхвърлената от мен монета.

Малко по-късно вече стоях в тронната зала на баща ми, а един сънен паж палеше факлите. Не китово масло в сребърните лампи за тази непланирана среднощна среща, забележете, а напоени с катран факли, които издигаха вонливия си дим към черния таван. Сър Райли беше отпуснал ръка на рамото ми, металната му ръкавица тежеше и се впиваше. Чакахме в празната зала и гледахме танца на сенките. Пажът си тръгна.

— Съжалявам — казах. Не съжалявах обаче.

Сър Райли изглеждаше натъжен.

— Аз също съжалявам, Йорг.

— Повече няма да правя така — казах. Щях да правя обаче.

— Знам — отвърна сър Райли, нежно почти. — Но сега трябва да изчакаме баща ти, а той е суров човек.

Имах чувството, че сме чакали с часове, а когато вратите се отвориха с трясък, подскочих, макар да си бях обещал, че няма да се стресна.

Баща ми, с цикламената си роба и желязната корона, сякаш е станал отдавна или изобщо не си е лягал, тръгна към трона. Седна и положи ръце на страничните облегалки.

— Искам Верен — каза той. Каза го достатъчно високо, да го чуе целият кралски двор, макар че двамата с Райли бяхме единствената му публика.

И пак:

— Искам Верен. — Гледаше към големите врати.

— Съжалявам — отроних и този път наистина съжалявах. — Мога да платя за...

— Верен! — Дори не ме погледна.

Вратите се отвориха отново и през прага изтрополи количка като онези, с които изкарват затворници от тъмницата. Буташе я Инч, слуга с кротко лице, широкоплещест мъж, който веднъж, в празничен ден, ми беше дал скришом захарна пръчка, а с оковани към количката крака се взеше моето куче, моето и на Уил.

Понечих да се хвърля към него, но ръката на Райли ме задържа.

Верен трепереше целият, толкова силно, че едва се държеше на крака, нищо че имаше четири, а не два като мен. Стори ми се мокър и когато Инч избута количката по-близо, усетих миризмата на каменно масло, от онова, което горяха за осветление в крилото на прислугата. Инч се наведе и извади грозен тежък чука, от онези, с които трошаха въглищата на малки парчета.

— Излез — каза татко.

По очите на Инч личеше, че предпочита да остане, но въпреки това той остави чука на пода и излезе мълчаливо.

— Време е да научиш някои уроци — каза татко.

— Изгарял ли си се някога, Йорг? — попита татко.

Да. Веднъж бях хванал маша, която някой беше оставил с единия край в огъня. Болката беше толкова силна, че ми спря дъха. Дори не успях да извикам. Само съсках без звук, докато мехурите се надигаха, а когато най-сетне успях да си поема дъх, се разпищях толкова силно, че мама ме чула чак от своята кула и хукнала на бегом по стълбите. Пристигна едновременно с дойката и слугините, които нахлуха от съседната стая. Ръката ми горя цяла седмица, мехурите се пукаха и сълзяха, нетърпима болка ме пронизваше до мозъка при най-слабото движение на пръстите. Кожата падна и месото отдолу дълго време остана сурово и влажно, реагираше болезнено дори на въздушните течения.

— Ти взе от мен, Йорг — каза татко. — Открадна нещо мое.

Куполът беше на мама, но аз не бях толкова глупав, че да го поправам.

— Забелязал съм, че обичаш това куче — каза татко.

Уплашен бях, но въпреки това се зачудих. Не ми се вярваше да е забелязал, по-скоро му бяха казали.

— Това е слабост, Йорг — каза татко. — Да обичаш е слабост. Да обичаш куче е глупост.

Мълчах.

— Да запаля ли кучето? — Татко посегна към най-близката факла.

— Не! — Думата изригна от мен, отчаян писък.

Той се облегна назад.

— Виждаш ли колко слаб те е направило това куче? — Погледна към сър Райли. — Как ще управлява Анкрат, ако не може да управлява себе си?

— Не го изгаряй. — Гласът ми трепереше, умоляваше, но на някакво друго ниво съдържаше заплаха, нищо че тя остана нечута за всички в залата, дори за мен.

— Може би има и друг начин? — каза татко. — Нещо по средата. — Погледна към чука.

Не разбирах. Не исках да разбирам.

— Счупи крака на кучето — каза той. — Един бърз удар и ще се въздаде правда.

— Не. — Преглътнах, едва не се задавих. — Не мога.

Татко сви рамене, наведе се от трона и се пресегна отново за факлата.

Сетих се за болката от онази нажежена машина. Ужас изгря в главата ми и аз знаех, че мога да се потопя в него, да се скрия в истерия, в гневни крясъци и плач и да остана там, докато се свърши. Или да побягна разплакан и да оставя Верен на огъня.

Взех чука, преди ръката на татко да се затвори около факлата. Беше трудно дори да го вдигна — оказа се тежък, и буквално, и инак. Верен трепереше и ме гледаше, скимтеше, подвил опашка между задните си крака, не разбираше, но се страхуваше.

— Удари силно — каза татко. — Иначе ще се наложи да удариш отново.

Сведох поглед към крака на Верен. Краката му бяха дълги и бързи, но сега лъскавата му козина лепнеше мазна по костите и сухожилията, железните окови — някакви менгемета от залата за изтезания — се впибах в глезените му и по метала лъщеше кръв.

— Съжалявам, татко, повече няма да крада, никога — казах искрено. Съвсем искрено.

— Не подлагай на изпитание търпението ми, момче. — Видях студа в очите му и се зачудих дали винаги ме е мразил.

Вдигнах чука. Усещах ръцете си слаби, треперех почти колкото кучето. Вдигнах го бавно, надявах се татко да ме спре, чаках да ме спре, чаках да каже: „Достатъчно, вече доказа, че си достоен.“

Думите така и не дойдоха.

— Чукът или огън — каза той.

И аз замахнах с вик.

Кракът на Верен се счупи с остро изпукване. После, за миг, тишина. Кракът изглеждаше странно, погрешно, горната и долната му част се събираха под неестествен ъгъл, бяла кост стърчеше сред кървава пяна и черна козина. А после започна воят, озъбената ярост, Верен се дърпаше неистово от оковите, търсеше битка, която да озапти болката.

— Още един, Йорг — каза татко. Каза го тихо, но аз го чух през воя на кучето. Минаха няколко секунди, докато разбере какво иска от мен.

Казах „не“, но явно не бях убедителен, защото той не посегна отново към факлата. Знаех, че посегне ли отново, няма да спре. Това поне знаех.

Този път Верен разбра какво ще последва, като ме видя да вдигам чука. Скимтеше и се молеше, както го могат само кучетата. Замахнах силно и не уцелих, заслепен от сълзи. Количката се разтресе, Верен подскочи и нададе вой, кървеше и от четирите глезена при оковите, счупеният крак се разтягаше с оголени сухожилия. Втория път го уцелих. Счупих другия му преден крак.

Напънът за повръщане дойде без предупреждение, изля се струйно през устата ми, горещо, кисело. Лазех в повръщаното, давех се, не можех да си поема дъх. И въпреки това чух думите на татко:

— Още един.

След като счупих и третия му крак, Верен не можа да се изправи. Лежеше отпуснат на количката, в кръв. Странно, но сега не ръмжеше, не виеше. Вместо това, докато аз лежах, раздиран от хлипове и се борех да си поема дъх, Верен ме побутна с муцуна, както побутваше с муцуна Уил всеки път, когато той се разплачеше заради ожулено коляно или наранена гордост. Ето колко глупави са кучетата, братя мои. И ето колко глупав бях аз на шест, позволил бях на слабостта да ме превземе, дал бях на света лост, с който да огъне желязото в душата ми.

— Още един — каза татко. — Все още има крак, на който да се изправи, нали, сър Райли?

Като никога сър Райли не отговори на своя крал.

— Още един, Йорг.

Погледнах Верен, смазания Верен, който ближеше сополите и сълзите от ръката ми.

— Не.

Тогава татко взе факлата и я хвърли върху количката.

Търколих се назад пред лумналия пламък. Каквото и да диктуваше сърцето ми в онзи момент, тялото ми помнеше урока на нажежената машина и не ми позволи да остана при Верен. Воят откъм количката беше... в сравнение с него всичко случило се преди бледнееше. Наричам го вой, но си беше писък. Хора, кучета, коне. Когато болката е достатъчно силна, всички пицим еднакво.

И в онзи миг, след като се търколих далеч от огъня, макар да бях само на шест и ръцете ми да бяха още слаби и неумели, взех чука, който ми се беше сторил толкова тежък преди минути, и го хвърлих без усилие, силно и точно. Ако баща ми се беше забавил само с част от секундата, сега можеше да съм крал на две кралства. Той, уви, се мръдна, и чукът закачи единствено короната му, завъртя я на четвърт оборот върху главата му, после се удари в стената зад трона и падна на пода, като остави малка вдлъбнатина в строителския камък.

Татко беше прав, разбира се. Време ми е било да науча някои уроци. Онова куче ми беше слабост, а Войната на Стоте не може да бъде спечелена от човек с такава слабост. Не може да бъде спечелена и от човек, който избира по-малкото зло. Отстъпиш ли веднъж, пък било и само с една педя, непременно ще чуеш: „Още един, Йорг, още един.“ И накрая онова, което обичаш, ще изгори. Добър урок ми беше дал татко, и аз го знаех, но така и не можах да му простя начина, по който го направи.

После, когато хванах пътя, доста време се водех от уроците на татко — сила във всички неща, пощада — никому. Убеден бях до мозъка на костите си, така, както само едно дете може да вярва в нещо, че императорският трон ще стане мой само ако се придържам към трудните уроци на Верен и тръните. Слабостта е зараза, един дъх може да съсипе и най-достойния човек. Сега обаче, въпреки злото, което тая в себе си, не знам дали ще мога да дам такъв урок на свой син.

Уилям нямаше нужда от такива уроци. В неговата душа имаше желязо по рождение, той неизменно беше по-умният, по-увереният, по-свирепият от двама ни, нищо че беше с две години по-малък. Помня

как каза, че трябвало да хвърля чука още първия път и да не пропусна. Така съм щял да стана крал, а Верен щял да е жив и здрав.

Два дни по-късно се измъкнах от дойката и стражите, излязох от замъка и отидох при боклучарските ями зад конюшната на придворните рицари. Северен вятър бележеше края на зимата, беснееше и навяваше леден дъжд. Открих останките на своето куче, черният труп смърдеше и капеше, беше отпуснат, но тежък. Наложих се да го влача, но бях казал на Уилям, че ще го погребам, че няма да го оставя да изгние при другите боклуци. Влачих го две мили под ледения дъжд, по Римския път, празен, ако не броим някакъв търговец с покрит фургон и сведена глава. Завлякох Верен при момичето с кучето и го погребих до него, в калта, ръцете ми бяха безчувствени. Само те, за жалост.

— Здравей, Йорг — каза Катерин. И после — нищо.

„Нищо?“ Ако можех да си спомня всичко това. Ако можех да си спомня онази тъмна пътека до гробището на Першез и да живея със спомените през изминалите години... Какво, по дяволите, се криеше в онази кутия и луд ли бях да си го искам обратно?

11.

Външността често подвежда. Зад глупава усмивка може да се крие мъдрост, смелост — зад уплашени очи. Брат Райк обаче е от онези редки създания, чиито лица разказват цялата история. Тежки черти под тежко чело, грозни грапави белези, малки черни очички, които гледат на света с принципна омраза, тъмна коса, къса и сплъстена от мръсотия върху голям и здрав череп. И ако Бог му беше дал по-дребна снага, а не тяло на великан с безразсъден излишък от мускули, ако го беше направил слабосилен, вместо да го дари с енергията на волски впряг, Райк пак щеше да е най-злото джудже в християнския свят.

СВАТБЕН ДЕН

Планините са велик уравнилел. Не им пука кой си, нито колко сте.

Някои казват, че Строителите пили от червената кръв на земята, за да откраднат силата ѝ, и така издигнали Матераците — скалата се разбунтувала, отърсила се от нахалните Строители и така се образували върховете. Гомст твърди, че Господ Бог е сложил планината тук, когато оформял света от влажна глина. Който и да е свършил работата, покорно му благодаря. Именно Матераците са планините на Ренарските планини. Маршируват от изток на запад, разсичат картите и на други кралства, но лебедовата им песен е именно тук, в земите на Ренар. Тук Матераците казват къде може да отидеш и къде — не.

Разни хора твърдят, че съм инат. Сигурно е така, защото не приемам идеята някой да казва на краля къде може или не може да отиде в собственото си кралство. Затова през годините след пристигането си тук като неопитен младеж, докато усъвършенствах

уменията си с меча, изкуството да бръсна собственото си лице и раздаването на кралско правосъдие по своя си начин, се запалих по катеренето.

Катеренето, оказа се, беше ново не само за мен, а и за хората от Планините. Те знаеха отлично как да стигнат до важните места — високите пасища за козите, летните проходи за търговията, Айгеровата канара за опали. Но как да стигнат до местата, които не са им важни? О, я стига, кой има време за това, когато коремът ти къркори или бързаш за някоя важна сделка?

— Какви ги вършиш, Йорг? — попита ме веднъж Кордин, когато се върнах в замъка окървавен, а костите в китката ми стържеха при всяко движение.

— Трябва непременно да дойдеш с мен някой път — казах му, само за да го видя как ще примижи. Катеря се сам. А и на планинския връх има място само за един, като си помислиш.

— Ще се изразя другояче — каза той. Забелязах, че в косата му се е промъкнало сиво. Най-много по слепоочията. — Защо го правиш?

Издадох устни напред, после се ухилих широко.

— Планините твърдяха, че не мога.

— Чувал ли си за крал Кнут? — попита той. — Това е пътека, по която не те съветвам да тръгваш... казвам го само защото ми плащаш да те съветвам.

— Ха. — Чудех се дали Катерин би катерила планини. Ако има тази възможност, със сигурност би го направила, така реших. После се замислих за пословичния Кнут от легендите, който толкова си повярвал, че решил да спре прилива. — Виждал съм морето, Кордин. Морето може да погълне и най-голямата планина. Случва се да имам несъгласия с един или друг планински връх, но ако ме видиш да предизвиквам океана, можеш спокойно да ме сриташ отзад, разрешавам ти.

Казал бях на Кордин, че се катеря от единия инат. Инат безспорно имаше, но имаше и друго. Планините нямат памет, не издават присъди. В усилията да достигнеш върха има особена чистота. Оставяш своя свят зад себе си и взимаш само необходимото. За същество като мен това си е чиста проба изкупление.

— Атакувай — беше казала Миана, а не е редно един мъж да отказва на жена си в сватбения им ден. Да не говорим, че вече така или иначе бях решил да атакувам. Поведох лично, защото вратичките за изненадващи излази и тунелите, които водеха до тях, бяха познати на малцина. Или по-точно, мнозина знаеха за тях, но на пръсти се брояха онези, които могат да ги посочат. Като с честните свещеници — уж сме чували за много такива, но лично не познаваме нито един.

Вървахме в колона по четирима, по-високите се привеждаха, за да не си удрят главите в грапавия камък. Всеки десети носеше факла с катран и онези в края на колоната се давеха от пушека. Собствената ми факла показваше само десетина метра от тунела пред мен, който завиваше често, възползвайки се от естествените пукнатини и пропади в скалата. Тропотът на десетки крака отначало ми действаше хипнотично, но бързо избледня до фонен шум, който не забелязвах, докато внезапно не стихна. Обърнах се и факлата освети празен тунел. Нямаше никого, само собствената ми танцуваща сянка. Хората ми бяха изчезнали яко дим.

— Какво си мислиш, че правиш тук, Йорг? — Думите на сънния вечер се понесоха около мен като река от нежна и бавна мелодия, в която сарацинският му акцент почти не се усещаше. — Наблюдавам те непрекъснато. Разбирам плановете ти веднага щом се пръкнат в главата ти.

— Значи знаеш какво си мисля, че правя тук, Сагеус. — Въртях се заедно с факлата и се оглеждах за него.

— Знаеш ли, че често ти се смеем, Йорг? — каза Сагеус. — Пионката, която си мисли, че играе своя собствена игра. Дори Феракинд се смее зад огъня си, и Келем също, от своите солни мини. Синята дама те е сложила на сапфирената си дъска, Скилфар вижда бъдещето ти, впечатано в леда, а Матемите са те включили в уравненията си, дребна величина, която клони към нула. В сенките зад тронове ти не струваш много, Йорг, смеят ти се, че ми служиш, без да подозираш за това. Мълчаливата сестра се усмихва, когато чуе името ти.

— Е, радвам се, че съм им в услуга. — На стената вляво от мен сенките се движеха неохотно, реагираха бавно на размаханата факла. Пристъпих и забих пламъка в най-тъмното място; искри и жарова остъргаха камъка.

— Това е последният ти ден, Йорг — изсъска Сагеус, когато пламъкът ухапа сянката и мракът се обели от камъка като изгоряла от слънцето кожа. Болката му беше балсам за душата ми. — Ще умреш и аз ще те гледам как умираш.

И с тези думи Сагеус изчезна.

Макин едва не налетя отгоре ми в гръб.

— Проблем?

Отърсих се от утайката на будния сън и ускорих крачка.

— Никакъв.

Сагеус обичаше да дърпа конците толкова леко, че жертвата му изобщо да не усети намесата. Гневът и омразата подронваха тези му тънки умения. Това беше първата ми победа за деня. Щом беше сметнал за необходимо да ме дразни, значи с нещо го бях притеснил. Сигурно се е разтревожил, че имам шанс да успея... което го правеше много по-голям оптимист от самия мен.

— Никакъв проблем. Всъщност утрото изведнъж започна да ми се струва пълно с обещания!

Още петдесет метра и една изсечена в скалата стълба ни отведе нагоре в планинската гръд през тесен проход под гигантска канара, известна с името Стария Бил.

Напуснеш ли Призрачния, моментално се озоваваш сред планински върхове. И най-високата кула не може да ти внуши такова чувство на малоценност. В сравнение с приливните вълни на Матераците всички ние, дори замъкът, дори двайсетте хиляди на Стрела, сме нищо. Мравки, които се бият върху трупа на слон.

В подножието на заснежените върхове, брулени от леден вятър, в лоното на мълчаливата планина беше хубаво да си жив, а ако се стигнеше дотам — денят беше чудесен да се мре.

— Кажи на Мартен да заведе хората си в Бегалото — рекох.

— Бегалото? — Макин вдигна вежди и се загърна по-плътно в плаща си. — Искаш най-добрият ни капитан да варди една долина без изход?

— Хората на Мартен ни трябват, Йорг — каза Кодин, който тъкмо се измъкваше от тесния проход. — И десет войника не можем да

отделим, та какво остава за сто от най-добрите. — Спореше, но махна на един да отнесе заповедите ми.

— Мислиш, че няма да удържи долината? — попитах аз.

Което пришпори Макин в нова посока.

— Дали ще удържи долината? Мартен ще удържи и портите на рая за теб, или на ада. Бог само знае защо.

Свих рамене. Мартен щеше да удържи, защото му бях дал, както сам той се изразяваше, спасение. Втори шанс да устои, да защити семейството си. Четири години беше изучавал военно изкуство, от това как се стреля с лък до командването на армия, четири години, откакто беше дошъл в замъка със своята Сара. Щеше да удържи, защото преди четири години в опожарения му чифлик аз бях дал на дъщеричката му клоун на пружинка и карамфила на Макин. Стара играчка строителска направа, за да я разсмея, и карамфил, за да отнема болката и живота ѝ. Карамфилът изпревари лошата болест и Джейни си отиде в прегръдката на сладки сънища вместо да се удави в собствената си кръв.

— Защо Бегалото? — попита Кодин. За разлика от Макин, той трудно изпускаше дирята.

— Принцът на Стрела няма убийци в моя замък, Кодин, но има шпиони. Казвам ти каквото трябва да знаеш, за да си свършиш работата. Останалото, дългосрочният план, врътките... по-добре е те да си останат на сигурно място тук. — И се почуках с пръст по слепоочието. Въпреки това усетих медната кутийка да гори на хълбока ми, гравираниите тръни изпълниха полезрението ми.

— По-добре ще ми е на кон обаче — каза Макин.

— А на мен ще ми е по-добре на великанска коза — рекох аз. — Която сере диаманти. Но докато не намерим такива, ще вървим на собствен ход.

Триста мъже вървяха след нас. Армиите би трябвало да маршируват, но маршируването в планините е най-сигурният начин да си изкълчиш глезена. Триста мъже от Стража в планинско сиво се измъкнаха през вратичката за излази сред канарите западно от Призрачния, след като бяха изпъзели през тунел в планинската снага. И дума не можеше да става за червени табарди или златни ширити, за свирепи лъвове, озъбени дракони или тъпи жаби с коронка — не,

моите хора бяха облечени в сиво като скалите наоколо. Не ги бях довел тук за конкурс по красота. Бях ги довел да победят.

Зад нас фойерверки литнаха в небето и изпъстриха мрачното утро с искри, рехав саван от серен дим обгърна замъка. Фойерверки да забавляват народа ми по случай кралската сватба, но и удобна диверсия, която да отклони погледа северно от нас, неканените гости.

Армията на принца се беше раздвижила, формированията се струпваха за атака, пиконосци от Нормарди отпред, редици стрелци в далечния край, мъже от Белпан с дълги лъкове, арбалетчици от Кен със сплетени бради и кафяви знамена, които пърхаха на вятъра над барабанчиците, всеки с по едно момче, което да държи щит пред него. Стрелците чакаха заповед да заемат позиции на възвишенията източно от нас, а безполезната орлантска кавалерия висеше отзад. Тяхното време щеше да дойде по-късно, след като презимуваха в руините на моя дом, след като високите проходи се отвореха и техният принц поемеше нататък, за да добави още имена в списъка си с превзети кралства. Следващи поред несъмнено бяха туртаните. После Германия и дузината тевтонски кралства.

Спуснахме се по склоновете западно от Призрачния в сива вълна — мечове, кинжали и къси лъкове. Похарчил бях голяма част от златото на скъпия си чичо за тези лъкове. Мъжете от Горски страж бяха майстори на късия лък, а мобилизираните планинци бързо му хванаха цаката. Триста извити комбинирани лъка, скитска направа. Десет златни монети парчето. За толкова пари можех да купя свестни кранти за всичките си войници.

Съгледвачите на принца ни видяха. Не че се бях надявал на друго. Дори човек с не особено остър поглед в предните редици на стрелянската армия би могъл да ни види от милята разстояние, което ни делеше. Но защо им е да гледат? Нали си имат съгледвачи.

Ускорих крачка. Планината предоставя отлични условия за тренировки по бягане. Когато за пръв път се озовеш в планина, всичко ти се струва трудно. Дори въздухът е прекалено разреден. Но минават години и мускулите ти се наливат с желязо. Особено ако обичаш да се катериш и го правиш често.

Движехме се бързо. По баирите това не е лесно. Но и принцът на Стрела не беше глупав. Командирите му бяха избрали съгледвачи,

които познават планината. Движеха се бързо, но онези, които падаха, не успяваха да станат навреме, тоест преди ние да ги настигнем.

Винаги е хубаво да изненадаш някого. Принцът на Стрела не беше очаквал да нападна многохилядния му лагер с моите триста войници. Това беше причината да пристигнем само секунди след вестта за появата ни и много преди някой да реагира на новината подobaващо.

Триста е магическо число. Цар Леонид е удържал многобройна персийска армия при Горещите порти само с триста войници. Искаше ми се да познавах спартанците. Историята за онази победа е надживяла десетки империи. За разлика от Кнут, цар Леонид е удържал океана.

Усещах огъня в краката си, студения въздух при всяко вдишване и горещия дъх при всяко издишване. Пот под бронята, цяла река под нагръдника. Днес бронята ми не беше от метал, дори метална ризница нямах, само доспехи от корава кожа, специално обработена и варена в масло, с ленена подплата отдолу. Днес трябваше да сме бързи.

Дадох знак и всички спряхме сред камънака, пръснати по склона, на двеста метра от вражеския лагер, не повече, толкова близо, че ги надушвахме. По този фланг, далеч от стрелците, имаше основно мъже от Стрела, отряди копиеносци с леки ризници, мечоносци с брони, сред тях и оземлените рицари, които бяха мобилизирали селяци от ферми и махали или бяха опразнили гвардията на замъка си, за да служат на своя принц. И всички те, или поне онези, които виждахме, преди баирите да скрият безчетната войска, маршируваха без бързане, уверено, някои сочеха дима и искрите над Призрачния и се шегуваха. Гигантски обсадни машини се търкаляха със скърцане между формованията, теглени от по десетина мулета във впряг.

Не беше нужно да издавам изрична команда. Мъжете от Стража откриха стрелба моментално. Първите писъци известиха за атаката ни много по-ефективно от съгледвачите, които сигурно още не можеха да си поемат дъх.

Стрелите намираха неизменно целта си — и как иначе при толкова много мишени, струпани нагъсто. Стрелците на принца, изтеглени по другия фланг, на четвърт миля от нашия, ако не и повече, не можеха да направят нищо. „Познай себе си“, казва Питагор. Но той е бил човек на числата, а на такива не може да се вярва. Сун Дзъ ни казва друго: „Опознай враговете си.“ Бях изгубил мъже, чиято загуба

не можех да си позволя, но благодарение на тях знаех всичко за разположението на вражеската армия.

Дори да бяха по-близо, стрелците на принца трудно щяха да ни уцелят сред скалите и дългите утринни сенки.

Още един залп, и още един. Стотици падаха жертва при всеки, някои мъртви, други ранени. Добре беше, че има ранени. Понякога ранените са по-полезни от мъртвите. Ранените представляват проблем. Ако им позволиш.

Пешаците ни атакуваха поединично и по двама, после в групи по няколко, а зад тях прииждаше потоп като вълна, която се разбива и залива пясъка.

— Целете се добре — извиках аз.

Пореден залп. Само един от авангарда падна, пронизан в бедрото.

— Мамка му! Целете се добре!

Още един залп и нито един от авангарда не падна. Смъртта вилнееше в задните редици, в мелето на хаоса. Един от моите на всеки двайсет от техните. Кофти залог. Ако бяхме успели да изстреляме десет залпа, преди врагът да ни достигне, можехме да убием три хиляди мъже. Изстреляхме шест.

12.

СВАТБЕН ДЕН

— Бъдете готови да тичате — извиках.

— Това ли ти е планът, Йорг? — При желание лицето на Макин можеше да издигне изненадата до безпрецедентни нива на изразителност. Тайната беше във веждите.

— Готови — повторих аз. И да имах план, той беше по-скоро символичен, тъничка нишка, която изтеглях педя по педя. И нишката, която държах, ми казваше: „Бъди готов да си плюеш на петите.“ Сун Дзъ ни учи, че ако врагът ни превъзхожда във всички отношения, най-добре е да сме готови за бягство.

— Ако това е тъпият ти план — каза Макин и преметна лъка на рамото си, — трябваше да го приведем в действие още преди две седмици.

Първият вражески войник стигна до мен, лицето му синьо-червено от тичане по баира.

Катерин Ап Скорон изпълва нощите ми. Повече, отколкото е здравословно. И всичките ми сънища с нея са тъмни. В някои от тях се появява Чела, идва директно от некромантските зали под връх Хонас, подла и съблазнителна. Усмивва се вещо, сякаш да каже, че ме познава до дъното на прогнилата ми сърцевина, после лицето ѝ започва да се гърчи, стегнатата плът омеква на гнили вълни и приема формата на Катерининото лице.

Мъртвото дете също се явява неканено в сънищата ми, идва и си отива, стиснало в алени ръце медната кутия с гравирани тръни. Идва под различни имена. Най-често като Уилям, но не е братчето, което познавах. Ала неизменно следва Катерин, призова ли я в леглото си, понякога ми се явява окървавено, убито току-що, друг път — посивяло от напреднало разложение.

Гадаенето по сънища е тъпа работа, но да вкусваш чужди сънища от първа ръка сигурно е забавно. Да изковаваш сънища като оръжия или окопи и да ги насъскваш срещу жертвата си не може да е скучно занимание. И определено създава доста работа на един конкретен сънен вещер.

Баща ми си мислеше, че Сагеус му служи. Сигурно си мисли, че е отпратил Сагеус, след като аз скърших силата му във Висок замък, и сега навярно принцът на Стрела си мисли, че Сагеус работи за него. Но също като Корион, като Мълчаливата сестра и другите, пръснати из империята, Сагеус вижда себе си като играч в сянка, който мести крале и графове, барони и принцове по дъската. Винаги съм мразел да ме местят. Принцът на Стрела също ми се стори човек, когото трудно ще помръднеш против волята му, но тепърва ще видим кое как е.

Сагеус вече на два пъти получи неприятен урок да не праща свои изродчета в съня ми. Мисля, че всеки провал отнема от силата му. Отказал се е да ме тормози по този начин, това знам със сигурност. Детето не е негово творение. Ако беше, щях да разбера.

Ала ме наблюдава. Стои по краищата на съня ми, мълчи и се надява да остане незабелязан. Преследвал съм го до ръба на будния свят, хващал съм го за гърлото и съм падал от леглото, стиснал възглавницата. Веднъж съм напипал ножа в съня си. Резултатът — перушина навсякъде. Поганецът ме побутва лекичко, неусетно почти, а дори най-лекият допир може да предизвика диаметрална промяна в посоката, ако е приложен дълго време преди ключовото събитие. Сагеус се опитва да ме насочва, опитва се да насочва всички нас, пръстите му са бързи и леки като паяци, плете с тях тънки нишки, придърпва ги лекичко и накрая властта, към която се стреми, ще му бъде поднесена на тепсия, случайно сякаш, по каприз на съдбата.

Учителят Лундист и Сун Дзъ са моят пътеводител във войната. Баща ми може да е езекутирал Лундист седмица след като аз избягах от Висок замък, но онова, което съм научил от стареца, ще остане с мен много по-дълго от суровите уроци, с които Олидан Анкрат наказва сина си.

„Войната е измама“ — казва ми Сун Дзъ от страници жълти като жълтеница, сухи като пясък. Войната е измама, но какъв шанс имам аз

да измамя когото и да било? В замъка ми има шпиони, в сънищата ми — наблюдатели. Казват, че в гроба човек най-сетне остава насаме със себе си, но аз подозирам, че и там е трудно да опазиш тайните си в нашето болно време.

Затова използвам каквото имам. Медна кутия със спомени. Спомени толкова ужасни, че не смея да ги държа в себе си. Имам кутията и я използвам. Преди време открих, че притисна ли я до челото си, толкова силно, че гравираниите тръни да се отпечатат по кожата, тя ще открадне от съзнанието ми спомен, мисъл, план, онова, за което мисля в момента. Така планът става недостъпен за Сагеус и другите като него и в същото време е на сигурно място. На мен ми остава само беглото усещане, че съм имал добра идея, знам и къде да я намеря отново, когато ми потрябва.

Стиснеш ли силно кутийката в ръка, усещаш тъмните ръбове на ужаса вътре, ръбове, които те режат, горят. Болката се просмуква през метала, лишена от съдържание, сурова и студена, а заедно с нея, ако знаеш как, ако си му хванал цаката, можеш да извлечеш нишката на своя план, който си съхранил на място, недостъпно и за най-вещия шпионин. И ако успееш да изненадаш врага си, собствената ти изненада е една съвсем приемлива цена.

13.

СВАТБЕН ДЕН

Първият човек, когото убих, откакто бях навършил осемнайсет, свърши повечето работа вместо мен. Да изминеш на бегом двеста метра каменист баир с тежка ризница на гърба не е лесно. Войникът си беше полумъртъв от изтощение, на ръба на припадъка, като онази старица на пазара, която така и не се вдигна, след като видя Горгот за пръв и последен път. Вдигнах меч си и той се наниза на него, точка.

Вторият си замина по подобен начин, с малко повече помощ от моя страна — не благоволи да се наниже сам, затова се наложи аз да го мушна. В битка мушкането носи много по-чиста смърт от рязането. Освен ако не те мушнат в корема, разбира се, тогава ти предстои неприятно изчакване, докато червата ти загният хубаво и смъртта те отнесе в агония няколко дни по-късно.

Третият, висок и брадат, прие двата трупа в краката ми като намек и намали за двубой. Още по-разумно би било да изчака другарите си, които пъхтяха по баира, но вместо това той ме нападна ожесточено с големия си меч, нищо че едва си поемаше дъх от усилието. Отстъпих назад да избегна съсичащата дъга, после замахнах на свой ред и му резнах гърлото. Той се завъртя, опръска с артериална кръв другарите, които така и не беше изчакал, спъна се и падна на камънака. Ако не сте го виждали с очите си, няма да повярвате колко надалеч пръска кръвта, ако сте срязали артерията където трябва. Чудо е, че не усещаме това гигантско налягане в телата си, чудо е, че не експлодираме от напъна.

В този момент трябваше да се обърна и да избягам. Такъв беше планът в края на краищата. Собственият ми план. А и мъжете от Стража вече бяха преминали в отстъпление, следвайки моите заповеди. Вместо това аз настъпих, промуших се бързо между двама опръскани с кръв войници, които отскочиха от фонтана на брадаткото. Описах осморка с меч си, първо наляво, после надясно, и двамата

паднаха със срязани ризници, натрошена ключица отдясно, дълбока порезна рана на гърдите отляво. Атаката не би трябвало да повали и двамата, но ето че се получи — явно четирите години усилни тренировки с меч не бяха отишли съвсем напразно.

Двамцата още се гърчеха на земята и крещяха от болка, когато повалих шестия си — още един задъхан смелчага, който бързаше да влезе в бой след усиленото изкачване. След като приключих с него, се обърнах и хукнах назад. Бързо се откъснах от преследвачите си и напрегнах мускули да настигна своите.

Мъжете от Стрела нямаха шанс да ни надбягат, но не можеха да зарежат преследването — направеха ли го, ние пак щяхме да ги засипем със стрели, затова тичаха упорито след нас. Капитаните им постъпваха правилно предвид обстоятелствата. Но по-правилно би било да върнат хората си при ядрото на армията и да оставят големите решения на главнокомандващия, който, ако не беше съвсем неопитен във военната стратегия, щеше да премести стрелците си и да оформи с тях защитен фронт. От друга страна, принцът на Стрела може би виждаше нещата по различен начин, може би нямаше нищо против да прати няколко хиляди войници по баира, а основните си сили да съсредоточи върху Призрачния.

След няколко минути настигнах Макин, като изпреварих окъснели мъже от Стража, чиито крака не споделяха ентузиазма на моите. Хобс, командирът на Стража, тичаше редом с Макин, там бяха и капитаните му — Харолд, Стод и старият Кепен, който преди години съвсем благоразумно беше отказал да изпълни заповедта на предишния си командир и да скочи във водопада Рало. Казах, че командирът на Стража „тичаше“, но ще е по-точно, ако кажа, че ходеше бързо.

— Прати четири отделения на онези била — казах аз. — Да отстреляме още няколко стреляни.

— И когато армията ги настигне? — попита Хобс.

— Ами, ще си плюят отново на петите.

— Те поне ще си починат — рече Кепен и изплю гъста хрчка на камънаците в краката си.

— И ти ще си починеш, старче — ухилих се аз. — Щото мисля да оставя точно твоите отделения.

— Да бех скочил — измърмори той, поклати глава и вдигна високо лъка си. Вятърът изплющя в червената маркировъчна панделка. Мъжете от отделенията му се събраха бързо и хукнаха след него към билата.

— Убаво тичаме — чух го да казва в крачка, — ама накрая ще ни свърши планината и не знам накъде ще тичаме тогава. Некъде отвъд Ренар.

— Което, като си помислиш — каза задъхан Макин, — звучи доста разумно, да не кажа най-разумното предвид обстоятелствата. — От всички той изглеждаше най-зле. И как иначе, като от години разчиташе конят му да тича вместо него. Покатери се на един голям камък, изправи се и се загледа назад към долината. — Като гледам, поне три хиляди ни гонят. Ако не и четири.

— Принцът обича да играе на сигурно, като гледам — отбеляза Хобс и се почеса по главата. Косата му оредяваше, а сивото настъпваше. — Надявам се, че планът ви е адски добър, крал Йорг.

И аз така се надявах. Ако не беше Норлес и Гелет, мъжете от Стража отдавна да ме бяха зарязали. Фактите бързо се превръщат в художествена измислица, а когато художествената измислица прерасне в легенда, хората охотно приемат легендата за неоспорима истина. Невероятно, но факт. А може би с право ми вярвах, защото аз наистина превърнах в прах лорда на Гелет, якия му замък и славната му войска. Може би те бяха прави, а аз грешах — може би наистина бях скътал някакъв велик номер в малката медна кутия. Представа нямах.

Вярвате или не, само нея си имах, кутийката. Затова я притиснах силно към челото си, сякаш можех да избутам през костта спомена, който ми трябваше. Усещането е... все едно дълго и безуспешно си се мъчил да си спомниш нечие име, било е на върха на езика ти, а после изведнъж и без предупреждение името цъфва пред вътрешния ти взор. Само дете не е една дума, а много, заедно с плеяда от образи и сетивни усещания. Парченце от собствения ти живот, което временно си забравил.

Споменът ме изпълни изведнъж, отнесе ме далеч от студения баир, назад в годините. Изчезна Стражът, изчезнаха виковете на

битката.

Хвърлих се към поредния захват, изтласках тялото си след ръката и пуснах последната си опора, преди пръстите ми да са се впили в следващата, преди да съм изгубил инерция. Катеренето е като религия, като искрена вяра, която не познава задръжките и не оставя нищо в резерв. Пръстите ми се забиха в пукнатината, острият ръб ме захапа, краката ми драпаха по грапавата скала, започнах да се плъзгам надолу, после меката кожа на обувките ми зацепи.

Има една скална кула в Матераците, която сочи към небето като показалеца на Господ Бог. Как се е появила, кой я е изсякъл в яката планинска снага, не знам. Имам една книга, която говори за вятъра, реките и леда, които оформили релефа на света в далечното минало, но на мен това ми звучи като детска приказка, скучна детска приказка. По-добре да говорим за демони на вятъра, речни богове и ледени гиганти, изпълзели от Йотенхайм. Тази приказка би била далеч по-интересна и също толкова правдоподобна.

Ръцете ме боляха, краката ми се схващаха, тялото ми беше извито в неудобна поза върху напукания камък, поемах си жадно дъх, крадах по някоя глътка от студения вятър. Казват да не поглеждаш надолу, но аз обичам да го правя. Обичам да гледам как отронените камъчета падат и изчезват в бездната. Мускулите ми горяха, вятърът крадеше топлинката ми. Имах чувството, че съм уловен в капан между огън и лед.

Кулата израства от широк хребет, където един от големите корени на планината стърчи между две дълбоки долини. От свлачищните склонове в основата на кулата до плоския ѝ връх, широк колкото да побере селяшка колиба, има повече от сто метра напукана скала, вертикална в по-голямата си част, на места издадена навън.

На трийсетина метра под себе си виждах корниза, където се бях срещнал с козата. Височините, до които една планинска коза е готова да се изкатери заради щипка зелена трева, не спират да ме удивяват. Сигурно имат някаква своя магия тези животинки, която компенсират липсата на пръсти. Изтеглил се бях през корниза и се озовах лице в лице с животинчето, дългата му муцуна обрамчена от два завити рога. Има нещо по-особено в очите на козата, което не можеш да видиш в очите на куче, на кон или на птица. Правоъгълните зеници. Сякаш козите не са от нашия свят, а са изпълзели от ада или са паднали от

луната. Двамата поседяхме заедно, разглеждайки се с взаимно недоверие, докато аз чаках дишането ми да се успокои и животът да се върне в изтерзаните ми крайници.

Открих скалната кула още в първата си година като крал на Ренар и за цялото ми време на трона именно тази каменна игла беше най-амбициозният ми враг с най-големи шансове да ме затрие. Седем пъти се опитвах да я изкатеря и тя седем пъти ме победи, а аз не се отказвам лесно от плановете си.

Веднъж Кодин ме попита защо се катеря и аз отклоних въпроса с някаква витиевата лъжа. Истината — за днес поне — беше, че когато бях малък, мама ни свиреше, на мен и Уилям. Свиреше ни на един инструмент под куполите на високата кула. Пиано. Вълшебство с клавиши в черно и бяло. Трябва да знаете, че с Уилям бяхме ужасни деца. Биехме се, заговорничехме, измисляхме всякакви щуротии и пакости. Но когато мама свиреше, млъквахме и слушахме омаяни. Помня всеки миг, помня дългите ѝ пръсти, които препускаха по клавишите толкова бързо, че се сливаха, помня как тялото ѝ се полюляваше в плен на музиката, косата ѝ се спускаше на дълга плитка по гърба, помня как светлината галеше дървената снага на инструмента. Но не мога да я чуя. Тя свири зад стъкло, затворена зад преградата на твърде много години, изгубих я, когато си тръгнах от всичко — от нея, от онази проклета карета и тръните.

Виждам, но не мога да чуя.

Когато се катеря, само тогава, увиснал на ръба на всичкото,хващам по някоя отделна нота. Като думи, така далечни и тихи, че ги чуваш, но не различаваш значението им... музиката стига до мен, почти. А за това съм готов да щурмувам и най-високия връх.

Осмата си атака на Колоната предприех в началото на лятото, малко преди принцът на Стрела да пресече границите ми, натоварен с плячка от завоеванията си в Нормарди и Орлант. Плячка и нови войски, между другото, защото лордовете на онези земи не се ползваха с обичта на народа си и принцът беше спечелил сърцата на обикновените хора още преди мъртвите им да бъдат положени в земята.

Тайната на катеренето е да се отдадеш докрай. По снагата на Колоната има места, които са толкова стръмни, че няма как да стигнеш до следващия захват, без да пуснеш предишния, а понякога трябва

буквално да се хвърлиш през гладък участък от скалата. В такива моменти падаш, макар и нагоре, и ако пръстите ти пропуснат следващия захват, ще пропаднеш надолу, към камънака в основата на Колоната. В такава катерене няма половинчати мерки — залагаш всичко от себе си, цялото си бъдеще, при всяко решение. Човек може да изживее целия си живот по този начин, но лично аз не го препоръчвам. От друга страна, накрая всички умираме, но не всички сме живели. А катерачът, дори да умре млад, със сигурност е живял.

При дългото изкачване винаги идва момент, когато разбираш, че трябва или да се предадеш, или да умреш. Средно положение няма, пощада — също. Висях долепен до студения камък на двайсетина метра под върха слаб като дете, гладен като вълк, с разранени ръце и схванати мускули. За да оцелееш в планината, трябва да знаеш кога да биеш отбой. За да стигнеш върха, трябва да знаеш кога да не го правиш.

— Ако умра тук — прошепнах на скалата. — Ако падна и умра, поне ще съм живял, може би не добре, но пълнокръвно. Смъртта ми няма да влезе в летописите, но въпреки това ще съм загинал в битка. — Призовах силата си и поех отново нагоре.

И също като при шотландския крал и неговия пословичен паяк — онзи, дето се обезкуражил след тежко поражение, но после се поучил от упоритостта на един паяк и свикал отново знамената, — на осмия път успях.

Раздиран от напъни за повръщане, олигавен, изпълзах през последния ръб и най-сетне излязох на равна скала. Лежах треперещ, задъхан, разплакан почти, отвъд края на силите си.

Когато се катериш, вземаш само най-необходимото и нищо друго. Това е добър урок и планината ти го дава безплатно. Казват, че времето е най-добрият учител, но за жалост убива всичките си ученици. Планината също е добър учител и нещо повече — от време на време се смилява над някой особено способен ученик.

Планината те учи да си готов за промяна. Високо горе, сред върховете, времето може да се промени за секунди. Уж се катериш по лесен скат, а само след миг вече го прегръщаш отчаяно, докато източният вятър се пъне да издуха вледенения ти труп.

Докато щурмувах Божия пръст, научих много за това какво е да висиш на косъм. Когато най-сетне се проснах изтощен и треперещ на

върха, вече знаех, че през целия си живот съм висял на косъм.

Претърколих се по гръб. Лежах на скалата и нищо не ме делеше от безмилостното синьо небе. Взел бях само най-необходимото и нищо, което да ми натежи. На тесния връх нямаше място за друг, за призраци дори, за Катерин, за Уилям, за майка ми и баща ми. Всички те бяха останали в ниското, толкова далече, че не ги чувах. Нямаше място нито за сянката на дете, нито за мътния блясък на медна кутийка. Не опасността и предизвикателството ме карат да се катеря, правя го заради чистотата и бистрия ум. Когато само петсекундно падане те дели от смърт във вид на мазно петно и натрошени кости, когато си поверил цялата си тежест на осем пръста, после на седем, после на пет, тогава решенията ти са в черно и бяло и ти избираш по инстинкт, без друг багаж, който да ти пречи.

Когато си се катерил усилено и накрая покориш невъзможния връх, виждаш света по нов начин, от друга перспектива. Не само ъгълът на гледката се променя. Самият ти се променяш. Казват, че връщане назад няма, и аз се бях убедил в това, когато се върнах във Висок замък след четири години на пътя. Вървах по същите коридори, срещах същите хора, но не се бях върнал назад — дошъл бях в един различен замък, виждах го с нови очи. Същото е, ако изкатериш някой много висок връх, само дето при катеренето не е нужно да отсъстваш с години от предишния си живот. Изкачи планински връх, погледни света от най-високата му точка и ще се спуснеш нов човек в един свят, който ще те бодне с тънки различия.

Дори да оставим метафизиката настрана, от висотата на планинския връх се вижда много. Ако седнеш, провесил крака над най-големия пропад на света, вятърът развява косата ти, а сянката ти пада толкова надалеч, че може никога да не удари земята... забелязваш нови неща.

Когато сме на пътя, говорим по свой си начин. Казваме „сори“, ако ни хванат да бъркаме в чужди дисаги. Казваме, че „навестяваме местните“, ако някой брат се е отделил за тъмни дела след битка. Къде е брат Райк? Навестява местните. В Ренарските планини има един лаф, който чух, когато със сър Макин се изкатерихме до Чревца да разрешаваме поземления спор на селяните. „Он отиде да расоди камъка, ваш'величество.“ По онова време не обърнах внимание, сметнах го за местен колорит, един вид зелено стръкче в купчината

тор. През годините след това го чувах често, винаги когато ставаше въпрос за някой, който се е спотаил да върши нещо тайно. Да разходи камък. Забележиш ли веднъж дума или фраза, тя сякаш се появява постоянно. Друг местен лаф е да кажеш, че някой си е „загубил стадото“. Тези лафчета ги чувах най-вече на площадката за военно обучение, от местните момчета, които бяхме мобилизирали във войската. „Оня тъпанар, Джон от Брин, ми е свил тетивата, докато съм бил на пост.“ „И сега ти какво ще правиш?“ „Нямай грижа, вече го напраих. Нашичкият Джон си загуби стадото.“

Когато застанеш на високо място, особено ако трудно си стигнал дотам, ти се открива нова перспектива. Като гледах отвисоко върховете, канарите и стръмнините, които смятах, че съм опознал, забелязах нещо ново. Издадоха го сенките — привличаха погледа към места, където теренът изглеждаше някак странен. Дълго седях на върха на Колоната, провесил крака през ръба, загледан в нищото, замислен, без да мисля за нищо конкретно, преди всичко да се слегне, също като снега в стъкления глобус, и да видя ясно пейзажа пред себе си, ясно и с нови детайли.

Високо по склоновете на повечето долини, буквално на всички, освен най-високите клисури, камънаците се събираха на плътни купчини, на високи купове. Ако не се вгледаш, окото ги подминава като естествена част от релефа. И как иначе — тези образувания би трябвало да са естествени. Кой би си направил труда да мести толкова камънаци и с каква цел?

Оказа се, че да разходиш камъка е нещо като национално хоби в Ренарските планини, толкова древно и едновременно с това толкова ежедневно, че никой не си правеше труда да обяснява традицията в детайли. Поколения наред всеки мъж, тръгнал по баирите да нагледа козите си, вземал по един камък и го носел нагоре, за да го прибави към същите купове, които баща му и дядо му струпвали от време оно.

Ако някой ренарец дръзне да отведе козите си на чужда поляна, има реален шанс внезапно да възникне каменно свлачище и въпросният смелчага да загуби стадото си. А ако неписаното правило се наруши от чужденец, то въпросният нахалник може да загуби нещо повече от стадо кози.

Трудно е да разплетеш заплела се нишка, когато тичаш, особено ако нишката е план и ти го измъкваш сантиметър по сантиметър от кутия със спомени, като едновременно с това търчиш по нанагорнище, а подире ти идат хиляди вражески войници. Но дори враговете наричат нас, анкратците, хитри. Аз бих избрал друга дума — умни. Затова издърпах още сантиметър от нишката и изведнъж видях баирите наоколо си по съвсем нов начин. Или по-точно по стар начин, за който бях временно забравил.

14.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

*25 ОКТОМВРИ, 98 ГОДИНА ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
АНКРАТ. ВИСОК ЗАМЪК. В ПОКОИТЕ СИ. ОТНОВО.
ВЕЧНО СЪМ В ПОКОИТЕ СИ.*

Пак сънувах онзи сън. Сънят с Йорг. Както винаги стискам ножа — трийсетина сантиметра дълъг и тънък като пръст. Той стои срещу мен с разперени ръце и ми се смее. Смее се. Аз стоя с разкъсаната си рокля и стискам ножа, Йорг се смее, и аз го мушкам с ножа... намушквам го здраво. Старата Хана също е там, гледа и се усмихва. Но нещо в усмивката ѝ не е наред, а когато Йорг пада, виждам, че и по него има синини. По шията. Дълги тъмни синини. Толкова тъмни, че различавам следите от пръстите и отпечатъка от палеца.

Разкъсаният сатен се плъзга през пръстите ми, но не той, а аз съм разкъсаната. Спомените ми водят борба със сънищата. Всеки божии ден. И аз не знам кой побеждава и кой губи. Не помня.

*7 НОЕМВРИ, 98 ГОДИНА ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
АНКРАТ. ВИСОК ЗАМЪК. КУЛАТА С КАМБАНАТА.*

Намерих си местенце, където да оставам сама — най-високата точка на Висок замък, там сме само аз, гарваните и вятърът. В кулата има камбана, гигантска, излята от желязо. Тази камбана никога не бие. Виси си там и бездейства. Ако не друго, сега поне ми прави завет от вятъра.

Все по-често ми се иска да съм сама. Придворните дами ми лаят по нервите, дори онези, които са

добронамерени. Няма покой в замъка, постоянно ме гложди чувството, че нещо не е наред, нещо, което не мога да назова, да посоча.

Открих инициали тук, в кулата — П. Й. А. — в другия край, където еркерът стърчи над крепостната стена. Виждам ги, но не мога да стигна до тях. Що за човек трябва да е принцът престолонаследник Йорг Анкрат, щом дори името му е недостижимо?

Днес Сагеус дойде в стаята ми. Застана на прага да ме уведоми, че принцът на Стрела пак е дошъл. Принцът и неговият брат — Орин и Еган. Сарет позна, че ще се върнат. Щели да се върнат и пак дадушат около мен. Точно така го каза. Все едно са песове, а аз — разгонена кучка.

Не съм. Разгонена тоест. Иначе мога да съм кучка. Всеки ден. Ето, днес разплаках Маери Кодин, а дори не си го бях поставила за цел.

Все пак има нещо в този Орин и нещо друго в брат му, Еган. Баба би казала, че горят твърде ярко. Толкова ярко, че обикновените хора да се опарят, така би казала. Но пък аз никога не съм се смятала за обикновена. И ако тези двамцата горят ярко... ако разпалват нещо в мен, ако ме сгорещават... какво от това? Мисля си, че и аз им действам сгорещяващо. Иначе защо биха цъфнали отново във Висок замък само месец след първата си визита? Едва ли са се затъжили за компанията на крал Олидан. Не мисля, че страховитото старче е останало впечатлено от чара на Орин или стаената агресивност на Еган. Мисля, че Олидан не би се впечатлил и от самия дявол. Мисля, че не би свел глава дори ако сам Бог прати ангел пред дверите му.

Сарет казва, че и двамата стреляни са насочили стрелите си към мен. Мръсница е тя, сестра ми. Казва, че и двамата ще поискат ръката ми. Макар че не съм първата дъщеря на Скорон, а татко вече обеща земя и съюз на Олидан. Казва, че и двамата щели да ми поискат ръката, но не ръката ми ги интересувала, нито зестрата ми. Каза и още, но устата ѝ е по-мръсна от моето перо, нищо че то е черно от мастилото. И ако наистина ми поискат ръката,

какво ще кажа аз? Уж са братя, а никак не си приличат — единият светъл и добър като моя сър Гален, другият тъмен и съблазнителен като Йорг, който го уби.

Снощи пак сънувах. Събудих се в плен на съня, устните ми мълвяха речта му, а сега нищо не помня. Помня само нож, дълъг нож. Знам, че трябва да го използвам. Помня, че Йорг ме е наранил. Редно би било да се върна назад и да прочета дневника си от началото, но по някаква причина ръцете ми не искат да отгърнат първите страници, искат да отгъръцат само напред. Това също го сънувах.

Сагеус пак е на вратата. Принцовете чакат.

Не ми харесват очите на този човек.

Горгот е единствен по рода си. Левкротите не ги изливат в калъп. Поразени от отровите на Строителите, те излизат повредени от майчината утроба и се повреждат допълнително и своеобразно през годините след това. Ребрата, които стърчат оголени от гръдния кош на Горгот, са черни и дебели, кожата му е твърда като на животно и по-червена от кръв, а мускулите отдолу се прескачат на възли при всяко движение. И макар че е създаден за война, макар че вдъхва ужас с вида си, Горгот е мой приятел и одобрението му е важно за мен. Същото може да се каже за малцина с нормален човешки образ и повечето от тях са мъртви.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Ден след като пясъците на Тар останаха зад гърба ни и ние поехме през туртанските савани, взех кутията от Макин. Усещах острите ръбове на изгубените спомени през медните й стени, долавях горчилката на отровата, скрита вътре. Веднъж Макин ми беше казал, че ако не изпитваш страх, значи имаш един приятел по-малко. Сега, когато държах неспокоен медната кутийка с гравираните тръни, си помислих, че изглежда най-сетне съм преоткрил този свой изгубен

приятел. Въртях я в ръцете си, разглеждах я. Нищо добро нямаше в нея — само мен. А човек трябва да се бои поне малко от себе си, нали така? От онова, на което е способен. Сигурно е адски скучно да знаеш всичко за себе си. Прибрах кутийката на дъното на дисагите си и не я отворих. Не попитах за Катерин. Избрах си един нож от колекцията на Грамло и поведох братята към Хаймски цеп.

Яздехме на север през безкрайната савана, вятърът брулеше пролетната трева, тревожеше я като бурно море, зелени вълни се гонеха безспир. Земя, създадена за коне, за галопиране, за гонитби в тревата между горичките. Оставих Барт да си начеше крастата и двамата препускахме до пълно изтощение, все едно триста дяволи ни гонят по петите. Братята се стараеха да не изостават прекомерно, а и те, като мен, искаха да оставят Тар възможно най-далеч зад гърба си. Там още горяха стари огънове, невидими огънове. След хиляда години връх Хонас, където аз подпалих строителско слънце, може би ще е като Тар — Обещана земя, която един ден ще се върне при хората, но дотогава ще ги убива.

Онази нощ, когато легнахме да спим, за пръв път видях бебето — лежеше мъртво във високата трева до бивака ни. Отметнах одеялото, станах и отидох при него под зоркия поглед на Горгот и на Гог, който вече спеше до него, а не до мен. В тревата нямаше нищо. Долових лъх на парфюм, нещо мускусно. Вдигнах рамене и се върнах при постелята си. Някои неща е най-добре да ги забравиш.

През следващите два дни яздихме покрай брега на река Райм, която тече между Туртан и съседите му на изток. Поречието на Райм някога е било градината на империята, градина, отглеждана грижливо. Ала преместиш ли десетина пъти границите напред-назад през градината, от нея остават само кал и руини.

По някое време прекосихме поляна с древни камъни, стотици изправени камъни в редица, всеки висок и широк колкото едър мъж, покрити с лишеи, високата трева се люлееше в основата им. Били са древни преди Строителите да дойдат, преди гърците дори, така ми беше казал Лундист. Тревожна сила пулсираше между монолитите и аз поведох братята по-бързо, с риск някой кон да си изкълчи глезена, само и само да се махнем по-скоро от поляната.

На четвъртия ден ни застигна дъжд и ни валя напоително от зори до здрач. Известно време яздих до Маикал, който се поклащаше кротко на гърба на сивушкото. Така язди Маикал — все едно е на кораб в морето, а не на конски гръб. Клатушка се напред-назад без грам грациозност.

— Обичаш ли кучетата, Маикал? — попитах го.

— Телешко е по-добре — рече той. — Или овнешко.

Ухилих се.

— Виж, това е нов начин да погледнеш на нещата. Аз пък реших, че може би ги харесваш, защото са глупави. — Представа нямах защо подкачам Маикал. Аз всъщност го харесвах донякъде. Почти де.

Помня как преди години се връщах в лагера, след като бях излязъл да разузная ситуацията около градчето Мабертон, на границата с тресавищата Кен. Блатната пътечка вече бе останала зад гърба ми и Герод си пробираше внимателно път през тръстиката и туфите мека трева, когато чух писъците. Отначало реших, че някое селско девойче е проявило глупостта да попадне в ръцете на братята, но скоро се оказа, че две от момчетата са вързали някакво куче и го бодат с нещо остро, за да им пее.

Смъкнах се моментално от Герод, хванах ги за косите — една шепа черна и една червена коса — и дръпнах с все сила. Двамата взеха да крещят, единият дори ми посегна в яда си. За награда му резнах дланта дълбоко и от край до край.

— Не требеше да го праиш т'ва, брат Йорг — рече Гемт, стиснал порязаната си ръка, която кървеше обилно. — Не требеше.

— Тъй ли? — попитах, докато братята се стичаха да видят какво става. — И къде бях аз, брат Гемт, докато ти упражняваше бойните си умения върху това безполезно псе?

Йоб стоеше до Гемт и търкаше примижал главата си на мястото на изтръгнатия кичур коса. Погледнах многозначително към кучето и той коленичи да го развърже.

— Отиде да огледаш онуй градче — каза Гемт, почервенял като цвекло.

— Отидох да разузная около Мабертон, да — рекох аз. — С идеята да се стоварим връз мабертонци изневиделица, или както твоят малоумен брат обича да казва — със слонска изненада. И вие какво трябваше да правите междувременно? Да си кротувате.

Гемт се изплю и стисна дясната си ръка с лявата да спре кървенето.

— Кротувайте, така ви рекох, а не да ръчкате разни помияри, та да събудите цялото тресавище. Освен това — добавих, като се завъртях бавно и плъзнах поглед по другите членове на малката си банда, — всички знаят, че да измъчваш куче носи лош късмет. И вие щяхте да го знаете, ама сте много тъпи и не можете да четете.

Макин беше сред първите притичали да видят шоуто и сега се хилеше до уши.

— Аз мога да чета — каза той, с което си изявление изненада немалко от братята. — Та в коя книга, викаш, го пише това, брат Йорг?

— В голямата книга със заглавие „Наври си го отзад“ — уведомих го.

— Значи да тормозиш кучета носело лош късмет, така ли? — Продължаваше да се хили като умопобъркан.

— Край мен, да, определено носи лош късмет — казах тогава.

Сега примигнах да се отърся от спомена. Дъждът все така се стичаше по лицето ми, а ние все така яздехме покрай брега на Райм.

— Помниш ли онова куче, което брат ти намери, преди да ударим Мабертон, Маикал? — попитах. Нямах да го помни, разбира се. Маикал помнеше много малко неща.

Той ме погледна, нацупи се, после се изплю.

— Да биеш кучета е лош късмет — каза накрая.

— Доказателство за това е случилото се с брат ти — съгласих се. — Не беше минал и ден, когато го сполетя злополука.

Маикал се намръщи объркано, после кимна бавно.

— Сички знаят, че не требе да тормозиш храната си, преди да я убиеш — каза той. — Месото става кисело.

— Още един нов начин да погледнеш на нещата, брат Маикал. — Въздъгнах дълбоко. — Знаех си аз, че има някаква полза от теб.

Онова куче се върна на следващата сутрин, точно преди да ударим Мабертон, сякаш му бях приятел или нещо такова. Досаждаше ми, докато не го наритах здраво, безплатен урок за устройството на света, ако щете.

Сега Маикал ми отвърна с празна усмивка и продължи да се поклаща ритмично на седлото.

Хаймски цеп е в земята на дук Маладон, земя, където гладното море е повърнало малкото от Данско, което не е успяло да погълне. Пътят от Ренарските планини дотук е дълъг сам по себе си, а и ние доста бяхме заобиколили, така че пътуването ни се проточваше вече няколко седмици. Когато си на пътя, дните минават еднообразно, подредени. При мен еднообразието включваше един час упражнения с меча всяка вечер, преди да се стъмни. Хвърлих се в това изкуство с подновен интерес. Предизвикателствата често са най-добрият начин да се спасиш от мрачни мисли за миналото.

Гледал бях на меча като на средство да сееш смърт в тълпа. Докато бродех с братята по пътищата, често се озовавах сред неопитни противници, които предпочитаха да бягат, вместо да се бият, и използвах меча си за клане. Сблъсках се с по-опитни, разбира се, войници, пратени да ни спрат, добре обучени наемници от охраната на търговски кервани, както и други разбойнически банди, хвърлили око на нашата плячка.

Когато видях поборника на Катерин да се дуелира със сър Макин, и по-късно, когато самият аз се изправих в двубой с принца на Стрела, разбрах каква е разликата между черноработника и артиста. Разбира се, за изкуството си има време и място, най-вече когато не се притесняваш, че някой фермер ще ти излезе в гръб и ще те наниже на вилата си, докато ти се фукаш с мълниеносни атаки и изящни парирания.

Затова ден след ден тормозех Макин да ме учи на меча, трупях сила в правилните мускули, учех се да долавям недоловимото с меча си дори когато го удрят толкова здраво, че едвам го удържаш. И всеки път, когато отбележех подобрене, Макин включваше в учебната програма нещо ново и още по-трудно. Започнах да го мразя този тип, мъничко.

Когато от дълго време размахваш меча и си минал през достатъчно битки, започваш да долавяш нещо като ритъм. Не толкова ритъма на противника си, колкото някакъв общ, вселенски ритъм на различните видове атаки, сякаш очите ти улавят първия намек за всяко движение на противника и го превръщат в музика, в чийто ритъм да танцуваш. Долавях само шепот от този напев, но доловях ли го, Макин изведнъж се стягаше и даваше всичко от себе си, за да удържи на

атаките ми. Чувах само отделни фрази от песента, но това беше достатъчно да поддържа огъня на амбицията в мен.

Ако достатъчно дълго пътуваш на североизток от Ренарските планини, рано или късно ще ти се наложи да прекосиш река Райм. Като се има предвид, че реката е поне четиристотин метра широка във всяка своя част, където човек би могъл да я прехвърли, без да води със себе си завоевателна армия, прекосяването ѝ е амбициозно начинание, което изисква съдействието на лодкар.

Има една алтернатива. Мост при свободния град Ремажен. Истинско чудо е, че мост може да прехвърли толкова широка вода, чудо, което реших, че искам да видя с очите си, вместо да се пазаря със собственика на някоя раздрънкана баржа нагоре по течението.

Наближихме Ремажен през Кентроуските възвишения, където пътят лъкатуши през безкрайни тесни долини — повечето от тях каменисти ждрела от онези, в които конете окуцяват. Скуката на пътуването никога не ми е тежала, изминавали бяхме безчет мили в търсене на пакости или плячка, по възможност и двете. След Тар обаче тишината на пътя се превърна в изпитание за мен. Мислите ми се лутаха по тъмни пътеки. Не знам колко начина има да свържа Катерин с липсващ нож и мъртво бебе. Знам обаче, че съм обмислил повечето от тях, и то в подробности. Знаех къде се крие отговорът, но многократно установявах, че не искам да го знам. Е, исках, но не толкова, че да отворя кутията.

15.

Мъдростта на брат Маикал е простичка — той знае, че не е умен, и се оставя на други, по-умни, да го водят. Глупостта на човечеството е, че не прави същото.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Лош сън споходи Гог в сухите каньони на Кентроуските възвишения. Толкова лош, че се изнесохме по тревога, измъкнахме се сънени от подпалените си одеяла и побягнахме от беснеещите огънове. Докато търсехме конете в тъмното и се спъвахме в камъни и трънаци, ждрелото грееше в червено.

— Като се върнеме там, ще завариме едно добре препечено дребно чудовище — каза Райк. Светлината на огъня играеше по лицето му в демонични отсенки.

— Досега не се е горил — отбеляза Грамло, дребен като джудже до великанската снага на Райк.

Далеч пред нас, по-близо до огъня, отколкото ние бихме се приближили, по-близо, отколкото бихме могли да се приближим без риск за живота си, Горгот чакаше пожарът да утихне. Силуетът му на огнения фон обезпокоително напомняше за паяк, оголените му ребра стърчаха като краката на насекомо.

Младия Сим се върна; водеше Барт и собствената си кранта.

— Ако пътувахме през зимата, поне щехме да имаме някаква полза от него. — Кимна към пламъците, вдигна рамене и отведе конете настрана. Сим имаше усет за конете. Някога, в далечното минало, бил конярче при някакъв лорд. Като дете пък изкарал известно време в бордей, където заработвал толкова, колкото и харчел.

Направихме си нов бивак и зачакахме да видим какво е останало от стария.

Когато се върнах там с Горгот, небето тъкмо започваше да просветлява в перлено. Скалите изстиваха и припукваха, а аз усещах нагорещените камънаци дори през подметките на ботушите си. Маикал дойде с нас. Той, изглежда, харесваше момчето.

Заварихме Гог да спи спокойно в почернял кръг, който приличаше на угаснал лагерен огън. Вдигнах единствения фенер, който бяхме успели да спасим от пожара, и момчето стисна очи, преди да се обърне на другата страна.

— Прощавай, че те притеснявам — казах и седнах, но бързо-бързо скочих на крака с опърлен задник.

— Променя се — каза Горгот.

И аз го бях забелязал. Червено-черните ивици на кожата му бяха изсветлели до алено и сиво, цветовете едновременно по-светли и по-наситени, формата им също се беше променила и наподобяваше пламъци. Сякаш огънят беше застинал някак върху кожата на детето.

Легнахме да поспим още няколко часа, ние — в новия лагер, Горгот и Гог — в руините на стария. На сутринта дойдоха при нас и Гог хукна към лагерния огън със закуската, сякаш той беше за него нещо ново, което вижда за пръв път. Когато се приближи, пламъците лумнаха алени и водата в тенджерите завря, макар Роу току-що да я беше донесъл от потока.

— Не ги ли виждаш? — попита Гог, когато Горгот го дръпна назад.

— Не — казах аз, докато излизахме от лагера. — И ще е най-добре, ако и ти не ги виждаш. Скоро ще се срещнем с човек, който знае всичко за тези неща. А дотогава ти... карай по-кратко, става ли?

Седнах с тях по-надолу в каньона. Поиграхме на камъчета и пръчки. Когато си на осем, бързо се отърсваш от всичко, в краткосрочен план поне. Гог се смееше, когато печелеше, и се усмихваше, когато губеше. Самият аз още от дете играех с див хъс за победа, но не се сърдех на Гог, че избира лесния начин. Когато амбицията впие зъбите си в теб, губиш способността да се радваш на простичките неща от живота.

— Добро момче. — Маикал подаде на Гог пръчките, които беше успял да извади, без да размърда другите в купчинката, бяха само няколко в мазолестата му ръка. — Лоши сънища.

Това ме накара да се намръщя. Горгот изсумтя.

— Събудихме се със закъснение, всичките... — казах. — Можеше да свърши зле. — Помнех силната топлина, миризмата на опърлено и усилията, с които се откъснах от собствения си кошмар.

Двамата с Горгот открихме отговора едновременно, но той пръв го изрече на глас:

— Сагеус.

Кимнах бавно. Не беше за вярване, че съм бил толкова глупав и че го осъзнавам чак сега. Оказваше се, че Кодин е бил прав, че мнозина ще се опитат да използват оръжие като Гог. Вече два пъти сънният вещер беше обръщал силата на момчето срещу мен. Не успяваше да ме убие в собствените ми сънища и явно се надяваше да го направи чрез сънищата на Гог.

— Значи трябва да побързаме. — Можех да добавя онова за стомната с вода, която се чупела на третия път, но няма смисъл да изкушаваш съдбата. Освен ако нямаш достатъчно голям нож да убиеш и нея.

Закусихме и продължихме. Вече приближавахме Ремажен. Пътниците, които идват откъм Кентроуските възвишения, минават покрай един малък форт на височинка недалеч от реката, нещо като преден пост с изглед към пътя, преди той да завие към града. Вече виждахме светлата панделка на Райм отвъд форта, различавахме и кулите на моста.

Кент и Маикал яздеха от двете ми страни в челото на бандата. Наближихме форта в тръс. Гог седеше зад мен, хванал ме през кръста, а Горгот подтичваше отстрани. Макин и Райк яздеха зад нас и се смееха на нещо. Наумеше ли си да го направи, Макин можеше да разсмее дори Райк. След тях яздеше Грамло, после — Сим и Роу. Сигурно Горгот беше изплашил войниците от форта, макар че от това разстояние едва ли го виждаха добре. Така или иначе, седлото на сивушкото от лявата ми страна изведнъж се опразни.

Дръпнах юздите на Барт и той описа малък кръг, а аз скочих в движение от гърба му доста преди другите от бандата да дойдат на себе си. Късметлийски изстрел, реших. При това разстояние между нас и стените на форта дори добър стрелец с дълъг лък трудно би успял да уцели и къща. Но късметлийска или не, стрелата беше факт —

опереният ѝ край стърчеше забит във врата на Маикал от едната страна, острият се подаваш на трийсетина сантиметра от другата и от него капеше кръв. Клекнах до Маикал и той ме погледна с нетипична бистрота в очите.

— Време е за умирачка, брат Маикал. — Не исках да го лъжа. Стиснах ръката му.

Той не сваляше поглед от мен. Другите викаха и обикаляха около нас с конете си.

— Крал Йорг — каза той, но без звук, защото от устата му бликаше кръв. Изглеждаше странно с килнатия си шлем и неочакваната светлина в погледа, сякаш дъските, които бяха хлопали цял живот в главата му, изведнъж се бях наместили. Сякаш е било достатъчно просто да падне от коня. Никога не ме беше наричал „крал“, мислех, че „брат“ е най-сложното понятие, с което може да се справи.

— Брат Маикал — казах аз. Губил бях много братя, но малцина бях гледал в очите, докато умират. Силата се отцеди от ръката му. Маикал се закашля, кръв шурна от устата му, после всичко свърши.

— Какво стана, по дяволите? — извика Макин и скочи от коня си.

Не можех да откъсна поглед от стрелата. Капка кръв висеше тежко от върха ѝ и в нея виждах разкривеното отражение на бебешко лице. Виждах червен нож и Катерин, която върви между гробовете.

„Здравей, Йорг“ — беше казала тя.

— Умрял е. — Кент клекна до мен. — Как? — Стрелата във врата на Маикал явно не отговаряше на въпроса му.

Станах, минах покрай коня на Макин и взех щита от дисагите му. Студ пълзеше в мен, щипеше бузите ми. Взех арбалета на Нубанеца от мястото му на гърба на Барт и проверих двойния заряд.

— Йорг? — Кент се изправи.

— Влизам — казах аз. — И никой няма да излезе жив оттам. Вие оставате тук. Последва ли ме някой, ще го убия. Разбрано? — Не изчаках за отговор.

Изминах стотина метра, преди да излети следващата стрела. Заби се далече вляво от мен. Стрелата, която бе убила Маикал, явно бе изстреляна напосоки, ей така, за всеки случай. Преметнах през рамо

арбалета на Нубанеца. Тънки каишки държаха стрелите в жлебовете им.

Различавах четирима мъже на бойниците. След още петдесет метра те стреляха заедно, в залп. Вдигнах щита. Една от стрелите се заби в него, другите изтропаха по камъните.

Фортът не беше голям, беше по-скоро наблюдателница. Трийсет мъже биха се настъпвали по краката вътре, а и по всичко личеше, че гарнизонът не е бил в пълния си състав от години.

Когато навлязох в обсега на лъковете, мъжете във форта най-после събраха кураж. Един се приближи със спокойна крачка към четиримата на стената, момче на не повече от шестнайсет години. Още трима излязоха на бойниците, но не бяха военни — нямаха униформа, просто сбирщина някаква, цивилна. Имаше и други като тях, надничаха през отворите в стената.

— Значи няма да ме пуснете при вас? — извиках им.

— Как е приятелчето ти? — извика един дебелак от стената. Другите взеха да се смеят.

— Добре е — казах. — Конят му се подплаши и го хвърли. Понатъртил се е, но скоро ще стане. — Надникнах над щита си и издърпах забилата се в него стрела. — Това иска ли си го някой? — Чувствах се абсолютно спокоен, ведър дори, и в същото време знаех, че буря лети към мен, препуска насам под сбиращи се черни облаци.

— Ми да. — Половин дузина мъже се бяха струпали зад портата, единият изсумтя и взе да върти колелото. Решетката се вдигаше педя по педя, веригата дрънчеше в жлеба си. Яки мускули се издуваха светли под мръсотията.

Видях как двамина на стената се споглеждат. Изглежда, смятаха да ми вземат и друго, не само стрелата. Тръгнах напред, така че да стигна до портата точно когато решетката се вдигне достатъчно, за да мина под нея, без да се навеждам.

Блъсна ме воня, от която очите ми се насълзиха. Животът на открито разглезва сетивата.

Бурята, която беше препускала към мен през някаква незначайна пустош в главата ми, ме удари щом прекрачих прага на форта. Протегнах стрелата към човека най-близо до мен — слабичък такъв, но с тежка секира в ръка. Човечецът посегна да я вземе и аз му я забих в окото.

Има един момент на затишие, когато се случи нещо такова, когато от нечие око стърчи стрела, а собственикът на окото още не е започнал да пищи. Мъжете, които се възползват докрай от такива затишия, обикновено живеят по-дълго. От неколцината зад портата само един се раздвижи преди писъка, но аз бях по-бърз. Той посегна към мен, а аз го улових за китката и забих щита на Макин в лакътната му става. Завъртях го около себе си, съборих още един тип с тялото му, после главата му се заби в стената. Бързаците често живеят по-дълго, но друг път се озовават първи на опашката.

Отстъпих назад, почти до решетката, която беше започнала да се спуска, тръснах рамо, тежкият арбалет на Нубанеца се залюля под ръката ми и аз го хванах точно под дъгата. Хванах го и стрелях, без да се целя. И двете стрели се забиха в един мъж, което беше прахосничество в известен смисъл, но пък от всичките този тип беше с най-тежката броня, а арбалетът на Нубанеца проби две големи дупки в нея.

Решетката зад мен се затвори с трясък. Усетих повея на движението ѝ с тила си. Четирима в непосредствения ми обсег. Мускулестият при колелото на решетката се оглеждаше трескаво за мечи си, онзи, когото бях съборил, пълзеше на четири крака и се опитваше да стане. Другите двама си приличаха като братя, едри мъже с щръкнала коса и развалени зъби. Двамата се хвърлиха към мен, и правилно — когато числеността е в твоя полза, удари противника, преди той да си е извадил желязото.

Оттласнах се от решетката, за да набера по-голяма инерция. Двамата ме превъзхождаха значително в тегло и маса, но ако набереш достатъчно скорост зад щита си и особено ако успееш да забиеш железния му край на подходящото място, в нечие гърло, да речем, можеш да си спечелиш известно предимство, без значение колко тежиш.

Страх не изпитвах, само нужда да убивам, чувствах как нещо пълзи вътре в мен и отвън, по кожата, нещо, което можеш да отмия с достатъчно кръв.

Единият грозник се преви, кръв, слюнка и зъби опръскаха лицето ми. Другият надвисна над мен, докато вадох ножа на Грамло от ботуша си.

Ножовете са кървава работа, братя. Когато ръгаш с нож, го правиш отблизо и дълбоко, мушкаш до кокал и плуваш в онова, което избликне. Писъците кънтят в ухото ти, шокът от раната преминава безпрепятствено през късото острие и стига до ръката ти. Бих могъл да кажа, че помня всичко с подробности, но истината е, че помня малко. Изпълни ме ярост, обагри света в червено, аз крещях и убивах. Помня как си тръгнах от дворчето при портата и изтеглих меча си, чак сега, докато остатъкът от гарнизона търчеше надолу по някакви тесни стълбища вляво и вдясно от мен. Първият, който стъпи на равното, понечи да се върне, но другите го бутеха отзад.

Не заради Маикал убих тези хора, нито заради чистата радост на клането или за да наля вода в мелницата на легендата за крал Йорг. Също като Гог, и аз си имам своите тлеещи огньове и понякога една искра може да ги разпали неуправляемо. Може би именно затова бях прекосил половин дузина кралства и търсех огнен маг за своето питомно чудовище. Може би исках някой да ми каже, че такива пожари могат да се удържат. И да ми покаже как, преди огънят да е убил и двама ни.

Оцелях след онази своя глупост, за разлика от четиринайсетте си противника, и излязох през портите опиянен от изтощение. Братята се бяха пръснали в периметър около форта и като ме видяха да излизам жив и здрав, тръгнаха след мен към конете.

— Йорг — каза Макин.

Обърнах се и те спряха.

— Червен Йорг — каза Кент Червения и се плесна по гърдите.

— Червен Йорг — изсумтя Райк и взе да тропа с крака.

Горгот последва примера му и земята потрепна. Макин извади меча си и удари дръжката му в нагръдника си. Другите също се включиха в шумния ритъм. Сведох поглед и видях, че целият съм в кръв. Окъпан бях в кръвта на други хора, точно като Кент в деня, когато го открихме. Вече знаех защо Кент не иска да говори за това.

Отидох при Маикал и откачих брадвата му за глави от сбруята на сивушкото.

— Ще му направим могила от камъни — казах. — А главите на хората от форта ще подредим около нея да стоят на пост. — Метнах брадвата към Райк. Той я хвана и тръгна към форта, без да се оплаква.

Мисля, че тогава за пръв и единствен път нашият Райк не мислеше за плячката.

Струпахме могилата. Горгот донесе камъни, толкова големи, че друг не би могъл да ги дотъркаля без помощ. Не знам дали Маикал би искал главите и дали изобщо би имал някакво мнение по въпроса, но въпреки това ние ги подредихме около могилата като негови почетни стражи. Не знам какво би искал Маикал. Така и не го бях опознал истински преди онзи кратък миг, когато той умираше. Не очаквах, че ще ми пука, и силно се изненадах, но фактът си е факт — пукаше ми.

16.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Отвътре хората са в седем цвята. Можеш да им изкараш алена артериална кръв, или по-тъмна, лилава почти от вените, жлъчният сок е зелен като пролетна трева, в червата преобладава кафявото, но накрая всичко изсъхва в нещо средно между ръжда и катран. Време беше Червения Йорг да отиде при потока и да се измие от жертвите си. Гледах как мръсотията се отмива, разтваря се във водата и избледнява до розово.

— Е, за какво беше всичко това? — попита Макин, приближил ме в гръб.

— Те ми застреляха идиота — отвърнах.

Мълчание. Макин все млъкваше така, след като кажа нещо, сякаш му трябваше време да разреши поредната загадка.

— Когато го раниха в Норлес, ние ти казахме, че е мъртъв, и ти изобщо не реагира — каза накрая Макин. — Защо откачи сега? Каж ми истината, Йорг.

— Какво е истината? — отвърнах, докато измивах последната кръв от ръцете си. — Пилат си е задавал този въпрос, между другото. „Какво е истината?“

— Добре, не ми казвай тогава — каза Макин. — Но трябва бързо да минем по моста, преди вестта да се е разпространила.

Изправих се и прокарах ръце през мократа си коса.

— Готов съм. Да тръгваме.

Братята се метнаха на конете и тръгнаха, а аз спрях за миг до могилата на Маикал. Още не я бях наближил, когато усетих некромантското да пулсира в гърдите ми като отглас от болката, когато татко заби ножа си в сърцето ми. Ехо от всички привкуси на болка, които ме бяха изпълнили в онзи миг — физическата болка, болката от предателството, болката от слабостта, докато силата ми изтичаше гореща и червена. Появата ми разгони гарваните, които се угощаваха с

главите на почетната стража. Заставах ням пред могилата от камъни, с празен ум, в неведение за собствените си чувства. Погледът ми се спираше тук-там, върху жълтеникавия лишей, полазил един плосък камък в основата, върху кварцовата жилка на друг, върху черните следи от кръв по трети. Имах чувството, че главите ме гледат, че изкълваните им очи са обърнати към мен. А после разбрах, че не е само „чувство“. Обиколих бавно могилата и всяка глава обръщаше поглед да ме проследи. Първия бях убил със стрела в окото. Стрелата още стърчеше там и потрепна, когато окото понечи да се завърти след мен. Задържах погледа на другото.

— Йорг. — Мъртвите устни оформиха името ми.

— Чела? — попитах. Кой друг можеше да е? — Мислех, че съм те погребал достатъчно дълбоко. — Спомних си как полита в дълбоката шахта заедно с Нубанеца, след като бях прострелял и двамата с неговия арбалет.

Една и съща усмивка разпъна устите на всички глави.

— Ще те намеря, кучко — казах аз, много тихо. Чела имаше достатъчно уши да ме чуе.

Главите се ухилиха. Лъснаха зъби. Раздвижиха устни да кажат нещо... „мъртъв крал“ май.

Вдигнах рамене.

— Приятно прекарване с гарваните.

И ги оставих. Каквато и сила да се вихреше тук, едва ли щеше да обезпокои Маикал под всичките тези камъни.

Попълнихме провизиите си от форта, понеже Гог беше изгорил повечето ни неща предната нощ, и продължихме по пътя.

Ремажен се гушеше на двата бряга на Райм, скромно градче с крепостни стени, къдрав дим се издигаше от комините на десетки къщи, построени покрай прави улици. Но аз гледах предимно моста. Досега не ми беше хрумвало, че мостовете могат да са изящни или грациозни, но този висеше като истинско бижу между две сребристи кули по-високи и от Призрачния, увиснал на лъскави въжета, които изглеждаха невъзможно тънки от разстояние, но сигурно бяха железни и дебели колкото човешка снага.

След половин час вече чакахме реда си пред градските порти заедно с търговски фургони, фермери, повели крави към пазара, други мъкнеха щайги с кокошки и гъски. Бяхме прибрали оръжията си в дисагите, но въпреки това изглеждахме подозрително.

Горгот привличаше вниманието, както можеше да се очаква, но никой не пицеше в ужас и не хукваше да бяга.

— Вие сигурно сте от цирка — каза един фермер с гъски в плетени кошове и кимна сякаш сам се съгласяваше с наблюдението си.

— От цирка сме, да — казах, преди Райк да се е разсумтял. — Аз съм жонгльор — добавих и го дарих с усмивка.

Пазачите при портата бяха от същата сбирщина като онези във форта. Ако можеше да се вярва на Роу, свободният град нямал истински гарнизон, а само опълчение, мобилизирано от местните хора — мъжете давали наряд по месец-два в служба на кмета, после се връщали към нормалното си ежедневие.

— Много се радвам — казах и сложих ръце върху раменете на един тип, който в нормален град би се падал капитан на портата. Ухилих се широко, сякаш сме отколешни приятели. — Йорг Червения и неговата пътуваща трупа. Разбрах, че колегите ни от цирка вече са пристигнали. Аз съм жонгльор. Искаш ли да ти покажа?

— Не — каза той и размърда рамене да се отърси от ръцете ми. Като цяло отговорът му беше добър, защото не мога да жонглирам.

— Сигурен ли си? — попитах и го пуснах. — Моят приятел хвърля ножове. А Малчо Райчо е прочут с грозотата си.

— Минавайте — каза пазачът и се обърна към калайджията след нас.

Минах между другите стражари: „Да ви покажа малко жонглиране? Не?“ — и влязох през портите.

— Мостът е натам — каза Макин и посочи отново, точно като на кръстопътя, сякаш въпросното съоръжение не беше седемдесет метра високо и не лъщеше под лъчите на утринното слънце.

— Вярно — рекох аз. — Но ние сме от цирка. — И ги поведох надясно, без да соча към шарената шатра, която стърчеше над покривите. — Аз съм жонгльор бе!

Наложих да вкараме в употреба лактите си, за да си отворим път през тълпата. Населението на Ремажен се беше изсипало

целокупно по улиците около цирка, хора излизаха от таверните и се трупаха в по-малките шатри и пред сергиите около главната атракция.

— Сигур е неделя — рече Сим, ухилен като момченце. Като си помислиш, в много централни отношения той си беше момченце.

Райк разбута хората и се придвижи напред към голямата шатра. Също като Сим, и той зяпаше тарапаната с грейнали очи. Рядко го бях виждал такъв; спомних си как се беше развълнувал при вида на клоуна играчка в Призрачния. Явно не бях единственият, който помнеше.

— Това да не е Тапрут? — попита Макин, навъсил чело.

Кимнах.

— Той трябва да е.

— Страхотно — каза Кент. Беше забърсал отнякъде три захарни пръчки и се опитваше да ги набута всичките в устата си.

Стигнахме до шатрата. Платницето беше спуснато и завързано, по-малкият вход отстрани също беше затворен. В прахоляка пред платницето седяха мъж и момче, приведени над дървена дъска с вдлъбнатини, в които бяха наредени бели и черни мъниста.

— Представлението започва по залез-слънце — каза мъжът, когато сянката ми падна върху него. Не вдигна глава да ме погледне.

— Ще направиш манкала от трета позиция, ако преместиш мънистата от крайната дупка — казах аз.

Това определено привлече вниманието му — той вдигна плешивата си глава, кацнала върху най-дебелия врат, който съм виждал.

— Ису Христе! Ама т'ва е малкият Йорг!

Стана, стисна ме с две ръце и ме подхвърли близо метър във въздуха, после ме улови с лекота.

— Рон — рекох аз. — Нещо си заслабнал, човече!

— Не съм бе — ухили се той. — Просто ти си два пъти по-висок отпреди.

Вдигнах рамене.

— Е, и бронята тежи, като си помислиш. Но пък ми спаси ребрата! — Обърнах се и магнах на другите да се приближат. — Помниш ли Малчо Райчо?

— Че как! Макин, радвам се да те видя. Грамло. — Погледът му попадна на Горгот. — А този здравеняк кой е?

— Покажи му онуй бе — каза Райк, превъзбуден като дете. Само дето не подскачаше. — Покажи му онуй.

— По-късно — усмихна се Рон. — Всички тежести са прибрани. А и като гледам, вашето приятелче може и да ме извади от бизнеса.

Рон, или по-точно Удивителния Роналдо, беше „силният мъж“ в програмата на цирка. Спечелил беше дълбокото уважение на Райк с простичкия факт, че можеше да вдигне по-голяма тежест от него. Вярно беше, че природата е надарила Рон с невиждана мускулна маса, но аз въпреки това подозирах, че от двамата Малчо Райчо е по-силният. Със сигурност бих заложил на Райк, а не на Рон, в кръчмарско сбиване. Но вдигането на тежести не е въпрос само на мускулна сила, а на хват, усет и концентрация, все неща, които убягваха на нашия „силен мъж“.

— Е, къде да намерим добрия доктор Тапрут? — попитах.

Роналдо ни вкара през страничното платнище, а момчето — което се оказа гном на почтена възраст — остана да ни пази конете. Взех арбалета на Нубанеца обаче. Джуджето едва ли щеше да спечели гонитбата с евентуални крадци, а и току-виж арбалетът ми потрябвал — да застрелям някой и друг цирков клоун, та да се посмеем.

Заобиколихме покрай централната арена, разригахме стърготините и позяпахме трима акробати, които се премятаха под сноповете светлина, спускащи се през отвора във върха на шатрата. В дъното на шатрата брезентови стени оформяха няколко самостоятелни помещения. Тук миризмата на животните се усещаше силно, ръмжене и други характерни за менажерията звуци се смесваха с виковете и тропота на акробатите.

Тапрут бе с гръб мен. Две от танцьорките стояха пред него, видимо отегчени, и току въртяха очи.

— Глей, глей! — викаше Тапрут. — Задници и цици. Това продава билети. Покажете малко ентузиазъм, за бога. Глей.

Говореше колкото с устата си, толкова и с ръцете. Дългопръстите му ръце вечно летяха около главата му.

— Аз те гледам — рекох. Казват, че Тапрут се сдобил с този навик на младини, когато въртял номера с трите чашки — „тука има, тука нема“. „Глей, глей!“ И докато гледате него, помощникът му ви пребърква джобовете.

Тапрут се обърна, пръстите му продължаваха да скубят въздуха.

— Кого си ми довел, Роналдо? Млад хубавец, без съмнение, с приятелчета отвън.

Беше ме познал. Тапрут никога не забравяше лице, факт или слабост, никога.

— Червения Йорг съм — рекох. — Жонгльор.

— Тъй ли? — Той плъзна пръсти по челюстта си и ги събра в центъра на брадичката. — И с какво жонглираш, Червени Йорг?

Ухилих се.

— А ти какво имаш?

— Глей само, глей! — Измъкна тъмно шише от дълбините на шарената си наметка. — Влез и седни, нека и братята ти влязат, ако си намерят място. — Запърха с ръце да изпъди танцърките.

— Сигур още жонглираш с живота на разни хора, Йорг — каза Тапрут. — Макар и в по-здравословна среда отпреди. — Наля нещо зелено в пет чаши, по равно и без да разлее нито капка.

— Значи си чул за промените около мен? — Взех чашката си. Питието приличаше на пикня със зеленикав оттенък.

— Абсент. Амброзията на боговете — каза Тапрут. — Глей само. — И гаврътна своята чашка с лека гримаса.

— Абсент? От гръцки, нали? Означава „нещо, което не става за пиене“, ако не греша. — Подуших напитката с подозрение.

— Две жълтици бутилката — каза той. — Трябва да е добро, щом е толкоз скъпо, нали?

Отпих. Толкова беше силно, че ти сваляше пластове от езика. Разкашлях се въпреки решимостта си да не го правя.

— Трябваше да ми кажеш, че си принц, Йорг. Знаех си аз, че има нещо по така в тебе. — Разпери показалец и среден пръст и ги насочи красноречиво към очите си. — Глей, глей.

Влязоха Горгот и Гог. Гог изтича напред, Горгот наведе глава да мине под платнището. Тапрут най-сетне откъсна поглед от мен, залюля се назад със стола си и каза:

— Виж, тез двамата веднага ги взимам на работа. Дори да не жонглират. — Махна към трите допълнителни чаши. — Заповядайте, господа, почерпете се.

На пътя има строга йерархия и е добре да я познаваш, помага. На повърхността бизнесът на Тапрут се състоеше от стърготини и салта, танцуващи момичета и танцуващи мечки, но старият циркаджия не

ограничаваше дейността си до развлекателния бизнес. Д-р Тапрут обичаше да знае.

Последва кратка пауза, много кратка. Повечето не биха я забелязали, но Тапрут имаше тънък усет за тези неща. Паузата беше знак за братята, че Макин не проявява интерес към поканата. Райк взе първата чаша, Кент Червения — следващата, още една пауза, сетне Роу грабна последната. Гаврътна съдържанието ѝ и се облиза. Роу не би се намръщил и на киселина, стига да е с достатъчно високо алкохолно съдържание.

— Рон, защо не покажеш на Райк и Горгот онова нещо с варела? — предложих аз.

Райк изгълта абсента си, разкриви лице и последва Рон. Горгот и Гог излязоха след тях.

— Хайде и вие, изчезвайте — казах на другите братя. — Току-виж сте научили някой нов трик на арената. — Отпих отново. — Това нещо ще е гадно и за двайсет жълтици на бутилка. Макин — обърнах се към рицаря, — виж поразпитай за моста, става ли?

Братята се изнизаха един по един и двамата с Тапрут останахме сами. Седяхме от двете страни на бюрото и се гледахме в мътната светлина, процеждаща се през брезента.

— Принц Йорг! Глей, глей! — Тапрут се усмихна. Зъбите му бяха като полумесец, разполовил тясното му лице. — И вече крал?

— Щях да си издялкам трон дори ако ме беше родила последната селянка — уведомих го. — Или ако бях син на дърводелец и се бях родил в обор.

— Изобщо не се съмнявам. — И пак тази усмивка, смесица от топлота и тънки сметки. — Помниш ли колко хубаво си живяхме, Йорг?

Помнех. Щастливите дни са рядко явление на пътя. Дните, когато бяхме яздили с цирковата трупа, бяха златни за едно диво дванайсетгодишно момче.

— Каж ми за принца на Стрела — казах.

— Всички казват, че е велик мъж — отвърна Тапрут. Събра пръсти и притисна върховете им към устните си.

— А ти какво казваш? — попитах. — Сигурен съм, че го познаваш лично.

— Аз познавам всички, Йорг — каза той. — И ти го знаеш. Глей, глей.

Обаче не знаех дали харесвам Тапрут.

— Дори баща ти познавам — каза той.

Рядко изпитвам неувереност в такива неща, но Тапрут с неговото „глей, глей“, с говорещите си ръце, с актьорския си талант и потайните си дела? Трудно е да премериш човек, който знае твърде много.

— Принцът на Стрела — казах аз.

— Добър човек е — каза Тапрут след кратка пауза. — Казва каквото мисли, а мисли хубави работи.

— Светът яде добри хора за закуска — казах аз.

— Сигурно. — Тапрут сви рамене. — Но принцът е мислител, стратег. И има голям ресурс. Флорентинските банкови кланове го харесват. Търговията се развива най-добре в мирно време, знаеш го. Принцът вече разполага фигурите си. Фенландиите му превиха коляно още преди зимата. А той скоро ще добави и нови тронове в списъка си. Само глей. Ако никой не го спре, след няколко години ще потропа и на твоите порти. И на бащините ти порти.

— Нека първо се отбие в Анкрат — рекох. Зачудих се как ли ще приеме баща ми този „добър човек“.

— Брат му пък — каза Тапрут. — Еган...

Тапрут знаеше всичко по въпроса, просто проверяваше дали и аз знам. Гледах го мълчаливо. Нали все това ми повтаряше — глей, та глей.

— Брат му е убиец. Майстор на меча, легендарна фигура почти, и свиреп. Година по-малък е от Орин и винаги ще си остане такъв, слава на боговете. Още абсент?

— А с каква подкрепа се ползва Добрия принц сред Стоте? — Отказах с жест бутилката. Когато говориш с Тапрут, умът ти трябва да е бистър.

— Е, всеки от тях би го убил за половин флорин — каза Тапрут.

— Естествено.

— От друга страна обаче той е милостив, а милосърдието е голяма сила. — Тапрут се поглади по гърдите, сякаш не би имал нищо против лично да се възползва от въпросното милосърдие. — Всички лордове са наясно, че ако отворят портите си за Стрела, ще си запазят главите и по-голямата част от богатството. Когато дойде време за

следващия Събор, може да е събрал достатъчно подкрепа, за да го номинират за императорския трон. А на Събора след това, ако продължава по същия начин, може и да спечели гласуването.

— Хитър план. — Милосърдието като оръжие.

— Не е просто план, само глей. — Тапрут отпи и прокара език по зъбите си. — Орин си е такъв. Още няколко победи и лордовете сами ще му отворят портите си. — Взря се в мен, очите му бяха тъмни и умни. — А твоите порти, Йорг от Анкрат? Ще се отворят ли?

— Ще поживеем, ще видим, нали така? — Прокарах мокър пръст по ръба на чашата си и стъклото изскърца. — Млад съм да се отказвам толкова лесно от амбицията обаче. — Освен това се случва отворените порти да са вход към хитроумен капан. — А другите? — попитах.

— Другите? — Невинният поглед на Тапрут беше произведение на изкуството, усъвършенстван с дългогодишна практика.

Гледах го. Тапрут удържа още миг обиграната си невинност. Почесах се по ухото и продължих да го гледам.

— О... другите. — Удостои ме с бърза усмивка. — И там има подкрепа за Орин от Стрела. Пророчества дал бог. Толкова са много, че няма начин да ги пренебрегнеш. Разбира се, Мълчаливата сестра е...

— Мълчалива? — подсказах му аз.

— Да. Но други проявяват интерес. Сагеус, Синята дама, Лунтар от Тар, дори Скилфар. — Наблюдаваше ме зорко, докато изричаше всяко име, следеше реакциите ми. В такива моменти лицето ми издава малко, но за Тапрут и малкото е предостатъчно.

— Скилфар? — попитах. Тапрут така или иначе беше разбрал, че това е нещо ново за мен.

— Ледена вещица — каза Тапрут. — Насъсква северните лордове един срещу друг. Мнозина следят с интерес този принц на Стрела, Йорг. Звездата му още не е в апогея си, но определено върви натам! Кой знае колко високо ще стигне и колко ярко ще грее, когато дойде време за Събора?

Ако някой знаеше отговора на тези въпроси, то това беше циркаджията пред мен. Премислих казаното от Тапрут. До Събора оставаха две години, и после още четири до следващия. Като лорд на Ренар аз имах запазено място и право на един глас, а Златната гвардия щеше да ме ескортира до Виен. Не ми се вярваше обаче Стоте да изберат император, да издигнат когото и да било над себе си. Дори това

да е Орин от Стрела. Ако изобщо отидех на Събора, ако оставех Златната гвардия да ме отведе на петстотин мили от дома, за да пусна гласа си в урната, щях да гласувам за мене си.

— Съжалявам за Кашта — каза Тапрут. Напълни чашата си и я вдигна.

— За кого?

Тапрут сведе поглед към арбалета до мен.

— Нубанеца.

— О. — Тапрут наистина знаеше какво ли не. Кашта. Позволих му да напълни и моята чаша, после двамата пихме в памет на Нубанеца.

— Добър човек беше — каза Тапрут. — Харесвах го.

— Ти харесваш всички, Тапрут — рекох и облизах устни. — Но той наистина беше добър човек. Ще вода своите чудовища в Хаймски цеп. Кажи ми за тамошния маг.

— Феракинд — каза Тапрут. — Опасен човек, глей, глей! Имах в цирка няколко пироманти, които се бяха обучавали при него. Не магове, имай предвид, а умели огнегълтачи, огнедухачи и прочие. Кажи-речи всеки може да изпълни номерата им с помощта на свещ и малко от туй — добави и вдигна отново чашата си. — Трикове с пушек и искри. Онзи тип... мисля, че задържа най-добрите си ученици при себе си, не ги пуска да си тръгнат. Определено беше взел страха на моите огнегълтачи. Бързо установих, че е достатъчно да спомена името му, за да подвият опашка. Голяма работа е той. Заклет в огъня.

— Заклет в огъня?

— Огънят е в него. И рано или късно ще го убие. Преди е бил играч. Сещаш се — играч в играта на тронове. Но огънят в него станал толкова силен, че той изгубил интерес към нас, обикновените хора.

— Трябва ми помощта му.

— И това ли ще му предложиш в замяна? — попита Тапрут и потупа с пръст китката си. Дори не го бях видял да спира поглед на часовника ми, но явно знаеше всичко за него.

— Може би. Какво друго би могло да го заинтригува?

Тапрут сви замислено устни.

— Обича рубини. Но според мен ще се впечатли повече от онова твое хлапе, с пламъците по кожата. Сигурно ще поиска да го задържи, Йорг.

— Може и аз да поискам да го задържа — рекох.

— Остаряваш и сърцето ти омеква, а? — Тапрут се усмихна. — Глей, глей! А аз познавах едно дванайсетгодишно хлапе, дето беше кораво като пирон и два пъти по-остро. Ако искаш, остави чудовищата си при мен. В шатрата на изродите ще припечелват добре.

Станах. Взех арбалета на Нубанеца.

— Кашта значи?

— Кашта. — Тапрут кимна.

— Трябва да тръгвам, докторе. Мостът ме чака.

— Остани — рече той. — Току-виж си се научил да жонглираш.

— Ще пообиколя цирка още веднъж да си припомня доброто старо време — отвърнах.

Тапрут вдигна ръце.

— Крал си, а кралете сами решават.

Тръгнах си.

— Успешен лов — чух го да казва на гърба ми.

Чудех се дали е извлякъл от мен достатъчно, за да реализира печалба. Не беше за вярване какво количество информация могат да натъпчат между ушите си някои хора.

Минах покрай танцьорките, които се мотаеха наблизко.

— Помниш ли ме, Йорг? — усмихна се Чери. Другата се изпъчи предизвикателно. И двете следваха послушно съвета на Тапрут. Задници и цици.

— Разбира се — отвърнах и се поклоних. — Уви, дами, не съм тук да танцувам.

Чери я помнех — гъвкава и наперена, изсветляваше косата си с лимонов сок и всяка сутрин я навиваше с гореща маша от огнището. Чипо носле и лоши очи. Сега и двете се отъркаха в мен, къде на шега, къде на сериозно, ръцете им зашариха по тялото ми, дъхът им беше топъл, поклащаха бедра по онзи характерен начин, който говори само за едно. Приятелката на Чери — тъмнокоса, светлокожа и с фигурка мечта — не помнех, а ми се искаше да е имало с какво да я запомня.

— Искаш ли да си поиграем? — прошепна ми на ушенце приятелката. Миришеше на пари. Понякога обаче причините са без значение.

Трудно е да подминеш такава оферта, когато си млад и пълен със сокове, но четиринайсет глави около една могила от камъни ми

нашепваха да бързам и че вече съм свършил работата си тук. Почти.

Заряха ги и излязох през задната стена на шатрата. На една поляна вляво видях Томас да гълта меч пред погледите на дечурлига от цирка. Томас нямаше нужда от тренировки, но си беше такъв — обичаше да радва публиката. Странна порода беше той — цигански темперамент и голям талант, роден да живее на арената, да се маца с театрален грим. Кълна се, че такива като него сигурно биха умрели, ако дори за седмица ги лишиш от аплодисменти.

Клетките привлякоха погледа ми. Няколко бяха наредени по източния край на ограждението, с надеждата че вятърът ще отвява част от вонята. Двете мечки, които помнех, още бяха тук, обикаляха в малки кръгове, сякаш това можеше да облекчи лудостта на затвора, козината им бе проскубана и без блясък. Бронзовите халки на носовете им бяха достатъчно големи да пъхнеш в тях ръката си до лакътя. Гигантската костенурка — Тапрут твърдеше, че е на двеста години — беше неподвижна като статуя и интересна колкото голям камък. Не беше в клетка, само я бяха вързали за един кол. Двуглавата коза беше ново попълнение — от вида ѝ ме побиха тръпки, сякаш гледах прокажен или нещо такова, но създанието беше оцеляло, вместо да умре още при раждането, значи беше по-здрави, отколкото можеше да се очаква. От време на време главите се обръщаха една към друга и се стряскаха изненадано.

— Хареса ли си нещо? — попита тих глас зад мен.

— Току-що. — Обърнах се към нея. Изглеждаше добре.

— Йорг — каза Сера. — Сладкият ми Йорг. Че и крал на всичкото отгоре.

Вдигнах рамене.

— Никога не съм знаел кога да спра.

Тя се усмихна.

— Вярно. — Беше тъмна и съблазнителна.

— Видях Томас да си играе с меча — казах аз.

Сера се нацупи, когато споменах името на съпруга ѝ.

— Не мога да разбера защо хората обичат да гледат такива работи.

— Точно затова циркът е в постоянно движение — отвърнах. — Всичко тук остарява бързо. Гълтането на ножове, на огън, това са чудеса за няколко вечери, после...

— И аз ли съм остаряла бързо? — попита тя. — Кажи, крал Йорг от планините.

— Ти — никога. — Ако греховете на плътта остаряват, по-добре да се спомина млад. — Така и не намерих момиче, което да се сравнява с теб.

Това с „момичето“ беше една идея прекалено, но пък Сера беше с десетина години по-млада от Томас, а и кой по-добре от циркова акробатка може да въведе подрастващ младок в тайните на плътските наслади?

Сера пристъпи към мен, увила се плътно в шала си. Вятърът беше студен. Движеше се по онзи плавен начин, течен почти, който постоянно ти напомня, че поиска ли, може да кръстоса глезените си зад главата. Светлата пудра по лицето ѝ обаче се беше напукала тук-там, а безмилостната предобедна светлина намираше тънки бръчици около очите ѝ. Още носеше тъмната си коса на букли и я украсяваше с панделки, но сега тази прическа ѝ стоеше странно, а в черното се беше промъкнало сребро.

— Колко стаи има в палата ти, Йорг? — Гласът ѝ дрезгавееше. Сякаш зад усмивката надигаше глава намек за отчаяние.

— Много — рекох. — Повечето са студени и влажни, целите от камък. — Не исках да го удари на молби и да ми развали златните спомени. Нямах представа защо бях дошъл тук, в цирка, какво търсех — информация от Тапрут, да, но не и тук, в тривиалната реалност зад лъскавата маска на сцената. Не знаех за какво съм дошъл, но знаех, че не е за това — не за да видя колко е остаряла Сера и колко е посърнала.

Мълчанието се проточи още миг, после се чу рев, твърде басов и твърде гърлен, за да е на мечка, звучеше повече като гигантска пила, която прокараваш по дърво.

— Какво, по...

— Лъв — каза Сера. Завъртя се с блеснал поглед и ме хвана за ръката. — Ела да го видиш.

И наистина, зад ъгъла, в последната клетка, имаше лъв. Вдигнах арбалета на Нубанеца да погледна релефното изображение върху предпазителя. Звярът в клетката беше проскубан, вярно, и ребрата му се брояха, но мръсната му грива определено приличаше на другата, тази около озъбената муцуна върху арбалета на Нубанеца.

— Виж ти — казах. Нубанеца ми беше казал, че като малък обикалял опърлени от слънцето савани, където лъвовете ловували на глутници, и макар че Нубанеца никога не лъжеше, аз някак не му бях повярвал докрай за това. — Виж ти. — Като никога не намерих какво да кажа.

— Казва се Маседон — обясни Сера и се сгуши в мен. — Публиката го обожава.

— Какво друго си е набавил Тапрут? Грифон? Еднорог и дракон? Пълната колекция хералдически животни?

— Глупчо — прошепна дрезгаво тя. Стара или не, чарът ѝ започваше да ми действа. — Драконите не са истински. — Лека усмивка повдигна ъгълчетата на нарисуваната ѝ уста. Малка уста, създадена за целувки.

Отърсих се. Циркът се оказваше пълен с неща, които се опитваха да ми отклонят вниманието. Неща, на които исках да обърна подробно внимание. Но призраци ме преследваха по петите, а Гог можеше всеки миг да избухне в пламъци, така че...

— Изглежда гладен — казах. — Циркът не може да изхрани главната си атракция?

— Не иска да яде — каза Сера. — Тапрут направо си скубе косата. Както е тръгнало, ще се гътне от глад.

Лъвът ни гледаше, седеше като сфинкс, големите му лапи заровени в сламата. Срегнах погледа на кехлибарените му очи и се запитах какво ли вижда. Сигурно парче двукрако месо, което бяга бавно.

— Искате да ловува — казах.

— Даваме му месо. — Сера поклати глава. — Рон му отсича големи парчета телешко, съвсем прясно, още кървящо. А той го подушва и извъръща глава.

— Трябва сам да си го улови — казах. — Не да му го дават даром.

— Това е глупаво. — Тя плъзна пръсти по моите и запали огън в кръвта ми.

— Такава му е природата. — Отклоних поглед. Едва ли щях да спечеля състезание по надглеждане с Маседон дори да имах времето и желанието да пробвам.

— Трябва да го пуснете — казах.

Сера се засмя. Смехът ѝ щеше да е приятен, ако не беше пронизителната нотка в него.

— И какво ще ловува, ако го пуснем? Да го оставим да яде деца?

Далечен вик ми спести необходимостта да отговарям. Далечен вик и огнена колона над централната шатра. Пепелта в загаснал готварски огън наблизко изведнъж се подпали. Пламъкът се изду, като да си беше поел дълбоко дъх, и се превърна в малко огнено човече, не по-голямо от пиле. Човечето се огледа, после хукна към писъка. Изкопаното в земята огнище угасна, проточило тънка нишка дим, овъглени следи се проточиха в тревата след огнения гном.

Сера отвори уста, готова да се разпищи или да се развика, после реши да не прави нито едното от двете и вместо това хукна подир огненото създание.

Аз погледнах още веднъж лъва. Изглеждаше крайно незаинтересуван от врявата.

— Как мислиш, Тапрут дали все още иска Гог в трупата си? — попитах.

Лъвът не ми отговори, само ме гледаше с кехлибарените си очи.

Лъвовете от разказите на Нубанеца бяха великолепни зверове, господари на равнините. Той разбираше защо хора, които никога не са виждали лъвове с очите си, влизат в бой под знаме с техния образ. Слушал го бях заплепен как разказва за тях в студените нощи край пътя и се бях закълел някой ден да отида в опърлените от слънцето савани и да видя лъвовете с очите си. Не си ги бях представял затворени в клетка, крастави, налазени от бълхи до някаква двуглава коза.

Един-единствен пирон затваряше вратата на клетката, вързан с тел.

Бях махнал подобен пирон от оковите на Нубанеца преди години, преди цял един свят. Извадих един пирон, а той за същото време отне два живота.

Онзи Йорг би махнал и този пирон. Онзи Йорг би извадил пилона и изобщо не би се замислил за децата, скупчени около гълтача на ножове, за живота и прехраната на танцьорки и акробати. За местните хора или за отмъщението на Тапрут. Но аз не съм като него. Не съм като него, защото умираме всеки ден и всеки ден се прераждаме малко по-различни, докато разликата стане толкова

голяма, че вече сме други. По-стари хора със същите дрехи и същите белези.

Грижа ме беше и за децата, и за танцьорките, и за акробатите. Но въпреки това издърпах пирона. Защото такава ми е природата.

— За Кашта — казах аз.

Отворих вратата и си тръгнах. Лъвът щеше да остане в клетката или да излезе на свобода, щеше да ловува или да умре, без значение. Но щеше да го направи по свой избор. Колкото до мен, мостът ме чакаше.

Тръгнах след Сера да видя каква бяла е направил Гог.

17.

Брат Сим е приятен за гледане, хубавеляк даже, изящен такъв, и го знае. Под боята косата му е руса като слънцето, под прибулените клепачи очите му са сини, а под небето аз не познавам друг по-потаен, по-мълчалив, по-опасен в миг на най-голяма кротост.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Когато пътуваш на север, от другата страна на река Райм, най-напред се озоваваш в Данско, малкото, което морето не си е взело и където древните викинги са стъпили на брега, клали са безмилостно, а после са се заселили сред онези, които предпочели да преклонят глава пред брадвата вместо брадвата да им я отсече. Всички данци твърдят, че в жилите им тече викингска кръв, но чужденците рядко дават ухо на тези твърдения, поне докато морето не им пресече пътя — тогава изведнъж се сещат, че са попаднали в ледените земи на свирепи хора.

Минахме по моста при Ремажен пешком, повели конете, защото на места металната плетка под краката ни беше надупчена, някои дупки бяха малки, но други можеха да погълнат човек. Сребристият метал не беше разяден от ръжда, а кой или какво беше направило дупките — никой не знаеше. Сетих се за селяка в неговата колиба от надгробни камъни в Перлашез, който живее обграден от възпоменания, но не може да прочете нито едно от тях. Иронията ми е била неуместна, дадох си сметка сега. Всички ние живеем в свят, съграден

от надгробните камъни на Строителите, разчитаме несъществена част от техните послания и още по-малко разбираме.

Напуснахме Ремажен без проблеми и пришпорихме конете по Северния път, така че проблемите да не ни застигнат, ако тръгнат след нас. Ферми, гори и села, недокоснати от войната, хубав път и слънце, което напичаше гърбовете ни. Сетих се за Анкрат, за тръстиките покриви на спретнатите къщи, за цъфналите овощни градини... все неща крехки, неща, които да заличиш с един удар.

— Благодаря ти, че не опожари целия цирк, Гог — казах.

— Съжалявам за огъня, Йорг — каза иззад рамото ми момчето.

— Този път не стана голяма беля — отвърнах. — А и слуховете ще докарат още хора да гледат представленията.

— Видях ли малките човечета? — попита Гог.

— Гномите?

Ноктите му се впиха в кръста ми.

— Не, моите малки човечета, пламъчетата.

— Видях ги. Стори ми се, че искат да те завлекат в огъня.

— Горгот ги спря — каза Гог. Не можах да преценя дали го казва с облекчение, или със съжаление.

— Не трябва да отиваш там. Още не знаеш достатъчно. Първо трябва да се научиш как да опазиш себе си. Как да се върнеш. Точно затова отиваме при Феракинд. Той може да те научи на тези неща.

— Мисля, че съм го виждал — каза Гог. Реших, че не съм го чул добре през тропота на копитата. — Мога да погледна в един огън и да видя през друг — продължи Гог. — И виждам разни неща, всякакви. — Изкиска се и за миг ми прозвуча съвсем като Уилям, онази сутрин, когато се качихме в каретата.

— А той видя ли те? — попитах.

Усетих как кимва зад гърба ми.

— По-добре да не се бавим тогава — казах. — Вече и да искаме, не можем да те скрием от него. Да видим какво има да каже той по въпроса.

Заваля. Типичен пролетен дъжд, студен, който започва внезапно, спира внезапно и освежава света.

Хаймски цеп се намира в Данско. Пътят от крайречните земи дотам не е лек. Яздихме здраво и в крак с пролетта, на гребена на вълната, сякаш самият май яздеше с нас и събуждаше света.

Горгот тичаше до мен неуморен, тежките му стъпала биеха пътя почти като конски копита. Проговаряше много рядко и проговореше ли, аз наострях уши да чуя пестеливите му думи, които той трупаше на склад и така несъзнателно повишаваше стойността им. Горгот беше мислител посвоему, макар че никога не беше отварял книга, нито бе слушал лекциите на учител.

— Защо вечно задаваш въпроси? — попита ме той веднъж. Тичаше и ръцете му се движеха ритмично напред-назад като буталата на голямата машина в Йорк.

— Неизученият живот не си струва да се живее — казах аз.

— Сократ?

— Това пък откъде го знаеш? — попитах невярващо.

— От Джейн — отвърна той.

Изсумтях. Онова дете, Джейн, умееше да излиза от тъмните подземни зали на левкротите, без дори да прекрачва прага към външния свят. Самият аз бях крачил по някои от нейните пътеки и знаех, че пътеките на ума могат да те заведат навсякъде.

— Тя... каква ти беше? На теб?

— Най-голямата ми сестра — отвърна Горгот. — От децата на майка ми само ние оцеляхме, двамата. Другите... — погледна към Гог. — Бяха твърде силни.

— И тя ли беше заклетата в огъня? — Помнех призрачния огън, който танцуваше в ореол около нея.

— В огъня, в светлината, в ума. — Горгот ме гледаше с присвити очи. Джейн беше загинала заради мен, заради действията ми, защото по онова време не давах пукната пара ще живее ли, или не. Връх Хонас беше погребал и нея, и некромантката. Но за разлика от Джейн, некромантката оцеля. Де да беше обратното. Чела тепърва щеше да ми плати за Нубанеца и другите братя, които умряха в подземията, но дори моята жажда за мъст щеше да почака. Плановете ми за обозримото бъдеще не включваха разходка до изпепелените руини на Гелет.

— Мама му стара! — Изведнъж се сетих, че е трябвало да питам Тапрут за Мъртвия крал. Вълненията на цирка бяха изтикали това от ума ми. Петнайсетина отрязани глави ми бяха прошепнали името на Мъртвия крал, а аз бях забравил да попитам — какво по-ярко доказателство за силата на стърготините и театралния грим?

Горгот обърна глава към мен, но не попита.

— Кой е Мъртвия крал? — попитах го. Горгот имаше богат опит с некромантите, а кой по-добре от тях би знаел за онзи, що говори с устите на мъртвите.

— Кой е — не знам — отвърна той в ритъма на бързите си стъпки. — Мога да ти кажа нещичко за това какво е.

— Да?

— Нова сила, появила се в сухите места отвъд воала, в мъртвите земи. Говори на онези, които черпят силата си оттам.

— На Чела тоест? — попитах аз.

— На всички некроманти — отвърна Горгот. — Отначало те не искаха да го слушат, но той ги принуди.

— Как? — Чела не ми приличаше на жена, която ще принудиш лесно.

— Със страх.

Изправих гръб на седлото, замислен върху последното. Горгот тичаше мълчаливо до мен, в крак с жребеца ми. Реших, че повече нищо няма да каже, но той ме опроверга:

— Мъртвия крал говори на онези, които се протягат отвъд смъртта.

— И какво да направя, когато проговори на мен?

— Бягай.

Преди време сестрата на Горгот ми беше дала същия съвет. Реших този път да се вслушам в него.

Придвижвахме се бързо и всяка вечер се упражнявах с Макин. Всяка вечер научавах по нещо ново за боя с меч, случваше се и Макин да научи нещо от мен. Като си помислиш, научил бе нещо от мен още в деня на първата ни среща, когато обучаваше скуайъри във Висок замък. Оттогава отношенията ни търпяха странни промени. Уж татко го беше пратил да ме спасява, но от мой спасител Макин бързо се превърна в мой последовател; уж ме следваше, а бързо се превърна в мой учител. Учеше ме не с книги и чертежи като учителя Лундист, а по заобиколния и непряк метод на Нубанеца, метод, който ти влиза под кожата и бавно те променя чрез силата на личния пример.

На четири дни път от Ремажен, насред гола равнина, ни настигна силна буря с леден вятър, сякаш зимата беше решила да се развихри за последно на изпроводяк. Подгизнали от студения дъжд, стигнахме някак по разкаляните пътища до Крайно.

Някой дребен лорд несъмнено наричаше градчето свое, но който и да вардеше Крайно, тази нощ, изглежда, вардеше нещо друго. Изгромолихме, без някой да ни спре, по калдъръма на главната улица и спряхме пред една конюшня — самотен фенер се бореше с мрака зад пелената от дъжд, изливаща се от стрехите на постройката. Конярят се съгласи Гог и Горгот да останат при конете. И слава богу — почтените граждани на Крайно едва ли щяха да посрещнат двамцата с отворени обятия.

— Зазори ли се, тръгваме — казах на коняря, кльоцав мъж с надупчено от шарка лице, но само от едната страна, сякаш болестта не е успяла да се прехвърли отдясно на носа му. — Ако заваря зяпачи да се пулят на моите чудовища, ще накарам по-голямото да ти откъсне краката. Ясно?

Ясно му било.

Смъкнахме подгизналите си наметки в някаква безименна кръчма, седнахме пред студено огнище и зачакахме слугинчето да ни донесе бира. Кръчмата беше пълна с мокри хора, повечето дървосекачи, някои пияни като свине, други само смърдящи като свине. Нашата групичка привличаше погледите, доста от тях враждебни, но не толкова, че да не омекнат, отвърнехме ли със същото.

Сим си беше донесъл лирата — поочукан, но иначе качествен инструмент, откраднат преди години от богаташки дом. Извадил я беше от дисагите си и я беше развил с вниманието, което иначе отделяше единствено на оръжията. Бирата ни пристигна и той засвири. Бързопръст беше нашият Сим, и музикален, нотите се търкаляха от лирата на вълни.

Когато след няколко часа излязох от кръчмата и се отправих към леглото си в един хан през улицата, бурята беше отминала. Сим, Макин и половината местни ревяха с цяло гърло „Десетимата крале“. Високият звънлив глас на Сим и ентусиазираният баритон на Макин ме последваха през прага. Акорди от „Глупавата дама“ долетяха през прозореца, докато се пъхах под налазените завивки, нарушавайки

спокойствието на бълхи, дървеници и друга гад. Поне бях на сухо. Заспах под тихите звуци на „Мерикански пай“. По-бездарни стихове тури му пепел.

Събудих се много по-късно, в мъртвешките часове на нощта. Песента още звучеше в главата ми, макар всичко друго да тънеше в тишина, ако не броим хъркането на братята.

„В шевито шавай, но в кенефа не давай.“

Тъпотии.

Лунният светлик огря стаята и ми разкри двамина на прага: единият придържаше другия. Макин се извърна да затвори вратата след себе си. Сим вървеше едва-едва, накуцваше сякаш.

— Неприятности? — Надигнах се. Главата ми още се въртеше от бирата.

„Вай, вай, мисамерикан пай.“

Нямах представа защо съзирам неприятности в появата на двама подпийнали братя, но знаех, че неприятностите са факт.

Макин се обърна и свали качулката на фенера, който държеше.

— Намерих го на улицата — каза той. — Преди час го оставих в кръчмата с петима от местните. Други нямаше.

Сим вдигна очи. Пребили го бяха — сцепени и отекли устни, счупен зъб, едното око кървясало. Ако се съдеше по походката му, поне седмица щеше да пикае кръв. Всъщност походката му говореше и за други поражения.

— Взеха ми лирата, братко. — Показа ми празните си ръце. Не помнех откога Сим не ми беше казвал „братко“. Зачудих се какво друго са му взели освен лирата.

Сритах Райк в главата.

— Ставай! — Кент и Грамло вече се надигаха от пода. — Ставайте — повторих.

— Проблеми? — попита Кент като ехо на собствения ми въпрос. Седеше неподвижно в мрака, лунната светлина превръщаше очите му в черни ями. Кент Червения винаги беше готов за неприятности, макар че рядко проявяваше инициатива в намирането им.

Грамло посегна да хване ръката на Сим. Той се дръпна, но Грамло го стисна решително и го заведе до прозореца.

— Дай фенера, Макин. Ще трябва да турнем няколко шева, кат' гледам.

— Петима значи? — попитах.

Сим кимна мълчаливо.

— Не мога да оставя това така — казах аз.

Макин се обърна рязко и фенерът пропадна педя надолу, сякаш изведнъж беше натежал в ръката му.

— Йорг...

— Взели са лирата — казах. — Това е обида срещу братството. — Реших да впиша гордостта на братството в графата с жертвата. Сим щеше да се засрами, ако го направехме заради него. Макин сви рамене.

— Сим е порязал поне един. На улицата има кървава следа.

— Вържени ли са били? — попитах. Познай врага си.

Макин поклати глава.

— Ножове. Подозирам, че вече са се вържени и с брадви. А, да, онзи niskият имаше лък. Рече, че обичал да ловува от време на време.

„Вай, вай.“

Метнах сгънатите си одеяла към Райк и тръгнах към вратата.

— Да се захващаме тогава. Ти също ела, брат Сим, ще ти е интересно да гледаш.

Оставих Райк пръв да излезе на улицата, сетне го последвах, като оглеждах тъмните прозорци и линията на покривите. Макин откри дирята от кървави капки, черни под студената светлина на луната, и тръгнахме по нея — покрай църквата, покрай кладенеца, по уличката между кожарската работилница и конюшнията. Хъркането на Горгот долиташе през затворената врата на конюшнията по-силно и от конското пръхтене. Дирята ни отведе покрай някакъв склад, оттам покрай нисък зид и накрая на пасище между градчето и гората. Събрахме се с гръб към някаква плевня на границата с дърветата. Не беше нужно да обяснявам — щом врагът ти има лък, заставаш с гръб към някоя сграда и внимаваш светлината да не улови силуета ти.

— В гората са — каза Грамло.

— Но не са влезли много навътре. — Макин остави фенера настрана. Светлината му се криеше под плътната качулка.

— Защо? — попита Грамло, като местеше поглед по черната линия на дърветата.

— Лунната светлина не стига там. Гората не е място, където да ходиш слепешката. — Повиших глас, за да ме чуят мъжете в гората: —

Защо не излезете? Само ще поговорим.

Стрела се заби в стената на плевнята на метър над главата ми, последва я смях.

— Пратете приятелката си при нас, ако ѝ се иска още от същото.

Грамло направи крачка напред, но не беше толкова глупав да направи още една. Райк обаче направи две и щеше да направи още, ако не го бях спрял. Именно неговият брат, Прайс, беше измъкнал Сим от белпанския бордей преди години. Защо беше избрал да спаси едно дете, а да заколи всички други, заедно с курвите и техния господар, беше повод за догадки между братята, но Райк, изглежда, се гордееше с решението на брат си и държеше на момчето. И ако ви трябва доказателство, ето го — доказателство, че макар Бог да ни излива в различни калъпи, да прави едни здрави, други силни, трети красиви, отвътре ние си се правим сами, изграждаме се от глупави неща, чупливи, крехки неща — тръните, онова куче, надеждата, че Катерин ще види нещо ценно в мен. Дори елементарните и кървави щения на Райк са се родили от загуби, които той едва ли помни съзнателно, а само в сънищата си. Всички ние сме като непълна мозайка, нескопосани колажи от случки и страдание, хартиена броня срещу света. И онова, което ни прави човеци, са редките моменти, когато се сепваме, когато натегнатата пружина опуска и удря на свой ред. Тогава разбираме, че сме по-близо до Бог, отколкото сме си давали сметка. Върнал бях Райк, но трудно удържах себе си.

— Ще трябва да изчакаме до сутринта — каза Макин.

За жалост беше прав. И сигурно щях да се вслушам в съвета му, ако не беше Горгот, който идваше по уличката край плевнята. Странен екземпляр е Горгот, едновременно мъдър и много глупав. Луната светеше зад гърба му, превръщайки го в отлична мишена, че и голяма на всичкото отгоре. Изсъска стрела и Горгот изпъшка.

— Тук, идиот такъв! — извиках му и той докуцука при мен. Гог подтичваше в краката му. Макин вдигна фенера, но аз го спрях, преди да е вдигнал качулката. — Не е мъртъв. Може да почака.

— От една стрела нищо нема да му стане — измърмори Райк.

Светлина все пак се появи и видяхме стрелата — стърчеше от рамото на Горгот, забита само на два-три сантиметра, все едно плътта на левкротата беше твърда като дъб.

— Макин! Казах ти да не...

Но не беше Макин. Светлината се лееше от очите на Гог, горещо и жълта.

Можех да спра момчето, да го завлека зад някой ъгъл и да отложам отмъщението за сутринта, но огънят, който беше пламнал в Гог при вида на ранения Горгот, беше като отражение на друг, по-студен огън, разгорял се в мен, когато видях Сим да влиза куцукайки през прага на странноприемницата. Уморил се бях да отлагам, да отказвам. Затова хванах Гог за ръката, макар по кожата му да танцуваха призрачни пламъци.

Момчето ме погледна, очите му бяха ярки като звезди.

— Нека горят — казах му.

Нещо горещо се изля през мен, нагоре по ръката ми, през мозъка на костите ми, горещо като обещание, втечнена ярост.

— К'во ще готвите? — Шегичката звънна откъм дърветата, някъде отвъд стара паянтова кошара.

Двамата с Гог тръгнахме към гласа, вървахме бавно, мократа трева съскаше при допира на босите крака на детето.

Гласове се надигнаха тревожно в тъмната гора. Стрела прониза мрака и падна далече от нас. Светецото дете беше трудна мишена, лъжеше окото.

Не бяхме изминали и десет метра, когато чухме съскането, като от хиляди змии, които съскат в мрака... или беше пара, която излизаше под налягане през кората на дърветата, чиито сокове възвираха. Смях заклокочи и в мен, по подобен начин, заклокочи и възвря, за да избяга от жегата. Гневът, който носех, се възпламени, стана твърде голям за тялото ми, отдели се от мъжете, които бяха наранили Сим, и се превърна в самоцел, самодостатъчна и всепоглъщаща, изригна в незабравим, великолепен екстаз.

Огнен слой се вдигна от Гог, заля ме като топла вълна. Дърво изригна в гората пред нас, първото от много, отломките летяха във всички посоки и избухваха в ярки пламъци. Пламъци облизаха стволите, издигнаха се към младия пролетен листак, танцуваха с хиляди сенки. Всяко листо хвърляше сянка за миг, преди огънят да го погълне. Още няколко дървета изригнаха, после още и още, и скоро взривите се превърнаха в постоянен рев от блестящи детонации. Кошарата се подпали, макар от най-близкия огън да я делиха двайсетина метра. Едната ѝ страна лумна изведнъж, сякаш я заля течен

огън. Видях самотен стрелец да тича по края на гората с подпалени дрехи. По-навътре между дърветата горящи хора залитаха и падаха.

Тази сила, братя, е като опиат. Дарява ти радост по-яроствна от радостта на мака и по-бързо от него те изяжда. Ако Горгот не ме беше блъснал настрани и не беше грабнал Гог, двамцата нямаше да спрем, преди да сме изгорили и последното дърво, последната греда и покрив в Крайно. А може би и тогава нямаше да спрем...

Зората ни завари във влажната трева зад плевнята, в гората пред нас имаше димяща дупка с площ няколко акра. Гог отиде да разрови жаравата и се върна с лирата на Сим — дървената част беше изгоряла напълно, останали бяха само струните, споени и изкривени. Сим ги взе с малко особена усмивка, крива заради отоците от побоя.

— Благодаря ти, Гог. — Вдигна струните и ги тръсна. Чу се нестроен звук. — Простичка песен, но все пак сладка.

Песен безкрай в Крайно.

Видяхме дима дни преди да стигнем целта си, докато все още издехме по границите на Тевтонските кралства. Сива колона се издигаше на мили в небето, висока като планина, че и по-висока, сякаш Сатаната се опитваше да опуши ангелите в рая.

Гледката разбуди любопитство у Кент Червения.

— Какво е това вулкан, Йорг?

— Вулканът е там, където земята кърви — отвърнах му. Сим и Грамло се приближиха да ни чуят. — Където кръвта й извира нагоре. Стопена скала, като оловото, дето го топим при обсада. Излива се червена и течна от дълбините.

— Попитах те сериозно. — Кент обърна коня си и се отдалечи. Изглеждаше обиден.

След няколко дни вече надушвахме миризмата на сѳра във въздуха. Фин слой черен прах покриваше новите листа, цели горички стърчаха мъртви, голи и сухи, чакаха някоя лятна искра да ги подпали.

Видиш ли тролските камъни, значи си навлязъл в Данско. Появяват се на кръстопътища, виждаш ги край потоци, в кръгове по хребетите. Големи каменни блокове със стари руни, руните на северните народи, които помнят мъртви богове, гръмотевичния чук и стария едноок, който виждал всичко, но казвал малко. Казват, че

данците избирали за тролски камъни онези, в които съзирали очертанията на трол. Ако е така, значи троловете забележително приличат на големи камъни.

Вече бяхме видели няколко тролски камъка, когато един конник ни настигна на пътя. Дойде от юг, яздеше бързо, а когато се изравни с нас — забави.

— Добра стига — извика той, изправен на стремената. Местен беше, косата му сплетена на две плитки, всяка вързана в края с бронзово украшение във вид на змия. Имаше кръгъл шлем, също тънки мустачки, които преливаха в къса брада.

— Добра да е — отвърнах, когато мъжът се изравни с челото на нашата колона. Носеше на гърба си къс лък, от дисагите му стърчеше брадва с единично острие, в колана му беше затъкната кама с кокалена дръжка. Мъжът заобиколи Горгот отдалече и каза: — Трябва да дойдете с мен.

— Защо?

— Лордът на Маладон иска да ви види — обясни конникът. — А ще е най-лесно да дойдете с мен, нали? — Ухили се. — Аз съм Синдри, между другото.

— Води ни — казах. Нямахме да се учудя, ако в горичката наблизко войници чакаха в засада, а дори да не беше така, Синдри заслужаваше награда за храбростта си.

Следвахме го миля-две. Пътят ставаше все по-натоварен, хора пътуваха пеша, на коне и с каруци. От време на време чувахме далечен рев, почти като на лъва, който Тапрут беше затворил в клетка, но в пъти по-силен, и земята трепереше под краката ни.

Минахме покрай две сиви села и стигнахме до брега на тясно езеро. Когато планините ръмжаха, водата се къдреше от бряг до бряг. Крепостта в далечния тесен край на езерото изглеждаше направена от дърво и торф, само тук-там над основите белееха големи каменни блокове.

— Великата зала на Данския дук — каза Синдри. — Аларик Маладон, двайсет и седмият от рода си.

Райк изсумтя зад мен. Не си направих труда да му шъткам. Гласче говореше в тъмните къшета на главата ми, чувах го, но не разбирах какво казва, стенеше сякаш — или беше тих вой? Каменно лице изплува пред вътрешния ми взор, лице на водоливник.

Мъже се бяха сбрали пред крепостта, някои работеха, други се готвеха да излязат на патрул, всичките въоръжени с брадва и копие и с голям кръгъл щит от боядисано дърво и обработена кожа. Конярчета притичаха да приберат конете ни. Както обикновено, Горгот и тук привлече погледите. Чух един мъж да мърмори: „Същински грендел.“ Сетих се, че като малък бях чел епичната поема за чудовището Грендел и юнака Беоулф.

Синдри ни поведе по стъпалата към входа. Цялата крепост изглеждаше занемарена и тъжна. Черният прах покриваше всичко. Гъделичкаше гърлото като с перце. Конете на патрула бяха кльощави и мръсни.

— Дукът не иска ли първо да се освежим и чак след това да се представим на вниманието му? — попитах, с надеждата да изкрънкам малко топла вода след толкова време на седлото. А и ми трябваше време да помисля. Да си спомня къде съм чувал името.

Синдри се усмихна широко. Въпреки брадата не беше много по-голям от мен.

— Дукът не държи на тези неща. Тук, в северните дворове, не припадаме от малко мръсотия под ноктите. Нашите лета са твърде кратки.

Свих рамене и го последвах по стълбите. Двама едри войници пазеха на вратата, отпуснали ръце върху дръжките на двуостри брадви, опрени на пода между краката им.

— Само двама да влязат — каза ми Синдри.

Няма лошо да си подсигуриш гърба с верен приятел, особено ако нямаш никакъв друг избор. Така че казах:

— Макин.

С Макин последвахме Синдри в димния сумрак на голямата зала. Отначало тя ми се стори празна: дълги маси върху дървени магарета от полирано тъмно дърво, празни маси, ако не броим една забравена чаша и оглозган кокал от свински бут. Ухание на пламтящо дърво и пиво се смесваше с миризмата на кучета и пот.

В дъното на залата, на дъбов стол с висока облегалка върху отрупан с меки кожи подиум чакаше някой. Синдри ни поведе натам. Плъзнах пръсти по ръба на дългата маса. Дървото беше толкова гладко, че почти очаквах пръстите ми да потънат в него.

— Йорг и Макин — уведоми Синдри господаря си. — Намерени да пътуват на север по вашия път, дук Аларик.

— Добре дошли в Данско — каза дукът.

Гледах го мълчаливо. Едър мъж с много светла коса и брада до гърдите.

Тишината се проточи.

— Водят и едно чудовище — добави притеснено Синдри. — Трол или грендел, достатъчно голям да удуши кон.

Един водоливник нададе вой в главата ми.

— Вие донесохте снежния купол — казах.

Дукът се намръщи.

— Познавам ли те, момче?

— Донесохте снежен купол, играчка на древните. А аз го счупих. — Снежният купол беше рядък дар, нямаше начин дукът да е забравил. Може би дори помнеше копнежа в очите на едно малко момче.

— Анкрат? — Дукът се намръщи още повече. — Йорг Анкрат?

— Същият. — Поклоних се.

— Много време мина, младежо. — Аларик удари с крак по пода и няколко войници влязоха в залата през една врата в дъното. — Чувал съм истории за теб. Благодаря ти, задето не си убил малоумния ми син. — И кимна към Синдри.

— Историите несъмнено са били преувеличени — казах. — Аз не съм лош човек.

Макин покри уж небрежно устата си при последното твърдение. Синдри се намръщи, местеше поглед от мен към Макин и оттам към дука.

— Е, какво те води в Данско, Йорг от Анкрат? — попита дукът. Явно нямаше да губим време с вино и дарове.

— Търся си приятели на север — отговорих. Това не влизаше в първоначалните ми планове, но все пак и на мен ми се случва да харесам някого от пръв поглед. Рядко, но се случва. Харесал бях Аларик Маладон и преди осем години, когато той донесе подарък на мама. Харесах го и сега. — Последните една-две реколти, изглежда, са били слаби по вашия край. Може би и вие се нуждаете от приятел на юг?

— Обичаш простите думи, така ли? — Усмивка раздвижи брадата му. — Къде са ви южняшките финтифлюшки, а? Без „ще ви замоля“? Без „дано ви заварвам в добро здраве“?

— Сигурно тия неща съм ги загубил някъде по пътя — отвърнах.

— Какво всъщност искаш, Йорг от Анкрат? — попита Аларик.
— Не си изминал петстотин мили на конски гръб, за да научиш танца с брадви.

— Може би просто съм искал да се запозная с викингите — казах аз. — Но ще ви замоля да ми кажете какво подяжда доброто здраве на таз ваша земя.

Дукът се засмя с глас.

— Истинските викинги имат сол в брадите и лед в косите — каза той. — Наричат ни „фит-фирар“, което ще рече „хора на сушата“, и не ни обичат. Моите предци са дошли тук много отдавна, Йорг. Ще ми се да бяха останали при морето. Може да нямам сол в брадата, но солта е в кръвта ми. Знам, защото съм я опитвал. — Тропна отново и дебела жена с навита на тила плитка донесе бира, рог за дука и две халби за нас. — Когато ме погребат, синът ми ще трябва да купи дълга лодка, да плати да я докарат по море и после да я превозят с каруци от Ошейм. Съседът поръча неговата да я изработят местни занаятчии. Жалка работа — ако изобщо стигне до океана, ще потъне още преди да е излязла от пристанището.

Изпихме бирата. Беше горчива и възсолена, сякаш всичко трябваше да напомня на тези хора за тяхното изгубено море. Оставих халбата си на масата и земята се разтресе, по-силно отпреди, сякаш бе чакала специален знак от мен. Прах се посипа от таванските греди, сноповете светлина от високите прозорци я уловиха в капана си.

— Освен ако не знаеш как да укротяваш вулкани, Йорг, боя се, че няма с какво да помогнеш на Маладон — каза Аларик.

— Феракинд не може ли да ги приспи? — попитах. Чел бях, че вулканите заспивали и понякога спели стотици години, преди да се пробудят отново.

Аларик вдигна бухлата вежда. Синдри се изсмя.

— Точно Феракинд ги ръчка. Боговете да го убият.

— И вие още не сте му потърсили сметка? — попитах невярващо.

Дукът на Маладон погледна към камината, сякаш не беше изключено в жарта да клечи враг.

— Огнен маг не можеш уби, истински огнен маг. Той е като летен пожар в суха гора. Уж си стъпкал пламъците, а те пламват отново от нажежената пръст.

— Защо го прави? — Гаврътнах последните няколко глътки от солената бира и изкривих лице. Беше гадна почти колкото абсента.

— Такава му е природата — каза Аларик и сви рамене. — Когато човек гледа твърде дълго в огъня, и огънят го поглежда. И изгаря онова, което го прави човек. Мисля, че той говори с йотнарят зад пламъците. Исква да докара втори Рагнарк.

— И вие ще му позволите да го направи? — попитах. Малко ме интересуваха йотнарите и другите духове. Посегнеш ли твърде надълбоко в нещо, било то огън, небе или смърт дори, със сигурност ще намериш създанията, които винаги са живели там. Как ще ги наречеш е без значение. — Чувал съм, че няма проблем, който данците да не съсекат с брадва. — Опасно е да подлагаш на съмнение куража на един мъж в собствения му дом, особено ако мъжът е викинг, но това място определено имаше нужда някой да го разтърси.

— Първо го виж, преди да ни съдиш, Йорг — каза Аларик и отпи от рога.

Очаквал бях по-разгорещен отговор, гневен дори. Дукът изглеждаше уморен, сякаш и в него нещо бе догоряло.

— Всъщност точно с него дойдох да се срещна — казах.

— Аз ще те заведа — каза без колебание Синдри.

— Не — също толкова твърдо заяви баща му.

— Колко сина имаш, дук Маладон? — попитах аз.

— Колкото виждаш — отвърна той и кимна към Синдри. — Имах четирима. Тримата по-големи изгоряха в Хаймски цеп. По-добре си върви къщи, Йорг Анкрат. Нямах работа в планината.

18.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Синдри ни настигна на четири-пет мили от бащината си крепост. Оставил бях Макин при дука. Макин умееше да намира общи теми за разговор и да създава приятелства. Оставих и Райк, иначе щеше постоянно да мрънка, че го карам да катери баири, а и защото кой по-добре от Райк можеше да покаже на данците истинска викингска ярост? Оставих и Кент Червения заради северняшката му кръв по бащина линия и защото искаше местните занаятчии да му направят хубава бойна брадва.

— Добра среща — рекох, когато Синдри се появи на кон между боровете. Изобщо не се бях съмнявал, че ще ни последва. Всъщност смятах, че ще ни настигне по-рано, а той се появи точно когато полегатите склонове и гъстата гора останаха зад нас.

— Имаш нужда от мен — каза той. — Познавам чудесно планината.

— Така е, определено се нуждаем от теб — отвърнах.

Синдри се усмихна широко. Свали шлема и изтри потта от широкото си чело. Дишаше тежко от усилната езда.

— Казват, че си унищожил половината Гелет — подхвърли. Изглежда, не му се вярваше.

— Една пета по-скоро — казах аз. — Слуховете са склонни да преувеличават.

Синдри се намръщи.

— На колко години си?

Усетих как братята изтръпнаха. Понякога ме дразнят с това — убедени са, че ще убия всеки, който ме погледне накриво.

— На достатъчно, за да си играя с огън — казах и посочих най-големия връх пред нас. — Онзи там е вулкан. Издава го пушекът. Другите какви са?

— Онзи е Лорголт. Три от другите също са проговаряли през последните два десетина години — каза той. — Локи, Минрир и Валас. — Посочи ги поред. Над западния склон на Валас се рееше прозирен дим или може би пара. — В най-старите ни книги, едите, пише, че Халрада е бащата, а другите четирима са негови синове. — Посочи ниския масив на Халрада. — Той обаче не се е събуждал от векове.

— Да идем там тогава — казах аз. — Да огледаме един спящ гигант, преди да сръчкаме друг, дето не спи.

„Това не са хора, Йорг — беше ми казал Макин, преди да тръгнем. — Не са врагове. Не можеш да се биеш с тях.“

Макин не знаеше какво се надявам да постигна с тази планинска разходка. Аз също не знаех, но винаги е полезно да разузнаеш обстановката. Замисля ли се за успехите си — ще ми простите тази нескромност, — откривам, че нерядко те са резултат от едно простичко упражнение, от умениято да намериш общия делител на два уж несъвместими факта и да ги превърнеш в оръжие. Унищожих Гелет с помощта на два факта, които станаха опасни, когато ги събрах. Подобен, изглежда, е принципът и на строителските оръжия — два къса магия, които са безвредни сами по себе си, но събереш ли ги, създават критична маса.

Халрада не е толкова висок като синовете си, но все пак е висок. В долната си част склоновете му са смекчени от годините, покрити са с нещо черно и ронливо, което хрущи под копитата, камъните имат мехури в себе си и лесно се трошат с ръка, огънят е загаснал толкова отдавна, че дори дъхът му е изчезнал безследно. Сред пепеляка и натрошените камъни растеше изобилно пожарен бурен или теснолистна върбовка, както го наричат в дебелиите книги на учителя Лундист. Първото растение, което се появява след огън. Тук дори след четиристотин години само върбовката събираше смелост да пробие черния пепеляк.

— Виждаш ли ги? — изгромоли Горгот зад рамото ми. Както обикновено, дълбокият му глас му свари неподготвен.

— Ако питаш за планините, да, виждам ги. Ако питаш за нещо друго, отговорът е „не“.

Той посочи с един от дебелиите си пръсти, дебел почти колкото ръката на Гог.

— Пещери.

Трудно, но все пак ги видях след известно виране. Входе на пещери в основата на стръмна скална стена. Почти като стария дом на Горгот в недрата на връх Хонас.

— Да — казах. — Пещери са. — Вече споменах, че Горгот имаше навика да трупа думи в себе си и накрая да изрича нещо безценно. Имаше и моменти обаче, когато предпочиташ да трупа думите си на склад и да не изрича нищо.

Продължихме нагоре. По някое време прецених, че стръмният терен става опасен за конете. Оставихме ги на грижите на Сим и Грамло и продължихме пеша, влачехме се през тънък слой леден сняг. Синовеите на Халрада бяха с пречупени била, назъбени, изковани в огън. Старецът им можеше да мине за обикновен връх без следа от кратер, поне докато не излазиш от заснежените ждрела и езерото не се ширне пред теб внезапно и без предупреждение.

— Сега доволен ли си? — Синдри се изправи до мен, огледа се и се качи на голям камък, който беше изгубил снежното си покривало в борбата със силния вятър. Самият той изглеждаше повече от доволен.

— Гледка и половина, а? — казах.

Горгот изкатери последната стръмнина, понесъл Гог на раменете си.

— Тази планина ми харесва — каза момчето. — Има сърце.

— Езерото е синьо — отбелязах. — Твърде синьо. Някакво багрило ли има във водата?

— Не е вода, а лед — обясни Синдри. — Е, на повърхността ледът се е разтопил, вода се стича и по склоновете на кратера, но в езерото е дълбока най-много метър. Отдолу е лед, целогодишно.

— Виж ти. Виж ти — измърморих. Ето, че вече бях сгацил два факта в къшето.

Смъкнахме се малко под ръба на кратера и се прислонихме на завет под няколко щръкнали скали. Зяпахме необичайно синята вода на езерото и изядохме студения обяд, който ни бяха приготвили в кухнята на Аларик.

— И какво е сърцето на планината, Гог? — Хвърлих пилешките кости по нанадолницето и облизах мазнината от пръстите си.

Момчето не бързаше да ми отговори, даже затвори очи. Накрая каза:

— Старо, бавно, топло.

— Бие ли? — попитах.

— Четири пъти — отвърна Гог.

— Откакто започнахме да се катерим?

— Откакто видяхме дима, докато минавахме по моста.

— Орел. — Роу посочи бледото небе над нас. Посегна към лъка си.

— Погледът ти е остър както винаги, Роу. — Задържах ръката му. — Остави птицата да си лети.

— Е — каза Синдри, сгърбил рамене срещу студа, вятърът развяваше плитките му. — Сега какво?

— Бих искал да видя онези пещери — казах аз. Думите на Горгот май за пореден път щяха да се окажат безценни.

Поехме предпазливо надолу, начинание, което се оказа по-трудно от катеренето, сякаш Халрада не искаше да ни пусне. Камънакът се трошеше при всяка стъпка по нанадолнището, тънката ледена кора също не помагаше. На едно място Синдри се подхлъзна зле, но аз успях да го хвана за лакътя.

— Благодаря — каза той.

— Аларик няма да е доволен, ако загуби още един син в планината — отвърнах.

Синдри се засмя.

— Щях да се спра на дъното.

Горгот се спускаше след нас, тежките му стъпки оставяха вдлъбнатини в трошляка. Гог подтичваше встрани — по-добре да се хързулне, отколкото гигантът да го смаже с тежестта си, ако падне и го затисне.

Заварихме Сим и Грамло да пафкат лула, полегнали доволно на припек.

Колкото повече приближавахме, толкова по-трудно различавахме входовете на пещерите. Черни отвори в черна скала. Различих три отвора, единият толкова голям, че вековен дъб да порасте в него.

— Нещо живее вътре — каза Горгот.

Огледах се за признаци — кости или животински изпражнения около отворите.

— Нищо не виждам — казах. — Защо мислиш, че нещо живее вътре?

Лицето на Горгот не беше създадено да изразява емоции, но сега хребетите и ждрелата по физиономията му се разместиха в израз на недоумение.

— Чувам ги — каза той.

— Само аз ли имам слабо зрение и тапи в ушите? Чувам единствено вятъра. — Спрях и затворих очи, както ме беше учил Лундист. Потопих се в звука на вятъра. Отворих се за шумовете на планината. Отброих ударите на сърцето си, ритъма на дишането. Нищо.

— Чувам ги — повтори Горгот.

— Да си отваряме очите тогава — казах аз. — Време е да вкараш в употреба лъка си, брат Роу. Добре, че не похаби стрела по онази птица.

Спънахме конете и се приготвихме. Аз извадих меча си от ножницата. Синдри свали брадвата от гърба си — хубаво оръжие със сребърна резба по острието. Тръгнахме в плътна група. Поведох ги срещу вятъра, стар навик, който ми струва отклонение от половин час. Когато скъсихме разстоянието до петдесетина метра, вятърът донесе лъх от пещерните обитатели — животинска воня, слаба, но много гадна.

— Нашите приятели добре си вардят предния двор — казах аз. — Няма следа от мечки или планински котки. Все още ли ги чуваш, Горгот?

Той кимна.

— Говорят за храна и за битка.

— Става все по-интересно — подхвърлих. Все така не чувах и звук.

Приближихме се бавно до големия отвор, ограден от два по-малки и няколко пукнатини, през които би могъл да се промуши човек. Сега, когато стоях пред пещерата, ми се струваше невъзможно, че не я бях видял от склона отсреща. Ако не броим един оглозган кокал, натикан между два камъка, нямаше и следа от обитателите. Освен вонята.

Горгот влезе пръв. Носеше на колана си импровизирано млатило — три дебели вериги с остри шипчета, закрепени към дървена дръжка.

Кожена престилка пазеше краката му от шиповете. Никога не бях виждал Горгот да хваща млатилото си, а и той незнайно как изгледаше най-страшен без оръжие. Гог вървеше след Горгот, аз и Синдри вървахме от двете страни на момчето, после — Сим и Грамло, последен вървеше Роу и оглеждаше всичко с подозрение.

— Не можем да влезем много навътре — каза той. — Нищо не се вижда. — Не изглеждаше притеснен обаче.

Гог вдигна ръка и от пръстите му изригнаха пламъци. Роу изпсува под нос.

Погледнах назад към планинските склонове. Ветрилото камънаци и пръст пред пещерния отвор ми напомняше нещо. Безредни мисли се ръгаха в задните отдели на мозъка ми, боричкаха се за форма, за думи, с които да се облекат.

— Влизаме — казах аз. — Не много навътре. Колкото да чуя каквото чува Горгот. — Оказал се бе прав за пещерите.

Влязохме. Тунелът под краката ни беше посипан с камъчета и пръст, но стените бяха гладки, лъскави почти. Сенките подскачаха и танцуваха, светликът от пламтящата ръка на Гог уголемяваше гротескно сянката на гиганта. След петдесетина метра стигнахме до кръгла зала. Тунелът продължаваше от другата ѝ страна, но стръмно нагоре, почти като склоновете навън. Танцът на сенките по гладките стени ми напомни за катедралата в Шартръоз.

— Платон е бил в такава пещера — казах аз. — И е видял целия свят на стените ѝ.

— Моля? — попита Синдри.

Поклатих глава.

— Виждаш ли това? — Посочих една вдлъбнатина в скалата, сякаш гигант е притиснал палец в кал и е оставил отпечатъка си.

— Какво е това? — попита Гог.

— Не знам — отвърнах. Но ми изглеждаше познато. Като кръгла дупка в речно легло, от онези, които причинява ерозията.

Изтичах до тунела в другия край на залата и заставах на входа му. Тези проходи не бяха направени от хора, нито от тролове, грендели, гоблини, духчета или призраци. Въздухът беше почти неподвижен, но не съвсем, усещах го как пълзи откъм тунела. Студен въздух. Много студен.

— Йорг — каза Роу.

— Мисля — отвърнах, без да поглеждам назад.

— Йорг! — пак каза той.

Обърнах се. В отвора на тунела, през който бяхме дошли, стояха два трола. Казвам тролове, защото приличаха на троловете от моите представи, а не на буцестите камъни, с които данците декорираха ландшафта — не, тези бяха стройни и опасни създания, с тъмна кожа, релефни мускули и дълги крайници, които завършваха с черни нокти като на граблива птица. Трудно бе да се прецени ръстът им, защото бяха приклекли, но едва ли бяха по-ниски от два метра и половина, три дори. Движеха се бързо и целенасочено, близо до стената.

— Не бързай със стрелите — казах на Роу. Никоя стрела не можеше да спре тези двамата, освен отблизо и право в окото или шията.

Бих ги нарекъл чудовища, левкроти, грешки като Горгот, но бяха двама. Един говори за случайност, двама — за вид.

— Здравейте — казах аз. Прозвуча глупаво — самотен гласец в голямата подземна зала, но не се сетих какво друго да кажа, а не изгарях от желание да се бия с тях. Единствената съмнителна утеха идваше от факта, че двамцата гледаха към Горгот, а не към мен. Следяха го с черните си очи и не мигаха.

— Не ги ли чуваш? — попита отново гигантът.

— Не — отвърнах аз.

Тролът отляво се хвърли напред без предисловия от сорта на заканителни жестове или страховито ръмжене. Хвърли се към Горгот, протегнал ръце към лицето му. Горгот го улови за китките и го спря. Двете чудовища стояха лице в лице, счепкани, мускулите им играеха под кожата. Тролът дишаше бързо и шумно. Горгот громолеше посвоему. Не го бях виждал да се бори с някого, откакто бе подпирал решетката при портата на Призрачния. Пак тогава за последно го бях виждал да се изпоти. А иначе местеше камъни, разтоварваше каруци и вършеше всякаква черна работа без никакво видимо усилие.

Роу вдигна отново лъка си и аз повторно го спрях.

— Чакай.

Стояха вкопчени, напъваха мишци, от време на време преместваха крака за по-добра опора. Заострените нокти на трола дълбаеха бразди в скалата. Масивните стъпала на Горгот бяха като котва за огромното му тяло. Мускули се издуваха на буци, кости

пукаха под натиска, слюнка хвърчеше от устите им с всеки хриплив дъх. Секундите се проточиха безкрайни, всяка дълга колкото минута. Усетих как сам забивам нокти в дланта си, кокалчетата ми бяха побелели върху дръжката на меча... един от двамата трябваше да отстъпи, нещо трябваше да стане. И ето, без предупреждение, тролът се строполи на пода, миг тишина, после Горгот нададе дълбок рев, от който мен ме заболяха гърдите, а на Роу му потече кръв от носа.

Горгот си пое дълбоко дъх и каза:

— Ще служат.

— Какво? — попитах, после: — Защо?

Тролът се надигна, изправи се и отстъпи заднишком към своя другар.

— Те са войници — обясни Горгот. — Искат да служат. За това са направени.

— Направени? — попитах. Държах под око троловете, готов да вдигна меча и да се защитя.

— Написано е в денка им — каза Горгот.

— От Феракинд?

— Много отдавна. — Горгот поклати глава. — Те са раса. Не знам кога са били променени.

— Строителите са ги направили, така ли? — попитах аз, все поучуден.

— Може и по тяхно време. Може би по-късно. — Горгот вдигна рамене.

— Те са деца на Грендел — каза Синдри. Горкият, изглежда, срещаше затруднения да повярва на очите си. — Създадени са за война в пепелищата на Рагнарок. Чакаат тук за последната битка.

— Знаят ли кой е изкопал тези тунели? — попитах аз. — И накъде водят?

Горгот замълча, после каза:

— Знаят да се бият.

— И това става. — Ухилих се. — Ти говориш с тях в главата си, нали?

Лицето на Горгот отново извърши подвиг в изразителността, този път на дневен ред беше изненадата.

— Да — каза той. — Май така излиза.

— И сега какво? — попита Синдри. Местеше поглед от единия трол към другия и плъзгаше разсеяно пръст по острието на брадвата си.

— Сега се връщаме — казах аз. Трябваше да поразмишлявам, а размислите ми се удават по-добре под дукски покрив, отколкото по брулени от вятъра склонове на вулкан или в подземията на смрадливи пещери. — Горгот, кажи на троловете, че ще се върнем, и да не казват на никого за гостуването ни.

Спрях за последно поглед върху двамцата. Мислех си какви ли поразии могат да свършат на бойното поле. Обичам да си мисля за такива неща.

— Да вървим — казах. „И да видим дали планинската ни разходка не е внесла известна промяна в личните ни перспективи.“

19.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Горите в Данско не приличат на някои други гори. Борове растат гъсто един до друг и създават постоянен сумрак през деня и мастиленочерна супа през нощта, без значение има ли луна, или няма. Дебел килим от опадали иглички заглушава всяка стъпка и копито, само мъртвите клони шушнат едва доловимо в тишината. В онези гори е лесно да повярваш на всяка приказка за гоблини, която си чул да разказват край огнището в голямата зала. А когато отново излезеш на бял свят, под слънцето, разбираш, че тази земя са я завладели с дърварската брадва, а не с бойната.

Върнахме се в крепостта на дук Аларик рано сутринта, петлите пееха, а сенките се протягаха в тревата пред нас сякаш да ни посочат пътя. Ниска мъгла висеше на парцали около стволите на дърветата, завихряше се при всяка стъпка на конете. Прислугата вече се беше раздвижила, слуги притичваха между голямата зала и кухните, конярчета подготвяха коне за езда, един пекар пристигна от близкото село, натоварил каруцата си с топъл хляб.

Две момчета от конюшната дотичаха да вземат животните ни. Плеснах Барт по задницата, преди да го отведат. Заваля дъждец. Нямах нищо против.

Дъждът се усилваше и каменният градеж лъщеше под ласката му. Каква дума само. Лъщи. Сребърни вериги около свещени дървета, устни, готови за целувка, роса върху паяжина, пот върху женски гърди. Лъщи, лъщи, пищи. Повтаряш го, докато значението се размие,

изчезне. Но дори лишена от смисъл, думата звучи някак вярно, хармонично. Дъждът караше каменния градеж да лъщи. Не да блести, нито да свети, а да лъщи — лъщяха стените, лъщеше мокрият калдъръм, канавките гъргореха, понесли мръсотията и опадалите листа, листата и мръсотията оформяха въртопи и бързеи, препускаха към тъмни и гладни гърла, потъваха в паст от каменни зъби. Сламка преплува край краката ми, поела по най-бързата лента — дълга лодчица върху бяла вода, подскачаше, гмурваше се, изплуваше, стигна до шахтата, завъртя се два пъти и изчезна.

Понякога светът забавя ход и тогава забелязваш малките неща, сякаш стоиш между два удара на вселенското сърце. И преди бях изпитвал нещо такова — с Корион, със Сагеус, с Джейн дори. Въздухът тежеше, пропит с металическата миризма на дъжда. Мислех си за следното: ако поостана тук, под проливния дъжд, дали той ще увие в капки един сив живот и ще му придаде блясък? Дали да не поостана, с разперени ръце и вдигнато лице? Ще ме измие ли дъждът? Или петната ми са твърде дълбоки?

Слушах го как вали, как барабани, капе, трополи и почуква. Другите се движеха около мен, подаваха юзди, сваляха дисаги, изобщо — занимаваха се с живота, сякаш не забелязваха, че аз съм пристъпил встрани от такива неща. Сякаш не можеха да я усетят, нея.

Райк се появи откъм голямата зала, плетеше крака и търкаше сънено очи.

— За бога, Райк — казах. — Нямахте ни само ден. Кога успя да си пуснеш брада, човече?

Той вдигна рамене и почеса четината си, достатъчно голяма да потънат пръстите му в нея.

— Когато си в Рим...

Подминах съмнителните му географски познания и крайно учудващия факт, че изобщо знае израза, и зададох един по-очевиден въпрос:

— Защо си станал? — Райк винаги изпълзваше последен от завивките и не преди да си го сритал, заплашил или примамил с нещо неустоймо.

Той спря да се чеше по брадата и вместо това взе да се чеше по главата. Синдри се върна от конюшните и го плесна по рамото.

— Брадата му отива. Ще направим викинг от него, о, да!

Райк се намръщи.

— Тя рече да се срещнете в края на езерото.

— Коя?

Все така намръщен, Райк вдигна рамене, обърна се и тръгна назад към залата.

Погледнах към езерото. На брега, неясна през пелените дъжд, имаше шатра, юрта по-скоро, пожълтяла от старост. Тънка нишка дим се издигаше от отвора в средата. Странното усещане идваше оттам. Там ме чакаше тя.

Синдри също гледаше към езерото и юртата.

— Това е Екатри, вълва от Севера. Идва рядко. Откакто се помня, е идвала само два пъти, и то когато бях малък.

— Вълва? — попитах аз.

— Знае разни неща. Вижда бъдещето — обясни Синдри. — Вещица. Нали така ги наричате вие? — Смръщи вежди. — Да, вещица. Най-добре върви, щом те е повикала. Не я карай да чака. Може пък да ти предскаже бъдещето.

— Отивам — рекох. Понякога чакаш и наблюдаваш, друг път скачаш право в устата на вълка. А и малко можеш да научиш, когато гледаш една шатра отвън.

— Ще се видим вътре — каза Синдри, кимна към залата, ухили се и изтръска дъжда от брадата си. Самият той несъмнено щеше да събуди веднага баща си и да му каже за троловете и Горгот. Какво ли щеше да види в това добрият дук? Не знаех. Може би вещицата щеше да ми каже.

Земята се разтресе отново, докато вървах по брега, и водата затанцува. Вече надушвах дима от шатрата на вещицата. От него ми загорча в устата, сетих се за вулканите. Вятърът се усили, навяваше дъжда право в лицето ми.

Веднъж старият учител Лундист ми беше разказал за ясновидците, врачките и гадателите, които пресмятали живота ни според бавното движение на планетите в небето.

— Колко думи ще ти трябват, за да разкажеш историята на живота си? — беше ме попитал той. — Колко, за да я разкажеш до днес, и още колко, за да я разкажеш до края?

— Много? — Ухилих се и погледнах през тесния прозорец към двора, портите и нивите отвъд градските стени. Краката ме сърбяха да

хукна навън и да подгоня едно или друго, преди слънцето да е залязло.

— Това е нашето проклятие. — Лундист удари с ръка по масата, надигна се от стола и се изправи с пъшкане. — Хората са обречени да повтарят грешките си безкрай, защото се учат само от опит.

Взе стар ръкопис с пиктограмите на своя народ и го разстла на масата. Имаше и рисунки, шарени и интересни, в източен стил.

— Това е зодиакът — каза Лундист.

Сложих пръст върху дракона, уловен с няколко смели щрихи в златно и червено.

— Този.

— Животът ти е предопределен от мига на раждането, Йорг, и не е въпрос на избор от твоя страна. Всички думи на твоята история могат да бъдат заменени от една дата и едно място. Къде са били планетите в онзи момент, накъде са били обърнати лицата им, кои от тях са гледали към теб... тази конфигурация представлява ключ и този ключ отключва живота ти — каза той.

Не разбрах дали се шегува. Лундист беше човек търсец и любопитен, човек на логичната мисъл и внимателната преценка, човек търпелив и с тънък усет за нещата. Всичко това ми се струваше безсмислено обаче, ако пътят ни наистина е предначертан от люлката до орисания ни край.

Неусетно бях стигнал до юртата. Спрях рязко, преди да съм нахлул вътре през стената. Заобиколих да намеря входа и влязох без предупреждение. Вещицата така или иначе уж знаеше бъдещето.

— Чуй — каза тя, когато отметнах платнището и прекрачих в смрадливата шатра, пълна с кожи и провесени от тавана мъртви неща.

— Чуй — повтори, когато отворих уста да кажа нещо.

Така че аз седнах с кръстосани крака под провесените трупове, слушах и мълчах.

— Браво — каза тя. — По-добър си от другите. По-добър си от всички онези наперени и шумни момчета, които изгарят от нетърпение да станат мъже, но чуват само думите, произнесени от собствените им усти.

Слушах сухото хъхрене на гласа ѝ, слушах скърцането и плющенето на шатрата, упоритото трополене на дъжда, негодуванието на вятъра.

— Слушаш, виждам, но чуваш ли? — попита тя.

Наблюдавах я. Остаряваше грозно и сумракът в юртата не можеше да го скрие. Вещицата ме наблюдаваше на свой ред, но с едно око; другото беше затворено и потънало дълбоко в сивите гънки на плътта ѝ, а по бузата ѝ се стичаше гъст като сопол секрет.

— Дано изглеждаш по-добре от мен, когато чукнеш деветдесет зими — изкиска се тя. Явно и с едно око виждаше достатъчно. — Първите петдесет бяха тежки, в земите на огън и лед, където живеят истинските викинги.

На вид изглеждаше по-скоро двестагодишна, кожата ѝ се беше свлякла надолу, бръчките приличаха на земни пукнатини, за брадавиците да не ви разправам. Само очите ѝ изглеждаха млади и това ме разочарова, защото бях дошъл да търся мъдрост.

— Чувам — рекох. Задържах въпросите си, защото вече се бях досетил, че хората идват при нея с въпроси. Ако тя наистина знаеше отговорите, значи нямаше нужда да я питам.

Вещицата бръкна в пластове дрипи и кожи около кръста си. Вонята на мига се засили и едва не повърнах. Когато костеливата ѝ ръка се появи отново, тънките сбръчкани пръсти стискаха стъклено бурканче с някаква течност вътре.

— Строителско стъкло — каза тя и облиза устните си с бърз розов език, който ми се стори някак неприличен на фона на сбръчканата ѝ уста. Хвана бурканчето с две ръце. — Жалко, че сме изгубили това изкуство. И пет седмици да яздиш, не ще откриеш човек, който може да изработи такова нещо. А ако го пусна върху камък, от ниско дори... край! Ще стане на стотици безполезни парченца.

— Колко е старо? — попитах аз. Въпросът ми се изплъзна въпреки решимостта ми да мълча.

— Десет века, може би дванайсет. Замъци са ставали на руини за това време. Статуи на императори са падали и лежат погребани в земята. А това... — Тя вдигна бурканчето. В зеленикавата течност вътре плуваше око и се въртеше бавно. — Още си е цяло и непокътнато.

— Това твоето око ли е? — попитах.

— Моето. — Погледна ме с живото си око и остави буркана с другото на рогозката до себе си.

— Размених го за мъдрост — каза тя. — Както е направил Один при кладенеца на Мимир.

— И получи ли мъдрост? — попитах. Въпросът може и да беше нахален от устата на едно четиринайсетгодишно момче, но тя беше поискала да ме види, а не аз — нея, освен това колкото повече седях в шатрата, толкова по-дребна и стара ми се струваше вещицата.

Тя се ухили и ми показа самотен изгнил зъб.

— Открих, че би било мъдро да оставя окото си на мястото му, до неговото дугарче. — Окото падна на дъното на буркана и спря да се върти. Гледаше вляво от мен.

— Виждам, че си водиш бебе — каза тя.

Погледнах встрани. Бебето лежеше мъртво, мозък се стичаше от счупения му череп, нямаше много кръв, но малкото налична грееше в яркочервено по белия му скалп. Рядко го бях виждал така ясно, съвсем като истинско, но прибулената светлина в юртата на Екатри сякаш бе създадена за призраци. Не казах нищо.

— Покажи ми кутията — каза Екатри и протегна ръка.

Извадих я от мястото ѝ под нагръдника ми. Протегнах я към вещицата, но я стисках здраво. Екатри посегна да я вземе, по-бързо, отколкото подобава на старица, после ахна и дръпна ръката си.

— Силна е — каза тя. Кръв се стече по пръстите ѝ от десетина малки ранички като от убождания. Не беше за вярване, че в костеливите ѝ пръсти има достатъчно кръв, че да потече.

Прибрах си кутийката и казах:

— Да те предупредя, че не вярвам на хороскопи и такива работи.

Тя облиза отново устни и не каза нищо.

— Аз, между другото, съм коза — продължих. — Точно така, тъпа коза. Отвъд Източната стена има цял народ, който твърди, че съм роден в годината на козата. Хич не ща и да чувам за система, която ме обявява за коза. Хич не ми пука колко древна била цивилизацията им.

Вещицата разклати леко бурканчето и каза, сякаш изобщо не се бях обаждал:

— Вижда в други светове, окото.

— Това хубаво ли е? — попитах.

Тя посочи живото си око и каза:

— Това също вижда в други светове. И вижда по-ясно. — Измъкна изпод чергите кожена торба и я остави до буркана. —

Рунически камъчета. Ако идеш на изток и се изкатериш по онази велика стена, може и да станеш козичка. Тук, на север, руните ще разкажат твоята история.

Държах си устата затворена, спомнил си със закъснение за решението, което бях взел. Вещицата или щеше да ми каже бъдещето, или да не ми го каже. Онова, което ми кажеше, без да я насочвам с въпроси, можеше и да е истина.

Тя извади ръка от торбата — сиви огладени камъчета потропваха тихо в шепата ѝ.

— Йорг Анкрат — прошепна тя името ми в шепата си, после пусна камъчетата. А те сякаш падаха часове, преди да стигнат до чергата, всяко се въртеше бавно, ту в едната, ту в другата посока, изобразените руни се показваха и скриваха. Когато най-сетне паднаха, паднаха като наковални. И до днес чувствам сътресението от сблъсъка. Чувствам го с костите си.

— Руната на Перт за начало — каза тя. — Турисаз. Уруз, сила. — Бутна ги настрани, сякаш не бяха важни. Обърна друго камъче. — Унджо, радост, с лицето надолу. А тук, Кано, руната на отварянето.

Поставих пръст върху Турисаз и вълвата всмука шумно дъх през сивите си венци. Намръщи се и перна ръката ми. Камъчето беше студено на пипане, нейната ръка — по-студена, кожата и тънка като хартия. Не беше назовала руната на езика на империята, но аз поназнайвах старата северна реч от книгите на Лундист.

— Тръните — казах.

Тя ме перна отново и аз дръпнах ръка. Пръстите ѝ литнаха бързо над другите камъчета, брояха ги. После тя ги загреба в шепа, прибра ги в торбата и каза:

— Стрели има пред теб.

— Ще ме прострелят?

— Ще си живееш щастливо, стига да не счупиш стрела. — Взе бурканчето и го вдигна, така че очите да се погледнат, живото и мъртвото. Потръпна. — Отвори портите си. — В другата ѝ ръка видях руната Унджо, сякаш старицата не я беше върнала в торбата. Радост. Обърна я с празната страна нагоре. — Или не ги отваряй.

— За Феракинд какво ще ми кажеш? — попитах. Стрелите не ме интересуваха особено.

— Той ли! — Изплю нещо тъмно и гъсто върху дрипите си. — Не ходи там. Дори ти би трябвало да го знаеш, Йорг, с тъмното си сърце и празната си глава. Изобщо не се доближавай до този човек. Той гори.

— Колко камъчета имаш в торбата, старо? — попитах. — Двайсет? Двайсет и пет?

— Двайсет и четири — отвърна тя и сложи ръка върху торбата. От пръстите ѝ още течеше кръв.

— Не са много думи това, за да разкажеш с тях историята на човек — отбелязах.

— Човешкият живот е просто нещо.

Усетих ръцете ѝ върху себе си, макар едната да лежеше върху торбата, а другата да държеше бурканчето. Усетих ги как ме щипят, ръчкат, ровят в спомените ми.

— Недей — казах. Позволих на некромантското в мен да се надигне, усетих възкиселия му вкус в гърлото си. Мъртвите неща по тавана взеха да се гърчат, една суха лапа сви нокти, сплетени в черна плитка човешки черва се заизвиваха като змийчета, нищо че отдавна бяха изсъхнали.

— Както искаш. — Розовият език се стрелна отново по устните ѝ и тя спря да рови.

— Защо дойде тук, Екатри? — попитах я. Изненадах се, че съм запомнил името ѝ. Трудно помня имената на хората. Сигурно защото самите хора не са ми интересни.

Живото ѝ око се спря на мен, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Когато бях млада, достатъчно млада да ме поискаш дори ти, Йорг от Анкрат, точно тъй; та когато бях млада, ми хвърлиха руните. Двайсет и четири думи не стигат да разкажеш цялата история на една жена, особено ако една от думите е прахосана за момче, което жената ще чака дълго и ще срещне на стари години. Извиках те тук, защото така ми беше казано, много отдавна, още преди бабите ти да се раздвижат в утробите на своите майки.

Плю пак, но този път уцели чергите, а не собствените си дрипи.

— Не ми харесваш, момче — каза вещицата. — Много си... бодлив. Използваш чара си като оръжие, но момчешкият чар не действа на стари вещици. Ние виждаме в сърцевината, а твоята е прогнила. И да е останало нещо здраво там, то е заровено толкова

надълбоко, че нямам нерви да го търся, и едва ли ще оцелее. Дойдох, защото моите руни казаха, че трябва да хвърля руни на теб.

— Хубави думи от една дъртофелница, която смърди, все едно е умряла преди десет години и вместо да легне в земята като почтена жена, не спира да дрънка врели-некипели — казах аз. Не ми харесваше как ме гледа, нито с едното, нито с другото си око, но и не ми стана по-добре, след като я обидих. Почувствах се глупаво, като хлапе на четиринайсет. Напомних си, че съм крал, и спрях ръката си, преди да е стигнала до камата на кръста ми. — И защо твоите руни ще те пращат да ми досаждаш, дърто, ако за мен няма шанс? Ако съм загубена кауза?

Тя вдигна рамене и дрипите ѝ леко се разместиха.

— Надежда има за всички. Слаба надежда. Онази, дето умира последна. Дори прострелян в корема умира, преди да умре надеждата му.

Едва не я заплюх, но кралската плюнка само щеше да разкраси ужасното ѝ лице. Освен това вещиците правят какви ли не пакости, ако се доберат до телесна течност или косъм от главата ти. Затова, вместо да я заплюя, станах и се поклоних.

— Чака ме закуска, макар че апетитът ми изглежда умрял и погребан вовеки.

— Не си играй с огъня, че ще се изгориш — каза тя почти шепнешком.

— Така ли си изкарваш хляба — с баналности?

— Не заставай пред стрелата — каза тя.

— Никога не бих се сетил сам. — Отстъпих заднишком към изхода.

— Принцът на Стрела ще вземе трона — каза тя през стиснати устни, сякаш простичкият изказ ѝ причиняваше болка. — Мъдрите го знаят още преди да се роди бащата на баща ти. Скилфар ми го каза, когато ми хвърли руните.

— Никога не съм вярвал на гадателство. — Посегнах към платнището и го вдигнах.

— Защо не останеш? — Тя потупа кожата до себе си, розовият език пробяга по сухите устни. — Току-виж ти харесало. — И за миг на мястото на вещицата видях Катерин в сапфирената сатенена рокля, същата от онази нощ в нейната стая. Нощта, когато я бях ударил.

Хукнах. Тичах под дъжда, преследван от смеха на Екатри, а смелостта ми тичаше пред мен. Колкото до закуската, апетитът ми така и не възкръсна.

Докато другите ядяха, аз седях в сенките край студеното огнище и се клатех със стола си. Макин дойде пред мен, стиснал студен овнешки бут с все кокала, месото бе сиво и залоено.

— Нещо интересно откри ли? — попита той.

Не отговорих, само отворих шепа да му покажа. Турисаз, тръните. Не е голям подвиг да откраднеш от едноока жена. Камъчето поглъщаше сенките и не връщаше нищо обратно. Единичната руна чернееше като резка. Тръните. Държах миналото и бъдещето си в шепа.

20.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Макин върти някаква магийка с хората. Остави го половин час с хора и всички непременно ще започнат да го харесват. Не че прави нещо особено. Не личи да използва трикове някакви, нито да полага усилия. Всеки път прави нещо различно и то всеки път дава същия резултат. Макин е убиец, лош човек, и в лоша компания прави лоши неща, но само след половин час с него вече ти се иска да си му приятел.

— Добрутро, дук Маладон — казах, когато великанските брадвари на дука ме въведоха в голямата зала.

Изстисках още веднъж дъжда от косата си. Макин седеше на стол едно стъпало под трона на дука. Току-що беше подал халба на Маладон и отпиваше от своята. Направо да си помислиш, че от десет години всяка сутрин правят същото.

— Крал Йорг — каза дукът. Браво на него — не се поколеба да ме нарече крал, нищо че стоях пред него подгизнал и облечен като за път, тоест дрипав.

Залата тънеше в сенки, макар сивото утро да промушваше пръсти през високите прозорци, а по колоните още да горяха лампи. Аларик Маладон изглеждаше внушително на трона си, образ и подобие на легендарните владетели от зората на времето.

— Дано Макин не ви е досаждал с историйките си. Има навика да лъже безобразно — казах аз.

— Значи не си бутнал командира на бащиния си страж във водопад, така ли? — попита дукът.

— Е, може и да...

— Нито си обезглавил некромант и си изял сърцето му?

Макин изтри пяната от мустака си и се загледа в едно куче, което гложгаше кокал. Всички братя бяха пощурели по лицевото окосмение и

си отглеждаха я брада, я мустаци. Мисля, че косматите данци им внушаваха чувство за малоценност.

— Е, понякога казва и нещо вярно, но все пак бъдете нащрек с него — казах аз.

— Зарадва ли те с нещо Екатри? — попита дукът. Тези северняци определено обичаха да хващат бика за рогата.

— Не би ли трябвало това да си остане между мене и нея? Чувал съм, че е лош късмет да го разкриваш пред друг.

Аларик вдигна рамене.

— И как да разберем дали гадателката познава, ако никой не казва какво е чул от нея?

— Мисля, че целта ѝ беше да ми предаде едно послание отпреди стотина години. Посланието гласи да се хвана за палците на краката и да си подложва задника на Стрелянския принц.

Макин изпръхтя в бирата си, а неколцина от северняците май се ухилиха. Казвам „май“, защото е трудно да прецениш какво точно се случва зад паравана на гъста брада.

— И аз чух нещо от този род — каза Аларик. — Ясновидец от фиордите, с лед във вените и остро око за написаното с топла карангия. Той ми каза, че старите богове и белият Христос били на едно мнение по въпроса. Дошло е време за нов император и той ще се пръкне от семето на стария. Сред Стоте се говори, че тези знаци сочат към Стрела.

— Принцът на Стрела може да ми целуне брадвата — каза Синдри. Не го бях видял в сенките зад охраната на баща му.

— Ти не си го виждал, синко — каза Аларик. — Чувал съм, че прави впечатление.

— Ще устоят ли вашите порти, ако принцът дойде на север? — попитах.

Дукът се ухили.

— Харесваш ми, момче.

Преглътнах това с „момчето“.

— Винаги съм смятал, че кръвта на империята извира от Севера — каза Аларик. — Винаги съм мислил, че данец трябва да вземе императорския трон, да го вземе с брадва и огън, и че може би е писано аз да съм този човек. — Отпи дълга глътка от халбата си, после

ме погледна и вдигна високо едната си бухлата вежда. — Как ще устоят твоите порти, ако някой слънчев ден принцът потропа на тях?

— Това, приятелю мой, ще зависи от разни неща, например колко слънчев е слънчевият ден, за който говориш. Но аз открай време мразя да ме побутват, особено да ме побутват гадатели и вещици, или отколешни мъртъвци с думите си, или по силата на предсказания, основани върху движението на планетите, или нумеролози с тяхната странна математика, или защото някой бил видял нещо в карантиите на заклана овца — отвърнах.

— От друга страна — каза Аларик, — въпросните предсказания са много стари. Пътят на новия император е предначертан преди стотина и повече години. Може би принцът на Стрела е предреченият.

— Старите хора говорят за старите думи със страхопочитание. Аз казвам, че старите думи са изхабени и не струват. По-добре млада невеста в леглото, отколкото дърта вещица — казах, като си мислех за Екатри. — Всеки глупак може да надраска нещо на плоча и ако никой не прояви здравия разум да изчисти плочата, след хиляда години драсканиците се превръщат в древна мъдрост.

Воините взеха да кимат, стори ми се, че съзирам още усмивки сред растителността.

— Посланието, което ми предаде Екатри, ѝ е било продиктувано от Скилфар. На север. — Това бързо-бързо изтри усмивките.

Аларик се намръщи.

— Ледена вещица на север, огнен маг на прага ни. Викингите са родени в земя на огън и лед и черпят силата си от борбата с тези две стихии. Човек сам пише историята си, Йорг. Добре е и ти да напишеш своята.

Харесвах го този тип. Посегнеха ли играчите да преместят дука на Маладон върху дъската си, току-виж изгубили някой и друг пръст.

Подът се разтресе, вибрацията стигна чак до корените на зъбите ми, смълча всички ни, докато трусят отmine. Лампите не се залюляха, само се разтресоха на куките си и сенките се размазаха.

— Как ти хареса Хаймски цеп? — попита Аларик.

— О, супер — отвърнах. — Обичам планините.

Купчината пепел от снощния огън в голямата камина димеше кротко. Сетих се за връх Валас и парата, която се стелеше по склоновете му.

— Готов ли си да отидеш при Феракинд? — попита Аларик.

— Да — отвърнах. Имах чувството, че ако не отида при Феракинд, той сам ще ме потърси, скоро при това.

— Каж ми за троловете — каза Аларик. Не спираше да ме изненадва — уж дрънкаше за зората на времето и за стари богове, уж не изглеждаше особено умен, а просто инструмент, създаден за война и нищо друго, но умът му сечеше толкова бързо, че устата му скачаше от тема на тема, за да не изостане драматично. — За троловете и за твоите странни приятели — добави той. И сякаш чакали знак, вратите в дъното на залата се отвориха пред Горгот, великанският му силует бе черен на фона на дъжда.

Горгот тръгна към нас и воините на дука стиснаха по-здрави брадвите си. Залата потъна в тишина, ако не броим тежките стъпки на гиганта. Гог подтичваше след него, мокър като кокошка. Всяка лампа, покрай която минаваше момчето, припламваше ярко.

Земята се разтресе. Доста по-силно този път, сякаш великан е стоварил чука си наблизко. Нещо изпъшка навън и падна с трясък, а близо до мен една лампа се откачи от куката си, строши се на плочите и пръсна горящо масло. Няколко капки стигнаха до панталона ми и припламнаха за миг, но платът беше мокър и не се подпали. Гог реагира мълниеносно. Протегна едната си ръка към мен, другата — към камината. Нададе кратък писклив вик и маслото от лампата угасна. В същия миг весели пламъци разцъфтяха в огнището, сякаш гореше сухо дърво, а не вчерашна пепел.

Мъжете наоколо се разшумяха. Чух ругатни и клетви. Дали заради силата на труса, странната история с падналата лампа, или просто за да разредят напрежението от появата на Горгот в сумрачната зала, така и не разбрах.

— Страхотен номер — казах. Клекнах, за да съм на едно ниво с Гог, и му махнах да се приближи. — Как го направи? — Плъзнах предпазливо пръсти по следите от огъня — по пода и по панталона си. Следите бяха студени и мазни на пипане.

— Кое? — попита Гог с пискливо гласче. Не сваляше поглед от дука и блясъка на брадвите около него.

— Как загаси огъня? — Погледнах към камината. — Как го премести — поправих се.

Гог все така гледаше Аларик на трона.

— Има само един огън, глупчо — каза детето, напълно забравило за уважението към кралете и дуковете. — Просто го натиснах.

Свъсих вежди. Имах чувството, че съм на крачка да го разбера, но тази крачка упорито ми убягва. Мразя, когато става така.

— Разкажи ми. — Хванах го за раменете и го обърнах към себе си.

— Има само един огън — повтори Гог. Очите му бяха тъмни както обикновено, целите черни, но в погледа му имаше нещо нажежено, нещо плашещо, нещо, което можеше да те подпали като фитила на лоена свещ.

— Един огън — казах аз. — А всички тези... — Махнах към лампите. — Всички тези са прозорци към него?

— Да. — Гог въздъхна. Личеше си, че му досаждам, че не го свърта на едно място, че си е наумил някаква нова игра.

Сетих се за един килим. Килим с гънка. Помнех този килим от други дни, по-меки. От дни, когато спях в свят, който не гореше и не се тресеше, в хубава стая, където мама винаги идваше да ни целуне за лека нощ. Килим с гънка и една слугиня, която се опитваше да я изглади с крак. И всеки път, когато успяваше да я заглади, гънката се появяваше на друго място. Стъпчеш я тук, появява се в съседство. Но никога две гънки едновременно. Защото килимът имаше само една гънка.

— Можеш да вземеш огън от едно място и да го сложиш на друго — казах.

Гог кимна.

— Защото има само един огън и ние виждаме парченца от него — продължих. — А ти натискаш едно парче и повдигаш друго.

Гог кимна и почна да се върти в ръцете ми.

— И винаги си правил точно това — казах.

Детето не отговори, сякаш въпросът ми беше реторичен.

Пуснах го, то се мушна под най-близката маса и се заигра с една рижава хрътка.

— Троловете? — подкани ме Аларик с вид на човек, който скоро ще изгуби търпение.

— Видяхме се. Горгот може да говори с тях. И те, изглежда, го харесват — отвърнах.

Аларик чакаше. Този номер не е лош. Мълчиш и хората се чувстват длъжни да запълнят тишината, дори с неща, които иначе биха запазили в тайна. Не е лош този номер, но аз го знам, затова също мълчах.

— Дукът на Маладон знае за троловете — обади се Горгот. Данците трепнаха, когато заговори, сякаш бяха очаквали да ръмжи или нещо такова. — Троловете служат на Феракинд. Дукът иска да знае защо онези, които открихме ние, не служат на огнения маг.

— Така е — потвърди Аларик.

— Троловете служат на Феракинд от страх — каза Горгот. — Плътта им гори лесно, точно като на хората. Има и немалко обаче, които се крият от него.

— Защо просто не напуснат Хаймски цеп, щом искат да живеят свободни? — попитах аз.

— Заради хората — каза той.

В първия момент не разбрах какво има предвид. Трудно е да си представиш страховитите тролове като жертви. Сетих се за яките им ръце с черни нокти като на граблива птица — ръце, които могат с едно движение да откъснат главата на човек.

— Някога са били много — каза Горгот.

— Нали каза, че са направени за война, че са войници? Ако е така, защо се крият? — попитах.

Горгот кимна.

— Да. Направени са за война. Направени са да служат. А не да бъдат преследвани. Не да бъдат пръснати и преследвани поединично в чужди земи.

Изпънах се в пълния си ръст, отскоро над метър и осемдесет.

— Мисля...

— А ти какво мислиш, Макин? — прекъсна ме дукът.

Макин улови погледа ми и изви устни в бегло подобие на усмивка.

— Мисля, че всички тези неща са пламъчета от един и същ огън — каза той. — Всичко тук води към Феракинд. Мъртвите дървета, болестта по кравите ви, слабите реколти, трусовете, които рушат крепостите ви, троловете, шансовете ви да се включите в надпреварата за императорския трон... в центъра на всичко това е Феракинд с неговите огньовете.

Магията всеки път е различна. Днес Макин я извъртя с помощта на бързия си ум. Но методологията е без значение, защото резултатът неизменно е един — искаш Макин да ти е приятел.

21.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Данците са уседнали викинги. Кръв на свирепи бойци, която се е смесила с кръвта на селяните, които са завладели. Всеки данец се хвали със северняшко потекло, убедено твърди, че произхожда от кръвожадни воители, яхнали кораби в леденото море, но истината е, че диваците от фиордите презират данците и ги наричат „фит-фирар“ — грешка, която е струвала живота на не един викинг.

— Ще си ми по-полезен, ако останеш тук, Макин.

— Изобщо не трябва да отиваш там — отвърна Макин.

— Нали точно затова дойдохме — казах аз.

— Да, обаче междувременно събрахме нова информация и тя сочи, че е лудост да припарваме до него.

— Тук сме, защото Йорг има слабост към малкото чудовище — каза Роу от прага. Не го бяхме канили да се включи в разговора. Нито него, нито другите. Но когато си на пътя, спорът на висок глас винаги се тълкува като покана за участие в представлението. Макар че, строго погледнато, сега не бяхме на пътя, а в стаи за гости в една по-малка постройка недалеч от голямата зала на дук Маладон.

— А бе направо го обича — добави Райк с гадна усмивка и се приведе да мине през вратата. Откакто бях взел медната кутия, той, изглежда, беше решил, че има разрешително да казва каквото мисли.

Обърнах се към вратата.

— Добре ще е да запомните две неща, братя.

Физиономиите на Грамло, Сим и Кент цъфнаха на различна височина иззад туловището на Райк.

— Първо, ако още веднъж изтърсите някоя простотия по въпроса, кълна се във всички попове, дето горят в ада, че няма да излезете живи оттук. Второ, сигурно ще си спомните, че немного отдавна вие и нашите скоропочивши братя имахте интересна среща със смъртта пред стените на Призрачния. И докато пешаците на граф Ренар ви избиваха... убиваха Елбан, Лъжеца и Бърло Дебелака... Гог сам-самичък задържаше цялата лична охрана на графа, повече от седемдесет първокласни войници. Някои беше опекъл в собствен сос, други така беше уплашил, че не смееха да мръднат. Седемгодишно дете. Тогава. Сега е по-голям, расте, и в какъв мъж ще се превърне и дали изобщо ще доживее да се превърне в мъж е въпрос, който ме интересува много повече от близкото или по-далечно бъдеще на вашата жалка сбирщина. Всъщност цял куп въпроси са ми много по-важни от твоето конкретно бъдеще, Райк, но този ми е най-важният.

— Ако ще ходиш там, по-добре и аз да дойда. Ще имаш нужда от мен — каза Макин. Пазеше ме от толкова години, че дългът се беше превърнал в навик... а бе, в дълг.

— Ако нещата тръгнат добре, няма да ми трябваш — казах аз. — А ако тръгнат зле, един меч в повече няма да помогне. Феракинд командва армия от тролове и може да подпалва хора само като си го помисли. Срещу такъв противник бройката на мечовете е без значение.

Заряха Макин да спори, а другите да пристъпват от крак на крак с подвити опашки. Без Червения Кент де. Той имаше нова брадва. Не точно нова, но хубава, острието изковано в Далечния север и стигнало с кораб до пазарищата при Карлова вода. Кент вдигна брадвата си за поздрав, докато излизах, и кимна мълчаливо.

Горгот и Гог ме чакаха в складовете на дука, приготвили бяха една торба с провизии и руло промазани с восък одеяла, в случай че ни завали в планината.

Тръгнахме към Хаймски цеп в обятията на прекрасна пролетна утрин. Пешком. Свикнал бях с Барт и не исках да го оставям сам-самичък на разни вулканични склонове. Троловете едва ли питаеха предразсъдъци към конското месо. Самият аз обичам конско.

Синдри ни настигна след половин миля, плитките подскачаха на гърба му, конят му се беше запенил.

— Връщай се, Синдри. Този път отивам само с двамата хубавци — казах му.

— Ще ви придружа до края на гората, за всеки случай.

— Гората ли? Прекосихме я без проблеми предния път.

— Защото ви следях от разстояние — ухили се той. — Ако се бяхте отклонили, щях да ви върна на правия път. Но вие извадихте късмет.

— И от какво да ме е страх в гората? — попитах. — От зелени тролове? Гоблини? От самия Грендел? Вие, данците, имате повече таласъми от цялата останала империя взета заедно.

— От боряните — каза той.

— Добре ли горят? — попитах.

Синдри се разсмя, но после пак стана сериозен.

— В гората има нещо, което източва кръвта на хората и я заменя с борова смола. Това не ги убива, но ги променя. — Посочи очите си. — Бялото става зелено. Не им тече кръв. Не се плашат от брадви.

Свих устни.

— Добре де, преведи ни през гората. Днес си имам достатъчно работа. Ако толкова много ме искат, твоите боряни ще трябва да дойдат в моята планина и да се наредят на опашка.

И така, продължихме пешком, Синдри водеше коня си за юздата и подбираше безопасни пътечки, а ние гледахме дърветата изпод вежди.

По обяд гората се разреди и отстъпи пред стръмен пущинак. Газехме през поляни от папрат, висока до кръста и прошарена с бодлив прецип, който не пропускаше случай да закачи дрехите ни, земята беше обрасла с пирен, който ни спъваше на всяка крачка и вдигаше облаци от семена.

Не се наложи да връщам Синдри.

— Ще ви изчакам тук — каза той и си отъпка местенце в папратта на един слънчев склон. — Късмет с Феракинд. Ако го убиете, ще имате поне един приятел в Севера. Хиляди всъщност!

— Не съм дошъл да го убивам — казах аз.

— Може би така е най-добре — отвърна Синдри.

Свъсих вежди. Ако мои трима братя бяха загинали в Хаймски цеп, определено щях да имам сметки за уреждане с човека, който се разпорежда там. Данците обаче май не правеха разлика между Феракинд и вулканите. За тях да търсиш отмъщение срещу Феракинд беше като да млатиш скала с чук, задето приятелят ти е паднал от нея.

Поведох левкротите към Халрада, по същите пътеки и баири, които бях изкатерил първия път. Колкото по-високо се изкачвахме, толкова по-силен и студен ставаше вятърът. Слънцето грееше жизнерадостно и не предвещаваше буря. Ако това се окажеше последният ден от живота ни, поне щеше да е хубав.

Влачехме се по дълга клисура, поръсена с черна пепел и нашарена от застинали потоци лава, древните реки още се различаваха в твърдата скала. Далеч над нас самотна овчарска колиба се гушеше миниатюрна във великанската прегръдка на планината. Сигурно бе построена по времето, когато тревата е намирала сили да пусне корени тук. Облак премина невидим в синьото небе, закри за миг слънцето и сянката му се плисна на вълнички по безкрайната шир от огряна скала. Горгот изръмжа гърлено. Ето затова обичах да пътувам с него. Той складираше думите си, трупаше ги като скъперник и не споделяше мислите си, но никога не пропускаше нищо, дори онези редки моменти, когато безчетните парченца на нашия мръсен, изхабен свят се подреждат в мимолетни картини, така пропити с красота, че от силата ѝ те заболяват очите.

За разлика от Горгот, Гог по принцип дрънкаше като за двама. Обикновено не го слушах. Децата са такива, бърборят непрекъснато. Това им е в природата, а в моята е да пропускам брътвежа им покрай ушите си. Докато катерехме за втори път склоновете на Халрада обаче Гог не обелваше и дума. След като седмици наред ме беше обстрелвал с въпроси от сорта на: „Защо конете имат четири крака, брат Йорг?“, „От какво е направен зеленият цвят, брат Йорг?“ или „Защо това дърво е по-високо от онова, брат Йорг?“, човек да си помисли, че мълчанието му би било балсам за изстрадалите ми уши, но не. В действителност мълчанието му ме дразнеше повече от неспирните въпроси.

— Нищо ли няма да попиташ днес, Гог? — подкачих го.

— Нищо. — Стрелна ме с поглед, после отклони очи.

— Нищо?

Катерехме се в мълчание. Знаех, че Гог мълчи не само от страх. Всяко дете рано или късно открива, че близките му не са всесилни, и това го изпълва с ужас. Разбира, че майка му не може да го опази, че учителят му допуска грешки, че понякога трябва да тръгнем по грешния път, защото възрастните нямат силата да поемат по правилния... всичко това краде от детството ни, всеки миг на горчиво

откровение е удар, който убива частица от детето в нас и разкрива частица от мъжа, от онова странно и непознато същество, което е по-кораво от детето, кораво, но закалено с горчивина и разочарование.

Гог не ми задаваше въпроси, защото не искаше да чува как го лъжа.

Стигнахме до пещерите, чиито отвори не бях видял преди, сбърчихме носове от вонята на троловете и влязохме в мрака.

— Малко светлина, ако обичаш, Гог — казах аз.

Момчето отвори ръка и в шепата му разцъфна пламък, сякаш го беше стискало в юмрука си през цялото време.

Поведох ги през залата при входа, по стръмния проход в планинската снага и до катедралната зала, почти сферична по форма, с надупчен под и огладени стени.

Този път троловете се появиха веднага — половин дузина се материализираха сякаш от въздуха в сенките около пламъка на Гог. Горгот раздвижи мишци, готов да изпробва силата си, ако сред новите има кандидати за двубой. Но троловете, и нови, и стари, клечаха и ни гледаха, гледаха Горгот и не показваха признаци на агресия.

— Защо дойдохме тук? — най-сетне попита Горгот. Вече се чудех дали изобщо ще попита.

— Защото този терен си избрах — отвърнах. — Ако ще се срещаш с лъв, не го прави в бърлогата му.

— Избрал си? От кое? Други терени не си огледал — каза Горгот.

— Така е. И нямаше нужда, защото тук намерих онова, което ми трябва.

— И какво е то? — попита той.

— Смътна надежда. — Ухилих се и клекнах, за да съм на едно ниво с Гог. — Трябва да се срещнем с него, Гог. Знаеш, че имаш проблем, нали? Твоите огньовете рано или късно ще те погълнат, а аз с нищо не мога да ти помогна, нито аз, нито Горгот, и всеки път ще става по-зле. — Не го излъгах. Той не искаше да чува лъжи от мен.

Сълза се отрони по бузата му, после кипна и се изпари. Хванах ръката му, мъничка в моята, притиснах в дланта му откраднатото камъче с руната и затворих пръстите му около него.

— Ти и аз, Гог, с теб сме еднакви. Бойци. Братя. Заедно ще влезем там и заедно ще излезем. — Всички лъжи настрана, наистина бяхме еднакви. В дълбокото, под неговата доброта и под моята

лошотия, аз и Гог имахме връзка. За мен беше важно детето да победи, да оцелее. Подбудите ми не бяха алтруистични, не се лъжете. Знаех, че ако Гог може да надмогне онова, което го изяжда отвътре навън, значи и за мен има надежда. Нали не мислите, че бях прекосил половин империя, за да спася едно кльощаво дете? Не, за бога. Направих го, за да спася себе си.

— Ще повикаме Феракинд при нас — казах и погледнах към троловете. Зяпах ме с влажните си черни очи и дори не мигнаха, когато споменах името на огнения маг. — Разбират ли изобщо какво казвам?

— Не — отговори Горгот. — Чудят се дали месото ти е вкусно.

— Попитай ги дали има и други проходи, които извеждат по-високо в планината.

Пауза. Напрегнах се да чуя размяната на реплики, но не чух нищо освен тихото пращане от пламъка на Гог.

— Могат да ни заведат до такъв проход — каза накрая Горгот.

— Кажете им, че Феракинд ще дойде. Кажете им да се скрият наблизко. Задачата им е, настъпи ли моментът, да ни заведат до въпросния проход.

Винаги познавах, когато мислите на Горгот го застигнат в гръб. В момента спринтираха към него, раззинали черни усти в мълчалив рев, черните им езици провиснали връз криви зъби. Изчезнаха по-бързо, отколкото се появиха, потънаха в мрака.

— Точно така, ще повикаме Феракинд. Ще се опитам да го спечеля за нашата кауза. — Обърнах Гог с лице към мен. — Ако стане напечено, искам да направиш онзи номер, който ни показва в залата на дука. Ако Феракинд се опита да ни подпали, искам да вземеш огъня му и да го преместиш там, където ти кажа.

— Ще се опитам — отвърна Гог.

— Разчитам на теб, момко. — Цял живот ме бе мъчил страх от изгаряне, още от онова с машата, а може би и от по-рано, не знам. Спомних си как Верен гореше окован. Чух воя му. Кисела жлъчка опари гърлото ми. Можех да зарежа всичко това и да си тръгна. Да си тръгна жив и здрав.

— Как ще го накараме да дойде тук, брат Йорг? — Първият въпрос на Гог за деня.

Още се виждах как вървя надолу по планинския склон. Вървя, свиркам си под пролетното слънце и се усмихвам. Пот се стичаше от подмишниците ми, изстиваше по ребрата. Ако беше тук, Макин щеше да каже, че има лошо предчувствие. И щеше да е прав.

Можех да си тръгна. Просто да си тръгна.

Ако беше тук, Кодин щеше да каже, че рискът е прекомерен, а печалбата — неясна. Щеше да каже това, но щеше да има предвид друго — „Разкарай се оттук, Йорг“, — защото не би искал да изгоря.

А ако баща ми беше тук? Ако ме видеше как пристъпвам към светлината навън? Как поемам по лесния път? Щеше да каже тихо, нечуто почти: „Още един, Йорг. Още веднъж.“ И при всеки кръстопът оттук нататък аз щях да избирам по-лесния път... още веднъж. А накрая онова, което обичам, пак щеше да изгори.

— Направи огън, Гог — казах. — Направи най-големия огън на света.

Гог погледна Горгот и той кимна и отстъпи назад.

Отначало не се случи нищо. Поех си бавно дъх три пъти, четири, пет, а още нищо не се случваше. После, едва доловимо, червените пламъци по гърба на момчето се раздвижиха, затрепкаха. Цветът стана по-наситен. Червеното поаленя, пепелявосивото избледня. Заля ме жегата и аз отстъпих крачка назад, после още няколко. Сенките в пещерата бяха избягали, но аз нямах време да се наслаждавам на осветената гледка. Гог пулсираше нажежен, както жарта в ковашка пещ пулсира с всяко натискане на духалото. Двамата с Горгот се оттеглихме в тунела от другата страна на пещерата. Жегата от огъня на Гог обливаше лицата ни, леденото течение сковаваше вратовете ни.

Пламъците дойдоха без звук и бушуващ огън изпълни пещерната катедрала. Залитнахме назад, пещерата се скри от погледа ни, но още усещахме непоносимата горещина на огнения ад. Дишах трудно, сякаш огънят беше изял нещо важно от въздуха.

— Как ще ни помогне това? — попита Горгот.

— Има само един огън. — Напълних дробовете си с нагорещен и безполезен въздух. Черни петна заплуваха пред очите ми. — И Феракинд вижда през него като през прозорец към целия свят.

Горгот ме хвана за рамото, преди да съм паднал. Той, изглежда, не срещаше трудности и това ме изпълни с негодувание, глупаво чувство, предвид че вече пропадах към някакво тъмно място, където

ръката му не можеше да помогне. Не чувах нищо освен собственото си накъсано дишане и стърженето на петите си по пода, докато Горгот ме влачеше нагоре, по-далеч от огъня. Така се бях сторецил, че не беше изключено да се самозапаля, но незнайно защо краката ми замръзваха.

Огънят, който беше дошъл без звук, изгасна с кратък бумтеж. Изгасна, преди да съм изгубил съзнание докрай, заля ме адски студ и аз се свестих с ругатня.

— К'во става, мамка му? — Лежах в поточе ледена вода. Допреди минути тунелът си беше съвсем сух, а сега по наклона му шуртеше поток с все камъчетата, ромоленето и всичко. Надигнах се на колене в ледената вода, после се подпрях на стената да се изправа. Горгот ме поведе назад. Беше живял дълго в мрака под връх Хонас и котешките му очи лесно намираха пътя. Вървеше сигурно напред, а аз се препъвах след него. Поточето ни изведе до катедралната пещера, където водата възвря за секунди върху нажежените камъни и се изпари.

Гог чакаше, където го бяхме оставили и все така нажежен, а Феракинд стоеше при устието на тунела към входната каверна.

Представял си бях, че ще намеря човек с огън в себе си. Но Феракинд беше по-скоро огън със следа от човешко. Формата му беше на мъж, но мъж, направен от стопено желязо, като онова, което изливат от големите пещи в Бароу и Гуангянг. Гореше целият, силуетът му трептеше при всяко движение. Когато насочи към мен очите си — нажежени до бяло звезди, — погледът му опърли кожата ми.

— Гог, ела! — Изглежда, и гърлото ми беше пострадало в някаква степен, защото ме заболя, когато извиках. Добре че беше парата от водата в краката ми да облекчи чувството на болезнена сухота.

— Детето е мое — обади се Феракинд сред припукването на пламъците си.

Гог хукна към нас. Феракинд го последва с бавна стъпка.

— И за какво ти е? — извиках. Ако направех и крачка напред, кожата ми щеше да се стопи.

— Големият огън поглъща малкия. Ще се съединим и силата ни ще порасне — каза Феракинд.

Имах чувството, че говори по спомени, че използва малкото човешки компоненти, които огънят още не е изпепелил.

— Точно от това дойдохме да го спасим — казах аз. — Не може ли да вземеш огъня от него и да ни оставиш момчето?

Горещите му очи се спряха върху мен, втренчиха се в мен, сякаш огненият маг чак сега ме виждаше наистина.

— Знам те.

Не знаех как да отговоря на това. Устните ми бяха твърде сухи за глупавите шегички, които вероятно бих измислил при други обстоятелства.

— Ти събуди един стар огън, който не беше горял от хиляда години — добави Феракинд.

— А, да — казах. — Онова значи.

— Ти съедини небето и земята. — Пращенето на огъня се смекчи, сякаш споменът за строителския огън изпълваше Феракинд със страхопочитание. Сенки пролазиха по огнения силует.

Гог стигна до нас. Огънят му беше загаснал, но не без да остави следи — оранжеви пламъчета по гърба, гърдите и ръцете.

— Е, можеш ли да го промениш? Можеш ли да извадиш огъня от него, ако не целия, то поне достатъчно, та момчето да оцелее? — попитах. Всеки дъх ми причиняваше болка, а изпаряващата се вода замъгляваше гледката. Някъде зад и над нас горещината на Гог и Феракинд топеше древния лед в сърцевината на Халрада.

Огънят на Феракинд изпраця и припламна, пламъци облизаха пода на пещерата. С известно закъснение осъзнах, че огненият маг се смее.

— Строителите се опитаха да строшат бариерите между мисълта и материята — каза той. — Искаха да променят света според желанията си и в голяма степен успяха. Те изтъниха стените между живота и смъртта, между огъня и неогъня, опитаха се да стопят разликите между това и онова, дори между тук и там.

Хрумна ми, че здравият разум на Феракинд е бил сред първите, които са изгорели в личната му преизподня.

— Можеш ли да помогнеш на момчето? — попитах пак и се закашлях.

— Написано е в него. Мислите му докосват огъня. Огънят докосва ума му. Той е заклет в огъня. Не можем да променим написаното в нас. — Феракинд пристъпи по-близо, пламъците му се

разгоряха като крила на птица пред полет. — Дайте ми момчето и ще ви пусна да си идете.

— Много път изминах, за да приема отказ сега — рекох аз.

Огънят не е търпелив. Огънят не преговаря. Все неща, които би било редно да знам.

Феракинд протегна ръце към нас и от тях изригна колона бял пламък. Винаги съм се смятал за бърз, но Гог се оказа по-бърз от мислимото, разпери ръце и улови пламъка, тялото му преля от оранжево в бяло, но нищо от огъня не стигна до Горгот и мен.

— Зад нас! — изкрещях. — Прати го назад!

И Гог се подчини. Огънят протече от едната му ръка в другата и момчето го метна в прохода зад нас. Не виждах огнения маг, виждах само бялото кълбо от пламъци, които извираха навън, не виждах и тунела, само свирепото торнадо от бял пламък, който препускаше през него, устремен нагоре. Стояхме в какавида, обградени от пламъци и нечовешка горещина, и само едно малко момче стоеше между нас и мигновена смърт в огнената пещ.

Сякаш цяла вечност виждахме само ослепителна горещина и чувахме само рева на огъня. Очаквах всеки миг да настъпи край, някакъв край, а вместо това пожарът набираше бяс. Гог грееше, отначало с оранжевото на желязо, което е готово за ковашкия чук, после с бялото на ковашката пещ, после с чистото бяло на звездната светлина. Виждах по-тъмните линии на костите му, все по-ясно очертани с всеки следващ миг, сякаш огънят гореше през него и черпеше енергия от мускулите, кожата, тъканите на детето. Едно крехко, изпепелено дете.

А после огънят и бесът внезапно секнаха и аз видях Феракинд — стопен и нажежен до бяло, и Гог — клекнал, избелял до пепеляво, неподвижен.

Порой от разтопен на вода лед бушуваше край нас, водата бе дълбока до кръста, бяла, ревяща, изливаше се в пещерата по тунел, който доскоро беше сух и песъчлив под краката ни. Водата се разделяше около Гог, а после и около Феракинд, сякаш й беше невъзможно да се докосне до огън като техния. Двамата с Горгот стояхме на крачка зад момчето и водата почти не ни намокри.

Феракинд се изсмя отново, пламъците му се разгоряха.

— Какво, смятал си да ме угасиш ли, Йорг от Анкрат? С вода?

Свих рамене.

— Това е традиционният начин. Другият вариант е да гасиш огъня с огън, но този път май не се получи. — Водният порой около нас започваше да утихва.

— Цял океан ще ти трябва да ме угасиш! — каза Феракинд. Събра огън в шепи и го нажежи до бяло. — Детето приключи. Време е да умреш, Йорг от Анкрат.

Щом е време, така да е. Имах една смътна надеждица, но нищо повече. Поне нямаше да е бавен огън. Изтеглих меча си. Винаги съм си мислил, че ще го държа в ръка, когато ми дойде времето.

Чух рев, но не рев на пламъци, а някак по-дълбок и по-далечен.

„Ще ти трябва цял океан.“

— А езеро ще свърши ли работа? — попитах и изпънах меча си към горящия маг.

— Езеро? — повтори Феракинд.

И тогава водата удари, черна стена, юрнала се по петите на изтъняващия порой. Хвърлих се към Гог, вдигах го на ръце и хукнах настрани миг преди водата да изригне през устието на тунела. Момчето се строши, като да беше от стъкло. Счупи се като играчка, на хиляди остри блестящи парченца. Заля ме внезапна горещина. Огнени иглички пронизаха бузата, челюстта и слепоочието ми от едната страна, там, където бях притиснал Гог към себе си. Лежах сред искрящите отломки, сред останките на детето, лежах парализиран от невъзможна болка, свит на топка върху грапавия скален под, а само на метри от мен потоп с библейски мащаби нахлуваше през тунела.

Стотици хиляди тонове лед бяха лежали векове наред в кратера на Халрада. Ала преди това, някога в далечното минало, ледът е бил вода и е текъл. Как иначе щяха да се огладят тунелите? Откъде би се взела древната кал и стритите почти на прах отломки? И така характерните дупки в скалата, като онези, които водата образува по бреговете на речните легла? Много бавно и също толкова упорито ледът е пълзял надолу, където подземни потоци са дялкали скрити катедрали и дълги галерии, а Халрада е спал, задавен от лед и притихнал.

Безумно би било да се надявам, че нечий огън може да стопи достатъчно лед и водата да удави един огнен маг, още по-малко да го направи огънят на въпросния маг, докато той стои търпеливо под

земята и чака собствената си водна смърт. Но имах надежда, смътна надеждица, че ако двата огъня се комбинират, на Феракинд и на Гог, топлината може да стопи проход през леда, да се излее нагоре по тунелите, нагоре към езерото.

През пролетта и лятото кратерът на Халрада се отличава със забележително син цвят. Синьото на метър вода върху стотици метри плътен лед. Езеро с площ дваисет акра и само метър дълбочина, а отдолу — лед, адски много лед.

Когато през въпросния лед горещината разтопи дупка, достатъчно широка да погълне фургон, изведнъж се оказва, че един метър, умножен по дваисет акра, прави адски много вода.

Дебела колона ледена вода удари Феракинд със скорост по-голяма от скоростта на най-бързия кон и го помете.

Мага го нямаше, последните искрици от останките на Гог угаснаха и в пещерата се възцари мрак. Болката и ревът на водата изпълваха целия ми свят. Мисълта, че предпочитам да се удавя, отколкото да изгоря, не ми беше интересна. Исках само едно — да умра бързо.

Незнайно как, в мрака и потопа, ме намериха ръце. Тролска смрад се смеси с вонята на опеченото ми месо и аз се замятах в хватката им. Ругаех ги, с единствената мисъл, че удължават агонията ми. Хрумна ми да се запитам дали все още се чудят за вкуса на месото ми. Може би предпочитаха храната си недопечена. По някое време ухапах един и мога да ви кажа, че на вкус троловете са дори по-гадни, отколкото на мирис. Друго не помня. Подозирам, че в стремежа си да избягат от пороя са фраснали главата ми в стена или нещо такова.

22.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

16 ДЕКЕМВРИ, 98 ГОДИНА ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО

*АНКРАТ. ВИСОК ЗАМЪК. СПАЛНЯТА МИ. МАЕРИ КОДИН ШИЕ НА СТОЛА В КЪОШЕТО.
ДЪЖД ТРОПОЛИ ПО КАПАЦИТЕ.*

„Мадам, вие прогонихте зимата и ни сгряхте с топлината на усмивката си.“

Това каза принцът на Стрела, когато слязох по стълбището в Източната зала. „Мадам“, а не „принцесо“, защото така е прието в земите на Стрела. Мадам. Малко надутото може би, но ме накара да се усмихна и ме извади от сериозните размисли на тема Сагеус и неговото татуирано лице. И макар да подозирам, че думите, с които ме посрещна принцът, са написани от някой отдавна мъртъв поет, Орин ги каза така прочувствено, сякаш лично съм го вдъхновила да ги измисли.

„Катерин, изглеждаш добре.“

Това пък го каза Еган, докато брат му се покланяше. Тези двамата са като деня и нощта. Или като утрото и здрача, да речем. Орин е рус като северен лорд и красив като принцовете от книжките с приказки за малки принцеси, преди въпросните малки принцеси да разберат, че не целувката превръща жабата в принц, а далеч по-прозаичното право на собственост върху замък и стотина акра земя. Косата на Еган е къса и по-черна от катран, кожата му още носи печата на лятното слънце, а лицето му щеше да е грубо и подходящо за касапин или палач, ако не беше огънат зад него, енергията, от която настръхваш цялата.

*А какво беше последното, което ми каза Йорг Анкрат?
„Може пък твоята ръка, лелче, да е по-точна?“ Когато ме*

подканяше да довърши започнатото от баща му. Помня го как стои, по-блед от Орин, по-тъмен от Еган, косата му по раменете като черна река. Гледаше ме, гледаше ножа в ръката ми, а лицето му беше напрегнато и сложно, сякаш можеш да зърнеш там не мъжа, в който Йорг ще се превърне, а мъжете, в които би могъл да се превърне.

И защо изобщо пиша за онова момче, когато имам мъже, за които да говоря? Онова момче, което ме удари. Не мисля, че той ми е разкъсал роклята. Мисля обаче, че идеята не му е била чужда.

И двамата ми поискаха ръката. Орин го направи със сладки думи, които не помня. Накара ме да се чувствам свършена. Чиста. Знам, че ако го приема, той ще се грижи за мен и ще се постарее да ме направи щастлива. Не, обрисувам го твърде... превзет. В Орин от Стрела има и огън, и сила. Сърцевината му е от желязо, а жизнената му енергия — безкрайна.

Еган ми предложи с малко думи и дълги тъмни погледи. Мисля, че неговите страсти биха ужасили Сарет, въпреки мръсната ѝ уста. Мисля, че една слаба жена би умряла в леглото му. А една силна жена вероятно би открила, че леглото му е единственото място, където се чувства жива докрай.

Разхождахме се в розовата градина, която кралица Роуен е засадила година преди да умре, онази между замъка и крепостната стена. Първо се разходих с Орин, защото той е по-големият брат, макар и само с година, после с Еган, а Маери Кодин вървеше на метър зад нас да ни свети. Сега градината е обрасла, не са я зарязали напълно, но и не я обгрижват с любов, розовите храсти не са подрязани, скреж покрива прецъфтелите цветове, бодлите, спаружените листа. Отначало Орин вървеше мълчаливо, само стъпките му по чакъла нарушаваха студената тишина. Първите му думи се закъдриха в бяла пара:

— Не ще е лесно да си моя жена.

— Честността винаги е като свеж полъх — отвърнах аз. — Защо да е толкова трудно?

И там, сред розите, той ми обясни — без надувки или излишна горделивост, — че един ден ще стане император и че пътят до Виен няма да е лесен. Не му го бил нашепнал Бог, нито Орин го бил обещал тържествено край одъра на умиращия си баща — не го представи като орис, а като дълг. Според мен Орин от Стрела е като самороден диамант. Един наистина добър човек, който притежава нужната сила да направи онова, което добротата му изисква от него.

И беше прав, разбира се. Да обичаш такъв мъж сигурно е лесно, да си омъжена за него — много по-трудно.

За разлика от Орин, който обмисляше внимателно думите си и говореше за бъдещето, Еган говореше без колебание и за настоящето. Единственото общо помежду им беше честността. Еган ми каза, че ме иска, и аз му повярвах. Каза ми, че ще ме направи щастлива и как. Сигурна съм, че ако бях хвърлила поглед през рамо, лицето на Маери щеше да се окаже червено като моето. Еган говореше за конете си, за битките, които е водил, и за земите, където ще ме заведе. Отчасти си беше хвалба, без съмнение, но в крайна сметка той говореше за страстите си — двубоите, ездата, пътуването, а сега и моя милост. Може да прозвучи плиткоумно, но приех като комплимент включването си в набора от примитивните му наслади. Знам, че вероятно ме вижда като поредната награда, която трябва да спечели, но знам също, че в мен има огън, който не отстъпва на неговия, и че Еган от Стрела може да остане приятно изненадан.

Казах им, че трябва да си помисля.

Сарет смята, че съм луда — трябвало веднага да си избира единия и да се махна от Анкрат.

Маери Кодин казва, че трябва да избира Орин. Имал повече земя, по-добри перспективи и достатъчно огън да стопи една жена, но не и да я изгори.

Аз обаче мисля да почакам.

Сарет най-сетне изтърси анкратското си хлапе. Големи писъци бяха, толкова големи, че половината замък, волю-неволю, разбра всичко за оная работа с изтласкването на голяма мазна глава през дупка, където дори на пръстите им е тясно. След първите няколко часа ме отпрати. Защото съм се цупела. Разкарах се с удоволствие.

Би трябвало да се радвам за нея. Да съм благодарна, че и двамата са живи. Обичам сестра си, а някой ден сигурно ще заобичам и момчето. То не е виновно, че е Анкрат. Но ме е страх.

Не се цупех. Страх ме беше. Сарет пиця през целия ден и след падането на нощта, преди бебето най-после да излезе. Знаех, че има мръсна уста, но нещата, които крещеше към края... Не ми се мисли как ще я гледат слугите сега. Как ще поглеждат придворните рицари към своята кралица.

Страх ме е и перото предава страха ми на всяка буква, криви я. Треперя и затова пиша бавно, иначе сама не ще мога да разчета написаното.

Миналия месец не ми дойде, този — също. Мисля, че преди годината да е свършила, аз ще съм тази, която крещи и не ѝ пука какво казва и кой ще я чуе. И никой няма да развява знамена, нито ще се моли в параклиса за моето копеле, както го направиха за малкия принц Дегран в полунощ. Дори ако и моето бебе има същата черна коса, прилепнала мазна към главата, и същите тъмни очи, които гледат от зачервено и грозно лице.

Мразя го. Как е могъл да го направи? Как може да развали всичко?

Нощес сънувах Йорг. Дойде при мен, а моят корем беше голям, огромен, кожата опъната и гореща, копелето иска да излезе, малките му ръчички ме удрят отвътре. Сънувах, че Йорг е донесъл нож. А може да е бил и моят нож. Онзи с дългото и тясно острие. С него Йорг ме

разпори, както Дрейн корми риба в кухнята, и измъкна бебето, цялото червено и пищящо.

Трябва да кажа на някого. Трябва да ида при брат Глен и да му разкажа. Как Йорг ме е изнасил. И да помоля за прошка, макар че не съм съгрешила с нищо. Трябва да отида. Ще ме пратят при Светите сестри в Женската скала.

Но онзи тип ме отвращава, онзи дебел монах с празните си очи и дебелите си пръсти. Не знам защо, но го мразя дори повече, отколкото мразя Йорг Анкрат. Видя ли го, настръхвам цялата, сякаш кожата ми иска да се смъкне и да изпълзи на някое скришно място.

Или да помоля някого за помощ. Да го махна. В бедняшкия квартал на Скорон има стари жени, които ти стриват горчива каша... и бебетата изпадат от жената, която е отишла да търси помощ, изпадат мънички и мъртви. Но това е в Скорон. Не знам кого да потърся тук, кого да попитам. Маери Кодин може би, но тя е твърде добродушна, твърде чиста. Освен това Маери ще каже на Сарет, а Сарет — на крал Олидан, и само бог знае как ще ме накаже той, задето съм му развалила плановете, задето не играя политическата му игра като послушна пионка, задето съм паднала извън борда.

Най-добре да се омъжа за принц Орин или за Еган. Бързо, преди да ми е проличало. Еган няма да чака сватбата. Приема ли, ще ме обяди на секундата. И никога няма да разбере, че детето не е негово. Орин ще чака.

СВАТБЕН ДЕН

— Къде е Кодин, по дяволите?

— Долу. — Командирът на Стража Хобс посочи към долината. Сивият ариергард на Стража се изтегляше в неправилна линия пред авангарда на вражеската войска.

— Трябваше да го оставиш в замъка, Йорг — каза Макин, като си поемаше тежко дъх след всяка дума. — Много е стар да тича.

— Кепен е на сто, а ще изкатери тая планина и ще слезе на бегом, преди ти да си закусил, сър Макин — изръмжах.

— Е, сигурно има шейсет — каза Макин. — Във всеки случай е по-стар от Кодин, признавам.

Хобс спря при нас на билото. Капитан Стод застана до него, късата му бяла брада обрамчваше зачервено лице.

— Е? — каза Хобс.

Погледнах го.

— Господарю — добави той.

Когато си в планината, е лесно да загубиш вяра, но е също толкова лесно да я намериш. Незнайно как и защо, но хилядата метра по-близо до Господ имат значение.

Така или иначе, Хобс имаше основание да се съмнява. Над нас долината се стесняваше в клисура със стръмни стени, като гърло на бутилка, което да забави моите триста достатъчно, за да ни настигнат стреляните и най-сетне да окървяват мечовете си след дългата гонитба. Над клисурата започваше царството на снега и дългото катерене към прохода на Синята луна, непроходим по това време на годината въпреки че се нарича проход. Долината под нас гъмжеше от вражески войници, които ни превъзхождаха десетократно и повече, настлана беше като с килим от мъже в движение, слънцето се отразяваше в шлемове и щитове, отскачаше от върховете на мечове и копия.

— Да изчакаме Кодин — каза аз. Дори Кодин имаше нужда нещо да подкрепи вярата му.

— Господарю. — Хобс сведе глава. Стисна лъка си и зачака, дишаше тежко. Добър човек беше, или ако не добър, то със сигурност стабилен. Татко го беше избрал лично от кралската гвардия и го беше пратил в Горски страж, не като наказание за някаква простъпка, а като комплимент и награда за Стража.

Отместих поглед от човешкото гъмжило и го насочих към върховете, ведри и закачулени в бяло. Снегът започваше малко над клисурата. Вятърът носеше пресен сняг, рехави вихрушка от ледени кристалчета. Ала студ не усещахме. Десет хиляди планински стъпки горяха в краката ми, мускулите ми трепереха конвулсивно, а кръвта ми се беше загоряла почти до точката на кипене.

На запад се виждаше Божият пръст. Сегашната ми умора бледнееше пред изтощението от онзи паметен ден, когато се изтеглих с

последни сили на върха му и се проснах полумъртъв под невъзможно синьо небе. Лежах така с часове, после се изправих, запънах крака срещу бурния вятър и изтеглих меча си.

Когато се катериш, не носиш нищо излишно. А аз бях взел меч, вързан на гърба. Мечовете пеят. На Божия пръст песента им се чува по-ясно. Катерил се бях, подмамен от спомена за маминото пиано, но Колоната ми изпя друга песен. Може би защото небесата са по-близо там, или пък вятърът я довява. Така или иначе, в онзи ден чух песента на меча, докато го размахвах в серия от упражнения, сечах вихъра, въртах се, обръщах се, удрях високо, после ниско. Танцувах на онази песен час, може и повече, дивашки танц на високото, обграден от бездна. А после, преди слънцето да се е спуснало твърде ниско, оставих меча на скалите като дар за стихииите и поех надолу.

Докато стоях на Божия пръст, за пръв път проумях защо хората се сражават за място, за скали и потоци, без значение кой царува в момента. Силата на мястото. Усещах я и сега, в края на долината, подгонен от пълчищата на Стрела.

— К'во става, Кодин — рекох, когато съветникът ми се довлече при нас. — Изглеждаш наполовина умрял, човече.

Не му достигаше дъх да ми отговори.

— Носиш ли онова, дето ти го дадох? — попитах го. По онова време не знаех защо му го давам, знаех само, че трябва да му го дам.

Задъхан и зачервен, Кодин смъкна раницата от гърба си, бръкна в нея и каза:

— Радвай се, че не я изхвърлих, за да си облекча товара.

Взех от него свирката — простицьк инструмент, дълъг трийсетина сантиметра, с буталце, любим на местните козари.

— Винаги съм вярвал, че ще изпълниш поставената ти задача, Кодин — казах, макар че бях дал на Макин да носи друга свирка от същия вид, а трета бях поверил на Кепен. Доверието е чудесно нещо, но по-добре не гради плановете си върху него.

— Никой от нас не е местен — обърнах се към капитаните си, повишил глас, за да ме чуят и мъжете от Горски страж, които се събираха около нас. — Е, с изключение на теб — добавих и посочих един мъж във втория ред. — Но повечето сме родени и отраснали в Анкрат.

Последните от Стража ни бяха настигнали, стрелянските войници катереха неравния терен на двеста метра зад тях.

— Сега сте тук, с мен, мъже на Анкрат, защото сте най-добрите ми бойци, защото сте се учили на бойното изкуство в земи, които са трудни за отбрана и открай време събуждат чужди апетити. Тази наша планина обаче се защитава лесно и не крие други богатства освен изобилие от камъни и кози. — Тук-там се чу смях. Явно не всичките ми бойци бяха полумъртви от умора.

— Днес — продължих аз — всички ние ще станем планинци.

Лапнах свирката, вдигнах я високо, надух и натиснах буталцето, не твърде силно, защото това разваля звука. Най-добрият тон се постига с постоянен натиск.

Козарската свирка се чува на мили в планината. Настроена е така, че вятърът да подема звука и той да отскача от камък на камък. Едно дълго изсвирване може да се чуе чак в Призрачния. И със сигурност щеше да стигне до всички планинци, които бях скрил по високите склонове над нашия маршрут. И не какви да е планинци, забележете, а точно онези, които се препитаваха от въпросните склонове от поколения насам. Мъжете, които бяха „разхождали камъка“ също като бащите и дядовците си. Мъжете на Ренар пазеха тайните си добре, но в онзи ден на Божия пръст всичко се разкри пред мен като на длан.

Звукът на седем юбилейни тръби е бил необходим да се съборят стените на Йерихон, но онези стени са били градени да стоят, а не да се сричат при нужда. Едно надуване на козарска свирка се оказа достатъчно за каменните свлачища в Ренарските планини. Дюзина свлачища от двете страни на долината, по цялата ѝ дължина. Планинците познават своите склонове в интимни детайли, както любовници познават извивките на телата си, че и по-добре. Големи камъни, крепящи се на косъм, нестабилни канари в комплект с лостове, които да ги раздвижат, едно силно бутване и канарата се търкулва, удря се в други канари, които се откъртват на свой ред, и така до безкрай. Земята се разтреса под краката ни. Звука, като от воденични камъни, усетихме със зъбите си. За броени минути склоновете на долината се свлякоха и хилядите на Стрела изчезнаха под пелена от прах, смазани на кървава каша от скалната лавина.

— Е, благодаря ти, Кодин. За мен беше удоволствие. — Върнах му свирката. — Хобс — рекох. — Когато прахолякът се слегне, искам хората ти да отстрелят оцелелите, става ли?

— Ису Христе — каза Макин, вперил поглед в долината под нас. — Как...

— Топология — отвърнах. — Нещо като магия.

— И сега какво, крал Йорг? — попита Кодин. Вярата му се беше отърсила от съмненията си, но човекът все още мислеше в цифри, защото знаеше, че шансовете ни срещу шестнайсет или седемнайсет хиляди са пренебрежимо по-добри от шансовете ни срещу двайсет хиляди.

— Връщаме се долу, разбира се! — казах аз. — Няма как да атакувам отгук, нали?

23.

СВАТБЕН ДЕН

Пътят ни назад към Призрачния минаваше през новообразувания релеф — разкъсана земя, осеяна с размазани трупове, тук-там някой жив стенеше под новата каменна покривка. Прекосихме долината. Сивите камуфлажни туники на Стража се бяха сдобили с допълнителна маскировка във вид на дебел слой каменна прах, лицата на мъжете бяха побелели колкото от нея, толкова и от ужас.

Междувременно армията на принца беше обградила замъка, стрелци бяха заели позиции по височините, обсадните машини се придвижваха по местата си. Колкото до моята войска, онази, която бях оставил в замъка, тя се бе прибрала зад стените въпреки теснотията. Нямаха никакъв шанс в битка на открито.

Виждах отделения лъкометци да се спускат в дълги колони, вероятно пратени на изток да ни пресрещнат в светлината на неочакваната ни победа. Явно принцът се учеше бързо. Очакваше второ действие от моя страна. И този път щеше да се отнесе сериозно към моите триста.

— Няма бърза работа — отбеляза Макин до мен.

— Първо ще отслаби крепостните стени и ще прореди редиците ни — каза Кодин.

— Нищо не му пречи да си клечи пред стените, поне докато не завали големият сняг — добави Хобс. — Завали ли обаче, ще иска да е вътре. Да изкара зимата до огнището. А дойде ли пролетта, ще тръгне към проходите.

— Да, но той иска да влезе в замъка още днес — казах им. — Най-късно утре. Ще мине през предната порта.

— Защо? — попита Кодин, не за да спори, а за да разбере.

— Защо да съсипва един хубав замък? — казах аз. — Хвърля цялата си сила в мащабна атака. Врагът се предава. Победителят проявява милост и вече има нова крепост на свое разположение, нов

гарнизон и една разбита порта за поправка. Точно като мен, и той не обича половинчатите работи. Влизаш ударно и вземаш своето, точка.

— Милост? — попита Макин. — Смяташ, че пословичната стрелянска милост е оцеляла, след като размазахме хората им на кайма?

— Може и да не е оцеляла — казах с мрачна усмивка, — но и аз не съм от милостивите. Този път, стари приятелю, никой няма да се измъкне жив, гарантирам ти.

— Червения Йорг. — Макин се удари по гърдите, както го беше направил във форта на Ремажен преди години.

— Червен ден — казах аз. Топнах два пръста в останките от нещо, което само допреди час-два е било живо и здраво, теглих червена черта по лявата си буза, после и по дясната.

Докато се спускахме по долината, току поглаждах медната кутийка, която висеше в кожена кесия на кръста ми. През целия ден бях оставил Сагеус да наднича във въображението ми, в онези мигове на унес, сън наяве, които беше по силите му да надуши. Собствените ми източници — шпионска мрежа, която не можеше да се сравнява с добре организирани и опитни мрежи на повечето от Стоте, — твърдяха, че принцът на Стрела има втора армия, много по-малка от тази пред портите ми, която е тръгнала към Анкрат и Висок замък, вероятно като един вид гаранция, че баща ми ще кротува. Нямаше причина Сагеус да дебне в сънищата ми, освен ако не беше преминал на страната на Стрела, тоест на най-силния играч след промяната в баланса на силите, и не служеше като съветник на принца. Разбира се, Сагеус целеше да диктува решенията му, а не да дава съвети.

От друга страна, не беше изключено Сагеус още да броди из Висок замък. Може би се опитваше да разбере плановете ми, за да ги продаде на Стрела и да купи независимост за Анкрат от името на баща ми. Така или иначе, аз нямаше да му дам нищо.

Улових нишката, която търсех, и подръпнах спомена. Предварително замислените планове, които бях складирали в кутията, винаги изплуваха като внезапно вдъхновение, като мигове на интелектуален екстаз, когато разнопосочни и видимо несъвместими факти изведнъж се подреждаха в смислена мозайка. Подръпнах нишката на плановете си, но този път нещо се обърка. Този път, макар да внимавах много, кутията се откряна, на косъм само, и с вътрешния

си взор видях тъмна светлина да се процежда като кръв изпод капака ѝ. Затворих я рязко и силно, с трясък.

В първия миг не стана нищо особено и си отдъхнах.

А после споменът ме повдигна.

— Здравей, Йорг — казва тя и красноречието ме изоставя.

— Здравей, Катерин.

Стоим сред гробовете, от двете страни на каменното момиче и каменното куче, повей на вятъра завихря отронени цветове като розов сняг, а аз се сещам за един стъклен купол, който съм счупил отдавна, и се чудя как ще се слегне всичко това.

— Не бива да идваш тук сама — казвам. — Чувал съм, че в тези гори имало разбойници.

— Ти ми счупи вазата — казва тя и аз съм доволен, че не само моето красноречие е пострадало.

Катерин вдига пръсти към мястото, където я бях ударил, вазата се беше пръснала на парченца, а тя беше паднала на пода в несвяст.

Убил бях близки до сърцето ѝ хора, а тя говореше за вазата. Понякога болката е толкова голяма, че я обикаляме по краищата и търсим свой начин да нагазим в раната.

— В интерес на истината, ти се канеше да ме убиеш — казвам.

Тя смръщва вежди.

— Погребах кучето си тук — казвам ѝ. Ето, кара ме да изричам глупави неща, да ѝ споделям тайни, на които няма право. Тя е като онзи удар по главата, който ми нанесе Орин от Стрела. Взема ми ума.

— Хана е погребана тук. — Сочи. Ръката ѝ е много бяла и не трепва.

— Хана? — питам.

Челото ѝ е като градоносен облак, зелените ѝ очи мятат светкавици.

— Старицата, която се опита да ме удуши? — питам аз. Настига ме спомен за лилаво лице в рамка от рехави сиви кичури и моите ръце, стегнати в хватка под брадичката.

— Не е вярно! Лъжеш! — казва Катерин, но всяка дума е по-тиха от следващата, по-колеблива. — Не би го направила.

Но знае, че съм прав.

— Ти уби Гален — казва, все така пронизвайки ме с гневен поглед.

— Вярно е — казвам. — В самозащита. Ако не го бях убил, той щеше да забие меча си в гърба ми.

Факт, който Катерин не може да отрече.

— Проклет да си — казва.

— Значи съм ти липсвал, така ли? — казвам и се усмихвам широко просто защото ми е приятно да я видя, да дишам същия въздух.

— Не. — Но устните ѝ трепват и аз разбирам, че е мислила за мен. И ми става хубаво.

Тя тръсва глава и се обръща, стъпва бавно, сякаш дебне собствените си мисли. Не мога да откъсна поглед от линията на врата ѝ. Облечена е с рокля за езда в кафяво и убито зелено. Слънцето вади стотина червени оттенъци от сплетената ѝ коса.

— Мразя те — казва тя.

Омразата е за предпочитане пред безразличието. Тръгвам след нея, скъсявам разстоянието.

— Боже, как вониш — казва тя.

— Каза го и при първата ни среща. Може и да воня, но поне вонята е честна, пътна. На кон и пот. Доста по-приятна от миризмата на дворцовите интриги. Поне за мен.

А тя мирише на пролет. Вече съм близо, а Катерин е спряла. Близо съм и усещам силата между нас, като гъдел по кожата, под скулите, във върховете на пръстите. Става ми трудно да дишам. Искам я.

— Не ме искаш, Йорг — казва тя, сякаш съм го изрекъл на глас. — И аз не те искам. Ти си недорасло момче, и зло при това. — Устните ѝ са стиснати на неумолима черта и все пак са пълни, мамещи.

Поглъщам с поглед извивките на тялото ѝ и я искам по-силно, отколкото съм искал всичко друго в живота си. А аз съм искал и искам много неща, искането е в природата ми. Не мога да говоря. Осъзнавам, че ръцете ми посягат към нея, и ги спирам с усилие на волята.

— Пък и защо ти е да се интересуваш от сестрата на „скоронската курва“? — пита тя и отново свъсва вежди.

Това ме кара да се усмихна и аз намирам думите си.

— Какво? Очакваш да съм разумен? Това ли е цената на порастването? Много е висока. Да премълча детинските обиди към жената, която е заела мястото на родната ми майка? Не, тази цена е твърде висока, уверявам те.

Устните ѝ потрепват пак в намек за усмивка.

— Сестра ми курва ли е?

— Откровено казано, не разполагам с доказателства нито за едното, нито за другото — отвърщам.

Катерин се усмихва сковано и изтрива ръце в полите си. Стрелка с поглед дърветата, сякаш търси там приятели или врагове.

— На нивото на разума ти също не би ме искала — казвам аз.

— На никакво ниво не те искам.

— Не разумните хора оформят света — продължавам аз. — Светът е крадец, измамник, убиец. Както казват хората, прати крадец да хване крадеца.

— Би трябвало да те мразя заради Хана — казва тя.

— Тя се опитваше да ме убие. — Тръгвам към гроба, който Катерин беше посочила. — Да ѝ се извиня ли? Мога да говоря с мъртвите, между другото, така че, ако искаш...

Навеждам се да откъсна една камбанка, цвете за гроба на Хана, но стеблото увяхва в ръката ми, сините венчелистчета почерняват.

— Трябваше да си умрял — казва тя. — С такава рана трябваше да умреш.

Вдигам ризата си да ѝ покажа. Тъмната черта, където ножът на татко ме беше пронизал, черните корени около нея, които се впиват в плътта ми към сърцето.

Катерин се прекръства стреснато.

— Зло има в теб, Йорг.

— Сигурно — казвам. — Но това важи за много мъже. И жени. Аз просто нося своето зло на показ.

Чудя се обаче. Първо Корион, после сърцето на некроманта. Бих могъл да обвиня тях за лудостта си, но нещо ми нашепва, че корените ѝ са само мои.

Тя прехапва устна, отстъпва назад, после изправя гръб.

— Така или иначе, аз съм хвърлила око на един добър човек.

Колкото и да бях умен, за това не се бях сетил. Не ми беше хрумвало, че Катерин може да има очи за други мъже.

— На кого? — Само това успявам да кажа.
— Принц Орин — казва тя. — Принцът на Стрела.
И аз падам.

Паднах на камънака, изпсувах, дланта ми смъдеше ужасно. Бях я ожулил до кръв, за да овардя лицето си. Макин побърза да ме изправи на крака.

— Кралете падат в битка — каза той, — а не се спъват по пътя.

Мина известно време, докато се отърся от спомена. Не много все пак, защото неочакваните срещи със земята и малко кръв по ръцете гарантирано те връщат в настоящето по бързата процедура. Планината, снегът, който скоро щеше да завали, многохилядният враг — това бяха реалните ми проблеми, а не някакъв неканен спомен.

— Добре съм. — Потупах кесията на кръста си. Кутийката си беше там. — Хайде да счупим стрелата на Стрела.

24.

СВАТБЕН ДЕН

От високото дори многохилядната армия на Стрела изглеждаше малка, плъзнала спретнато по склоновете пред Призрачния и по билата на изток. Гледката сигурно би ме окуражила, само дето собственият ми замък изглеждаше още по-малък, обграден от три страни, копия и шлемове улавяха лъчите на зимното слънце в човешката гмеж.

Още не беше ясно дали плановете на принц Орин клонят към моите предвиждания за масивна атака, или към дългата обсада на Макин и Кодин. Ясно беше, че нашата втора атака ще ни струва скъпо. Принцът на Стрела беше пратил войници в нашата посока, развърнал ги беше пред основното тяло на армията си в рехава буферна зона, основно пешаци, които се възползваха максимално от прикритието на камънаците и стъкмените набързо отбранителни съоръжения във вид на преобърнати каруци и купчини с продоволствие и екипировка. Пешаците клечаха зад укрытията си, докато Стражът ги засипваше със стрели. Убивахме и ранявахме десетки, но времето работеше за врага — колоните лъкометци, привикани от източните била, скъсяваха разстоянието на бегом. По моя преценка до пет-шест минути поне хиляда от четирите хиляди стрелци на принца щяха да отговорят на стрелбата ни.

— Не са доволни — каза Макин. Самият той също не изглеждаше доволен.

— Прав си, не са — казах аз. Ревът откъм армията на принца утихваше и набираше сила с всеки повеи на вятъра. Никой войник не обича стрелците. Смъртта долита невидима от разстояние и нито уменията ти с меч, нито годините опит на бойното поле могат да те спасят. Сетих се за Маикал, преди четири години — хързулнал се беше от гърба на коня, сякаш изведнъж е забравил как се язди. Самият аз също не се радвах на вражеските стрелци. Една късметлийска стрела

на грешното място и малкият ми хазартен трик можеше да приключи преждевременно.

— Трябва да се изтеглим — каза Кодин.

— Няма да тръгнат след нас, докато стрелците не пристигнат — отвърнах.

— А на нас каква ни е ползата да тръгнат след нас? Онова със свлачищата беше впечатляващо, признавам, но няма да се повтори — каза Кодин.

— Няма ли? — попита Хобс вдясно от мен с надежда в гласа.

— Няма — казах аз. — Но трябва да подмамим колкото се може повече войници далеч от битката. Замъкът може да ни помогне, но не при такава разлика в числеността. А да не забравяме и за красивата кралица... Ми... как беше?

— Миана — подсказа ми Кодин.

— Да, същата. Кралица Миана. Напомни на хората си за кого се бием, Хобс.

Такъв си беше Кодин. Наблюдаваше и запомняше. Беше почтен и предпазлив, смесица, която ми беше важна, качества, които аз не притежавах, но въпреки това ценях високо. Кодин беше първият анкратец, когото срещнах при завръщането си в родината преди четири години. По онова време ми се стори висок, а сега той ме гледеше отдолу нагоре. По онова време ми се стори стар, а сега го виждах като мъж в разцвета на силите си, макар в черната му коса да се бяха промъкнали бели косми. Бях го издигнал от гвардейски капитан в командир на Горски страж, защото долавях, че е човек, който няма да ме предаде. По същата причина заметнах раменете му с робата на дворцов шамбелан.

На отсрещния склон мъжете на стария Кепен запращаха стрелите си високо във въздуха над пръснатите пешаци и те валяха безредно върху стрелянската армия.

Първите вражески стрелци вече излизаха пред войската, мъже от Белпан с дълги лъкове, както и стрелянски наборници с червените дракони на принца върху кожените си табарди.

— Време е. — Нагласих цикламената панделка на върха на лъка си и го вдигнах високо, та мъжете от Стража да видят знака.

Сега си мисля, че е трябвало да оставя тази задача на друг, някой не толкова важен. За щастие лъкометците на принца още търсеха

добри позиции за обстрел и стрелите им паднаха встрани. Встрани от мен поне. Един мъж на десетина метра пред нас падна, пронизан под ключицата.

— По дяволите! — възкликна Кодин.

Завъртях се към него. Гледаше надолу към подножието на склона, но не виждах какво е привлякло вниманието му.

— Проблем? — попитах.

Кодин вдигна ръка. Пръстите му бяха алени. Отначало не разбрах. Помислих, че се е порязал.

— Леко. — Макин пристъпи да му подложи рамо, преди да е паднал.

Едва сега видях стрелата, перцата ѝ по-точно. Другото не се виждаше, защото се беше забило в корема на Кодин.

— Мама му стара!

Никой не оцелява от рана в корема. Това всички го знаят. Дори ако носиш копринена риза под кожените доспехи, която да се омотае около върха на стрелата и да улесни изваждането ѝ, пак не оцеляваш след рана в корема.

— Ще го носим — казах.

Другите ме погледнаха мълчаливо. Сетих се за северняшката вещица, усетих пронизващия поглед на самотното ѝ око и подигравката в съсухрената ѝ усмивка. „Надежда има за всички, дори за простреляния в корема.“ Така беше казала. Възможно ли беше да е погледнала в бъдещето, да е видяла днешния ден?

— Проклети да са и предсказанията, и предсказателите! — Плюх и вятърът отнесе плюнката ми.

— Какво? — Макин ме погледна, дори Кодин обърна глава към мен.

— Повикай няколко мъже, да го вдигнат и да го носят — казах аз.

— Йорг... — започна Макин.

— Ще остана тук — каза Кодин. — Гледката е хубава.

Харесал бях Кодин от самото начало. Четирите години с него в Призрачния задълбочиха чувството. Харесвах го заради бързия му ум, заради чудатата му честност и за куража му пред труден избор. Но най-вече го харесвах, защото той харесваше мен.

— От по-високо гледката ще е още по-хубава — отвърнах и посочих нагоре към билото.

— Ще умра, Йорг. — Погледна ме в очите. Това не ми хареса. Заболя ме, а аз не обичам да ме боли.

Стрелите в корема убиват бавно. Раната гноясва. Отичаш, потиш се и пициш, после умираш. Два дни, четири най-много. Един от братята, преди време, издържа цяла седмица. Не познавам нито един, който да ми е показал белег на корема си и да се е похвалил колко е боляло, когато са вадели стрелата.

— Длъжник си ми, Кодин — казах аз. — И дългът ти към твоя крал е най-малкото. Стрелата може и да те убие, но няма да е днес. И ако си мислиш, че дълбоко в себе си съм достатъчно сантиментален да те довърша тук и сега и да се лиша от полезните ти съвети, когато най-много се нуждая от тях, грешиш.

Не познавах човек, който да е оцелял от такава рана. Но бях чувал за един такъв. Знаех, че се е случвало.

— Ще го отнесем горе. Пратете хора напред да му изровят дупка в камънака. Ще го сложим там и ще го покрием. Ако има късмет, покъсно ще се върнем за него. Ако не, поне ще сме го погребали.

Мъже от Стража вече се трупаха около нас и сплитаха ръце да вдигнат Кодин. Никой не протестираше. Те също го харесваха.

25.

СВАТБЕН ДЕН

Никой от мъжете, които изнесоха Кодин нагоре, не обели и дума на протест. Нямаха дъх да протестират, но и да имаха, пак щяха да мълчат. Кодин водеше хората чрез силата на личния пример. Не знам как, но събуждаше у тях желание да свършат работата си по най-добрия начин.

— Обичам те, Йорг, като свой крал, но също и както баща трябва да обича сина си.

Има неща, които двама мъже си казват само когато около тях валят стрели и единият лежи смъртно ранен в импровизиран окоп сред нападали камъни, а хилядна вражеска войска настъпва неумолимо. Дори и тогава обаче изричат думите със смут.

Изнесохме Кодин, капитан Лор Кодин, до неотдавна от Анкрат, сега върховен шамбелан на Ренарските планини. Изнесохме го, преследвани от гневна стрелянска армия, пришпорвана от жажда за мъст заради хилядите, които бяхме смазали със свлачищата. Стрелците от Стража удържаха всяка височина до последния възможен миг, пускаха стрели по прииждащите войници, принуждаваха ги да се катерят по купове мъртъвци. Колкото и уморени да бяха хората ми, дори онези, които носеха Кодин, факт е, че не загубихме преднината си пред вражеската войска, даже я увеличихме с малко.

Пратил бях напред мъже и те бяха намерили подходяща кухня между две големи канари, катурнати от тазсутрешната каменна лавина. Разширили бяха кухнята, а по краищата ѝ бяха наредили камъни, с които да затворят и маскират скривалището.

Докато стигнем до импровизираната пещера, мъжете, които носеха Кодин, бяха поаленели от кръвта му, а той стенеше при всяка тяхна стъпка. Капитани Капен и Харолд струпаха хората си в две точки

по склона и изстреляха последните си стрели, за да ангажират вниманието на враговете. И да ги убиват.

Тясното гърло на клисурата се мержелееше пред нас, снегът сияеше по високото, вятърът се усилваше и крадеше топлината ни със сръчни ледени пръсти, мъжете на Стрела изяждаха задъхани последните неколкостотин метра, които ни делиха, а аз лежах по корем на камъните и говорех през една цепнатина с умиращия мъж в скалния гроб.

— Затваряй си плювалника, старче — рекох.

— Няма. Ако искаш да млъкна, изрови ме — каза през стон той. — Или се махни. А като гледам, май не бързаш да побегнеш. — Закашля се и се опита да скрие поредния стон. — Имаш нужда да чуваш такива думи, Йорг. Да знаеш, че някой те обича. Не е вярно, че всички само се страхуват от теб. Трябва да знаеш тези неща, това ще облекчи отровата, която те изяжда отвътре.

— Недей.

— Трябва да ги чуеш. — Нов пристъп на кашлица.

— Приключим ли с това, ще дойда да те измъкна, Кодин. Затова не казвай нищо, за което по-късно ще съжеляваш, защото непременно ще използвам казаното срещу теб, обещавам.

— Не знам защо те обичам, Йорг. Нямам синове, но ако имах, не бих искал да приличат на теб. Ти си гадно копеленце дори когато си в добро настроение.

— Внимавай, старче. Иначе току-виж съм пхнал меча си през пролуката и съм сложил край на мъките си.

Войник от Стража изкрещя и падна вляво от мен, стрела го беше пронизала в шията. Изкрещя точно като Маикал, само по-силно. Друга стрела удари скалата зад мен и се строши.

— Не зная защо те обичам — повтори Кодин. Гласът му отслабваше.

Чувах тропот на ботуши. Трясък на стомана в стомана. Викове.

— ... но те обичам от сърце.

Вдигнах очи, примигнах, примижах. Надолу по склона Макин се счепка с първия в надбягването. Майстор на меча срещу обикновен войник, изтощен при това. Никаква интрига. Поне докато съотношението в числеността не се променеше драстично.

— И направи нещо за онова момиче — чух гласа на Кодин, малко по-силен отпреди.

— Миана? — попитах аз. Миана би трябвало да е на сигурно място в замъка. Засега поне.

— Катерин от Скорон. — Закашля се пак. — Когато си млад, тези неща изглеждат дяволски важни. Нещата на сърцето и слабините. Когато си на осемнайсет, те изпълват целия ти свят. Но... повярвай ми, Йорг. Когато си прехвърлил четирийсетте и миналото се крие в мъгла... тогава са още по-важни. Направи нещо. Преследват те много призраци. Знаем го, макар ти да го криеш добре.

Мъжете от Стража се бяха струпали пред нашата позиция, сражаваха се вкупом срещу първите трийсетина войници, чието число се множеше от миг на миг. Познавах лъка интимно, както се познават любовници, но и в близък бой бяха добри. Боят с меч на стръмен каменист склон не е умение, което да усвояваш в разгара на битка, но мъжете от моя Страж бяха учили това изкуство с години и засега удържаха фронта.

— Пропуснеш ли шанс като този с Катерин, той ще те преследва по-дълго и по-жестоко от всеки призрак, който си отглеждаш сега — каза Кодин.

Още една стрела удари, по-близо отпреди.

— Бегом! — извиках аз.

Каквито и други мъдрости да ми беше складирал Кодин, щяха да почакаат. Има си време за сантиментални приказки, но не на планински склон, докато те стрелят.

— Бегом! — извиках отново, но не вдигнах цикламената панделка на лъка, защото си имах план, а той не включваше стрели в царствената ми снага.

26.

СВАТБЕН ДЕН

И преди съм погребвал братя, приятели дори, но никога не ги бях погребвал живи.

Оставихме Кодин в скалната му гробница, още не беше умрял, но билетът му беше запазен. Оттегляхме се безредно, сражавахме се за всяка крачка. Включих се в мелето и си изсякох пътека през мъжете от Стрела, сякаш се канех да стигна чак до стените на Призрачния. Има нещо в битките, което те кара да забравиш всичките си проблеми. Най-вече защото всичките ти стари проблеми внезапно издребняват пред лицето на новите, които се струпват пред теб и имат наточени ръбове.

Или пък на мен нещо не ми е в ред. Може би е свързано с онези три стъпки, които направих встрани от света на здравомислещите хора, на добрите хора. Така или иначе, нищо не ме радва повече от добре блокиран удар с меч, последван от бърза контраатака и писъка на врага. Бог ми е свидетел, че трясъкът на остриетата и усещането как мечът ми потъва в плът са по-сладки и от звука на най-нежната флейта. Стига плътта да не е моята, разбира се. Всичко това не може да е редно. Но е факт.

Биех се страхотно, но врагът прииждаше ли, прииждаше, сякаш стреляни нямаха друго в графика си днес освен да умират. Изтеглихме се назад и ги оставихме да се спъват в кръв и трупове. Мнозина от нас намериха пролука в битката, за да се обърнат и да избягат. Мнозина от нас не успяха.

Близо две трети от Стража минаха през тясното гърло на клисурата, изкатериха се по стръмните склонове и стъпиха на широките планински рамене отгоре. Останалите, дори онези, забавени от лека рана, попаднаха под стъпките на настъпващата войска.

Вятърът беше леден, жесток. Тук, на открито, буквално изпиваше топлината от телата ни. Нищо, че тичахме и се катерехме. Когато е

толкова студен, вятърът стига до костите ти, изпива ти силиците капка по капка.

Пълзяхме упорито срещу вятъра, опърпана банда без йерархия и отделения, снегът ни заслепяваше, падаше на малки снежинки, толкова студени, че не залепваха по скалата. Недалеч пред нас започваше снежната покривка, белотата скриваше гънките и кухините, заглаждаше еднообразно релефа. Белота, ширнала се чак до прохода на Синята луна, задръстен по това време на годината и безполезен като път за бягство, белота и отвъд, чак до билото на връх Ботранг, а отвъд него — небето.

Настигнах Макин. Лицето му бе сиво, походката — пиянска. Погледна ме косо, без да обръща глава дори, сякаш и за това нямаше сили. Не му стигаше дъх да говори, но и погледът му стигаше — кратък, но красноречив. Щяхме да умрем тук, в планината. На този склон, или на следващия, а кръвта ни щеше да нарисова хубави алени картинки върху белия сняг.

— Спокойно — казах му. Още имах сили в себе си. Не много, но ги имах. — Имам план.

Надявах се, че имам план.

Не си чувствах лицето от студа. Дясната половина, която Гог беше обгорил, се чувстваше добре под жулещата ласка на ледения вятър. Грапавата разкривена плът така и не бе спряла да гори, сякаш остри отломки от момчето се бяха забили дълбоко в костите на скулата и челюстта ми и бяха останали там заедно с огъня си. Имах чувството, че лицето ми е буца лед, която ще се строши на парчета, ако отворя уста да проговоря. Беше си един вид облекчение. Научил се бях да откривам трошици утеха почти във всичко. Понякога нямаш друго за ядене.

Писъци прозвучаха зад нас, когато най-бавните от Стража се срещнаха с най-бързите от Стрела.

Влачех се с наведена глава, съсредоточен върху единия си крак, после върху другия, вдишвах и после издишвах, за да направя място за следващото вдишване. До мен Макин, изглежда, се беше оттеглил в онова тайно и самотно място, където всички стигаме, ако не спрем да копаем. Още няколко копки и внезапно се озоваваш в ада.

Снегът ме свари неподготвен. Без никакво предупреждение тропотът на краката ни по камък изчезна и вместо това газехме в сняг

до коленете. Само четири-пет крачки дяляха голата скала от дълбоките преспи. Още стотина крачки и стъпалата ми станаха безчувствени също като лицето. Взех да се чудя дали не умирам парче по парче, бавно въведение към смъртта вместо традиционната изненадваща прегръдка.

Снегът започна да взема своите жертви. Да си пробиваш път през преспи е трудна работа. Да вървиш по отъпкана от двеста души пътека е много по-лесно. Стреляни ни настигаха. Естественият подбор беше изстрелял напред най-коравите мъже сред вражеската войска и сега те пъхтяха по петите ни, докато другите, по-меките, още лазеха през стеснението на клисурата.

— Там горе! — Посочих едно място, което с нищо не се различаваше от стотина други бели места. Усещах кутията гореща на хълбока си. Ускорих крачка и Макин остана зад мен. — Там горе! — Не знаех защо, но знаех.

Взех кутията в ръка и хукнах напред. Дробовете ми се пълнеха с кръв или такова поне беше усещането.

Нещото, което ме спъна, не беше камък. Снегът беше покрил всички камъни, погребал ги бе дълбоко под краката ни. Не, спъна ме нещо дълго и твърдо, близо до снежната повърхност. Докато падах, си помислих за дръжка на метла. А после кутията каза „пук“ и умът ми се напълни със съвсем нови неща. Стари неща.

27.

СВАТБЕН ДЕН

„Пук“ и кутията се отваря. Споменът ме повлича назад към Ренатски лес и аз се озовавам сред надгробни камъни и полски цветя, всичко това огряно от пролетно слънце.

— Така или иначе, аз съм хвърлила око на един добър човек — казва Катерин.

— На кого? — питам аз.

— Принц Орин — казва тя. — Принцът на Стрела.

— Не — отвърщам. Искане ми се да замълча, но проговарям. Не искам да показвам интерес и следователно слабост, но нещата тук не се развиват по план, а именно в плановете аз съм най-добър.

— Не? — казва тя. — Имаш нещо против? Някакво друго предложение? Баща ти е мой настойник, върви и говори с него.

Изобщо не трябваше да става така. Никоя от другите не ми действаше по този начин. Нито Сера, която ме съблазни, когато бях още почти дете, нито Сали, купена и платена, нито слугинчетата на Ренар, нито придворните дами, отегчените съпруги на велможите, хубавките селски девойчета, нито онези, които братята крадяха на пътя и си деляха, никоя от тях.

— Искане те — казвам аз. Думите са корави, ъгловати, излизат от устата ми тромави и недооформени.

— Колко романтично — казва тя. Презрението ѝ ме прерязва. — Харесваш ме, защото ти радвам окоето.

— Радваш повече от окоето ми, мадам — казвам аз.

— Би ли убил Сарет? — пита тя. За миг си мисля, че ме моли да го направя. После си спомням, че тя не е като мен.

— Може би... Баща ми доволен ли е от нея? — Не питам дали я обича, той никога никого не е обичал. И не лъжа, между другото. Ако има вероятност баща ми да страда заради загубата ѝ, тогава — да, може би.

— Не. Мисля, че Олидан не харесва нищо и никого. Дори не се сещам какво би могло да го зарадва. Макар че когато ти уби Гален, доста се смя.

— Бих могъл да убия Сарет, в случай че ти грешиш за баща ми или ме лъжеш в опит да я защитиш — казвам. Не знам защо, но не мога да я излъжа. — Подозирам обаче, че ми казваш истината. Баща ми е вечно разочарован, от всичко почти.

Тя пристъпва към мен и макар да е по-близо, очите ѝ стават по-далечни. Долавям уханието ѝ — люляк и бял мускус.

— Ти ме удари, Йорг — казва тя.

— Защото ти се канеше да ме намушкаш.

— Удари ме с вазата на мама. — Гласът ѝ е замечтан. — И я счупи.

— Съжалявам. — Колкото и да е странно, наистина съжалявам.

— Не за това съм родена. — Посяга към нещо скрито в дипломите на роклята си, кафеникавата рокля за езда. — Не съм родена да бъда награда, за която се състезават принцове, нито да бъда съсъд за отглеждане на бебета. По дяволите. Ти би ли искал да си символ, награда? Или единственото ти предназначение да е раждането на бебета и грижите за тях?

— Аз не съм жена — казвам. Казвам го разсеяно, колкото да запълня паузата. Умът ми е зает с друго, с нови въпроси или по-скоро с образите, които тези въпроси наслагват върху нея.

Виждам я да изважда скришом ножа от някакъв джоб в роклята си. Нож с дълго острие, като онези, с които мушкаш през пролуки в бронята повален противник, но по-крехък на вид. Нейният нож би се счупил, ако мъжът се извърти. Нейният нож може и да не стигне до сърцето. Не би трябвало да го видя. От мен се очаква да гледам жадно очите ѝ, устата ѝ, повдигането и спадането на гърдите, и аз ги гледам, но истината е, че често виждам повече, отколкото другите очакват да видя.

— Не може ли да искам нещо повече? — пита тя.

— За искане пари не вземат. — Не мога да откъсна очи от нея. Погледът ми забърсва ножа само от време на време. Тя не ме вижда. Мисля, че не знае какво правят ръцете ѝ — дясната стиска дръжката, лявата е върху корема ѝ, като нокти на граблива птица, сякаш иска да разкъса собствената си плът.

— Трябва ли да бъда чудовище? Трябва ли да бъда новата Червена кралица, за да...

Посяга да ме намушка и аз хващам китката ѝ. По-силна е, отколкото съм си представял. И двамата поглеждаме надолу към ръката ми, тъмна върху нейната бяла китка, и към тънкото острие на ножа, чийто връх трепти на сантиметри от слабините ми.

— Нисък удар — казвам и извивам ръката ѝ, но тя пуска ножа, преди болката да я е принудила.

— Какво? — Гледа ръцете ни, своята и моята, устата ѝ е отворена.

— Става ти навик да ми вадиш нож — казвам аз. Горчивината се надига в мен. Усещам вкуса ѝ.

— Убих нашето дете, Йорг. — Смехът ѝ е твърде писклив, истеричен. — Убих го. Изпих горчивия хап на Сарем Уик. Тя живее тук. — Катерин върти трескаво глава, сякаш очаква да види вещицата сред дърветата.

Знам я Сарем Уик. Виждал съм я да събира билки и мъхове. Веднъж се бях промъкнал близо до колибата ѝ, но така и не надникнах. От колибата се носеше смрад на изгорено куче.

— Какви ги говориш? — питам аз. Толкова е красива. Проклина женското в себе си, а ето ме мен, забравил дори ножа, който лежи на земята между нас, ножа, който тя едва не заби в слабините ми, забравил го заради извивката на шията ѝ, заради трепета на устните ѝ. Желанието изпива мозъка на мъжете.

— Удари ме и после си ме взел. Сложил си семето си в мен — казва тя и ме заплюва. Мери се в лицето, но уцелва косата близо до ухото ми. — Но аз го махнах. С горчив хап и парещ мехлем.

Усмивка се широко и аз виждам омразата. А тя сякаш за пръв път ме вижда ясно — свела глава, лицето ѝ обрамчено от косата, очите тъмни. Усмивка като озъбване. Предизвиква ме.

Помня я как лежи на пода в сапфирената локва на дрехата си. В безсъзнание. После гласът на шипката, моят може би, или на Корион, или по малко и от двама ни, който ми нашепва да я убия. Същия съвет бих получил от баща си. Да тръгна по най-трудния път. Желанието изпива мозъка на мъжете. Но аз не я убих. Гласът ми нашепваше и друго — да я изнася. Да я взема, просто така. Но аз само докоснах косата ѝ. Онова, което исках, не можеше да бъде взето насила.

— Мълчиш, Йорг? — Заплюва ме отново. Този път право в лицето. Примигвам. Топлата слюнка изстива върху бузата ми. Катерин иска да ме ядоса. Не ѝ пука какво мога да направя. — Махнах бебето ти, изтече с малко кръв. Преди да е пораснало достатъчно, че да го види човек.

Не знам какво да кажа. Кои думи могат да ми послужат? Сам не бих си повярвал. На спомените си вярвам — били са ми отнемани в миналото, но никога притуряни, — но кой друг би се усъмнил в изначалната подлост на Йорг от Анкрат? Аз — не.

Извивам нежно ръката на Катерин зад гърба ѝ и я повеждам през гробището по пътя, по който съм дошъл. Има бели следи по ръката ѝ, там, където съм я стиснал. Толкова силно ли съм я стиснал? Във въображението си често бях виждал ръцете си върху нея, но сега имам чувството, че съм счупил нещо безценно и нося парченцата, с пълното съзнание, че не могат да се залепят.

— Пак ли ще го направиш? — Гневът ѝ се е оттекл. Объркана е.

— Не — казвам аз.

Вървим. Осили полепват по полите на роклята ѝ. Ботушките ѝ за езда оставят следи от токчета, които и слепец може да проследи.

— Оставих коня си вързан за едно дърво — казва тя. Това не е жената, която оставих на пода в онзи ден. Онази Катерин беше бърза, умна; тази е замаяна, сякаш току-що се събужда.

— Ще се омъжа за принца на Стрела — казва тя и обръща глава да ме погледне през рамо.

— Нали уж не искаше да си ничия награда — казвам аз.

Тя отклонява поглед.

— Не винаги получаваме каквото искаме.

Имам нужда от нея. Чудя се дали мога да имам онова, от което имам нужда.

Вървим в мълчание, а после Кент Червения излиза от шубрака пред нас. Мечът ми е вързан на гърба му.

— Крал Йорг — кимва той. — Милейди.

— Заведи я при сър Макин — казвам аз и я пускам.

Кент кани с жест Катерин да тръгне по пътеката, която е охранявал.

— Нищо лошо не бива да я сполети, Кент. Дръж под око най-вече Роу и Райк. Кажим им, че имаш разрешението ми да отрежеш всяко

нещо, с което я докоснат. И преместете лагера. Оставихме следа дотук.
— Обръщам се.

— Къде отиваш? — пита тя.

Спирам да я погледна и изтривам плюнката от лицето си.

— Кой те намери?

— Какво?

— Кой те намери, след като те ударих? — питам. — Когато си дошла на себе си, при теб е имало мъж.

Тя смръщва вежди. Вдига пръсти към мястото, където я бях ударил с вазата.

— Брат Глен. — За пръв път ме поглежда със старите си очи, ясни, зелени и умни. — О!

Тръгвам си.

„Пук“ и след един удар на сърцето кутията се хлопва отново, затворена от безчувствените ми пръсти.

Отново съм в планината, затънал до колене в сняг. Глезенът ме боли. Спънал съм се в лопата.

28.

Има хора, с които да отидеш в планината, има и други, които са самата планина. Може и да не наричам Горгот „брат“, но той е изкован от качествата, които ми липсват.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

В бащината ми библиотека има книги, които твърдят, че преди Хилядата слънца никой връх на стотици мили около Халрада не е плюл лава. Казват също, че Строителите пробиха дупка в разтопената кръв на земята и пили от нейната сила. Когато Слънцата изпепелили всичко, създадено от Строителите, раните останали. Земята кървяла, а Халрада и неговите синове се родили в огън.

Горгот ме отнесе до мястото, където бяхме оставили Синдри да ни чака. Навън слънцето грееше като преди, което ми се стори странно. Бяхме преполовили пътя надолу, когато най-сетне се свестих, увиснал на широкия гръб на Горгот. Сетивата ми се включваха едно след друго, първа беше болката, вездесъща, после, много по-късно, усетих вонята на собственото си опечено месо, вкуса на повръщано, чух стоновете си, а накрая до съзнанието ми стигна размазаната гледка на черните планински склонове.

— Господи, просто ме убий, става ли — изскимтях. Сълзите висяха от носа и устните ми, точно както висях аз — праметнат като чувал през рамото на Горгот.

Не за Гог ме болеше, а за мене си.

В своя защита ще кажа, че когато парче от лицето ти, голямо колкото длан, е изпечено като филийка на жар, болката е абсурдно силна. Сега, когато се подрусвах при всяка стъпка на личното си чудовище, болеше дори повече, отколкото в началото, а аз и в началото исках да умра.

— Убий ме — изстенах.

Горгот спря.

— Да?

Замислих се.

— Ису Христe. — Трябваше ми някой, когото да мразя, нещо, което да отвлече мислите ми от изгарящата болка. Горгот чакаше. Щеше да направи каквото му кажа, буквално. Сетих се за баща си, за младата му съпруга и новородения му син в уютата на Висок замък.

— Може би по-късно — казах накрая.

Не помня почти нищо от пътя надолу. Свестих се чак когато Горгот ме положи в орловата папрат и Синдри се надвеси над мен.

— Ускит'р! — възкликна той, превключил несъзнателно на стария северняшки говор. — Това е лошо.

— Е, пак съм си наполовина хубав. — Усетих, че ще повърна, и обърнах глава да поля с горчилка зелената папрат.

— Няма смисъл да стоим тук — каза Синдри. Огледа се, отвори уста да каже още нещо, после я затвори.

— Гог е мъртъв — казах аз.

Синдри поклати глава и сведе очи. Пое си дълбоко дъх.

— Хайде, трябва да те върнем в замъка. Горгот?

Чудовището не помръдна.

— Горгот няма да дойде с нас — казах аз.

Горгот сведе глава.

— Не можеш да останеш тук — възрази стреснато Синдри. — Феракинд...

— Феракинд също е мъртъв — казах аз. Всяка дума ми причиняваше неопишуема болка, толкова силна, че ми идеше да ги излея в един крясък.

— Стига бе! — Синдри зяпна и си остана с провиснало чене.

— Ние не сме приятели, Йорг от Анкрат — каза Горгот, гласът му бе по-дълбок отвсякога. — Но и двамата обичахме момчето. Ти пръв го заобича. Ти му даде име. Това означава нещо.

Бих му казал, че дрънка глупости, но болката беше такава, че не намерих сили за още думи.

— Ще остана в Хаймски цеп, в пещерите.

Бих му казал, че се надявам тролската воня да го задави до смърт, но цената в болка беше твърде висока. Затова само вдигнах ръка. Горгот ми отвърна със същото. И така се разделихме.

Синдри най-сетне си захлопна устата, после пак я отвори.

— Феракинд е мъртъв?

Кимнах.

— Можеш ли да ходиш? — попита той.

Свих рамене и легнах по гръб в папратта. Може и да можех. Може и да не можех. Но нямах намерение да ходя и това беше важното.

— Ще доведе помощ. Конне — каза Синдри. — Ти чакай тук. — Протегна две ръце, сякаш да ме спре, ако понеча да стана, после се обърна и хукна надолу. Мисля, че желанието да съобщи новината го пришпорваше повече от желанието да ми помогне. Искаше той да е приносителят на добрата вест. И с право.

Гледах синьото небе и се молах за дъжд. Появиха се мухи, жужаха около мен, привлечени от розовото месо, мускул и подкожна тлъстина без кожа отгоре. Искаха да снесат яйцата си. След известно време спрях да ги гоня, отказах се. Лежах и стенех, въртях се, сякаш това би могло да облекчи болката. От време на време губех съзнание. Следобед заваля слаб дъждец. Молах се да спре. Всяка капка ме гореше като киселина.

Вечерта облак комари се надигна от където там се крият денем комарите. Земите на данците гъмжаха от тия проклети насекоми. Сигурно затова местните бяха толкова бледи. Комарите им изпиваха кръвта. Лежах си, комарите ме ядяха, после, след време, чух гласове.

Макин дойде. Исках да го помоля за бърза смърт, но болката беше твърде силна. Отворех ли уста, лицето ми щеше да се спуска, раните сълзяха. Сетне пред погледа ми пристъпи Райк, черен силует на фона на тъмносиньото небе, и в жилите ми се вля мъничко сила. Грешка е да показваш слабост пред Райк, а и нещо в него винаги ме кара да забравям за умирачката. Видя ли го, ме изпълва желание да убия нещо.

— Знаех си, че има причина да те държа при себе си, Райк. — Всяка дума беше агония, обагрена с жажда за кръв.

Пет дни останахме в крепостта на Аларик Маладон. Не в крилото за гости, а в голямата зала. Поставиха стол за мен на подиума, истински трон, хубав почти колкото трона на дука, и аз седях там, увит в кожи, когато ме тресеше, и гол до кръста, когато се потях. Макин и братята празнуваха с хората на Маладон. За пръв път виждах толкова жени в залата — носеха бира в големи халби и рогове и ками на кръста, хранеха се на дългите маси с мъжете, пиеха и се смееха наравно с тях. Една от тях, висока почти колкото мен, руса и бяла като мляко, мъжкарана, но красива посвоему, дойде при мен, докато треперех, увит с кожи на трона си, и каза:

— Благодаря ти, крал Йорг.

— Сигурна ли си, че не си измислям цялата тази история? — отвърнах. Чувствах се толкова болен и грозен, че ми се искаше да разваля деня на всичко живо.

Тя се усмихна широко.

— Земята не трепва, откакто те донесоха. Небето е чисто.

— Това какво е? — попитах аз. Държеше в едната си ръка глинена паничка, в която имаше някаква паста, черна и лъскава, а в другата — малка кожена кесийка.

— Екатри ми го даде. Мехлем за изгарянията и прахче, което да изпиеш с вода, за да махне отровата от кръвта ти.

Успях да изграча нещо като смях преди болката да ме спре.

— Дъртата вещица, която така упорито вещае провалите ми? Изпия ли нещо, което ми праща тя, определено ще се сдобия с отрова в кръвта. Сигурно това е нейният начин да сбъдне предсказанията.

Жената... е, млада беше, момиче по-скоро... се засмя.

— Вълвите не са такива. А и баща ми няма да се зарадва, ако умреш тук, в дома му. Това ще му се отрази зле, а Екатри зависи от него за много неща.

— Баща ти? — попитах.

— Дук Маладон, глупчо — каза тя, остави паничката и кесийката в скута ми и си тръгна. Загледах се в дупето ѝ. Реших, че все пак може и да оцелея, щом намирам сили да се заглеждам в хубави женски задници.

Тя погледна през рамо и ме хвана да я зяпам.

— Аз съм Елин — каза и продължи нататък, изгуби се в навалищата и дима.

Изпих прахчето на Екатри и захапах празната кесийка, докато Макин мажеше раните ми с мехлема. Човекът умееше да върти меча, но като лечител беше с две леви ръце, заврени отзад. Едва не си прехапах езика въпреки кожената кесийка между зъбите, но след като Макин приключи с мазането, установих, че болката е утихнала до нещо почти поносимо.

Момичето, Елин, беше казало, че вълвата зависела за много неща от баща му. Надявах се да е така, а не обратното. Възложил бях на Макин задачата да поразпита тук-там, а той умееше да получава отговори. Никой не го беше казал изрично, но когато събереш отговорите накуп и ги погледнеш от правилния ъгъл, ставаше ясно, че Скилфар, ледената вещица, е мерудията във всяка северняшка манджа. Не се съмнявах, че повечето северняшки лордове играят по свирката ѝ, без дори да го знаят. Според Макин обаче Екатри била по-дребна риба. Мислех върху това, седнал сам с болката си в тишината на нощта. И стигнах до заключението, че Аларик от Маладон трябва да внимава, защото и най-дребната риба може да те задави.

Пет дни седях и се хранех с овесена каша, докато братята се тъпчеха с печено свинско, телешки глави и тлъста пъстърва от езерото, печени ябълки и всякакви други вкусотии, които аз не можех да сдъвча. Гости се стичаха в залата на дука, роднини и приятели, после и съседи, навалищата растеше с всеки ден. Мъже от Хагенфаст, брадите им сплетени с кичури от косите на жертвите, паднали под острието на брадвите им, истински викинги, високи, руси и свирепи, от Железния форт и северните пристанища, дойде и един самотен дебел воин от блатата на Сняр Сонгр, вонящ на кисело от китовата мас, с която се беше намазал, и увит с кожи въпреки горещината в залата на дука.

Гледах как Райк спечели състезанието по борба, макар да беше пиян като мотика — спечели десет двубоя, а накрая затисна под туловището си един червендалест викинг с гигантски ръце. Видях как Кент Червения победи в състезанието по мятане на брадва в дървена цел, а в цепенето на дърва се класира трети. Висок местен с много светли очи победи Грамло в мятането на ножове, но Грамло си беше мушкач по природа и черпеше най-голямото си вдъхновение, когато мишената му диша. Казаха ми, че Роу се представил добре в стрелбата

с лък, но това състезание се провеждаше навън, а аз не им позволих да ме местят. Макин загуби всички надпревари, но пък Макин знае, че победителите печелят възхита, но не и приятели.

Дукът и Синдри често идваха да поседят с мен, разпитваха ме за края на Феракинд, но аз само клатех глава и отговарях лаконично: „Мокър.“

Бирата се лееше, но аз пиех само вода и гледах повече пламъците, отколкото своите домакини, които пируваха и се развличаха със състезания. Откривах нови цветове в огъня. Мислех си за Гог, когото огънят погълна, и за малкото му братче, което бе носило името си само няколко часа, след като му го дадох. Магог. Мислех си за Горгот сред тролската тишина в черните пещери. Държах медната кутия в ръка и се чудех дали съдържанието ѝ ще отвлече мислите ми от болката.

Но най-вече, както става с момчетата, когато ги боли — а на четиринайсет аз открих, че при наличието на достатъчно силна болка още съм си момче, — та, като всички момчета, и аз мислех за майка си. Спомнях си как се бях гърчил и стенал на планинския склон, след като Синдри ме остави, спомнях си агонията и жаждата, жажда мъчителна почти колкото болката. Бих се вписал идеално сред умиращите в Мабертон, сред ранените, които бях гледал с усмивка, свити на топка около раните си, молещи за вода. Когато болката ги захапеше, мъжете се пазарят. Момчетата — също. Гърчим се, молим се, предлагаме на мъчителя си всичко, което поиска, само и само болката да спре. А когато няма мъчител, когото да умилюем, когато няма закачулен мъж с нажежени жезла, а само изгаряне, от което не можеш да избягаш, се пазарим с Господ, или със себе си, в зависимост колко голямо е егото ни. Подигравал се бях с умиращите в Мабертон и сега техните призрци ме гледаха как горя. Махнете болката, казвах аз, и ще стана добър човек. Или ако не добър, то по-добър. Ако болката е достатъчно силна, всички ставаме хитри лисици. Но мисля, че имаше и нещо повече, нещо мъничко отгоре. Не друго, а страшният двуостър меч на опита, който дялкаше безмилостно парчета от жестокото дете и оформяше мъжа, в който щях да се превърна. Обещах да стана по-добър. Макар да е известно, че обикновено лъжа.

Бяхме тръгнали към Уенит на Конски бряг в онзи ден, когато Мабертон изгоря. Уенит, където дядо ми седи на трона си в замък високо над морето. Или така пое знаех от мама, защото никога не бях виждал замъка с очите си. Корион беше дошъл от Конски бряг. Може би той ме е насочвал натам, да му уредя някаква стара сметка. Така или иначе, в залата на дук Маладон, в тихите часове преди зазоряване, когато факлите пращат и лампите угасват, сред хъркащи северняци, проснати по масите, моите мисли отново се насочиха към Уенит. Вече имах приятели в Севера, но за да спечеля тази наша Война на Стоте, тази моя война, малко помощ от родата нямаше да е излишна.

29.

Старостта беше сложила ръката си върху брат Роу и го беше оставила завинаги на петдесет, загубила желание да го докосва повторно. Побелял, прошарен, слаб, жилест, подъл. Старец с бледи очи, който ще се навежда и извърта, но никога няма да се пречупи. Ще издържи товар, който прекършва гръбнака на много по-достойни мъже. Най-ниският в нашата банда, мръсен и воняц, нашарен от белези с отдавна забравен произход, често подминаван от мъже, които късно осъзнават грешката си.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

По дългия път на юг неведнъж поставях под съмнение причината да се отклоня. Стотици пъти всъщност. Работата беше там, че още не бях открил онова, което ми трябваше. Не знаех какво ми трябва, но знаех, че не е Призрачния. Старият ми учител Лундист веднъж каза, че ако не знаеш къде да търсиш нещо, просто започни да го търсиш там, където си. За умен човек той беше много глупав. Аз смятах да търся навсякъде.

Потеглихме на шестия ден. Седях на гърба на Барт, схванат целият, лицето ме болеше, раните сълзяха.

— Още не си оздравял — каза Макин до мен.

— Знам, но ми писна да седя в онзи стол и да ви гледам как се тъпчете, сякаш единствената ви амбиция е да станете кръгли — отвърнах.

Дукът излезе при портите на крепостта заедно със стотина от воините си да ни изпрати. Синдри стоеше от дясната му страна, Елин — от лявата. Аларик даде знак за овации. Три пъти северняците нададоха рев и размахаха брадви над главите си. Бая страшнички изглеждат, когато казват довиждане на приятели. Не ми се мисли какво ще е, ако изпращат враг.

Дукът се отдели от хората си и дойде при мен.

— Ти направи магия тук, Йорг. Това няма да се забрави.

Кимнах и казах:

— Оставете Хаймски цеп на мира, дук Маладон. Халрада и синовете му спят. Не ги закачайте.

— А ти имаш приятел там, при тях — усмихна се Аларик.

— Той не ми е приятел — казах. Искаше ми се да е обратното. Харесвах Горгот. За жалост той умееше добре да преценява хората.

— Приятен път. — Синдри застана до баща си, ухилен както винаги.

— Върни се при нас през зимата, крал Йорг — добави Елин.

— Не ти трябва пак да виждаш грозното ми лице. — Наблюдавах светлите ѝ очи.

— Белезите на един мъж са неговата писана история. Твоята история ми харесва — каза тя.

Усмихнах се, макар от усмивката да ме заболя.

— Ха! — възкликнах, обърнах Барт и поведох братята на юг.

Докато пътувахме, се мажех редовно с тъмния мехлем на Екатри и скоро лицето ми започна да оздравява, изпеченото месо се покри с грозна и грапава тъкан. Погледнеш ли ме отдясно, получаваш Йорг Анкрат красавец, погледнеш ли ме отляво, виждаш нещо чудовищно. Или истинската ми природа, както биха казали някои. Болката намалю, но чувствах страната си неприятно опъната и още по-неприятно парене дълбоко в костите. Поне вече можех да се храня. Колкото подалеч зад нас оставаха вкусотиите от трапезата на дука, толкова по-силен глад ме мъчеше. Но така е, когато си на път. Тръгнеш ли по пътищата на империята, кръстосваш ли ги ден след ден на конски гръб без друга храна освен онази, която носиш в дисагите си или успееш да откраднеш, задължително откриваш, че на празен стомах всичко ти се

струва вкусно. Ако погледнеш буца плесенясало сирене и устата ти не се напълни със слюнка, значи не си достатъчно гладен.

Докато бяхме в Призрачния, готвачите приготвяха печен дивеч с мед и розмарин само и само да изкушат небцето ми. След няколко дни на седлото винаги стигам до заключението, че за да бъда изкушен от храна, тя трябва да е или топла, или студена, а ако е животно, предпочитам да не мърда — това условие не е задължително обаче — и на някакъв по-ранен етап от съществуването си да е имало гръбнак.

През първата ни вечер на път седяхме умърлушени около лагерния огън, отсъствието на най-малкия ни спътник незнайно защо ни потискаше повече от отсъствието на най-големия. Зяпах пламъците и си въобразявах, че усещам съпричастен гъдел в костите на челюстта си, което едва ли беше възможно предвид обезболяващия ефект на мехлема.

— Мъникът ми липсва — изненада ме Грамло.

— Мда — добави Сим и плюю.

Кент вдигна поглед от брадвата си, която лъскаше любовно.

— Той добре ли се представи, Йорг?

— Спаси и мен, и Горгот — отговорих. — А преди да умре, видя сметката на огнения маг.

— Браво на момчето — каза Роу. — Безбожно копеленце беше нашият Гог, но имаше огън в него, имаше.

— Макин — рекох аз.

Той вдигна глава и пламъците се отразиха в очите му.

— Понеже Кодин остана у дома, а... — Млъкнах, осъзнал, че за пръв път наричам Призрачния „дом“. — Понеже Кодин е у дома, а Нубанеца не е с нас...

— Да? — подкани ме той.

— Казвам само, че ако тръгна по пътека, която е... твърде опасна, да речем... Ще ми кажеш, нали?

Макин нацупи възпълните си устни, после всмука въздух през зъби.

— Ще се опитам. — Опитваше се от години, знаех го, но сега му бях дал официално разрешение да го прави.

Една седмица заобикаляхме села и градчета и избирахме най-безопасния маршрут през кралствата по пътя си. Стигнахме до Рей, който беше твърде голям за село, но твърде нов и пръснат, за да се нарече град. На идване бяхме спрели тук да купим провизии, сега, отново с празни дисаги, смятахме да направим същото. Още ми е странно да плащам за разни неща, но не е лошо да си създадеш този навик, ако имаш излишни пари. Разбира се, от време на време трябва да откраднеш по нещо, да го вземеш насила заради единия кеф, как иначе ще си поддържаш формата? Извън това обаче е препоръчително да се плаща, особено ако си крал и джобовете ти са пълни със злато.

Главният площад на Рей не се отличава с особено голяма площ, следователно е главен по някакъв друг показател, а в градчето има други пазарища и разчистени пространства, които не му отстъпват по размери. Райк тъкмо беше натоварил последния чувал овес на великанския си впрегатен кон, а Макин се опитваше да закопчае дисагите си, издути от четири неодрани изкормени заека, когато навалицата около нас се раздели като Червено море пред един старец. Стоях, облегнат на Барт. Беше ми премаяло нещо. Лятото беше решило да ни поздрави преждевременно и слънцето напичаше от ниско небе. Лицето ме болеше ужасно, пристъп на треска пращаше тръпки по тялото ми.

— Принцът на тръните! — викна старчокът, когато ме наближи, и то достатъчно силно, та хората наоколо да се обърнат.

— Нека е крал, щом ще се титулуваме — измърморих. — А и да има Тръни на картата, не съм ги виждал.

Старецът спря на метър от мен и се изправи в пълния си ръст. Кльоцав беше, изпосталял като сушена слива, рехави бели кичури се вееха около плешивото му кубе. Очите му бяха млечни, но не като от перде, а някак перлени с намек за разноцветна дъга.

— Принцът на тръните! — викна той още по-силно и около нас започна да се събира тълпа.

— Махай се. — Използвах тихия си глас, онзи, който ти препоръчва да се вслушаш в казаното.

— Златната порта ще се отвори за принца на Стрела. — Нещо изпука във въздуха около нас и рехавата коса на старчока настръхна като ореол. — Ти можеш само да...

Има си чалъм как да изтеглиш мълниеносно меча си. Стига каишката на ножницата ти да е разкопчана, а аз никога не закопчавам моята, можеш да изхвърлиш острието на няколко стъпки във въздуха. Достатъчно е да провреш ръка под едната страна на кръстачката и буквално да изтласкаш меча нагоре. Ако уцелиш точно момента и завъртиш тяло под определен ъгъл, хващаш дръжката в най-високата точка на полета, а после използваш инерцията за мълниеносен замах към досадника.

Погледнах през рамо. Очите на старчока още лъщяха като мляко, но вещанията му бяха пресекнали. Отстъпих встрани и изтеглих острието на меча си от гърдите му. Той погледна надолу към червената рана, но не благоволи да падне.

Изчаках миг, после още един. Тълпата мълчеше, а старецът продължаваше да стои и да разглежда кръвта, която се стичаше по корема му.

— Хей — казах аз.

Той вдигна глава, което помогна. Брадичката му вече не ми пречеше. Отсякох му главата с чист удар. Не обичам да се хваля, но е трудно да обезглавиш човек с един замах. Виждам съм опитни палачи да замахват цели три пъти с брадвата, при това на публична екзекуция, където вратовете на жертвите им са удобно положени върху специално пригоден дръвник.

Вещателят бе така добър да се срине след главата си. Обаче продължи да ме гледа с перлените си очи. Няма магия в това — отсечените глави понякога те гледат близо минута, ако им позволиш, но казват, че е на лош късмет, ако си последното нещо, което видят.

Хванах главата за рехавите кичури и я вдигнах пред очите си.

— Сериозно? Можеш да ми кажеш на какво ще седя или няма да седя след години, но не видя какво очаква самия теб след броени секунди? — Говорех високо, за да ме чуе тълпата. — Този шарлатанин години наред е живял от нещастията на такива като вас.

И с тих глас, само за вещателя и за онези, които ме гледаха през очите му, за всички, които гледаха насам през шир от години, изгубени във времето още преди да се родя, казах:

— Бъдещето си е мое. Само защото си мъртъв, не значи, че си прав. Всички умират.

Устните се усмигнаха. Сгърчиха се.

— Мъртвия крал — казаха те без звук, а в пръстите си, там където докосваха кожата му, усетих иглички, гъдел, сякаш държах паяк в шепата си.

Пуснах главата и я ритнах към навалищата. Казах, че съм я ритнал, но в действителност е лоша идея да риташ глави. Научил бях това преди години, урок, който ми струва два счупени пръста на десния крак. Номерът е да подритнеш главата странично. Тя със сигурност ще се търкулне, така че не е нужно да прилагаш голяма сила. Проблемът с отрязаните глави е следният — собствениците им вече не проявяват интерес към смекчаване на съприкосновението с твоя ботуш, не са и в състояние да положат усилия в тази насока. Когато риташ някого в главата, както се случва от време на време, и въпросната глава още е на раменете на досадника, въпросният досадник е склонен активно да се отстрани от пътя на ритника ти, което отнема от силата на сблъсъка. Отрязаната глава е мъртва тежест дори ако те гледа право в очите.

С това познанията ми относно ритането на отрязани глави се изчерпват. Вярно, че повечето хора не знаят и наполовина колкото мен по въпроса, макар че в далечната древност е имало май, които са били истински експерти в този занимателен спорт. Онова, разбира се, е било друга игра с топка, различна от моята.

Макин най-сетне закопча дисагите си и пристъпи към мен.

— Рече да ти кажа, ако прекалиш. Е, казвам ти.

— Разкарай се — отвърнах.

После махнах на братята.

— Яхвайте конете.

Стотина мили се движихме по същия маршрут като на идване, следвайки Северния път през графства Паркат и Бавар, където повечето пътници са добре дошли, стига да не се застояват, и дори нашего брата не среща отпор, стига да не слиза от коня.

Град Ханвер ни посрещна накичен. Заобиколен от мирни селца с тръстикови покриви, които ми бяха направили впечатление още на идване, Ханвер клечеше кротко, недокоснат от война, наред идилична картина от спретнати нивички.

— Май имат религиозен празник. — Кент се изправи на стремената да види по-добре. Беше си гадно копеле, убиец и прочие, но си имаше и набожна страна, при това от хубавата набожност, или поне от по-хубавата.

— Отврат. — Райк обичаше по-шумните празненства, по-дивите и по възможност такива, които завършват с масов бой.

— Ще има хорали — каза Сим. Той пък си падаше по музиката.

И така, без никой да се интересува особено, че аз съм кралят на Ренар, а те в крайна сметка са прости селяндури от първия до последния, братята влязоха в Ханвер и аз след тях. Яздехме по главната улица сред множеството, местните се разхождаха с умити лица и нагиздени с най-хубавите си парцали, децата размахваха панделки на пръчка, някои дори стискаха захаросани ябълки от миналогодишната реколта. Братята се разделиха — Сим тръгна към църквата, Грамло към ковачницата, Райк връчи юздите си на едно момче пред първата кръчма. Роу, като по-претенциозен, спря пред втората, а Кент тръгна към една конюшня да потърси експертно мнение за десния преден крак на своята Хелакс.

— Май не ще да са само хорали — каза Макин и кимна към главния площад. Там беше издигната дървена платформа, трупите — прясно отрязани, с незасъхнали капки смола. Широка сцена с бесилка и три примки, които се люлееха на вятъра.

Оставихме добичетата си при коневръза и Макин хвърли един медник на момчето, което наглеждаше животните.

— Църковна екзекуция — каза Макин. Бяло знаме с кръста и светия граал се вееше в единия ъгъл на платформата.

— Хммм — изхъмках. На пътя Рим разпространяваше отровата си безнаказано, но не и във Висок замък. Това май е единственото лошо влияние, което ме е подминало благодарение на баща ми.

Взехме си шишчета с овнешко от един продавач с табла и застанахме сред навалицата под топлото слънце. Момче продаваше арак в калаени халби, тъмна и горчива местна бира, по-силна от виното. Изчака да изпием бирата и да му върнем халбите, после продължи през навалицата. Може и да нямах интерес към църковните дела, но това не пречеше да се насладя на една добра екзекуция, нали така? Преди години, когато обесиха брат Мерон, Роу каза, че добрата екзекуция нямала нужда от добра причина. Кое то си е вярно.

Най-напред чухме пеенето — четири момчета от църковния хор. Гласчетата им бяха тънки, но не като на кастрати. Отначало не видяхме нищо интересно освен сребърен кръст на дълъг прът, после тълпата се раздели и момчетата от хора се появиха, в бели роби и с извисени гласове. Зърнах Сим зад тях. Сим не знаеше латински, но това не му пречеше да припява.

После свещениците — две черни врани с цикламени нагръдници, които размахваха кадила. На възраст бяха долу-горе колкото Макин и си приличаха като братя — с еднакви мутри, грозни и сплескани. На каруца зад тях, с вързани крака и ръце и с побелели от ужас лица, се возеха осъдените — майка и двете ѝ дъщери, момичета на десетина-дванайсет години. Последен вървеше главният свещеник, червена коприна се виждаше под черното му расо, беше суров мъж с красиви черти и посребряла, пригладена назад коса.

— Пие ми се сваятна бира — каза Макин и плю. — От тоя арак ми горчи в устата.

Добрата екзекуция може и да няма нужда от добра причина, но ако питаха мен, никоя екзекуция, организирана и проведена от църквата, не може да е добра. През по-голямата част от живота си бях презирал отец Гомст, колкото заради слабостта му, толкова и заради лъжите, които изричаше. Онази нощ на буря и тръни беше разкрила лъжите му толкова ясно, сякаш светкавица ги е намерила в тъмна стая. Но дори без онази нощ лъжите му рано или късно щяха да лъснат. В интерес на истината глуповатият оптимизъм на отец Гомст и приказките му за божията любов нямаха много общо с доктрината на Рим. Татко не би допуснал папско влияние в двора си.

Когато качиха майката и момчетата ѝ на платформата, сред тълпата се чува рехави одобрителни възгласи. Мнозина сред публиката обаче мълчаха и лицата им бяха напрегнати и сериозни.

— Знаеш ли какво е общото между Римската църква и църквата преди нея, онази по времето на Строителите и във вековете преди тях? — попитах Макин.

Той поклати глава.

— Не знам.

— И ти, и никой друг — рекох. — Папа Антиций наредил да складират в дълбоки подземия всички библии, които оцелели след Хилядата слънца, целия архив на Ватикана. Всичко. Може и да ги е

изгорил. Или да следва буквално доктрината им, с все точките и запетайките. Учените глави не ти казват нищо, освен че не ти е позволено да знаеш.

Един от свещениците крачеше наперено по ръба на платформата и подгръвяше разпенено тълпата с приказки за подлост и вещерство. Слънцето улавяше пръските слюнка, които хвърчаха от устата му над главите на селяните от първите редове.

— Не знаех, че се интересуваш от теология, Йорг. — Макин ми обърна гръб. — Идваш ли да намерим бира, или не?

Гледах как палачите връзват първото момиче за ко̀ла. Значи нямаше просто да ги обесят. Пак щяха да ги обесят, но след подобаваща доза изтезания. Детето не приемаше покорно съдбата си, напротив. Палачите видяха зор, докато го вържат.

— Малко ти е рано за кръв, а, сър Макин? — подразних го, но репликата беше насочена колкото към него, толкова и към самия мен, към онова нещо в сърцето ми, или там някъде, което оставяше горчив вкус и в моята уста.

Макин изръмжа.

— Наречи ме мекушав, ако искаш, но такива неща не мога да гледам — изръмжа Макин. — Не и когато жертвите са деца.

Такъв си беше Макин, мекосърдечен, без значение дали жертвите са деца, или мъже. Макар че и той се беше подхлъзнал в мрака на братството, през онези първи години, когато вярваше, че е единствената ми защита.

— Но те са вещици. — И тази реплика беше насочена навътре. Сигурно наистина бяха вещици. Срещал бях вещици всякакви, а и за слепите беше видно, че все повече магия се просмуква в света, намира си път чрез този или онзи човек, сякаш са пукнатини в тъканта на дните ни. Не се съмнявах, че свещеникът би качил и мен на бесилката, ако знаеше, че мога да говоря с мъртвите, ако видеше черните вени, нашарили гърдите ми... ако имаше смелостта да се заяде с мен. Може и да бяха вещици, но също толкова вероятна бе друга простъпка — че жената е дръзнала да възрази или да изобрети нещо. Рим мрази много неща, но най-силно мрази изобретенията. Свещениците може и да те пратят на кладата, задето си се пробвал с някое заклинание, но измислиш ли начин да лееш по-здрава стомана, преоткриеш ли

забравен алхимически трик на Строителите, не ти мърда едноседмична среща с църковен експерт по изтезанията.

Макин плю отново, поклати глава и тръгна нанякъде. С което осъждаше мен. Собствения си крал! Отхвърлих гнева — той беше бягство, убежище, в което да се скрия, но не Макин ме гневеше.

Нека хората си се молят на Господ, не ми пречат. Молитвите могат дори да са полезни, да родят някакво добро, ако доброто е от значение за вас. Ако искате, затворете Бог в църкви и го оплаквайте там, все ми е тая. Но Рим? Рим е оръжие, което използват срещу нас. Подсладена отрова, която дават на гладния народ.

Момичето пицеше, докато палачите го събличаха. Приблужи се мъж с бастунче в ръка, цялото в метални шипове, лъскаво и хубавко.

— Заради епископа е, нали? — Чак сега видях, че Кент стои до мен. Ръката му легна върху моята, която незнайно защо и без разрешение се опитваше да изтегли меча ми. С помощта на Кент мечът ми си остана в ножницата.

— Марило — казах. Малцина са достатъчно дръзки да споменат пред мен името на епископ Марило. Още съжалявам за пироните. Бях ги забил в главата му бавно, но дори така копелето се отърва твърде бързо и твърде лесно.

— Черен ден — каза Кент. Не разбрах дали има предвид онзи ден, преди години, или днешния. Набожен или не, Кент Червения нито веднъж не ме бе укорил за племенника на папата.

Кимнах. Имах си и други причини да мразя Римската църква, някои дори по-основателни, но епископът се беше оказал в ролята на последната капка, която прелива чашата.

— Как е кобилката ти? Хелакс? — попитах.

— Ще се оправи. Сложиха й компрес на крака — отвърна Кент.

Момичето виеше на умряло, макар че засега само му бяха показали бастунчето.

— Но ще можеш да я яздиш, нали? — попитах.

Кент ме изгледа изпод вежди.

— Йорг!

Изградени сме от противоречия, всички ние. Именно тези противоположни сили ни дават издръжливост, като арките — всяко блокче оказва натиск върху съседното. Покажете ми човек, чиито тухли са подредени по конец, и аз ще ви докажа, че е луд за връзване.

Вървим по тясна пътечка, а от двете ни страни дебне лудост. Човек без противоречия, които да коригират равновесието му, рано или късно се отклонява от пътя.

— Хайде да погледнем по-отблизо. — Тръгнах през тълпата. Повечето хора сами ми правеха път, други се налагаше да избутвам. Кент вървеше плътно зад мен.

Макин си беше тръгнал, защото неговите противоречия му позволяваха да вземе компромисно решение. Моите не са толкова хрисими. Ако ме попитате, сигурно ще ви кажа, че омразата ме е качила на онази платформа. Омразата към Рим, към неговата доктрина на невежеството, към корумпираните му епископи и кардинали, а може би и от завист, че идеята за такава всесилна организация се е родила в чужда глава, а не в моята. Братята ми биха ви казали, че съм взел решението си от любов към противопоставянето и защото съм се вбесил, че не толкова въжетата, колкото страхът от свещениците и ревът на тълпата държат трите затворнички в капан. Действията ми със сигурност нямаха нищо общо с трите ми месеца на ренарския трон. Когато сложиха короната на главата ми, на теория тя символизираше както властта, така и отговорността ми към народа на моето кралство, но истината е, че аз така и не усетих тежестта на въпросната отговорност. Виж, короната определено ми тежеше и след първия месец спрях да я слагам.

Никой не се опита да ме спре, когато се изкатерих на платформата. Даже мога да се закълна, че ми помогнаха услужливо. Палачът тъкмо замахваше за първия удар, когато взех бастунчето от ръката му. Остри железни шипчета се редяха по цялата му дължина. Момичето, вързано голо за дървения кол, гледаше бастунчето с разширени очи, сякаш то беше единственото нещо в целия свят. Изглеждаше ми твърде чисто като за селянче. Сигурно свещениците го бяха изкъпали, за да не се загубят белезите от побоя в мръсотията.

Кървавото клане не беше изключено като вариант, а и ръцете ме сърбяха да извадя меч. Лесно щях да убия всички на платформата, без проблем. Ханвер не беше виждал война поне от двайсетина години, факт, който лесно можех да променя, и с охота. Все пак реших да заложа на разума, така де, на собствената си представа за разум. Три крачки и се озовах на метър от среброкосия свещеник. Люлеех небрежно бастунчето в ръка.

— Аз съм крал Йорг от Ренар. Убил съм повече свещеници, отколкото вещици си убил ти, и сега ти казвам, че ще пуснеш тези трите да си идат по живо, по здраво. Защото така искам. — Говорех ясно и достатъчно високо, за да ме чуе тълпата, която така се беше смълчала, че долавях плющенето на флагчетата под лекия повей на вятъра. — Или следващите ти думи ще гласят: „Да, ваше величество“, или лично ще се погрижа да изядеш този бастун. Избирай.

Свещеникът се поколеба за миг, после каза:

— Да, ваше величество. — Може и да не вярваше, че съм крал, но определено вярваше на кулинарните ми предсказания.

Въоръжени мъже се бяха смесили със селяните. Не бяха много, но достатъчно — биячи с шлемове и подплатени туники, които да пазят реда по заръка на местното лордче. Срегнах погледите им и помахах на тримца, които стояха в група до коритото с вода за конете. Те вдигнаха рамене и ми обърнаха гръб. Не мога да кажа, че останах доволен. Макин стоеше току зад тях. Явно и неговият компромис не е бил достатъчно силен да го пусне до някоя бирария в съседство.

— Кажете ми, че не мога да го направя! — Мечът ми напусна ножницата си толкова бързо, че се чу звън.

Виждах жажда за кръв по немалко лица в навалищата, виждах смут, че са им отнели планираното забавление. И аз го усещах. Като кихавица, която си преглътнал и която оставя чувство за липса, за вакуум. А вакуумът следва да бъде запълнен. Чаках и част от мен се надяваше тълпата да полудее, да се юрне към мен в гневна вълна.

— Кажете ми, че не мога! — Но те мълчаха.

Въжетата на затворничките паднаха под ласката на меча ми.

— Махайте се — казах им аз, ядосан, сякаш вината беше тяхна. Майката подбра момичетата си и закуцука към ръба на платформата. Макин им помогна да слязат.

По-късно се запитах дали това ще се окаже достатъчно да прогони моя призрак, дали това добро дело, без значение от подбудите, ще прогони мъртвото бебе от сънищата ми. Уви, то се върна заедно със сенките.

Останахме в Ханвер цял ден, тръгнахме си на следващата сутрин под лъчите на жизнерадостно слънце, дисагите ни — пълни, улиците — все така накичени с панделки и знаменца. Такава е красотата на

местата, които войната е подминала. Такава е и причината да не оцелеят.

30.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Чудовищата си бях оставил на север — Гог и Горгот.
Демоните си отнесох на юг.

Придвижвахме се бързо. Прехвърлихме река Райм с една от паянтовите баржи, за които се бях изказал пренебрежително и с недоверие по пътя на север. Оказа се интересно преживяване — първото ми пътуване по вода, а не през или над нея. Конете се гушеха изнервени един в друг, а аз надничах през носа и зяпах омагьосан искрящата река. Уви, пътуването ни продължи само няколко минути — баржата не се задвижваше с гребла или пръти, а чрез издърпване с фиксирано на двата бряга въже. Чудех се на капитана, едър мъж, целия в пот, и на тримата мъже, които работеха за него. Прекарвах живота си по водите на широка река, която само за няколко часа можеше да ги отведе до морето. А те издърпваха баржата си от единия до другия бряг и обратно, стотици пъти в месеца, и винаги бяха на вик разстояние от мястото, от което са тръгнали.

— Я пак ми обясни — каза Макин, когато слязохме на другия бряг. — Защо просто не се върнем в Призрачния, където можем да си живеем като крале, ти — буквално, ние — преносно, вместо да прекосяваме половината свят, за да идем при роднини, които никога не си виждал?

— Някои съм ги виждал. Просто никога не съм им ходил на гости.

— А причината да го правим точно сега? Затова ли превзе Ренарските планини, за да ги управлява Кодин вместо теб?

— Семейството ми винаги се е отнасяло с уважение към стюардите — казах аз.

Макин се усмихна.

— А отиваме там, защото ни трябва приятели — продължих. — Всички предсказатели и техните изкормени кучета вретят до небесата, че принцът на Стрела се е прицелил в императорския трон. Ако това е вярно дори отчасти, той скоро ще си довлече задника в Ренарските планини, а понеже вече го познавам, знам, че ще ни е трудно да го спрем. А въпреки пословичното си дружелюбие явно трябва да прекося половината свят, за да намеря някой, който евентуално да ми помогне във време на нужда.

Всичко това си беше вярно, пътуването ми на юг беше добър ход в играта на тронове, но не това беше основната причина да тръгна натам. Основната причина беше, че исках да намеря поне един роднина, който не копнее да ме убие. Казват, че кръвта вода не става, но онази, която съм наследил по бащина линия, си е бистра водица. Попораснал бях, замислях се за парченцата, от които съм направен, и все по-често се сецах за майчиния си род. Исках да се запозная с тези си роднини, ако не за друго, то поне за да убедя сам себе си, че не всичко в мен е от най-долна проба.

Пътят ни отведе до подножията на Аупите, планина, пред която Матераците бледнеят и на височина, и на площ. Цели легиони бели върхове маршируваха от изток на запад, безразлични към границите на кралствата. Наричаха ги Великата римска стена. Младия Сим сериозно се заплесна по гледката, зяпаше върховете така всеотдайно и заплнено, сякаш всеки миг ще падне от гърба на кобилката си.

— Никога не мож ги изкатери тея — рече той.

— Ханибал е прекарал слонове през тях — уведомих го.

Гримаса засенчи лицето му и бързо отмина.

— А, слонове.

До този момент не ми беше хрумвало, че е възможно Сим да няма ни най-малка представа що е то слон. Дори в цирка на д-р Тапрут нямаше слонове. Сим сигурно си мислеше, че слоновете се катерят като маймуни.

Седмици наред яздихме по границите на дребни кралства, където законът беше слаб и нямаше кой да го прилага, подбирахме пътищата с най-слаб трафик. Бяхме седмица, а това е лошо число, когато си на път.

Твърде много бяхме, за да останем незабелязани, и твърде малко, за да се осланяме на числеността си в случай на нужда. Е, поне изглеждахме корави. Може би не толкова корави като преди, но достатъчно, за да вдъхнем страх от бога на евентуални бандити. Изглеждахме бедни и това също помагаше. Имахме коне, оръжия и брони, вярно, но нищо друго, което да си заслужава риска, особено риска да се счепкаш с Райк и Макин.

Подножията на Аупите се гърчат по границите на Тевтония — дълги голи долини, разделени от високи каменисти възвишения. В далечното минало тук са се случили лоши неща. Отлъчването, така го наричат, и дори сега, след векове, прашната почва не ражда нищо. В празнотата на онези долини, на седмица път от най-близкото населено място, минахме покрай най-самотната къща на света. Чувал съм, че в далечния бял север, отвъд замръзналото море, хора живеят в колиби от лед, целите увити в кожи да ги пазят от вятъра, който е толкова мразовит, че да те среже на две. Но тази каменна колиба, миниатюрна сред разхвърляните наоколо й канари, с празните си като избодени очи прозорци, ми се стори дори по-страшна. Една жена излезе на прага, три деца се наредиха пред нея, стояха и ни гледаха как минаваме. Никой нищо не каза. В онази суха долина, където само вятърът шептеше, без гарван да се обади, нито чучулига да запее, думите изглеждаха греховни, сякаш имаха силата да събудят нещо, което спи и е по-добре да си остане заспало.

Лицето на жената беше прекалено бяло и прекалено гладко, като лицето на мъртво дете. Децата й клечаха пред нея в сивите си дрипи.

По пътя си на север бяхме яздили в крак с пролетта. Сега имах чувството, че галопираме право към лятото. Калта се втвърди, цветовете на дърветата опадаха, дойдоха мухите. Райк почервения като домати, както става винаги в началото на лятото, изгоря въпреки наслоената по лицето му мръсотия и това с нищо не подобри настроението му.

Скоро планината и нейните мрачни подножия останаха зад гърба ни, пътят ни поведе през диви пасища, сетне хлътнахме във вековните гори на юга.

В края на един горещ ден — лицето вече не ме болеше толкова, не беше заздравяло, но поне раната бе спряла да сълзи — извадих меча

си. Бяхме си спретнали бивак в края на една горска полянка. Роу беше отстрелял сърна, благословен да е, и сега бутът цвъртеше над огъня.

— Предизвиквам те, сър Макин от Трент!

— Сигурен ли си, че още помниш как се борави с това нещо? — подразни ме Макин, ухили се и изтегли своя меч. — Кралю мой.

Разменихме няколко удара, парирахме и нападахме, колкото да се раздвижим. После, без предупреждение, Макин ускори темпото и върхът на меча му се разтанцува сериозно.

— Време за нов урок? — попита той, все така ухилен, но свирепо.

Прехвърлих контрола към дясната си ръка, оставих я да върти меча по свое усмотрение, а аз следях единствено сюжета на битката, атаките и отбраната, не позволявах на отделните детайли да ме разсейват. Слънцето се пресягаше през горския балдахин зад Макин, провираще златни снопове като струни на арфа и аз чух, отвъд шепота на листата и птичите трели, песента на меча. Темпото ставаше по-бързо, стоманата трещеше в стакатов щрих, дъхът ни свистеше усилено. Изгорената половина на лицето ми се подпали отново. Старата болка потече като киселина и светкавица едновременно, сякаш отломките от Гог се бяха забиили дълбоко в костите ми и още горяха. По-бързо. Видях как усмивката на Макин угасва, пот се стичаше по челото му. По-бързо... проблясък на отразена светлина в очите му. По-бързо. Миг на отчаяние, а после:

— Стига! — И той захвърли меча си. — Ису! — извика и тръсна ръка. — Никой не се бие така.

Братята бяха зарязали заниманията си и ни гледаха, сякаш не бяха сигурни какво точно са видели.

Вдигнах рамене.

— Може пък да не си чак толкова лош учител, знам ли.

Ръцете ми трепереха от раменете и се наложи да си помогна с лявата ръка, за да прибера меча си в ножницата.

— Ох!

В първия миг помислих, че съм се порязал и вдигнах пръсти към устата си да изсмуча кръвта. Но кръв нямаше, само мехур от изгорено.

Следвахме извивките на планината и лъкатушните корита на големи реки. Реки с имена, отбелязани на картите, често различни от тези, с които ги наричаха местните хора. А дори местните не винаги бяха на едно мнение за имената им — в горната част на течението ги наричаха по един начин, в долната — по друг. Не ми пукаше особено, стига реките да ни водеха там, където исках да отида. Уви, твърде често налитахме на препятствия. Стражеви кули, патрулни отряди, наводнения, слухове за чума, все неприятни неща, които ни отклоняваха по заобиколни пътища, сякаш друг избираше руслото ни. Това породя в мен лошо предчувствие, но както казваше Макин, предчувствието си е просто чувство.

— Мама му стара! — Сkochих от гърба на Барт и тръгнах към разрушения мост. От нашата страна каменният градеж се беше запазил, арката надигаше снага да прехвърли разпенените до бяло води, но само след няколко метра свършваше като счупен зъб. Големи каменни отломки прозираха под повърхността на водата, образуваха вълни и водовъртежи. По всичко личеше, че мостът се е срутил наскоро.

— Добре де, ще се отклоним малко на изток. Не е болка за умирање — каза Макин.

От всички ни Макин имаше най-добър усет за посоките. Аз разчитах на картите и ги познавах отлично. Дори със затворени очи можех да видя всеки детайл от свитъка с картите си, но Макин умееше да превръща мастилото и обработената кожа в мъдри решения по въпроса коя клисура или кой хребет да изберем.

Изсумтях. Клекнал до основата на разрушения мост, надушвах нещо, лек дъх на разложение под свежата металическа миризма на бързите води.

— На изток тогава — казах и се изправих.

Свърнахме по пътеката, която водеше на изток, тънка черта от по-тъмно зелено сред разлистения лес, засенчена от върби и обрасла с калини. Тръните драцеха по ботушите ми.

Проблемът с рядко използваните пътеки е, че са използвани рядко поради основателна причина. И ако тази причина не е в опасностите, които дебнат край пътя, значи е в самия път. А понякога и в двете. В Кантанлона размитите граници на цивилизацията стават размекнати, толкова размекнати всъщност, че не внимаваши ли, като нищо ще те погълнат.

— Ще минем през това? — Кент Червения се беше изправил на стрепената и гледаше намръщено нашарената от тръстики заблатена местност, която се простираше пред нас в зеленикавокафява безкрайност.

— Вони — отбеляза Макин и подуши въздуха, сякаш вонята не се усещаше достатъчно силно и без преки усилия да напълниш дробовете си с нея.

Райк се изплю красноречиво и продължи да гони комарите. Той, изглежда, ги привличаше. Гадинките явно не се сецаха какъв бълвоч тече във вените му.

Графство Кантанлона лежи по протежение на бившата граница между две големи кралства, чието обединение било първата стъпка на Филип в изковаването на империята. Казват, че майката на Филип го родила на тази граница, в Авинрон, и затова той сметнал, че има основателна претенция и над двете земи. Нищо чудно, че от Авинрон не е останала и следа, само това миризливо блато, захранвано от река с красноречивото име Тиня.

Пътят ни минаваше през блатото. Причините да минава оттам бяха основателни и се намираха от двете му страни. Тръгнах пръв, пеша, водех Барт за юздата. С братята бяхме прекарали достатъчно време в тресавищата Кен и имахме добър усет за мочурливи терени. Ключът е в растителността. Пушицата — тревисто растение с бели топчета като памук — е първият знак за дълбока кал, черният блатен шавар расте там, където земята ще издържи тежестта на човек, но не и на кон, острицата обича чиста вода, огнивчето — застояла, езерният камъш расте там, където водата е дълбока, но калта отдолу е стабилна. Нужен ти е остър поглед и предпазливи крака, плюс надеждата, че топлите мочурища на Кантанлона не се различават съществено от студените мочурища по границата на Анкрат.

Макин имаше право за вонята. Беше горещо като в разгара на лятото. Обгръщаше ни лепкава смрад на гниеща плът и по-лошо.

Придвижвахме се бавно през онзи ден, но все пак изминахме достатъчно мили, за да се слее в съзнанието ни изминатият път с онова, което лежеше пред нас — еднообразно, диво, без надежда за край.

Намерих място, където да лагеруваме без риск числеността ни да намалее през нощта. Серия обрасли с трева могилки, свързани с ивици твърда земя, предлагаха достатъчно място за хората и конете, макар че щяхме да прекараме нощта по-нагъсто, отколкото ни се искаше.

Грамло се зае с вечерята, стъкна огън от съчки и въглища, които предвидливо носеше със себе си. Извади железния си триножник, окачи тенджерата над малкия огън и забърка яхнията — ечемик върху ивици пушено месо от дивеч. Скоро от тенджерата се вдигна пара, обгръщаше Грамло, кондензираше се по мустаците му и капеше обратно в яхнията.

Нощта падна тежко и безлунно, погълна всички звезди. Блатото, така тихо през деня, ако не броим жвакането на собствените си стъпки, сега внезапно оживя. Заля ни хор от квакане, жужене, църкане и други, по-влажни и по-притеснителни звуци. Наредих да се редуваме на пост, макар че жарта от жалкия ни огън не разкриваше почти нищо в мрака. Когато дойде моят ред, затворих очи и се заслушах в шепота на блатото.

— Макин. — Сритах го и побързах да отскоча, в случай че ме подкоси инстинктивно. — Твой ред е.

Чух го да се надига със сумтене. Не си беше свалил нито нагръдника, нито металните ръкавици.

— Нищо не виждам. Какъв е смисълът да стоя на пост, мамка му?

— За да ми угодиш — отвърнах. Имах чувството, че ако всички заспим, може никой от нас да не се събуди. — А и ако мислиш, че не ни заплашва нищо, защо си легнал с все бронята?

Заспах още преди Макин да е отговорил на въпроса ми. Катерин бродеше в сънищата ми, носеше мъртвото бебе на ръце и обвинения се сипеха от устните й.

Утринното слънце изпаряваше влага на фини капчици от локвите застояла вода. Отначало изпаренията висяха ниско над пушищата, но

докато се приготвим за тръгване, мъглата възвря на височината на гърдите ни, сякаш решена да ни удави и така да компенсира провала на калта.

Има неприятни миризми, с които обонянието ти свиква. Отначало те дразнят, но минава време и вече не ги усещаш. Вонята на кантанлонското блато не беше сред тях. След цяло денонощие в мочурището беше точно толкова гнусна, колкото и в паметния миг, когато вятърът неохотно я запрати в лицето ми.

Мъглата незнайно как съумя хем да ме изпоти, хем да ме хвърли в треска. Обвит в покрива ѝ, почти изгубил от поглед братята, макар да се движеха на броени крачки от мен, аз се сетих за жената и нейните хлапета при онази самотна колиба — жената с мъртвешкото лице и децата, свити като мишки в краката ѝ. Изолацията има различни разцветки.

— Дали да не изчакаме мъглата да се вдигне? — каза Кент.

Чу се плисък и Райк изпсува.

— Тъпата кал ми е до коляното, да я...

Кент имаше право. Мъглата нямаше да издържи дълго. Напечеше ли слънцето, щеше да се вдигне.

— Защо, мястото ти допада и имаш желание да поостанеш? — попитах аз.

Кент нагази мълчаливо в калта.

Където и да се беше дянало слънцето, определено не успяваше да ме стопли. Мъглата сякаш се просмукваше в мен, смразяваше мозъка в костите ми, дори погледа ми прибулваше.

— Виждам къща — извика Сим.

— Да бе! — възрази Макин. — Какво ще прави къща в средата на това...

Къщите бяха две, скоро видяхме и трета. Цяло селце всъщност, с къщи от неогладени трупи и покриви от плочник. Спряхме.

— К'во е това, мамка му? — Роу плю. Мисля, че той е изобретил плюенето.

— Резачи на торф? — предположи Грамло.

Това сякаш бе единственото що-годе разумно обяснение. От друга страна, торфените блата се срещаха в райони с по-студен климат, а хората, които си изкарваха прехраната с това, идваха в блатото да

съберат торф, после се прибираха у дома, а не си строяха къщите в мочура.

Вратата на къщата вляво от нас се отвори и седем ръце посегнаха към прилежащите си оръжия. Малко дете изскочи от къщата, босо. Гонеше нещо, което не видях. Подмина ни на бегом и изчезна в мъглата. Ако не беше жвакането на краката му и зейналата врата на къщата, щях да реша, че въображението ми погажда номера.

Тръгнах към вратата с меч в ръка. Не знам защо, но входът ми приличаше на гроб, а миризмата на влажно разложение само подчертаваше тази илюзия.

— Джейми, забрави си... — Блясъкът на меча ми смълча жената. Дори в гъста мъгла строителската стомана намира лъч, който да отрази. — О — промълви тя.

— Мадам. — Поклоних се, всъщност по-точно само кимнах. Не исках да свеждам глава на повече от косъм.

— Прощавай — каза тя. — Не очаквах гости. — Не изглеждаше на повече от двайсет и пет, руса и хубавка, макар и твърде слаба за моя вкус; домашно тъканите ѝ дрехи бяха простички, но чисти.

Измежду къщите вляво от нас се появи мъж на петдесетина години, приведен под дървено буре. Стовари го върху купчина слама и вдигна ръка.

— Добре дошли! — Потърка бялата четина по страните си и примижа срещу мъглата. — Идвате с лошото време, млади господине.

— Хайде заповядай, влизай — продължи жената. — Тъкмо съм сготвила. Не е кой знае какво, проста овесена каша, но си добре дошъл на трапезата ни. Мамо! Мамо! Извади хубавата купа.

Погледнах към Макин. Той вдигна рамене. Кент зяпаше възрастния мъж ококорен, кокалчетата му върху дръжката на северняшката му брадва бяха побелели.

— О, извинете. Аз съм Рут. Рут Милсон. Колко невъзпитано от моя страна. А това е брат Робърт. — Махна към мъжа, който тъкмо влизаше в къщата, край която беше оставил бурето. — Викаме му „брат“, защото изкара три години в Гоханския манастир. Но не се задържа там, горкият! — Дари ни с енергична усмивка. — Хайде, влизай!

Някакъв спомен гъделичкаше ума ми. Гохански манастир. Името ми беше познато и ме караше да мисля за дома.

— Гостоприемството ти включва ли и моя приятел? — попитах и посочих Макин.

Рут се обърна и влезе в къщата.

— Не се стеснявай — извика от прага. — Има за всички. Не е много, но достатъчно, а няма по-голям грях от празния стомах!

Последвах я, а Макин последва мен. Наложих се да наведем глави, за да минем през вратата. Очаквал бях къщата да е влажна и плесенясала, но всичко изглеждаше чисто и сухо. На масата гореше лампа, металните ѝ части бяха излъскани до блясък, сякаш стопаните ѝ я ценяха високо. Стаята тънеше в сенки, капациите на прозорците бяха затворени, сякаш беше вечер, а не сутрин. Макин прибра меча си в ножницата. Аз не бях толкова възпитан.

Огледах се. Нещо липсваше. Или аз пропусках нещо.

Райк стоеше отвън, надвиснал над братята, които се бяха скупчили около него. Изглеждаха глупаво — всичките стиснали оръжия и настръхнали — особено когато две момиченца претичаха със смях край тях. Старица се появи с куцукане, стиснала вързоп под мишница, вървеше бавно и си мърмореше нещо, без дори да погледне към Грамло и ножовете му.

— Рут — казах аз.

— Сядай! Сядай! — извика тя. — Изглеждаш ми полумъртъв. А си само момче. Височък си, ама си момче. Виждам аз. А момчетата трябва да се хранят. Нали така, мамо? — Сложи ръка на шията си, несъзнателен жест, и се погали по гърлото. Светла кожа, много светла. Щеше да изгори на слънце по-лошо и от Райк.

— Тъй, тъй. — Майката подаде глава през вратата на единствената друга стая. Сива коса около строго лице, смекчено от добродушна уста. — И как му е името на туй момче?

— Йорг — отвърнах. Обичам да се хваля с титлите си, но за всичко си има време и място.

— Макин — добави Макин, макар че Рут гледаше все в мен, което си беше странно. Дори когато още бях красавец, преди изгарянето, не можех да се меря по чар с Макин, който успяваше да се хареса на всички.

— А господин Милсон има ли? — попита Макин.

— Сядай! — повтори Рут. Седнах, Макин седна след мен, като си избра люлеещия се стол до празното огнище. Опрях меча си на масата.

Жените дори не го погледнаха.

Рут взе една плетена жилетка.

— Този Джейми ще си забрави и главата някой път!

— Имаш ли съпруг? — попитах аз.

Лицето ѝ се смрачи като от облак.

— Преди две години тръгна за замъка. Да си отбие службата при дука. — Грейна отново. — Но пък и ти си твърде млад за мен. Трябва да повикам Сеска. Тя е хубава като зората. — Палави бяха очите ѝ. Сини като незабравки.

— И какво правите тук, в нищото? — попитах аз. Харесваше ми тази Рут. Имаше огън в нея, а и приличаше на едно слугинче в Призрачния, Рашел. Нещо в нея ме възбуждаше необяснимо. Необяснимо, ако не броите осемте седмици на път.

— В нищото? — Вдигна разсеяно пръсти към устата си, хубава уста, между другото, езикът ѝ изду бузата ѝ.

„Мама“ се появи от кухнята с глинено гърне, което носеше с помощта на обгорена дървена скоба, за да не си опари пръстите. Макин скочи да ѝ помогне, но тя не му обърна внимание. Изглеждаше миниатюрна в сравнение с него, приведена допълнително от годините. Остави гърнето пред мен и сложи колебливо костеливата си ръка върху капака.

— Сол?

— Защо не? — Бих помолил за мед, но не бях в Призрачния. Посолената каша е за предпочитане пред обикновената, дори ако си прекалил със солта на трапезата на дук Маладон.

— О — рече Рут. Смъкна ръка от устата си. В шепата ѝ имаше зъб. При това не от малките зъби, а голям кътник от задните, с дълги бели корени и омазан с тъмна кръв, толкова тъмна, че изглеждаше почти черна. — Съжалявам — каза тя. Държеше ръката си изпъната, сякаш зъбът я ужасяваше и в същото време приковаваше вниманието ѝ. Гледаше го като омагьосана, с разширени и помътнели очи.

— Няма нищо — казах аз. Странно е колко бързо случайната похот може да се преобърне в отвращение. Нещо като тънката линия, която според поетите разделяла любовта и омразата.

— Да хапнем? — предложи Макин.

Стомахът ми се обърна при мисълта за храна. Вонята на блатото, така упорита, нахлу в стаята с подновени сили.

Старицата се върна с три дървени паници, едната украсена с резбовани цветя, и със стол, който изглеждаше твърде хубав за тази къща. Остави паниците на масата, хубавата сложи пред мен, а едната — пред празния стол. Третата задържа, като се оглеждаше за нещо. Изглеждаше объркана. Вдигна ръка към главата си и се почеса разсеяно.

— Изгубихте ли нещо? — попитах аз.

— Да, един люлеещ се стол. — Засмя се. — Къщата е малка, а аз да изгубя цял стол! — Смъкна ръка и в шепата ѝ остана бял кичур, изтръгнат от корен. Петно гола кожа се розовееше отстрани на главата ѝ. Старицата гледаше кичура със същото недоумение, с което дъщеря ѝ бе зяпала зъба.

— Замъкът на дука, казваш? Рут? — обади се Макин откъм люлеещия се стол. — Кой дук е това? — Макин умееше да вади разговора от всяко смутено мълчание, но не и този път, изглежда. Жените дори не го погледнаха, нито младата, нито старата.

Старата пхна кичура коса в джоба на престилката си и изчезна обратно в кухнята. Рут остави зъба на перваза на прозореца.

— Казват, че било на късмет, нали? — попита тя. — Да ти падне зъб. Май съм чувала нещо такова. — Отвори капациите. — Я да пуснем зората.

— Кой дук управлява тия земи? — попитах аз.

Рут се усмихна. В ъгълчето на устата ѝ имаше петънце черна кръв.

— Ама ти май наистина си се загубил, а? Дук Гелетар, разбира се, кой друг!

И в този миг осъзнах какво липсва. Мъртвото бебе, детето от кутията, което се появяваше във всяка сянка. Не и тук обаче. Тук сенките бяха твърде плътни.

Входната врата се отвори с трясък и малкият Джейми нахлу в стаята. Момчетата на определена възраст не знаят да вървят — или спят, или тичат като бесни. Джейми закачи с ръка касата на вратата и стърчащата главичка на пирон смъкна парче от кожата му с размера на голяма монета.

Той дотича при мен, ухилен до уши, по горната му устна се беше стекъл сопол.

— Ти кой си? Кой си, господине? — Тъмен мускул лъщеше като черен дроб под смъкнатата кожа, но детето сякаш не забелязваше нищо.

— Значи това е земята на... — подсказах аз, вперил напрегнат поглед в мътните очи на Рут.

— Гелет, разбира се. — Отвори и втория капак на прозореца. — Връх Хонас е на запад от нас. В ясна нощ светлините се виждат.

Може Макин да беше нашият спец по картите, но дори аз знаех, че сме на петстотин мили от Гелет и неговия дук. Е, дука на Гелет отдавна бях превърнал в прах. Трябва да имаш очите не на орел, а на бога на орлите, за да видиш връх Хонас от който и да било прозорец в Кантанлона... и въпреки това Рут вярваше, че казва истината.

Обърна гръб на прозореца. Дясната ѝ страна беше аленочервена, сякаш са я потопили във вряща вода.

31.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Скочих толкова бързо, че дори изпреварих Макин, който на свой ред скочи от люлеещия се стол.

— Благодаря ви, дами, но трябва да си тръгваме.

— Ние? — попита майката от прага на кухнята, алена наполовина като дъщеря си, но отляво, а не отдясно, сякаш ако ги събереш, ще получиш една здрава жена и една попарена.

— Само ти си, Йорг — каза Рут. Попарената половина на лицето ѝ започваше да сълзи, мехури избиваха през наранената плът. — За нас винаги си бил само ти. — Изплю два зъба, резци, един отдолу и един отгоре, което не се отрази добре на усмивката ѝ.

Макин се изниза покрай мен и излезе в мъглата навън. Последвах го заднишком, стиснал меча да се вардя от жените. Заяпал се бях в усмивката на Рут и съвсем забравих за детето. То се вкопчи в крака ми, кожата му се свличаше като мокра хартия.

— Кой си ти? Кой си ти, господине?

— Само ти, Йорг — каза майката, главата ѝ вече бе плешива, ако не броим някой и друг самотен фъндък бяла коса. — Откакто дойде слънцето. — Вдигна ръка към прозореца.

Мъглата припламна в жълтеникаво, после отстъпи назад през блатото като покривка, която си издърпал толкова бързо, че чашите и чиниите си остават на масата.

Някъде в другия край на блатото изгря второ слънце, толкова страшно и ярко, че не смееш да го погледнеш, и толкова ужасно, че не можеш да отлепиш погледа си от него. Строителско слънце.

Двете жени се разпищяха едновременно. Косата на Рут избухна в пламъци, кожата по черепа на майка ѝ се стопи. Отърсих се от Джейми, той се удари в стената, парчета от кожата му останаха полепнали по панталона ми. Измъкнах се на заден ход от къщата.

Познавах тези писъци. Същите звуци бях издавал аз, когато Гог ме изгори. Верен пицеше така, когато баща ми го подпали.

Преди време сигурно бих сметнал, че две горящи жени, които търчат в ужас, са безплатно шоу. Райк и сега би бил на същото мнение, гледката несъмнено би провокирала кашлящия му смях. Роу би се обзаложил коя ще падне първа. Напоследък обаче старите ми вкусове се бяха сдобили с горчива жилка. Познал бях този вид болка от личен опит. Не знам кой ми беше спретнал това представление, но Рут и другите изглеждаха съвсем истински. Истински и добри. Беше постановка, беше лъжа, но лъжа с доза истина — и това никак не ми харесваше.

Навън слънцето печеше, зяпаше ни от предобедния си ъгъл, а писъците бързо заглъхваха.

— К'во ста'а бе? — Кент въртеше глава. — Къде се дяна мъглата?

— Да му се не знае и чудото — каза Роу и плю.

Рядка кал се стичаше по къщите. Бяха напълно изгнили. Покривите им ги нямаше.

— Ти какво видя в къщата, Макин? — попитах, без да свалям поглед от вратата. Нямаше огън. Нямаше дим. Само тъмнина. Сякаш слънцето не проникваше между стените, макар покрива да го нямаше.

Той поклати глава.

— Потъват — каза Райк.

И сам виждах. Всички къщи потъваха бавно в смрадливата кал. Специфичният звук ме наведе на мисли за секс, макар че сексът беше последното, което можеше да ангажира вниманието ми в момента.

— Връщат се там, откъдето са дошли — каза Сим и се дръпна по-далеч от стените.

Добре казано. Сега, когато мъглата се беше махнала и виждахме ясно, по всичко личеше, че къщите са потънали отдавна, а после нещо е накарало тресавището да ги повърне в наша чест.

— Какво стана? — попита Макин, макар че, ако се съдеше по лицето му, предпочиташе да не знае.

— Бяха призраци — казах аз. — Призовани заради мен. — Някой беше направил грозна възстановка на катастрофата в Гелет. Хора, които бяха умрели заради мен. — Не могат да ни наранят.

За няколко минути къщите потънаха напълно и без следа. Огледах бавно хоризонта. Нищо, само безкрайна шир от вонящи локви. Оттеглилата се мъгла беше прояснила зрението ми, но не само него. И друг воал се беше смъкнал. Една по-невидима мъгла, която ни бе следвала от мига, когато надушихме блатото. Некромантството се размърда в мен. Стояхме на повърхността на океан, а мъртвите плуваха под краката ни. Нещо обезсилваше способностите ми, заслепяваше ме. Нещо или някой.

— Покажи се, Чела! — извиках.

Осезаемата тежест на некромантското ѝ изкуство притегли погледа ми към мястото, където тя се появи миг по-късно. Появи се бавно, на части, черна слуз се стичаше по голото ѝ тяло, косата лепнеше по раменете ѝ, по гърдите. Десет метра тъмна, коварна кал стояха помежду ни. Лъкът на Роу беше зад гърба му, арбалетът на Нубанеца — привързан за седлото на Барт. Виж, Грамло стискаше нож в ръка. По един във всяка по-точно. Но не ми изглеждаше изкушен да метне който и да било от тях. Може би предпочиташе да не привлича вниманието на Чела към себе си.

Никой от нас не отвори уста да проговори. Нито един не посегна към лъка си. Магията на некромантката въздействаше и на живите, не само на мъртвите. Или на живите мъже най-малко. Тресавището беше оцветило плътта, която помнех толкова добре, направило я беше потъмна, но бе все така стегната. Мазнотията, която се стичаше по нея, лепнеше и криволичеше по кожата ѝ, сякаш насочваше погледите ни, позлатяваше всяка тъмна извивка и ни зовеше.

— Здравей, Йорг — каза тя.

Думите на Катерин от гробището. Може би изреченото в гробища винаги стига до ушите на онези, които са се венчали за Смъртта.

— Помниш ме. — Чудех се от колко ли време ме води за носа, откога насочва стъпките ми насам, към тресавището. Вече не се съмнявах, че именно тя е отговорна за съборения мост, по който се бяхме надявали да минем.

— Помня те — каза тя. — Блатото също те помни. Блатата имат дълга памет, Йорг. Всмукват тайни и ги пазят усърдно, но накрая, рано или късно, всичко изплува на повърхността.

Сетих се за кутийката на кръста си и за спомените в нея.

— Сигурно си дошла да ми кажеш, че не трябва да заставам на пътя на Стрела?

— Защо? Мислиш, че държа принца на къса каишка?

Поклатих глава.

— Щях да го надуша, ако беше така.

— Ти дори мен не надуши, а това място вони на смърт — каза тя. Движеше се постоянно, бавно и сладно, приковаваше погледа.

— Вони и на много други неща.

— Принцът на Стрела си има достатъчно защитници и достатъчно поборници, няма нужда от мен. Не бива да вярваш на всичко, което прочетеш, а колкото по-стара е книгата, толкова по-малко надеждно е написаното в нея.

Значи има и писани пророчества? Ядосах се, идеше ми да се озъбя като бясно куче. Сякаш не стигаше, че всяко хвърляне на карти таро и всяко гадаене по руни слагаше Стрела на трона. А сега и книгите, моите най-стари приятели, се оказваха предатели.

— Тогава защо сме тук? — попитах аз. Знаех, но за всеки случай реших да попитам.

— Аз съм тук за теб, Йорг — рече тя, дрезгаво и съблазнително.

— Ами ела да ме вземеш, Чела — казах аз. Не вдигнах меча си, но завъртях леко острието, така че отразената светлина да падне върху лицето ѝ. Не я попитах какво иска от мен. Отмъщението няма нужда от аргументация. — И как изобщо си се озовала ти тук? — Бях стоварил цяла планина отгоре ѝ в Гелет, погребал я бях под тонове скала.

Чела навъси чело за миг.

— Мъртвия крал дойде за мен — Мога да се закълна, че потрепери, макар и само за миг.

— Мъртвия крал. — Това беше ново. Мислел бях, че разбирам какво я води, че търси отмъщение, а отмъщението е стимул, който уважавам. Така де, бях стоварил връх Хонас отгоре ѝ. — Той ли те праща?

— И без него щях да дойда, Йорг. С теб имаме недовършена работа. — И отново ни облъчи със съблазън, която вкамени братята. А тъкмо бяха започнали да се отърсват.

— И кой ме иска повече, Чела? Ти или онзи твой крал?

Гърлен звук долетя откъм Чела, нещо като ръмжене. Раздразнението подкопаваше магията ѝ и братята се размърдаха

отново.

— Или той иска мен повече, отколкото иска теб? Това ли е? Твоят нов крал те е изровил само за да ме намериш? — Показах ѝ най-хубавата си усмивка. Уцелил бях право в десетката, ако се съдеше по силното ѝ раздражение и факта, че не успя да го скрие. Лошо няма — най-добрият враг е ядосаният враг, но... нямах представа защо този Мъртъв крал ме е взел на мушката си.

— Ела и ме вземи — подканих я отново, магнах ѝ даже, с надеждата да я примамя в обсега си. С другата си ръка ръгнах Макин. — Знам, че сте заети да зяпате голата жена, но ако насочиш вниманието на братята в по-ползотворни посоки, току-виж сме оцелели сред срещата си с нейните приятелчета.

— Да дойда и да те взема, казваш? — Чела се усмихна, възвърнала самообладанието си. Изтри с ръка устата си и видях, че под калта устните ѝ са кървавочервени. — Че те искам, искам те. Няма да споря. Но не за каквото си мислиш, не за да те прекърша. Познавам сърцето ти, Йорг. Ела при мен. Можем да сме нещо повече от обикновена плът.

Създанието събуждаше болка в слабините ми, признавам, сякаш онази тънка граница между похотта и отвращението беше изчезнала заедно със селото. Част от мен настояваше да приема предизвикателството ѝ. „Прегърни страха си — бях казал на Гог, — нека страхът е плячката, а ти — ловецът.“ А нима смъртта не е най-големият страх, най-големият ни враг? Бях отхапал от студеното сърце на некромант. Може би трябваше да взема Чела, да хвана смъртта за гърлото, да я подчиня. Сетих се за жените, които горяха в къщата си.

— Ти си по-малко от плът — казах накрая.

— Жестоки думи — усмихна се тя. Пристъпи към мен. Изящното движение прикова погледа ми. Подрусването на гърдите, полюляването на ханша, червената ѝ уста. — Има магия между нас, Йорг. Сигурна съм, че и ти я усещаш. Не чувстваш ли ехото ѝ в гърдите си? Нима тя не тупти с всеки удар на сърцето ти, мили мой? Създадени сме един за друг. Мъртвия крал ми каза, че мога да те имам за себе си. Каза ми да те заведа при него. И аз ще го направя.

— Ще има дълго да ме чакаш в ада — казах аз. — Защото точно там смятам да те пратя, още сега. — Репликата не беше от най-витиеватите, но онова за Мъртвия крал наруши равновесието ми.

Тя се усмихна и ми прати въздушна целувка.

— Ядосан си, защото ти показах твоите призраци? Не аз съм ги създала, Йорг.

Това ми открадна увереността. Отново видях Рут и майка ѝ, попарени от горещата светлина на строителското слънце.

— Не знаех, че...

— Не си знаел, че слънцето ще ги изгори? Мислел си, че ще пуснеш облак отрова и той ще посее мор по земята? Така ли? Значи ако Рут, майка ѝ и детето ѝ не бяха изгорели, а се бяха задавили в собствените си вътрешности, ако бяха кървили от очите и ануса, ако писъците им бяха други, тогава всичко щеше да е наред? Само защото е щяло да бъде по план? — Чела пристъпи още крачка към мен. Неумолима.

Не можех да ѝ отговоря. Надявал се бях да отровя Червен замък, с пълното съзнание, че ще загинат не само войниците, а всичко живо там. А ако токсините се разпространяха извън крепостните стени? Нямах представа колко далече могат да стигнат. И не ми пукаше.

— Знаеш ли от какво най-много се страхуват хората, Чела? — попитах.

— Ти ми кажи. — Плъзна ръце по бедрата си и нагоре по корема, размазвайки тъмна кал по тъмна кожа.

Макин бутна арбалета на Нубанеца в ръката ми. Стиснах го. Беше толкова тежък, че едвам го удържах.

— Хората се страхуват от умирането. Не от смъртта. Искат да умрат бързо и чисто. Най-лошото нещо е рана, която те убива с дни. От която крееш. Нали така, Макин?

— Да — каза той. Макин рядко е толкова лаконичен, но не е лесно да се разлееш в словоохотливост, когато си под влиянието на некромантска магия.

— Да крееш — продължих. — Това е дума, която плаши братята. Довършете ме, за да не крея, така казват. И знаеш ли защо, Чела? Знаеш ли защо е толкова страшно да крееш? Страхливецът умира хиляда пъти, така ни казва Поетът. Ами ти? Ти си умряла само веднъж, но крееш хиляди пъти по-дълго от нормалното.

— Не се подигравай с мен, дете — каза Чела. Ребрата ѝ стърчаха, бузите ѝ бяха хлътнали. — Владея повече сила от...

— Можеш да ми покажеш моите призраци, Чела. Да ми показваш смъртта и разни мъртви неща, с надеждата че ще се уплаша и ще избира твоя път. Но аз си имам свой. Имам си свои призраци и ще се оправям с тях посвоему. А ти си изтъкана от разложение и страх и ще направиш добре, ако намериш гроб, който да те приеме.

Времето, когато нищо не можеше да ме уплаши, беше отминало. Изглежда, страхът е наша дружка в детските ни години, когато всичко е ново и непознато, и после се завръща с възрастта, когато се сдобием с неща за губене. Може би още не боравех с пълния набор старческа страхливост, но призраците на Гелет и мисълта за хилядите мъртви неща, които плуваха под калта и се ослушваха за призива на некромантката, ме бяха смразили до костите. Чакаха ме куп неща — принц, когото да победя, Катерин, която евентуално да ухажвам, удобен трон, който да топля със задника си. Удавянето в лепкава кал не влизаше в плановете ми.

— Не само призраци доведох със себе си от Гелет, Йорг. — Чела вдигна лениво ръце.

Нови форми се заиздигаха от блатото, човешки форми.

Забих меча си в земята и вдигнах арбалета на Нубанеца.

— Направих си колекция — добави Чела.

Формата, която се издигаше пред нея, придоби познати очертания, силна снага с широки плещи, по-тъмна там, където калта лепнеше на тънък пласт. Дупка в гърдите.

— Мисля, че си иска арбалета — каза Чела.

Вляво от нея се беше оформил силуетът на разплут мъж, червата му бяха провиснали като черни наденици от разпорения корем. Имаше и други около нас, отърсваха се от калта, дращеха лицата си. Един стърчеше с глава и рамене над останалите, плътта висеше на парцали от скелета му.

— Вървах по стъпките ти, Йорг, взех онова, което ти се опита да изгориш, изрових погребаното от теб. Дори в сенките на собствените ти стени.

Познавах ги всичките. Нубанеца между Чела и моя арбалет... неговия арбалет. Дебелака Бърло вляво от нея. Гемт, чиято коса червенееше тук-там през калта, главата му пришита на раменете. Брат Гейнс, брат Йоб, брат Родат. Стария Елбан, който винаги се беше молил за спокоен гроб, Лъжеца, чието тяло така и не намерихме, макар

да беше паднал в битката за Призрачния, и накрая брат Прайс, почти напълно изгнил след четири години в земята. И други, които се надигаха от дълбоката кал или изплуваха от застиналите вирове и драпаха към твърда земя.

Чела ме гледаше иззад рамото на Нубанеца, използваше го като щит. Поредното доказателство, че трябва да атакуваш без колебание.

— Ела с мен. — Гласът ѝ пърхаше от изгнили дробове. Очите ѝ лъщяха, потънали дълбоко в лицето, сякаш усилието да извади братята ми от калта ѝ е струвало скъпо. — Силата на брат ми тече в теб, неизползвана, отслабваща, пропиляна.

„Брат? Некромантът, когото убих, ѝ е бил брат?“

— Благодарско, милейди, но се преситих на некроманти. — Натиснах двойния спусък на арбалета. Едната стрела проби дупка в рамото на Нубанеца. Другата прониза Чела в шията, на косъм от гърлото.

Нубанеца, загубил за миг равновесие от силата на удара, се обърна отново с лице към мен. Безизразно лице. Чела сложи ръка на тила си и завъртя глава. Чу се звук като от изпукан хрущял.

— Ние сме едно семейство, Йорг. А семействата се карат. Но аз ти прощавам, а когато те отведа със себе си в блатото... когато се слеем в студените и дълбоки места... когато се прегърнем, както го правят хората от едно семейство... ти също ще ми простиш.

32.

Брат Сим не обича да споделя, което не значи, че е мълчалив. Може да си говорите цял ден, без да научите нищо за него. Ала прошепва нещо в ухото на всеки, когото убива. Подозирам, че ако намери в себе си сили или причина да каже това нещо на някого и да го остави жив, то аз вече ще съм загубил един убиец.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

В горещото и безкрайно тресавище на Кантанлона много неща се губят, тайни биват погълнати, хора биват повлечени в мрака. А понякога мудни течения връщат на светло онова, което никой не иска да вижда.

Да тичаш в блато е лоша идея. Когато теренът под краката ти е осеян с локви лепкава кал, дълбоки застояли вирове и затревени могилки, които дебнат да ти изкълчат глезена, трябва да стъпваш бавно и предпазливо. Случва се обаче лошата идея да е добра поради липса на друга.

— След мен! — извиках и хукнах между локвите и туфите трева вляво. Чела потъна бавно в калта, а Нубанеца скочи да ме пресрещне.

Некромантството, което бях откраднал от брата на Чела, не можеше да се сравнява с нейното могъщество. Ала тайните имат своя сила. Тайната, която имах предвид, бях чул от д-р Тапрут, информация, която той никога не би ми дал безплатно, ако мислеше, че все още има някаква стойност.

— Освобождавам те, Кашта! — Ударих го с отворена длан по раната в гърдите тъкмо когато той посягаше да ме сграбчи.

Когато едно име се пази в тайна, силата му се умножава. Нубанеца се срина мигом и аз почувствах, че повече никога няма да се изправи. И когато той падна, моят гняв се въздигна.

Цапах през блатото, живите братя ме следваха, а мъртвите братя следваха тях. Зад и вдясно от мен Бърло Дебелака понечи да отреже пътя на Райк. Аз продължих да тичам напред и след още няколко крачки стъпих на ниско възвишение, където земята беше сравнително твърда. Обърнах се и видях как мечът на Райк отсича ръката на Бърло. Бърло го сграбчи с другата, но Макин отрязва и нея, после двамата с Райк хукнаха отново напред, но попаднаха на кален участък, който ги забави. Калта засмука единия ботуш на Макин, но той все пак се добра до мен. Уплашените ни коне хукнаха в разни посоки. Някои препуснаха след нас, Барт включително, но два се забиха право в дълбока кал и започнаха да потъват, мятаха се и цвилеха, но вече нищо не можеше да ги спаси.

На няколко метра от моята могилка една кална яма изведнъж възвря и започна да плюе трупове — те се измъкваха един след друг от дупката, сякаш са чакали там, складирани плътно един до друг от повърхността чак до дъното на мочура.

Немъртвите очевидно не изпитваха страх и трябваше буквално да ги разсечеш на части, за да спреш устрема им, но бяха бавни. На открито и с твърда земя под краката си отдавна щяхме да сме им избягали; в блатото силите бяха до голяма степен изравнени. В блатата на Кантанлона калта е пропита с аура на бавна смърт, сякаш е наполовина жива — или наполовина мъртва, зависи от какъв ъгъл я погледнеш. В блатата на Кантанлона калта повръщаше немъртви и за разлика от нас, те не потъваха.

Трупове от калната яма успяха да ни пресрещнат, когато твърдият терен зави наляво.

— Не спирайте! — извиках аз.

Макин замахна с меча си и посече един труп в гърдите, удар, който би убил жив човек, но изобщо не направи впечатление на немъртвия. Подведен от обучението си, Макин попадна в калната прегръдка на създанието. Райк дори не изтегли меча си от ножницата. Ритна своя труп в корема, толкова силно, че той отхвърча няколко

метра назад и повали друго кално създание. От всички братя Кент Червения се оказа най-подходящо снаряжен — северняшката му брадва сечеше крайници и разкрасяваше блатото с артистични щрихи във вид на отрязани пръсти, ръце и глави.

Тичахме, създанията тичаха след нас и мълчаха, решени да ни настигнат и разкъсат, чуваше се само джапане на крака в кал и нашето накъсано дишане. Не след дълго числеността им стана стряскаща, цяла войска от кални немъртви се тътреше след нас, но с всяка миля преднината ни се увеличаваше и след известно време преследвачите се изгубиха от погледа ни.

Спрях на ниска могила, където теренът под краката ни беше твърд, а гледката към блатото — добра. Кръг от древни камъни показваше, че някога тук е бил погребан важен човек, местен големец вероятно, но гробницата изглеждаше отдавна опразнена, а и аз не долавях тук повече смърт от онази, която витаеше навсякъде в блатото. Гневът беше тичал заедно с мен по време на дългото бягство. Повече от половин година Чела бе държала при себе си трупа на Нубанеца, като играчка или домашен любимец. Не знаех дали нещо от човека остава, когато некромантската магия съживи плътта му, но мисълта, че е възможно Нубанеца да е страдал, мисълта за ужаса, който може би е преживял, ме изпълваше с ярост. И аз се заклях да отмъстя. Само веднъж бях давал такава клетва. И сега, като тогава, я дадох без думи и твърдо решен да я изпълня, та ако ще да разкъсам света на парчета.

— Не ща да изкарам още една нощ тук — каза Макин.

— Сериозно? — изръмжа Райк и седна на най-големия камък. За пръв път го чувах да използва сарказъм. Сигурно го беше кътал за екстремна ситуация като тази.

— Я стани за малко, Райк — казах аз.

И той го направи. Вдигнах меча си и насочих върха към хълбока му. Завъртях умело острието, срязах парче от туниката на Райк и го запратих в блатото заедно с отсечената ръка на Бърло, която го стискаше в мъртва хватка.

— Попаднали сме право в ада — каза убедено Грамло. — Изгубили сме се и сега сме в ада. — Едната страна на лицето му беше омазана с кал, кръв се беше стекла от носа му на алени ручейчета и беше засъхнала по мустаците му.

— Адът мирише по-добре — казах аз.

Конете тъпчеха и пръхтяха край нас и заради тях малката могилка изглеждаше още по-малка, претъпкана направо. Плеснах сивушкото по хълбока да се отмести, за да огледам терена. От петте коня, които ни бяха останали, само той беше що-годе спокоен, даже си късаше по малко от рехавата тревица.

— Не бива да спираме — каза Макин.

Не биваше, но накъде да тръгнем? Хоризонтът не предлагаше нищо. Освен може би...

— Онова там не е ли морето? — Посочих. Намек за черно или тъмносиньо обточваше далечината.

Писък възпря евентуалните отговори. Завъртях се към звука. Току зад нас, до бедра във вода и до гърди в тръстиката, Чела държеше Младия Сим за гърлото и главата. Направи крачка назад, отдалечавайки се от могилата, като влачеше Сим. Изглежда, му беше направила нещо, на врата може би, защото ръцете му висяха безжизнени, макар очите му да се въртяха диво и в ужас. Наричахме го Младия Сим и той наистина беше млад, на шестнайсет най-много, но беше старо куче в убиването и не би се дал толкова лесно без основателна причина.

— Йорг, не бива да бягаш от мен — каза Чела. Водата беше отмила калта от тялото ѝ, но не и тъмния цвят на блатото с оттенък на тиково дърво. Келтските мотиви по кожата ѝ не бяха нарисувани с обикновена боя, както бях сметнал при предишната ни среща. Завъртулките и възлите по ръцете и хълбоците ѝ със сигурност бяха татуирани.

— Не искам нищо от теб, некромантке. — Още държах арбалета на Нубанеца, но не го бях презаредил. Насочих го към нея, с надеждата че няма да забележи липсата на стрели в жлебовете. — Каквато и сила да съм погълнал със сърцето на брат ти, тя избледнява. По-бавно, отколкото бих искал, но рано или късно ще изчезне напълно и аз няма да съжалявам. Не искам нищо нито от теб, нито от гадния ти занаят.

Тя се усмихна.

— Мъртвия крал няма да те пусне, Йорг. Той ни събира при себе си, всички нас. Черни кораби чакат, готови да ни отнесат към Удавените острови.

Не казах нищо. Гневът ми се беше стопил в мига, когато се заклех да унищожа Чела. Когато е нужно, отмъщението може да чака.

Чела се опитваше да използва братята срещу мен, да ме вбеси, за да я подгоня през блатото. Не ѝ позволих да види колко дълбоко са се забили куките ѝ.

— Няма ли да ме помолиш да пусна братчето ти, Йорг? — Чела завлече Сим още метър навътре в блатото.

Роу я държеше на прицел, а този път, за разлика от предишния, Грамло изглеждаше готов да метне ножовете си. Сим му беше слабост и страхът нямаше да вкамени ръката му.

— Хванала си брат ми, разбрах. Изяж му сърцето и ще сме квит. Както бяхме в началото — казах аз. Знаех, че няма да пусне Сим. Просто искаше да я моля.

— О, не можеш да се върнеш назад, Йорг. Би трябвало да го знаеш. Никога не можеш да се върнеш назад. Дори ако некромантството те напусне без следа. Виж! — Промени мълниеносно хватата си и изви главата на Сим надясно. Твърде много надясно. От звука на счупена кост ме заболяха зъбите. — Иии... — Завъртя бавно главата му към нас. — Той се връща. Но вече не е същият, нали?

— Кучка! — Роу стреля. Не знам дали ръката му трепна, или Чела се премести с нечовешка скорост, но така или иначе стрелата се заби в окото на Сим.

— Видя ли сега какво направи. — Червената ѝ уста се усмихваше, очите ѝ гледаха съблазнително. Прошепна нещо в ухото на Сим.

Грамло метна ножа си, но Чела вече потъваше във водата. Така и не разбрахме дали я е уцелил, защото водната повърхност се затвори над нея.

Сим, въпреки стрелата в окото и счупения врат, още стоеше на крака. А после пристъпи колебливо към нас. Бистрата вода между тръстиките се размъти — калта отдолу очевидно се беше раздвижила.

— Към морето — викнах аз и за всеки случай посочих. Принцът на Стрела ме беше посъветвал да видя океана и по всичко личеше, че това може да е последната гледка, която да зарадва очите ми. Братята нямаха нужда от втора подкана. Хукнахме с надеждата, че брат Сим ще се окаже бавен като другите мъртъвци, а не бърз, какъвто го помнехме.

33.

На брат Роу може да се разчита. Можеш да разчиташ, че ще лъже, че ще мами, навярно че ще предаде своите. Но най-вече можеш да разчиташ, че ще остане верен на себе си — хитра лисица, убиец в мрака, полезен в битка. Само в това брат Роу няма да те разочарова — че можеш да разчиташ на него.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Морският въздух не разкара вонята на Канталонските блата, само добави щипка солена привкус. Вече виждах сивата водна шир, но от брега ни дяляха мили.

— Поне са бавни — каза Кент. Цапаше до мен, стиснал в ръка брадвата си. Хвърли бърз поглед през рамо, което си беше риск. Не е препоръчително да тичаш в тресавище с остро оръжие в ръка и да зяпаш назад. От друга страна, последните ни два дни като цяло не бяха препоръчителни.

Морският бриз носеше със себе си приглушен стон. Опитвах се да не мисля за източника.

Вървахме упорито напред. Вече знаехме, че почивките тук са лоша идея. Останали ни бяха четири коня, след като добичето на Роу стъпи в кална дупка и си счупи глезена. Роу му преряза гърлото, а аз накарах Кент да му отреже краката.

— Не ща Чела да го вдигне и мъртъвците ѝ да го пришпорят след нас.

С всяка минута морето изглеждаше все по-голямо. Скоро щяхме да се озовем в солените мочури.

— Ису да ни е на помощ — възкликна Роу и се закова на място пред мен. От всички братя той най-рядко отправяше молитви за божествено съдействие.

Настигнах го. Обраслото с туфи трева блато свършваше без предупреждение, заменено от дълга ивица тиня, от онази, която се образува при отлив. Двестатина метра по-нататък започваше море от тръстики. Но не тинята беше спряла Роу, а главите.

През пет метра, като зелки в нива, от тинята стърчаха глави. Най-близките спряха да стенат и завъртяха очи към нас.

Онази в краката на Роу, жена на средна възраст с тежка челюст, се мъчеше да ни погледне в очите.

— Боже, спаси ме — каза тя. — Спаси ме.

— Жива ли си? — Клекнах до нея. Тинята беше неочаквано гъста и твърда, като влажна глина.

— Спасете ме! — изпищя жената.

— Те са отдолу. — Това го каза главата на мъж вляво от нас, някъде на възрастта на Макин, с черна брада. Калта беше полепнала по долната половина на брадата му, другото беше чисто, сякаш го е измил дъжд.

Пресегнах се с некромантството, което се събираше във върховете на пръстите ми. Не усещах повече смърт тук, в тинята, отколкото в другите части на блатото. Освен около самите хора. Усещах как животът изтича от тях... и го сменя с нещо не толкова живо, но по-издръжливо.

— Късат ми кожата! — Гласът на мъжа се извиси във вой.

Вдясно от нас имаше млада жена, черната ѝ коса потъваше в тинята. Жената вдигна лице към нас и видях, че е нашарено с тъмни вени, като онези на моите гърди. Изръмжа. Дълбок гърлен звук, пълен с глад. Зад нея имаше друга жена, двете си приличаха като сестри.

— Идват нощем. Мъртви деца. Дават ни да прием горчива вода и ни хранят с ужасни неща. Ужасни неща. — Главата ѝ клюмна.

— Убийте ме — извика един мъж по-навътре в тинята.

— И мен — извика друг.

— Откога... — казах аз.

— Откога сте тук? — довърши въпроса ми Макин.

— От три дни.

— Две седмици.

— Девет дни.

— От цяла вечност! — Стоновете и гърлените звуци набраха сила.

Изправих се. Ръцете и краката ми бяха ледени, повдигаше ми се.

— Защо? — попитах Макин. Той вдигна рамене.

— Аз знам — каза Райк.

— Ти нищо не знаеш, Райк — казах му.

Но наистина знаеше.

— Бързите мъртви — обясни гигантът. — Тя тук ги прави. Маринова ги. Превръща ги бавно, та след това да са бързи. И преди съм чувал за този начин.

Погледът ми попадна на друга глава, глава с гладни очи и раззината в писък уста. Още няколко подхванаха крясъка.

— Дай им каквото искат, Кент — казах аз.

— Не! Имайте милост — примоли се жената в краката на Роу. —
Имам деца.

— А ако не го искат, дай им това, от което имат нужда —
добавих.

И Кент се зае да прибере реколтата. Кървава задача, от която те заболява гърбът. И другите се включиха, Райк с невиджан ентузиазъм.

Продължихме на бърз ход, нямахме търпение да се махнем оттук.

— Това едва ли е единствената нива — каза Макин. Тичаше бос, защото беше успял да загуби и втория си ботуш.

Тревожех се не толкова какво друго отглежда Чела, а какво вече е успяла да отгледа.

Движихме се през зелено море, устремени към сиво море. Тръстиките бяха високи до гърдите ни, че и повече, краката ни потъваха до средата на прасците при всяка стъпка. Широки ивици рядка кал разделяха туфите тръстики, подхранвани от потоци, които ромоляха в средата им. Стигнахме до поредния воден синор, когато чух далечния прибор.

— Не. — Грамло сложи ръка на рамото ми, преди да съм стъпил в калта.

В средата на синора, там, където потокът лъщеше като панделка, калта взе да се вълнува.

Роу извади лъка си. Аз натегнах арбалета на Нубанеца.

Калта се сгърчи отново, надигна се в могила и се разтече неохотно настрани. Нещо черно се появяваше от недрата ѝ.

— Т'ва е лодка бе, да я... — каза Райк.

Явно днес му беше ден за правилни догадки. Рибарска лодка от черни изгнили дъски се появи от тинята, екипажът ѝ се размърда на палубата, отърсваше се от полепналата кал и собствената си прогнила плът. Сетих се за дебелия капитан и неговата баржа на река Райм. Изборът му да стои във води, които познава, изведнъж ми се стори изключително разумен.

— Назад! — И поведох братята обратно в тръстиките.

Тичахме през високата тръстика, по-висока от мен, стръкове ме удряха в лицето.

— Нещо идва — извика Райк. Само той беше достатъчно висок, за да вижда над зеленото море.

— Откъм лодката ли? — извиках аз.

— Не. От другата страна.

Свърнахме и затичахме по-бързо.

Чувах ги. Настигаха ни, проправяха си път през тръстиките.

— Какво е? — извиках.

— Не знам — каза задъхано Райк. — Не го виждам. Виждам само как падат тръстиките.

— Спрете! — И пръв последвах заповедта си. Захвърлих арбалета на Нубанеца и развъртях меча си през тръстиковите стъбла. — Разчистете място! — извиках.

Няма смисъл да тичаш, ако е ясно, че ще те хванат.

Трима мъртви нахлуха в разчистеното място още преди да сме го разчистили докрай. Движеха се адски бързо и щом ни видяха, нададоха вой. Хвърлиха се към нас без колебание, протегнали ръце да стиснат нечие гърло. Роу падна. Онзи, който избра мен, се наниза на меча ми. Буквално го погълна, проклет да е. Дръжката стърчеше между разсечените му бузи, острието беше пробило дробовете му, върхът — стигнал стомаха. Сетих се за Томас в цирка.

Четири стъпки стомана, разсекли вътрешните му органи, вбесиха моя противник още повече. Напираше да ме докопа за гърлото, едва не изтръгна меча от ръцете ми, но аз стисках здраво дръжката и инерцията на мъртвеца ме събори по гръб в тръстиките. Онзи ми налетя отново, на четири крака, сякаш не беше погълнал достатъчно от меча ми и искаше още. Ако можеше да си отвори челюстите пошироко, сигурно щеше да налапа и дръжката с все ръцете ми. Явно не беше твърде привързан към вътрешните си органи.

Мъртвецът продължи да напират, тъмна кръв гъргореше в гърлото му, аз отстъпих назад и нагазих в лепкава кал. Забих дълбоко крака, завъртях меч и натиснах надолу. Острието разпори мъртвеца, от шията, през гърдите, до чатала. Червата му се изсипаха и той се просна в калта, посягаше да ме докопа, но аз се откъснах и забих меч си в потвърд участък. Ритах в паника да се измъкна от лепкавия вир, който ме теглеше надолу. Ако не беше мечът ми, щях да потъна. Успях да се измъкна от ямата и се проснах по гръб, останал без дъх. Чувах воя на другите мъртъвци и псувните на братята. Тръстиките се издигаха над мен като дървета, полюшваха се на фона на синьото небе.

Когато събрах сили да се върна на мястото, което бяхме разчистили, битката вече бе свършила.

— Роу е мъртъв. — Едната буза на Макин беше раздрана и той търкаше раната с шепи намачкани тръстикови стъбла. На пръв поглед тази терапия само влошаваше нещата, но може би Макин целеше да подлюти раната и изтеклата кръв да я почисти.

— Никога не съм го харесвал — казах. Когато сме на пътя, казваме такива неща. А и в случая си беше вярно.

— Погрижи се да не остане нищо за Чела — заръчах на Кент.

Той се зае да обезглави първия нападател. Някой вече беше отрязал ръцете му от раменете, устата му беше пълна с кал, но въпреки това създанието се гърчеше и се пулеше.

Като гледах как Макин се грижи за раната си, реших да проверя собственото си здравословно състояние. Случва се да минат часове, преди да забележиш рана, получена в битка.

— Мамка му — казах.

— Какво? — Макин ме погледна.

— Изгубил съм кутията. — Прокарах отново ръце по кръста си, сякаш имаше вероятност да съм я пропуснал при първата проверка.

— Прав й път — рече Макин.

Върнах се назад по пътеката от стъпкани тръстики, където се бях боричкал с мъртвеца. Нищо. Стигнах до калната яма.

— Потънала е тук — казах.

— Ми добре — рече Макин, който бе тръгнал след мен.

Огледах се. Чувствах, че не бива да я губя. Че ми е нужна. Че е част от мен.

— Кент! — извиках. Той погледна към мен, вдигнал брадвата над главата си за удар. Трупът на Роу лежеше в краката му.

— Остави го — казах аз.

Върнах се и коленичих до Роу.

Отблизо смъртта е грозна. Старецът се беше насрал и вонеше по-зле от обикновено. Месото на шията му беше съдрано и висеше на розови парцали върху ключиците. Парчета бял хрущял стърчаха около черната дупка в дробовете му. Примесена със сополи кръв засъхваше под носа му, очите му се бяха завъртели наляво под неестествен ъгъл.

— Не съм приключил с теб, брат Роу — казах.

Хванах ръцете му. Ръцете на мъртвите не са чак толкова неприятни на пипане, но когато преплетох пръсти с неговите, ме полазиха ледени тръпки, признавам. Роу лежеше безжизнен, усещах мазолите по дланите му.

— Какво правиш? — попита Грамло.

— Имам задача за теб, брат Роу — казах аз.

Потърсих го. Не можеше да е отишъл много далеч. Усетих пулса на некромантството в незаздравялата рана на гърдите си. Тъмна ръка се затвори около сърцето ми, обви ме хлад като мокър чаршаф.

Знаех, че силата ми е малка, ручейче само, като лентата бистра вода в безкрайната кална шир на блатата. Но Роу още беше топъл. Сърцето му не биеше, но още потрепваше и се гърчеше едва доловимо, и най-важното — аз познавах Роу, познавах го до мозъка на костите. Не го харесвах, но го познавах.

За да изправиш мъртвец, трябва да влезеш в кожата му. Да се намъкнеш в нея, да му заемеш ехо от пулса си, да настроиш мозъка си към неговите мисли.

Плюх, както го правеше Роу. Вдигнах глава и изгледах братята с присвити очи, видях ги през призмата на неговите чувства — разбрах кои е харесвал и кои не, на кого е завиждал, с кои е имал стари спречквания, кой му дължи пари заради загубен облог.

— Брат Роу — казах.

Изправих се. Ние се изправихме. Той се изправи.

Стоях лице в лице с трупа му, а Роу ме гледаше от някакво далечно място, през очи, които доскоро бяха негови. Братята ни зяпаха мълчаливо как вървим към ямата — аз напред, Роу след мен.

— Намери я — казах.

Нямаше нужда да обяснявам повече. Двамата бяхме в една кожа. Роу стъпи в лепкавата кал и ямата го засмука. Клекнах отстрани. Калта се затвори над главата му и чак тогава усетих стоманата отстрани на врата си. Проследих с поглед острието.

— Никога не прави това с мен — каза Макин. — Закълни се.

— Заклевам се — отвърнах.

Нямаше нужда да ме моли или убеждава.

34.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Имах чувството, че търчим из блатата от години. Целите бяхме оплескани в кал. Кожата на братята се белееше само около очите и то защото ги бършеха час по час. Гледката не беше от приятните, а сега, когато слънцето захождаше към залез, си беше направо зловеща. Скоро, когато слънцето се удавеше в блатата и ни зарежеше в мрак, ние също щяхме да се удавим.

— Идат още — извика Райк. Както и преди, единствен той виждаше над високите тръстики.

— Колко са? — попитах.

— Всичките — каза той. — Тръстиките падат, сякаш ги помита вълна, да ги...

И сам чувах воя, приглушен, но достатъчно ясен във вечерния въздух. Минали бяха два часа, докато Роу изпълни задачата си, два часа, преди ръката му най-сетне да щръкне над повърхността с кутията. Принудителното чакане не се хареса на братята, но истината бе, че два часа повече или по-малко нямаше да ни решат проблема с Чела, нито щяха да ни измъкнат от нейния кален ад. Оставихме Роу в ямата. Казах на Макин, че съм го освободил. Но не бях.

— Виждаш ли някакво разчистено място? — попитах.

Райк не отговори, но свърна и затича целенасочено, така че го последвахме.

Ръмжащият вой набра сила, скъси разстоянието. Тичахме здраво, но жвакането на бързи мъртви крака се чуваше все по-ясно, заедно със звука на скършени и стъпкани тръстики.

Тръстиките пречеха и на нас, тичахме на сляпо през зеленото море, а после внезапно се озовахме на ниска могилка, гола. Издигаше се на не повече от метър над околния терен, но аз имах чувството, че е истински хълм.

— Браво — казах на Райк и си поех жадно дъх. Ако ще умираш, по-добре да е на открито.

Войската на Чела придойде от всички страни. Бързоногите мъртъвци, целите на петна и окаляни, с разкривени от неумираща ярост лица, с противоестествен блясък в очите, десетки. Стичаха се от всички посоки да обградят могилата. Зад тях, със закъснение от минути, залитайки през стъпканата тръстика, се появиха другите мъртъвци, отдавна мъртвите, изгнилите, сред тях и трупове от дълбините на блатото, мариновани до твърдостта на стара кожа и с кажи-речи същия цвят. Зърнах високия скелет и парцаливата плът на Прайс. Чела вървеше до него, нагиздена в бяла рокля, цялата в дантели и с дълъг шлейф, рокля съвсем като за кралска сватба. И почти без кал по нея.

— Здравей, Йорг — каза Чела. Беше твърде далеч, за да я чуя, но и нямаше нужда, защото всички мъртъвци прошепнаха думите ѝ.

— Върви в ада, кучко. — Ще ми се да бях казал нещо умно.

— Не бъди груб на сватбения ни ден, Йорг — сгълча ме тя и мъртвите заедно с нея. — Мъртвия крал се е надигнал. Черните кораби плават. Ти ще дойдеш при мен. Ще ме обичаш. И двамата заедно ще отворим Златната порта за своя господар и ще сложим нов император на трона.

И тогава се появиха мъртвите от Гелет, газеха през блатото, като да се бяха загубили, свръщаха насам-натам без посока. Бяха призраци, а не съживени мъртъвци, но изглеждаха съвсем като истински, с рани от изгаряне, с опадали зъби, почти без коса, с люпеща се кожа. Стотици, хиляди, прииждаха в широк кръг от обвинения. Напираха толкова решително, че някои от мъртъвците в последните редици се оказаха избутани и стъпкани дори.

— К'во пък — рече Райк. — Ожени се за кучката.

— Тя ще ви убие във всички случаи, Райк. А твоят труп ще върви до нея. Прайс от едната ѝ страна, ти — от другата. И братята отново ще се съберат в пълния си състав.

— О — рече той. — Забрай тогава.

— Стига, Йорг, бъди мъж — каза Чела, а мъртвешкият хор ѝ пригласяше. При следващите ѝ думи обаче съпроводът се сведе до един-единствен глас, този на мъртва жена, която стоеше близо до ръба на нашата могила. Кален труп, едната ръка изгризана до кокал, кожата

петносана, устните сиви и гниеци, но лицето още пазеше известна прилика с чертите на Рут. — Мъртвия крал идва. Мъртвите се надигат като прилив. Те са повече от живите, а всяка битка създава още трупове, не още хора. — Езикът на мъртвата жена се гърчеше, черен и лъскав, думите на Чела се търкаляха от него. — Ела при мен, Йорг. Има място за теб във всичко това. Има сила, която да вземеш и държиш.

— Види ми се, че има и нещо друго — казах аз. Колкото и високо мнение да имах за собствения си чар, не ми се вярваше некромантката така да се е заплеснала по мен, че да измине толкова път и да си причини чак такива главоболия. А ако я тласкаше жажда за мъст, можеше лесно да я утоли, без целия този цирк. — Мъртвия крал те плаши. — Долових напрежение в гласа ѝ, отчаяние дори. — Какво толкова иска от мен?

Делеше ни голямо разстояние, но въпреки това разбрах, видях го в лицето ѝ. Тя не знаеше.

Понечих да пристъпя напред, но нещо задържа крака ми. Погледнах надолу и видях зъби, кучешки череп, заровен наполовина в пръстта, който стискаше стъпалото ми. Още един призрак, но въпреки това ме закова на място.

Плъзнах поглед по ордата мъртъвци, спрях го на гъстата тълпа призраци зад тях. Чела нямаше откъде да знае за моето куче, за Верен. Не би могла да събере всички мъртъвци от Гелет, нито да знае историите им. По някакъв начин това идваше от мен. По някакъв начин Чела извличаше призраците от моето минало, измъкваше ги през дупката, която аз бях направил в тъканта на мирозданието. И не само призраците, които познавах лично, а и призраците на онези, чиято смърт бях причинил. Долових смътните очертания на една догадка, смътни, но все пак очертания.

Сведох отново поглед към черепа в краката си.

— Това не трябваше да го правиш — казах и измъкнах крака си. Усетих как зъбите се впиват в плътта ми, но по ботуша ми нямаше и следа. Беше само болка, без кръв. Беше капан, създаден от собственото ми съзнание. Призраците не можеха да ни наранят, иначе щяхме да умрем още в къщата на Рут, щяхме да изгорим заедно с тях, когато изгря строителското слънце. Чела ги беше довела само за да ме тормози.

— Хайде да се оженим, любими мой — каза тя. — Гостите вече са тук. Сигурна съм, че ще намерим и свещеник, който да ни венчае.

Измежду другите призраци се появи брат Глен, силуетът му трептеше колебливо на дневната светлина, не бе така рязко очертан като на другите призраци, сякаш нещо го дърпаше назад. Кутийката със спомени на кръста ми натежа. Не знаех, че брат Глен е умрял, но може би някога съм го знаел и съм предпочел да забравя. Вървеше бавно, с накуцване, макар да не виждах рани по него, и не изглеждаше доволен. В едната си ръка държеше нож, нож, който познавах, червен от кръв. Някакъв мъртвец се озова на пътя му и брат Глен го намушка във врата. Създанието се срина с все ножа. Призраците не можеха да наранят живите, но явно можеха да нараняват мъртвите, при това сериозно. Брат Глен докуцука до Чела и спря.

Чудех се как духът на свещеника се е озовал тук и защо ме гледа с такава омраза. Усещах я дори от петдесет метра. Но повече ме занимаваше друга загадка — думите, които Чела беше употребила, преди да извика брат Глен.

„Гостите вече са тук.“

Бързите мъртви стесниха кръга, макар че не чух изрични указания в този смисъл. Крачеха бавно, ръцете им готови да стискат, мачкат и късат. Бяха толкова много, че нападнаха ли, нямаше да издържим повече от минута.

— Никаква сватба не е, ако семейството ми го няма. — Прибрах мечата си в ножницата.

— Има духове, които не мога да призова. Онези с кралска кръв лежат в осветени гробници, под защитата на стара магия. Ако можех да извадя майка ти, отдавна да съм го направила — каза Чела. Думите стигнаха до мен през тълпата, от устите на бързите мъртви, които все така стесняваха кръга.

„Гостите вече са тук, но има духове, които тя не може да призове.“

Конете ни се бутаха зад мен, нервни, дори сивушкото.

— Имах предвид братята си — казах и обхванах с жест Макин, Кент, Грамло и Райк.

— Могат да присъстват — каза Чела. — Ще им оставя очите.

— А музика няма ли да има? Поети да ни разтушат със стиховете си? Цветя? — попитах. Печелех време.

— Печелиш време — каза тя.

„Гостите вече са тук. Освен онези, които тя не може да призове. И другите, които не иска да призове.“

— Сещам се за един поет, Чела. За едно стихотворение. Много подходящо. „На свенливата му любов“.

— Аз свенлива ли съм? — Пристъпи по-близо, полюляваше бедра сред мъртвците.

Мъдростта на поетите е надживяла мъдростта на Строителите.

— Поемата е посветена на времето, отчасти поне. За това как поетът не може да спре времето. Завършва така: „Да спрем ний слънцето не можем, знаей, но можем да го пратим във безкрая“.

Призраците не могат да наранят живите. Могат да ги подлудят. Могат да ги изтормозят така, че сами да посегнат на живота си, но физически не могат да ги наранят. Сигурен бях в това. Разбрах го с некромантството, което бях откраднал. Мъртвите обаче бяха лесна плячка за призраците. Видял бях доказателството за това със собствените си очи. Трупове на Чела бяха лесна плячка за духовете, защото стояха близо до техния свят, достатъчно близо до портите на смъртта, та призраците да се пресегнат и да ги разкъсат.

— Много сладко — каза Чела. — Но няма да ме спре.

— Затова аз ще те накарам да побегнеш. — И с цялата сила на волята си, без да пестя и грам, призовах своите духове. Издърпах ги през портите, които Чела беше отворила. Разперил широко ръце, върнах на белия свят всяка сянка и фантом, всеки досаден дух, който ме беше следвал по едно или друго време през изминалите години. Изкървих ги през гърдите си, избутах ги с всеки удар на сърцето си. Не можех да попреча на Чела да призове онези, които иска да призове, но можех да направя така, че да дойдат всички, до последния. На бегом.

И те дойдоха. Гостите, които Чела беше предпочела да не кани. Горещите мъртви от Гелет, онези, които строителското слънце беше убило първи. Не жертви от външния периметър на експлозията като Рут и нейната майка, а онези, които бяха изгорели в Червен замък, в сърцето на преизподнята. Изляха се от мен в безкраен порой. По десетина за всяко дете на Гелет, което бе призовала Чела. И моите мъртви, моите горящи мъртви, донесоха със себе си невиджан огън. Горяха като свещи в огнище, плътта им се стичаше разтопена, пламъците подскачаха, мъже и жени, които пицяха, тичаха ослепени,

залитаха или се сриваха на огнени топки. А зад тях, с отмерена стъпка, придойдоха нов вид духове, всеки светеше с ужасна светлина, която превръщаше плътта им в розова мъглица, а костите им — в сенки.

Не виждах нищо освен огън без топлина, не чувах нищо освен писъци и сякаш след цяла вечност открих, че стоим сами на своята могилка, а от Чела и войската ѝ няма и следа, ако не броим овъглените кости, които димяха върху стъпканата влажна тръстика.

— Сватбата се отменя — казах аз, ориентирах се по залязващото слънце и поведох братята на юг.

35.

Брат Макин има високи идеали. Ако се придържаше към тях, щяхме да сме врагове. Ако страдаше заради провала си да ги следва, нямаше да сме приятели.

СВАТБЕН ДЕН

— Лопата? — каза Хобс.

Ако има на света човек, който да нарече лопатата лопата, то това е командирът на Стража Хобс. Впечатлен бях, че човек на неговата възраст има сили и дъх — предвид усиленото изкачване и прочие — да дрънка за очевидното или за каквото и да било друго.

Разритах снега. Лопати имаше навсякъде, скрити под последния валеж.

— Отрядите на Стод и Кепен да обстрелят склона под нас. Хората на Харолд да хващат лопатите и да копаят.

— Стод е мъртъв. — Хобс плю и плъзна поглед по снежното поле. Преднината ни се беше стопила. Тук-там мъже от Стража спираха, останали без сили. Малцина успяваха да извадят меча си, та какво остава да замахнат с него, преди авангардът на врага да ги настигне и посече.

На снежен фон кръвта е много хубава, красива направо. Ако снежната покривка е прясна и още мека, кръвта си стопява път надолу и няма много за гледане, но там, където снегът е образувал ледена корица, ослепителната белота сияе през аленото и кръвта изглежда някак по-наситена и дори по-жизнена, отколкото е била във вените ти.

— Искам наши хора да стрелят надолу. Не ми пука особено какво ще уцелят. Може в главата, може и в краката. По-добре в краката. Стига да има тела на пътя на стреляните. Трябва да ги забавим.

Раненият войник е по-сериозно препятствие от мъртвия. Раниш ли сериозно човек, но не толкова, че да изгуби съзнание, той се лепва

за теб, сякаш можеш да го спасиш, стига да ти държи здраво крака и да не те пуска. Прясно ранените обичат да имат компания. Дай им малко време и ще предпочетат да останат насаме с болката си. Сетих се за Кодин в неговата импровизирана гробница, свит на кълбо, силуетът му очертан от тънки снопчета светлина. Някои народи така погребват мъртвите си — свити на кълбо, челото опряно в коленете. Макин казва, че така по-лесно се копаели гробовете, но аз го виждам като един вид завръщане към началото. Нали и в утробата сме свити на кълбо.

— Стреляйте по копелетата! — ревах и размахвах ръце към хората, от които исках да грабнат лъковете си. — Не губете време да се целите точно.

Макин се довлече при мен и аз му връчих една лопата. С капитан Харолд събрахме още хора и ги впрегнахме да копаят. Никой не попита защо. Освен Макин, разбира се, но според мен той просто искаше да си почине.

— И преди сме минавали оттук — подхвърли.

— Да. — Метнах още една лопата сняг през рамо. Странно беше, че съм се катерил толкова време и с цената на толкова усилия, а сега, с последните си сили, трескаво копая път надолу.

— На път за онова село... Шкембе?

— Чревца — рекох. Още една лопата сняг. Виковете и трясъкът на мечове по склона зад нас се чуваха все по-отблизо.

— Това е лудост! — Макин захвърли лопатата и изтегли меча си. — Сега се сещам. Тук има пещери. Но те не водят никъде. Претърсихме ги. А и хората ни дори няма да се поберат там.

Лопатата ми не срещна съпротивление, изплъзна се от вдървените ми пръсти и падна в бездната отдолу.

— Пробих! Копайте тук!

Мелето кипеше на няма и петдесетина метра от нас, кървава битка на живот и смърт, мъжете газеха и пропадаха в снега, който бързо се превръщаше в розова каша, крещяха, виждаха се отрязани крайници, кръв капеше от мечовете. А отвъд клането, като стрела, насочена право към мен, прииждаха още войници, хиляди, колоната им се разширяваше в ниското, там, където започваше снегът.

— Не е изключено да съм закъснял — казах аз. Знаех, че съм закъснял. Бях останал твърде дълго при Кодин. А стреляните бях

подценил.

— Закъснял? — викна Макин. Размаха меча си към армията, която ни притискаше. — Мъртви сме. Можехме да влезем в битка долу! Поне щях да имам сили да размахам меча си, по дяволите.

На мен ми изглеждаше достатъчно силен и сега. Гневът винаги отключва дълбоките ни резерви, онези, за които сме забравили.

— Копайте! — ревах на мъжете около себе си. Входът към пещерите се беше разширил, колкото да минат трима мъже един до друг. Черна дупка в снега.

— Колко души са загинали при лавини в Матераците миналата година, Макин? — попитах.

— Не знам! — Погледна ме така, сякаш съм посегнал да му изям супата с вилица. — Нито един?

— Трима — поправих го. — Предната година — един.

Част от вражеските войници се опитваха да ни ударят във фланг, разгръщаха се от двете страни на мелето с намерение да ни излязат отляво и отдясно. Свалих лъка от гърба си и пуснах една стрела по онези, които се катереха отляво.

— Приключихме — каза Хобс, останал без дъх. Заобиколи копачите и спря при мен. Успя да добави и едно „господарю“, признавам му.

Стрелата ми беше ударила един мъж над коляното. Възрастен мъж, старец направо. Някои стари хора просто не знаят кога да бият отбой. Мъжът падна и се хързулна по нанадолнището. Сигурно щеше да спре чак при портите на Призрачния.

— Има си причина да загубим четирима души в лавини за две години — казах аз.

— Невнимание? — попита Макин. Един от по-изобретателните войници на принца беше успял да се промъкне невредим покрай мелето. Макин парира набързо и го посече. Друг войник, току след първия, получи стрела в адамовата ябълка.

Трясък на метал в скала. Копачите бяха стигнали до краищата на скалния отвор. Дупката беше достатъчно широка да погълне фургон, но по-широка нямаше да стане.

Когато е покрит със сняг, светът става плосък. Всички кухни и издатини се вписват в една равна повърхност като бял лист, на който да развихриш перото си. Можеш да нарисуваш на снежното поле всичко,

което роди въображението ти, защото действителността е скрита за очите.

— Е? — подкани ме Макин. Стрелянските войници продължаваха да скъсяват разстоянието. Макин нямаше какво да прави и явно се дразнеше, че дрънкам щуротии, вместо да спасявам хората си.

— Трябва да виждаш оттенъците — рекох.

— Оттенъците?

Вдигнах рамене. Имах време за губене, защото все още не можехме да използваме пещерата.

— Нали уж младостта била силна, защото виждала всичко в черно и бяло? — казах. Местех поглед по склона под нас. Един мъж от Стража падна пронизан в гърдите, стиснал гърлото на войника, който го беше пронизал.

— Оттенъци? — повтори въпроса си Макин.

— Ние никога не поглеждаме нагоре, Макин, никога не вдигаме глави да погледнем нагоре. Светът е толкова голям. А ние пълзим по повърхността му и виждаме само онова, което лежи на пътя ни.

— Оттенъци? — упорито потрети Макин. Пълните му устни владееха десетки усмивки. Усмивки, които пленяваха жените. Усмивки, които му печелеха приятели. Усмивки, на които отвърщаш дори ако не ти е до смях. Сега Макин прибягна до инатливата си усмивка.

Тръснах няколко пъти ръце с надежда да върна живота в тях. Тук-там линията ни се огъваше. Скоро и аз щях да грабна меча.

— Оттенъци — потвърдих. Когато всичко пред погледа ти е бяло, с времето започваш да различаваш истинска симфония от светли оттенъци. Това ми го бяха казали селяните в Чревца, със свои си думи, разбира се. Има много видове сняг, много оттенъци, а дори отделният оттенък си има отсенки. Има пластове. Има сняг пръхкав, гранулиран, сняг с различна твърдост. Снегът има сила и крие опасности. — Когато убих брат Гемт, аз действах предохранително. Разбираш ли какво имам предвид, брат Макин?

Хиляда усмивки... и едно мръщене. Макин ме удостои с мръщенето.

— Убих го за кеф, да, но и защото знаех, че е само въпрос на време Гемт да се обърне срещу мен. Че рано или късно ще се опита да

ми пререже гърлото, докато спя. И не само защото му порязах ръката.

— Какво общо има оня идиот Гемт със... — Млъкна, колкото да посече още един войник, пробил фронта, аз пък пуснах стрела в друг, който драпаше да ни излезе отдясно.

— Само четирима са загинали за две години, а не четирийсет, защото планинците предотвратяват лавините — казах аз. — Като ги задействат.

— Какво?

— Наблюдават снега. Следят отенъците. Виждат падините и възвишенията, а не равната снежна повърхност над тях. Копаят и пробват. И после предотвратяват. — Размахах лъка над главата си, цикламената панделка се развя на вятъра. — В пещерите. Бързо!

Когато някой склон изглежда опасен, планинците се качват над него по обиколни пътища. Носят си слама, камъни, голяма паница от печена глина, подпалки, въглища — последните най-често идват от въглищарите в горите на Анкрат, — гледжосано гърне и овчи мехур. Изкопават дупка при върха на най-коварните пластове, отгъкват вътре една педя слама, а върху сламата слагат паницата. В голямата огнеупорна паница нареждат подпалките и въглищата, и камъни, които да крепят гърнето над паницата. Пълнят гърнето със сняг и надуват мехура — важно е мехурът да е надут добре, — после го връзват здраво, за да не изпускат. Запалват подпалките и си тръгват.

Мъжете от Стража се стичаха към пещерите. Когато замислях плана си и пратих хора да заровят лопатите тук, смятах, че ще ни е възтъсно, че може би няма да има място за всички. Уви, оказа се, че място има в повече. Само стотина души бяха стигнали живи дотук.

Толкова много в живота ни зависи от добре избрания момент.

Заех позиция при входа на пещерата, нямах търпение да кръстосам меч с мъжете от Стрела. Бях избрал момента зле. Толкоз. Казал бях на Кодин важни неща, но бе трябвало да му ги кажа по-рано, преди дни и месеци дори. Прецакал си бях графика.

Уморените мъже умират лесно, сякаш мисълта за безкрая ги влече. Краката ми се подгъваха, но ръцете ми стискаха здраво. Държах меча си с две ръце и ръгнах първия войник в окото. Макин се биеше до мен. Отвъд враговете виждах безкрай, нищо не спираше погледа ми. Виждах простора на планината, простотата ѝ. А отвъд нея виждах дневната луна, белезникава като спомен за кост. Слаби трели от

песента на меча се довяха до мен, когато отново кръстосах острието си с чуждо. Почти отсякох главата на нещастника. Усещах меча си по-лек, усещах го как трепти в ритъма на песента, сякаш има свой живот и своя пулсираща кръв. Прас-фрас, фрас-прас и хората падаха на парчета. Слънцето се плисна алено по острието на чичовия ми меч, сякаш да прати послание на принц Орин.

— Съжалявам! — извиках към Макин и другите.

Точният момент.

Преднината ни не беше достатъчна. Инструктирал бях мъжете от Чревца да запалят съчките в своите големи паници щом ни видят да минаваме през стеснението на клисурата под снежното поле. Смятал бях, че ще стигнем до пещерите навреме, със значителна преднина. Че ще се окопаем и ще засипем склона със стрели. Сгрешил бях. Грешка от няколко минути, но предостатъчна, за да оставим трупове си в пещерите.

Макин изпсува и отскочи назад пред развъртян меч.

Едва не се извиних отново, но... планината е хубаво място да умреш. Ако ще умираш, по-добре да е на място с хубава гледка.

Изгубил представа за времето, сечах с меча, изпълваше ме свирепа радост, жегата се надигаше в мен, докато белезите от изгорено по лицето ми не пламнаха и леденият вятър не изгуби властта си над мен. Всяка частица от битката, която водех, беше нота от тайна мелодия и усетът за време, който бях изгубил, скоро се върна при мен под акомпанимента на трещяща стомана. Нещо диво разцъфна в гърдите ми и аз си спомних за Феракинд, пламнал като факла, изгубил и последните останки от човешкия си облик.

Блок, замах, стъпка встрани, мечът ми звънти, после стърже, когато го издърпвам от посечената плът на поредния враг. Когато тежко острие се срещне с главата на човек, който е захвърлил шлема си по време на дългото изкачване, резултатът е грозен и кървав. Много по-грозен и кървав от ефективната сеч на касапин в касапница. Мозък, кости и коса политат в дъга след острието ти, влажна дъга в алено, бяло и сиво. Парчета лице застиват за миг — протекло око те поглежда обвиняващо... после всичко се срива и следващият залита към теб, опръскан с остатъците от предишния.

Обгръщаше ме огън, така поне го усещах, горещи пламъци пълзяха от мястото, където Гог ме беше изгорил, свирепи пламъци,

гладни.

Врѝх на меч намери пътя си на косѝм от челото ми, прошепна нещо, разминавайки се с основата на носа ми, когато аз отскочих назад. Нападнах, протегнал напред и двете си ръце, стиснал меча като лост за двата му края, върхът притиснат здраво в желязната пластина от вътрешната страна на кожената ми ръкавица. Строителската стомана разсече хоризонтално лицето на мъжа между носа и устата. Той падна и повлече меча ми, но аз пуснах върха, стиснах здраво дръжката, измъкнах острието с дъга надясно, блокирах налитащо копие и го избих под ѝгъл над рамото си. Изритах силно копиеносеца и той се търкулна надолу по склона, а ревът, който излезе от устата ми, накъдри въздуха като дѝх на ковашка пещ. Ако имах време да погледна надолу, едва ли щях да се изненадам, че снегът се отдрѝпва пред топлината, която излъчваше кожата ми.

Голяма част от мен, почти всичко всѝщност, искаше да капитулирам пред лудостта, да изгоря в нея, да се хвърля сред враговете и да обагря планината с кръвта им, без значение каква е цената. Ала аз имам непоносимост към капитулацията от всякакѝв вид. Затова се дръпнах назад и лудостта ме напусна, угасна толкова бързо, колкото беше лумнала. Имах план и щях да го следвам, макар да изглеждаше, че няма надежда. А плановете и тяхното следване изискват бистра глава.

Враговете прииждаха. Вече чувствах ръцете си уморени колкото краката. Трябваша ни само още няколко минутки, но понякога не получаваш каквото искаш, нито каквото ти трябва. Вдигнах поглед към величествената гледка. Време беше да се мре.

В миналото ме беше спасил един кон. Не благороден жребец, който да ме отнесе на гърба си в бесен галоп, забележете, а един не особено умен, но тотално паникѝосан кон, който ме ритна и така ме спаси. Един крайно неочакван ритник и още по-неочаквано спасение. Още по-изненадващо за Корион. Но да те спаси овчи мехур... това безспорно е черешката на тортата. Черешката на всички торти.

Високо над нас горяха бавни огньове, топяха снега в гърнетата, нагрываха надутите мехури, плаващи в загрятата, къкреща вода. Процесът е бавен и дава на планинците време да се изтеглят. Трябва да заложиш гърнетата в опасната зона. Възможно най-високо, за да предпазиш себе си, но не толкова, че да провалиш търсения ефект.

Горещият въздух се разширява. Мехурите се надуват. Надуват се далеч отвъд точката, в която може да ги надуе човек с помощта на дробовете си. Всичко е въпрос на време. Въпрос на правилно изчислен график. Водата завира. Налягането се увеличава. И бум!

Планинците обичат да свирят на гайда. Гайди пищяха на сватбата ми същата сутрин, подобни на гайдите, които са популярни в земите северно оттук, но нашите са направени от животински мехури. Устройството им е по-простичко, но врявата, която вдигат, е същата. Човек не би допуснал, че спукан овчи мехур може да произведе толкова силен звук. Звук, сякаш всички писъци и воища, които една гайда може да издаде през целия си дълъг и мизерен живот, са събрани в един миг. Звук, от който ще се събудят и мъртвите.

Една от шестте овци, дарили пикочните си мехури за шестте лавинни гърнета, които мъжете от Чревца бяха заложили по хребета на склона при нашата поява, явно е била особено пиклива приживе, защото мехурът ѝ избухна няколко минути по-рано от предвиденото.

Усещаш лавината, преди да я чуеш. Усещаш странно повишаване на налягането. Усещаш го като натиск в ушите. Усетих го и аз, нищо че разни хора се опитваха да ме нарежат на филийки. След повишеното налягане идва грохотът. Започва тихо и нараства бързо. А после, точно преди лавината да те удари, идва съскането.

Този път избрах момента точно. Хвърлих се назад в пещерата. Преди вражеските войници да ме последват, светът побеля и ги отнесе.

36.

СВАТБЕН ДЕН

В пещерата имаше стотина мъже, но тя тънеше в тишина и мрак.

Последният грохот на лавината утихна. Бях паднал, ожулил си бях задника на някакъв безмилостен камък и псувнята ми беше първият звук, който се чу:

— Еба си! — Тази псувня беше любимата на брат Елбан и се чувствах задължен да я изръсвам от време на време, защото никоой друг не я използваше.

Нищо, никаква реакция във вид на звук, сякаш орда тролове бяха откъснали главите на всичките ми хора.

— В дъното има фенери и прахан — извиках.

Шум от тътреци се крака.

Още тътрене, после острият звук на кремък в стомана. Светлината изряза от мрака силуетите на десетки мъже.

Погледнах сребърния часовник на китката си. Имах чувството, че не съм го поглеждал от цяла вечност. Дванайсет и четвърт. Стрелката, която отброяваше секундите, тиктакаше в поредния си кръг.

— Знам, че собствената ми лопата е стигнала дотук. Когато я изпуснах в дупката — казах и се изправих, като внимавах да не си фрасна главата в ниския таван. — Със сигурност има и други. Намерете ги и да се изкопаем.

— Трябва да се преброим — каза Хобс и пристъпи напред. Грейнаха още фенери и снежната стена зад Хобс отрази светлината им.

— Бихме могли — казах аз. Знаех, че интересът му не е канцеларски. Хобс беше загубил приятели, протежета, синове на приятели и искаше да знае какво е останало от Стража, от неговия Страж. — Бихме могли, но не снегът те убива в лавина — добавих. — Онези войници отвън не са мъртви.

Сега вече ме слушаха внимателно.

— В момента те усилено се задушават, притиснати под снега. И точно това, приятели мои, се случва и с нас. А докато губя време да ви обяснявам, че се задушаваме, пиляя от силно ограниченото количество въздух в наличност. Докато вие ме слушате, вдишвате хубавия въздух и издишвате лошия. А фенерите, които ви осигуряват светлина да ме виждате, също ядат от малкото ни въздух. — Благодарих мълчаливо на учителя Лундист и неговите уроци по алхимия. Може и да не преживеех сватбения си ден, но нямах намерение да угасна като свещицата в стъкления буркан, който Лундист беше използвал, за да демонстрира урока си.

Нямаше нужда да обяснявам повече. Трима вече бяха намерили лопати и се заеха да копаят, други се разтърсиха за още. Скоро при задръстения изход се струпаха достатъчно копачи. Можех просто да се разпоредя и те пак щяха да се хванат на работа, но сметнах, че е по-добре да знаят защо копаят и защо съм отложил проверката на личния състав. Хобс не беше единственият, който проявяваше интерес към списъка на дадените жертви.

Погледът ми се спря на капитан Кепен — облегал се бе на един голям камък и се държеше за хълбока. Макин седеше до стената в дъното, свит, опрял чело на коленете си.

— Нека някой се погрижи за ранените — казах на Хобс и сложих ръка на рамото му. От кралете се очаква да правят такива неща.

Отидох при Макин. Мъже лежаха по пода на пещерата, но дали изпадали от изтощение, или заради рана, не знаех. Плъзнах гръб по ледената стена и седнах до Макин. Гледахме как хората копаят и се опитвахме да дишаме плитко. Макин миришеше на карамфил и пот.

Странен път бях изминал, път, който ме беше довел тук, хванат в капана на затрупана пещера високо в планината. От Висок замък до пътя, от пътя до трона на Ренар, после година и нещо скиталчества из империята, преди планината да ме призове отново. А в планината... в планината открих, че наградата не струва колкото преследването, в планината възмъжах като крал на дребно кралство, сражавах се с ежедневието във вид на болести и глад, научих се да изграждам стопанството на земята си както мечоносец трупа мускули, мобилизирах войници, обучих ги... и за какво? За да дойде някакъв предречен император и да смачка всичко това под ботушите си на път към Златната порта.

Затворих очи и се вслушах в раните и болезките, които бързаха да ме уведомят за присъствието си. Спирах се за пръв път, откакто отец Гомст ме беше оженил за Миана същата сутрин. Тежестта на деня се срина отгоре ми и изстиска думи, които иначе бих премълчал:

— Навън има мъже, които умряха, защото твърде дълго си говорих с Кодин — казах. — Ренарски мъже и анкратски мъже.

— Да. — Макин не вдигна глава.

— А сега сме тук и умираме в пещера, точно като Кодин. Имаш ли да ми споделиш нещо, сър Макин? Нещо, което ти тежи? Или ще чакаме някоя още по-критична ситуация, когато времето ни ще е още по-малко?

— Ми не. — Макин ме погледна, лицето му тънеше в сянка, само извивката на скулата и върхът на носа му улавяха светлината на фенерите. — Онези мъже те последваха по свой избор, Йорг. А ако не бяха твоите номерца, всички щяхме да сме мъртви.

— А защо изобщо ме последваха? Ти защо ме следваш?

Не го видях, но го чух как облиза зъбите си, преди да отговори.

— В света прости отговори няма, Йорг. Всеки въпрос си има страни. Твърде много страни. Всичко е на възли. Но ти правиш въпросите прости и това сработва, не знам как, но сработва. За другите хора светът не е такъв. Сигурно можех да те праметна някак и да те върна при баща ти години преди ти да се върнеш там на собствен ход, но... исках да видя как изпълняваш обещаното. Да видя дали наистина ще спечелиш.

— Когато си имах граф Ренар да го мразя, наистина изглеждаше просто — казах аз.

— Да, тогава ти беше... — Усмихна се. — Фокусиран.

— И много млад. Онова момче... сякаш не съм бил аз.

— О, ти беше. И сега не си много по-различен — каза Макин.

Снегът покрай копачите се беше сдобил със собствено сияние, дневната светлина напираше през тънкия слой.

— Исках нещо, исках го много силно, и това ме изяждаше, поглъщаше ме. Не ми пукаше за нищо друго. Нито за собствения ми живот, нито за чуждия. Всичко друго беше цена, която си струва да се плати. Безумен залог при нищожен шанс за печалба. Залог, който приемах без колебание.

Макин изсумтя.

— Всички минават през този етап по пътя от детството към зрелостта. Но при теб не сработиха никакви задръжки.

Бръкнах в кесията на кръста си и свих пръсти около медната кутийка.

— Аз... съжалявам за някои неща.

— Всички съжаляваме за едно или друго, това са тухлите в градежа ни. — Макин гледаше копачите. Сноп дневна светлина проби в пещерата.

— Съжалявам за Гелет... Страх ме беше да не разочаровам баща си. Но ако трябваше да решавам сега... щях да потърся друг начин.

— Нямахте друг начин — каза Макин. — Дори начинът, който ти измисли, беше невъзможен.

— Кажи ми за детето си — рекох. — Момиченце?

— Серис. — Изрече името ѝ като милувка, примижал под ласката на дневната светлина. — Сега щеше да е по-голяма от теб, Йорг. Беше на три, когато я убиха.

Вече виждахме небето — син кръг далеч на изток, отвъд снежните облаци.

— Следвам те, защото съм уморен от войната. Искам войната да свърши. Една империя. Един закон. Не е толкова важно как или кой ще го постигне, но знам, че ако се обединим, лудостта ще спре — каза Макин.

— Страшна лоялност демонстрираш, няма що! — Изправих се с мъка и протегнах ръце да се разкърша. — Току-виж си решил, че от принца на Стрела ще стане по-добър император. — Тръгнах към изхода.

— Не мисля че той ще спечели — каза Макин и ме последва.

37.

Отдавна, в доброто старо време, брат Грамло бил дърворезбар, работел с триона и длетото. Когато дойдат лоши времена, дърводелците обикновено ги разпъват на кръст. Грамло зарязал длетото, хванал ножа и се научил да дялка хора. Изглежда мек този мой брат по острие, кльошав и светъл на цвят, със слабовата брадичка и тъжни очи, изобщо целият е някак провиснал също като мустака си. Но има бързи ръце и наточените остриета не го плашат. Излезте насреща му само с нож за кампания и той ще промени мнението ви рязко.

СВАТБЕН ДЕН

Сто и дванайсет мъже излязоха от пещерата под прохода на Синята луна. Оставих командира на Стража Хобс да ги преброи, когато всички се събраха на новия сняг. Не беше за вярване, че лавината, която се беше разбила като вълна в скалите долу и се беше изляла като мляко около пещерата, сега издържа без проблем тежестта ми, а краката ми потъват само няколко пръста при всяка стъпка. Слушах имената, слушах и подвикванията в отговор на някои, тишината в отговор на други.

Новият сняг грееше под нас, съвършен и гладък, без следа от кръв, от клането, от труповете. А бяха минали само минути. И докато Хобс извикваше имената, хиляди мъже умираха невидими под пресния бял сняг, слепи, неподвижни, с пламнали дробове.

Понякога изпитвам нуждата от лавина вътре в мен. Чиста страница без следа от миналото. Табула раза, както са я наричали древните. Дъска, на която още нищо не е написано. Зачудих се дали тази лавина е изчистила моята дъска. А после зърнах сянка под белотата в краката си, дете, заровено толкова плитко, че снегът не

можеше да го скрие. Дори планинската мощ не можеше да изчисти петната от моето минало.

Хобс извикваше напевно имената, а аз извадих кутийката от кесията на кръста си, седнах на склона и зарових пети в снега.

Човек е направен от спомени. Спомените ни определят. Уловени мигове, запомнени миризми, случки, съживявани многократно на малка сцена. Ние сме спомените си, спомени като мъниста, нанизани на връв от сюжети. Сюжетите, които разказваме за себе си на самите себе си, докато пропадаме през живота към утрешния ден. Съдържанието на кутията беше мое. Беше мен.

— И сега какво? — Макин седна тежко до мен.

Далеч долу, отвъд прилива на лавината, различавах движение, миниатюрни пълзящи точки, остатъците от вражеската войска, които се оттегляха към основното тяло на стрелянската армия.

— Сега нагоре — казах.

— Нагоре? — Макин направи с веждите си онова, което прави, когато е изненадан. Никой не може да се мери с Макин в изразяването на изненада.

Струваше ми се нередно да умра незавършен.

— Защо, значението на думата те затруднява? — казах и се изправих. Тръгнах нагоре по склона, леко вляво спрямо върха, натам, където проходът на Синята луна дълбае пролом в гърдта на връх Ботранг.

Хобс ме видя, че тръгвам, и каза:

— Нагоре? Но проходът винаги е блокиран през... — После се огледа. — О. — И махна на хората си, онези, които бяха пристъпили напред при преброяването.

Още стисках кутийката, гореща и студена, гладка и бодлива. Струваше ми се нередно да умра, без да знам кой съм.

Детето вървеше до мен, босо в снега, смъртта му — неустрашима дори в лицето на деня.

Пъхнах нокътя на палеца си под капака и отворих кутията.

Дървета, надгробни плочи, цветя... и тя.

— Кой те намери, след като аз те ударих? — питам Катерин. — Когато си дошла на себе си, при теб е имало мъж.

Тя смръщва вежди. Вдига пръсти към мястото, където я бях ударил с вазата.

— Брат Глен. — За пръв път ме поглежда със старите си очи, ясни, зелени и умни. — О!

Тръгвам си.

Ренатският лес остава зад мен, вървя към Крат. Висок замък стърчи зад и над града. Вятър няма и димът от градските комини се издига право нагоре, рисува решетка пред замъка. Сигурно се опитва да го предпази от мен.

Вървя през полето и виждам Долния град, проснал се чак до бреговете на река Сейн и доковете, а зад него теренът се издига към Стария град и Високия град. Римският път пресича моя и аз тръгвам по него към Долния град, който няма порти да го пазят от света. Имам шапка, пъхната под колана на туниката, безформено кепе от избелял кариран плат, като онези, с които се гиздят безделниците в пристанищните кръчми. Прибирам косата си в кепето и го нахлупвам ниско над очите. Никой няма да ми обърне внимание в Долния град. Хората, които ме познават по лице, не ходят там.

Вървя през Банлю, сборище на паянтови колиби и купчини боклук, цирей в задника на града. Дори хубав пролетен ден като днешния не носи свежест на тези улици. Деца ровят в куповете бедняшки боклук. Тръгват след мен. Момичета на десетина години се опитват да ми отвлекат вниманието с големи очи и въздушни целувки, докато кльощави момчета се мъчат да измъкнат нещо от раницата ми, каквото и да е. Вадя ножа си и те изчезват. Орин от Стрела сигурно би им дал хляб. Сигурно би си обещал да промени това място. Аз само минавам през него. Остане ли зад гърба ми, ще изстържа останките му от ботушите си.

Скоро Банлю се прелива в Долния град, познавам по евтините кръчми, наредени нагъсто от двете страни на тесните улици. Минавам покрай „Падащият ангел“, където бях замислил смъртта на Гелет, където за пръв път си бях платил за любов, вместо да я взема насила и без пари. Сега не съм толкова глупав. Сега знам, че за любовта винаги се плаща.

Избирам друга кръчма, „Червеният дракон“. Голямо име за тъмна и смрадлива дупка.

— От горчивото — казвам.

Кръчмарят взема монетата ми и пълни голяма халба от бурето с пиво. И да мисли, че съм твърде млад да пия тук, сред умърлушените старци с червени носове и сълзящи очи, не казва нищо.

Избирам си маса с гръб към ъгъла и наблюдавам прозорците. Бирата е горчива като настроението ми. Отпивам бавно и чакам да падне нощта.

Мисля си за Катерин. Правя списък.

Тя каза, че съм лош и че ме мрази.
Хвърлила е око на принц Орин.
Опита се да ме убие.
Убила е детето, което приписва на мен.
Била е изнасилена от друг мъж.

Преглеждам отново и отново списъка, докато слънцето залязва, пияндетата идват и си отиват, каруци, курви, кучета и работници минават по улицата... а аз преглеждам списъка отново и отново.

Любовта не е списък.

Вече е тъмно, халбата ми стои празна от часове. Излизам на улицата. Тук-там висят фенери, окачени високо, за да не ги стигат крадците, и хвърлят свидлива светлина, която напразно се пъне да стигне земята.

Въпреки чакането, въпреки решимостта си, още се колебая. Ще мога ли отново да тръгна по пътеките на детството, без да се оцапам? Над мен звездите се въртят, описват бавните си кръгове около Полярната звезда, Небесния пирон. Част от мен не иска да се връщам във Висок замък. Принуждавам тази част да млъкне.

Минавам реката по Нови мост и си намирам тихо къоше, откъдето се вижда високата стена. Градът и неговите елементи са кръстени със същата липса на въображение, която Строителите са вложили в архитектурата на замъка. Сякаш кубичната скука на замъка се е просмукала и в езика на града. Ако аз имах силата да строя за векове напред, ако знаех, че онова, което правя от камък, ще стои след десетки поколения, щях да вложа в градежа си поне малко красота.

Високата стена наистина е висока, но не е осветена добре, а на известно разстояние от Тройната порта зидът е прекъснат от останките

на друга стена, перпендикулярна на първата, която отдавна е разрушена. Като малък обичах да се катеря тук. Сега задачата ми се струва твърде лесна. Пролуки и захвати, с които бях рискувал живота си в детството, сега бяха на една ръка разстояние. Ръцете ми познават тази повърхност. Не ми е нужно да я виждам. Още един спомен.

Стигам върха доста преди следващият страж да завърши обиколката си. От другата страна стената е обрасла с бръшлян, който допълнително улеснява спускането ми.

Младия Сим грижливо е изучил занаята на убиеца. Това му е нещо като хоби — ножът с късо острие, прах или отвара от смъртниче, или струна от лира, използвана като тел за удушване. От всичките ми братя Сим е най-опасният в дългосрочен план. В битка лесно ще го посека. Ала изгубиш ли го от поглед... може и да не ти потърси сметка след час или след ден, но със сигурност ще го направи когато и както прецени. Понякога след толкова време, че вече си забравил защо ти е ядосан. Сим владее играта на изчакване и аз съм понаучил това-онова от него.

Маскировката не е въпрос на дрехи и грим. Тя е въпрос на движение. Разбира се, допълнителна брадичка от маджун, изкуствен белег и други такива могат да бъдат полезни, но според Сим първата и най-важна стъпка към успешната маскировка е... начинът, по който вървиш. Важно е да се движиш уверено, да влезеш максимално в ролята си. Да вярваш, че имаш право да бъдеш там, където си. Да крачиш целенасочено. Успееш ли в това, дори семпла маскировка като смачкано кепе ще се окаже достатъчна.

Крача по улиците на Стария град право към Източната порта, откъдето минават доставките за Висок замък, където разтоварват провизии и предават писма на бегачи, за да ги отнесат до далечни места. Патрул от войници на баща ми пресича Брястовата улица, по която вървя. Поглеждат ме веднъж, но не и втори път.

Три факли горят на Източната порта. Наричат я порта, но всъщност е врата, пет метра висока и три широка, черен дъб с железен обков, с по-малка врата в средата, когато оттам минават нормални хора, а не великани. Брониран рицар стои на пост пред вратата. Ако иска да види нещо, трябва да стои в мрака, а не под светлината на факлите.

Свързвам настрани и стигам до стената на замъка, близо до ъгъла на голямата квадратна кула.

Ако искаш да се защитиш от ножа на таен убиец, трябва да концентрираш отбраната си. Абсурдно е да вярваш, че ще попречиш на самотен анонимен враг да влезе в кралството ти. В града ти. Освен ако не е пълен аматьор, чудо ще е да го хванеш, докато се прехвърля през стените на замъка ти. Би могъл да защитиш едно крило или кула в замъка си, ако имаш добра охрана и здрави ключалки, но лично аз не бих заложил живота си на това. Единственият начин да надвиеш таен убиец е да съсредоточиш охраната около самия себе си, а не да я разпръснеш из замъка. Десетина опитни войници около спалнята ти биха били много по-полезни от десет хиляди, пръснати из кралството.

Кулата на баща ми има добри ключалки и добра охрана, но още преди да стана на седем аз я познавах както отвътре, така и отвън. Сега, два пъти по-голям, ето че отново се катеря по стените на Висок замък в почти безлунната нощ. Строителският камък е грапав под пръстите ми, краката ми намират познати пролуки през меката кожа на ботушите, прегръщам стената и тя драци ласкаво бузата ми. Пълзя нагоре по ъгъла на стената, кокалчетата на ръцете ми се белеят под лунния светлик.

Под бойниците изчаквам. Войник спира над мен, опира се на парапета, загледан в далечна светлинка. Бойниците са скорошна добавка, дялан камък върху строителския. Строителите са имали оръжия, на които никой замък не би могъл да устои, със или без бойници. Нямам представа какво е било предназначението на Висок замък, когато Строителите са го издигнали, но замък не е бил. В най-дълбоките подземия, под пластовете мръсотия, има древна табелка, на която пише „Паркирането през нощта забранено“. Дори когато думите на Строителите са ми познати поотделно, пак не намирам смисъл в целостта им.

Войникът отминава нататък. Прехвърлям се през широкия зид и се спускам надолу по подпорите на едно от дървените мостчета, издигнати от вътрешната страна на стените.

Спирам в едно тъмно къоше на двора, свалям карираната шапка и я връщам в раницата си. Изваждам туника в синьото и червеното на Анкрат. Една жена, Мейбъл, ми я беше ушила в Призрачния, след като ѝ обясних какви дрехи носи прислугата в бащиния ми замък. Облякъл

туниката и напъхал дългата си коса под яката ѝ, влизам през Печатарската врата. Разминавам се с дворцов рицар, който прави нощните си обиколки. Сър Айкен, ако не греша. Вървя с изправена глава и той не ме поглежда. Човек с наведена глава крие лицето си и си проси да го провериш отблизо.

Къс коридор с два завоя води към параклиса. Вратата на параклиса никога не е заключена. Поглеждам вътре. Само две свещи още горят, догарят всъщност, и помещението тъне в полумрак. Празно е. Продължавам нататък.

Квартирата на брат Глен е близо до параклиса. Вратата му е залостена, но аз си нося късо парче тънка стомана, достатъчно тънка и гъвкава да я пъкна между вратата и касата, и достатъчно яка, за да повдигна с нея резето.

В стаята е тъмно, но има висок прозорец с изглед към вътрешния двор, където преди години Макин обучаваше скуайърите на меч. Изчаквам очите ми да свикнат с тъмнината. Стаята вони като сирене, което дълго е стояло на слънце. Стоя и слушам хъркането на свещенослужителя, чакам очите ми да го различат.

Лежи по очи в леглото си, но изгърбен, като червей, който пълзи, придърпвайки тялото си в дъга. Не виждам почти нищо от стаята, само кръст на стената, но без спасителя, сякаш Ису е излязъл да се поразходи, за да не гледа онова, което предстои да се случи. Пристъпвам напред. Сецам се как брат Глен рови в плътта ми за тръните, които шипката е оставила там. Как ги търси. Какво удоволствие изпитва от мъчението, докато помощникът му, Инч, ме държи да не мърдам. Изваждам ножа си от канията.

Клекнал съм до леглото, главата ми е на едно ниво с неговата. Така хъркането се чува още по-силно. Толкова е силно, че да се чудиш как Глен сам не се буди от шума. Не виждам лицето му, но го помня добре — бих го нарекъл плоско, неспособно да изрази дълбока емоция, но идеално да изрази присмех. Помня го от службите — отец Гомст чете проповед от олтара, а брат Глен седи на столче до вратата на параклиса, косата му е като влажна слама около тонзура, която няма нужда от бръснач, очите му са прекалено малки за широкото чело отгоре.

Би трябвало да му прережа гърлото и да изчезна яко дим. Всичко друго би вдигнало излишен шум.

„Изнасилил си Катерин. Изнасилил си я и си я оставил да мисли, че аз съм го направил. Посял си семето си в нея, заради теб тя ме е намразила толкова, че е отровила детето в утробата си. Намразила ме е толкова, че да ме убие. Заради теб.“

Ударът на Катерин е бил за брат Глен, не за мен.

Очите ми са свикнали с мрака и стаята се разкрива пред тях в нощни отсенки. Отрязвам дълга ивица от края на чаршафа му. Вдигам съвсем слаб шум, нищожен на фона на неговото хъркане, но въпреки това той се размърдва и сумти. Отрязвам втора ивица, трета, четвърта. Последната връзвам на стегната топка. Близо до леглото има малка маса и свещник. Премествам ги назад, за да не паднат и да вдигнат шум. Отброявам хъркането и хващам ритъма му. Изчаквам да видиша и пъхвам топката в устата му. Връзвам втора ивица около главата му да държи топката на място. Брат Глен се събужда бавно, но е изненадващо силен. Измъквам остатъка от чаршафа изпод него и забивам лакът в слънчевия му сплит. Въздухът го напуска със съскане около топката в устата. Виждам как лъщят очите му. Той се свива на топка като ембрион и аз стягам глезените му с третата ивица. Четвъртата е за китките му. Налага се да го ударя в гърлото, за да спре да се мята.

Докато успея да го вържа както трябва, вече съм изгубил хъса си. Той е грозен гол мъж, който скимти в тъмното, а аз искам да се махна отгук, и толкова. Вземам ножа си от масичката, която съм преместил.

— Имаме нещо за теб — казвам. — Нещо, което за малко да отиде на грешен адрес.

Забивам ножа си ниско, в основата на корема. Оставям го там. Не го искам повече. А и ако го извадя, на Глен ще му изтече кръвта и ще умре бързо. А на мен ми се струва, че е редно да умре бавно.

Освен това имам друг нож.

Почти съм стигнал до вратата. Брат Глен хъхри и съска зад мен. Пада с трясък от леглото, но не това ме заковава на място.

Появява се Сагеус. Не влиза през вратата, не се изправя иззад раклата, просто се появява. Кожата му свети със собствена светлина, твърде слаба да огрее дори пода в краката му, но достатъчно силна да извади на показ текста, татуиран по кожата му. Очите и устата му са черни дупки в сиянието.

— Виждам, че клирът ти става навик. По списък ли работиш? Първо епископ, сега монах. Какво следва? Някое момче от църковния хор?

— Ти си езичник — казвам. — Би трябвало да ми ръкопляскаш. Пък и този имаше грехове да плаща.

— Е, щом е така... — Усмивката му изрязва черен полумесец в сиянието на лицето. — А ти за какви грехове имаш да плащаш, Йорг?

Нямам отговор.

Сагеус се усмихва още по-широко.

— И какви толкова са били греховете на брат Глен? Бих попитал него, но ти си му запушил устата. Горещо се надявам причината да не е в сънищата, които пращах на младата Катерин. Жените са толкова сложни създания, нали?

— Сънища? — казвам. Пъхам ръка в раницата за втория нож.

— Сънуваше, че носи дете — казва Сагеус. — По някакъв начин сънят е измамил тялото й. Ако не се лъжа, наричат го фалшива бременност. — Писмената по лицето му сякаш се движат, татуираните думи пулсират в странен ред. — Да, толкова сложни създания.

— Имало е дете. Тя го е убила. — Устата ми е суха.

— Имало е кръв и мръсотия. Така действат отровите на Сарем Уик. Но дете не е имало. И едва ли ще има някога. Отровите на старата вещица са силни. Изстъргват утробата страшно, правят я ялова.

Намерил съм ножа и тръгвам към него. Искан да се хвърля отгоре му, но краката ми се движат бавно, сякаш газя в дълбок сняг.

— Глупаво момче. Мислиш ли, че наистина съм тук? — пита спокойно той, не помръдва.

Опитвам се да протегна ръка, да го стигна, но вместо това пропадам.

„Тряс.“

Ръката на Макин върху кутията. Затворената кутия.

Открих, че ми е много студено, че съм останал без дъх, че стискам въздуха, а не гърлото на Сагеус. Него го няма. Бил е само спомен. А аз съм в планината. И все още бягам.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — извика Макин задъхан.

Огледах се. Стоях потънал до кръста в пръхкав сняг. Скални стени надвисваха вляво и вдясно. Мъжете от Стража вървяха зад мен... на стотина метра зад мен.

— Не може да отвориш това. Нито сега, нито никога. Най-малко сега! — извика Макин. Повърна в краката си, после си пое шумно въздух. Явно бе тичал като луд, за да ме настигне. Издърпах кутийката от ръката му и я пъхнах в един джоб.

Проходът на Синята луна рядко е отворен през зимата. Изключително рядко. Но една добра лавина го отваря и през няколкото дни преди новият сняг да го задръсти отново, човек може да избяга през гръдта на връх Ботранг, а след това да мине през серия от пониски проходи паралелно на планинската верига, да остави Матераците зад гърба си и да стъпи на имперска земя.

— Бягай.

Шепот в ухото ми. Познат глас.

— Бягай.

— Сагеус? — попитах, много тихо, така че Макин да не чуе.

— Бягай.

Капки пречистен кошмар се стекоха по тила ми. Потръпнах.

— Не се притеснявай, поганецо. Ще бягам.

38.

СВАТБЕН ДЕН

— Е, при Аларик ли отиваме? — попита Макин.

Вървах. Стените на прохода на Синята луна се издигаха отвесно край нас, скрити под ледена глазура, тъмната скала се показваше само там, където вятърът беше изстъргал снега.

— Пътищата към Данско сигурно са тежки сега. Но пък тя те покани да се върнеш през зимата, нали, онова неговото момиче. Ела?

— Елин — казах аз.

— Дядо ти ще се радва да ти предложи убежище — продължи Макин.

Знаеше, че сме загубили. Мъртвите, които лежах под снега на планинския склон зад нас, не променяха това.

Вървах. Новият сняг, който беше довлякла лавината, скърцаше под ботушите ми.

— Хубаво ли е там? На Конски бряг? Поне ще се стоплим — каза той и потрепери.

Има две пътеки, които водят към прохода на Синята луна. Приличат на змийски език, който се разцепва при върха. Лавината беше отворила и двете. Накарал бях планинците да заложат гърнетата си с тази изрична цел.

— Кажи де — подкани ме Макин. — Нали рече „нагоре“?

Продължих надясно към пътеката, която водеше към второто разклонение на прохода, и ускорих крачка.

— Сега казвам „надолу“. — Не случайно бях пратил Мартен да удържи Бегалото.

И така, следван от оцелялата третина на Стража, поех надолу през прохода на Синята луна към високата клисура над Бегалото. А когато наклонът стана по-полегат и земята по-твърда под краката ни... се затичах, а мъжете от Стража хукнаха след мен.

Видяхме дима преди да чуем крясъците, а чухме крясъците преди да видим Призрачния. Накрая все пак го зърнахме, ниско долу, островче планински камък сред море от стрелянска армия. Войските на принца го бяха обградили от всички страни, нападаха със стълби и куки, обсадни машини мятаха камъни по фасадата на замък, покрит овен млатеше портите, легион стрелци на високия хребет пращаше залпове над стените.

Ако питате мен, обсадните машини са по-скоро проява на грандоманщина и демонстрация на решимост, отколкото добра инвестиция, измерена във време. Вижете ни! Довлекли сме тези гигантски машинарии от дърво и желязо до вашия замък, значи не се шегуваме и няма да се откажем току-така. Ренарските планини са сред малкото места, където наистина има изобилие от достатъчно големи камъни, с които да сринеш замък, но пак ще ти отнеме много време. Овенът е друго нещо! Овенът е кралят на обсадата, особено там, където стените не могат да бъдат подкопани. Без сложна механика, без противотежести и прочие, само як дънер с подсилен връх, с който да млатиш безспир по най-слабата точка, докато отвориш пробойна и насъскаш хората си срещу хората на противника, което в крайна сметка е целта на цялото упражнение. Ако нямаш числено превъзходство пред врага, не би стоварил войската и машините си пред неговия замък, а той не би се крил зад стените му.

Хората на Мартен чакаха по краищата на Бегалото — дълъг откос с малък наклон, който започваше от нашата клисура и свършваше вляво от Призрачния. Височината, която бяха заели стрелците на принца, затваряше Бегалото в другия му край.

Виждахме хората на Мартен, но ние бяхме високо над тях. От пониско те бяха почти невидими в сивкавите си дрехи, сливаха се с камънаците. Мартен не представляваше сериозна заплаха за врага, разбира се. Неговите сто човека нямаше да впечатлят трите хиляди стрелци на височината.

— Защо? — попита Макин.

— Защо му викат Бегалото ли? — реших да отговоря на друг въпрос аз. — Защото единствено тук можеш да пришпориш коня си,

без да му потрошиш краката. Самият ти често галопираш тук, виждал съм те.

Макин поклати глава. Хобс и Кепен дойдоха при нас.

— През източния излаз ли ще минем? — попита Хобс.

Малцина знаеха за излазите, един на изток и един на запад от замъка. Всъщност не помнех да съм казвал на Хобс за източния, но реално погледнато, достъпът до тази информация беше част от служебните му правомощия. Така де, същата сутрин беше извел Стража през западния излаз.

— Да — отвърнах лаконично.

Изминахме последния участък с крайна предпазливост, придържахме се плътно към стените на клисурата и не бързахме. Стрелците дори не погледнаха към нас, вниманието им беше насочено към цели вътре в замъка, най-вече към войниците, които клечаха зад бойниците по стените му. Стигнахме до Мартен незабелязани.

— Крал Йорг. — Въпреки четирите години в двора Мартен беше запазил селския си акцент. Стоеше до входа на подземния проход — цепнатина в скалата, висока и широка колкото да мине конник. Камънаците над цепнатината изглеждаха автентични, но опитното око различаваше следите от човешка намеса — камъните бяха наредени така, че да се свлекат с минимално побутване и да запушат излаза. Специфична воня обгръщаше цепнатината. Видях Макин да бърчи нос и да се мръщи, сякаш смрадта му е позната, но не се сеца откъде точно.

— Капитан Мартен — казах аз. — Виждам, че сте удържали Бегалото на всяка цена!

Той не се усмихна. Мартен никога не се усмихваше, поне аз не го бях виждал, нито бях чувал да го е правил. Усмивката би седяла странно на лицето му, което беше дълго като всичко друго в него и сиво като късия перчем над очите му.

— Врагът не прояви интерес да ни го отнеме. Според мен изобщо не знаят, че сме тук.

— Толкова по-добре — казах. — Кепен, поведи Стража към замъка.

Кепен се мушна в цепнатината и мъжете от Стража го последваха един по един. Чакаше ги преход от триста-четиристотин метра, който в по-голямата си част минаваше през естествени пещери,

издълбани от древни потоци, а в последната си третина — през тунел, прокопан от мъже с кирки и свещи.

Погледнах часовника на китката си. Започваше да ми става навик. Два и четвърт.

— Ти ела с мен — казах на Мартен. Макин и капитан Харолд също тръгнаха с нас.

Пропълзяхме по скалите, които ни скриваха от подножието на склона, и спряхме на място, което предлагаше добър изглед към стрелците на височината. Смъкнах ръкава си върху часовника. Искахме да останем незабелязани, а стъкленият циферблат отразяваше слънцето.

— Много са — каза Макин.

— Да. — Дори да не смятахме пешаците, а само стрелците, принцът на Стрела беше стоварил пред замъка ми четири пъти повече мъже от моите.

Гледахме. Не засипваха Призрачния със стрели, а се целеха внимателно и стреляха по конкретни мишени, което принуждаваше моите хора да клечат зад бойниците. При нужда врагът можеше да вдигне истинска буря от стрели, но засега предпочиташе да не ги пилее напразно.

Гледахме.

— Забележително — каза Макин.

— Чакай — рекох аз и си погледнах отново часовника.

— Ка... — започна Макин, но млъкна след първата сричка. Черно петно се разля под височината.

— Какво е това? — попита Харолд.

Редиците на стрелците започнаха да поддават. Формацията им се разлюля на вълни.

— Тролове — отвърнах аз.

— Какво? — викна Макин. — Как? Кой? Колко?

Разстоянието беше голямо и детайлите се губеха, но и без подробности беше ясно, че на височината се разиграва истинско клане. Скалите почервеняха.

Макин удари дланта си с юмрук.

— Подуших ги при входа на излаза. Ти вонеше по същия начин, когато Горгот те донесе от пещерите на онзи връх в Данско. — Смръщи вежди. — Това май обяснява несметните количества кози,

които купувахме в последно време. Знаех си аз, че има нещо гнило. Онова, дето сме се готвели за дълга обсада, винаги ми е звучало съмнително.

— Горгот ги доведе на юг — казах аз. — Предложих им убежище в Матераците, макар да подозирам, че се навиха заради козите... Сто и двайсет трола. И много кирки. Прокопаха тунели, които излизат в подножието на височината.

Мартен почти се усмихна.

— Сигурно затова не ми обърнахте внимание, когато ви убеждавах, че трябва да защитим онзи хълм.

— Не могат да спечелят — каза Макин. — Малко са. Може да са тролове, но пак са малко!

— Така е. Но я ги виж. Клането е зрелищно, не мислиш ли? Както би казал Маикал, добре е слонът на изненадата да е на твоя страна. — Смъкнах се обратно в сянката на скалите. — Така, да тръгваме.

Мартен ме настигна.

— Защо сега обаче, и как разбрахте?

— Това ли? По-добре питай Горгот как е разбрал. Казах му да ги пусне час след лавината. И той се съгласи... но как е разбрал кога е паднала лавината, представа нямам.

Стигнахме до излаза. Последните мъже от Стража вече влизаха през цепнатината.

— От теб искам да удържиш излаза, Мартен — казах аз. — На всяка цена.

— Ще удържим. Аз никога няма да забравя какво направихте за мен, а моите хора ще ме последват навсякъде — отвърна той.

Не бях направил чак толкова. Една играчка и нещо за болката, което да улесни прехода на малкото момиченце в отвъдното. А причините да направя дори това бяха... неправилните причини.

Макин продължи след мен, но пътъом сложи ръка на рамото на Мартен. Имаше връзка между тях. Две изгубени дъщерички. Дори за мен беше ясно колко надълбоко е болката — толкова надълбоко, че Макин ми бе споделил за загубата си едва наскоро, макар да се познавахме от... почти откакто се помнех. Запитах се дали и аз мога да изпитам такива чувства, или наистина съм умното, но коравосърдечно момче, което повечето хора виждаха в мен. Тези двамата с години

носеха спомен за мъртвите си момиченца. И аз си имах мъртво дете за компания, дете, чието име не помнех, дете, което вървеше по петите ми, защото не исках да подложа плещи под тежестта на вината си. Медната кутийка беше малка, но събираще в себе си много спомени. Може би повече, отколкото можех да понеса.

Вървахме по изгладената от дългогодишна употреба пътечка през пещерите. Държах фенер, който бях взел от импровизиран склад при входа на излаза. Пламъкът в него се разгоря, когато го взех, а бузата ми запулсира. Изглежда, бях прихванал малка частица от магията на Гог, когато той ме изгори. Феракинд ми беше дал нагледен урок какво се случва, ако тръгнеш по тази пътека. Урок, който бях взел присърце.

От време на време спирах да позяпам галериите от каменни гори, които се ширеха вляво и вдясно от пътеката. Лундист ги наричаше сталактити и сталагмити, показвал ми бе картинки в книги, но навремето картинките не ме впечатлиха. Не съм сигурен каква е разликата — може би големите са сталагмити. Лундист казваше, че растат, но аз не съм ги виждал да правят такова нещо. Едно знам обаче — че в светлината на фенерите, под немислимата тежест на пластовете скала, тези израстъци са толкова красиви, че да занемееш безсловесен.

Дълго зяпах живата скала и когато най-сетне се отърсих от магията, открих, че съм сам, островче светлина в древния мрак. Хвърлих бърз поглед към пътеката пред и зад себе си. Наистина бях сам. Не се виждаха нито мъже от Стража, нито от братята, дори стъпки не се чуваха.

„Нещо не е наред.“

— Йорг. — И Сагеус пристъпи иззад една каменна колона. Вътрешното му сияние улавяше татуираните писания и ги отпечатваше в светлосенки по стените, там писмената се плъзгаха, лазеха, обгръщаха всяка издатина и вдлъбнатина на каверната.

— Поганецо. — Задържах погледа му. — Има още някой църковен деятел, когото искаш да ти убия?

Той се усмихна.

— Много е трудно да те стигне човек, Йорг. Около сънищата ти има бодлив плет... — Леко смръщване. — Или кутия? Кутия ли е, Йорг? Някой друг има пръст тук. Някой се опитва да те държи далеч от мен.

Ръцете ми не бяха помръднали, очите също — гледах го право в лицето, — но усещах тежестта на хълбока си и скоро Сагеус сведе поглед натам.

— Интересно — каза той. — Но без значение. Вече сме толкова близо един до друг, че мога отново да те докосвам.

— Да ме разиграваш ли си дошъл, поганецо? Да насочиш стъпките ми в посока по свой избор? — Изтеглих меча си, но това не го впечатли. — Не ми казвай... и сега не си тук?

Пак онази усмивка. Сагеус килна лекичко глава.

— Извън обсега ти съм, Йорг, а колкото до посоката, ти още вървиш по пътя, на който те сложих преди години. Можеш да избираш само едно — как да умреш. Отнех ти Катерин. Тя щеше да удвои силата ти. Нейният ин като допълнение на твоя ян, ако щеш. Но сега ти си слаб, а тя ми помага да сложа ръка на една Стрела и да я насочвам там, където пожелаея.

— Не. — Поклатих глава и направих крачка към него, като внимавах къде стъпвам.

Една грешна стъпка в пещерите и може да свършиш потрошен на дъното на дълбока пропаст. Ала колкото и грижливо да подбирах стъпките си, поганецът винаги ме караше да се съмнявам в избора си. Той носеше съмнение със себе си, съмнение в мотивите, съмнение в най-дълбоката ти същност, онзи вид несигурност, който те яде като рак.

— Не — повторих аз, в търсене на увереност. — Злорадството е за глупци. Ако играех твоята игра, ти щеше да ме оставиш да я играя. — Насочих към него върха на меча си. — Може би деликатните ти побутвания не са постигнали желания резултат и затова идваш тук, воден от отчаяние, да ме отклониш не толкова деликатно от пътеката, по която вървя. Злорадството е за глупци, а аз никога не съм те смятал за глупак.

Светлината танцуваше по кожата му.

— Не можеш да спечелиш, момче. Не можеш. Така че защо си тук? Какво си намислил? Къде криеш тайните си? — Очите му се спряха отново на кръста ми, на торбичката с кутията, нищо че беше малка и с нищо не привличаше вниманието.

Бърза стъпка и го намушках. Той изсъска, когато острието го прониза. Съпротивление почти нямаше, сякаш не човек, а празни

дрехи висяха във въздуха пред мен.

— Не съм тук! — Каза го през стиснати зъби, сякаш силата, с която го изричаше, имаше отношение към правдивостта на казаното, сякаш тя го превръщаше в истина. После изчезна.

— Йорг? — Макин стоеше до мен, намръщен, побутваше ме с ръка. — Йорг?

— Добре де. Отплеснал се бях. — Тръснах глава. — Хайде, върви!

Подземните тунели на излаза свършват в мазетата на Призрачния, изходите са маскирани като гигантски бъчви. Разбутах мъжете от Стража и настигнах Хобс.

— Виж какво можеш да направиш за овена — казах му. — Изглежда добре защитен, но рано или късно някой ще трябва да смени хората, които го люлеят. Гледай да засипете със стрели смяната, когато хукне към портите. Освен това ще откриеш, че в момента замъкът не е под тежък обстрел. Ако не броим камъните, с които млатят стените. Възползвай се от намалението и убий колкото се може повече стреляни.

След това отидох на двора, където моите новобранци, поданици и знаменосци чакаха строени. Рицари от Утрен вляво от спуснатите решетки на портата, с лъскави брони и мечове в ръка. Вдясно — още рицари с плетени ризници, каймакът на град Ход, моята столица в долините на север. Без съмнение бяха дошли да почетат краля си и да защитят честта на своите домове. Младоци основно, богаташки синчета, свикнали с пиките и турнирите, а не с кръв и смърт. Зърнах сър Елмар от Златско, бронята му блестеше подобаващо. И той обичаше лъскавото, но за разлика от другите знаеше да се бие.

Имаше и други опитни воители, разбира се. По галерията и на стълбите стояха арбалетчици от Западен пост под командването на лорд Сколар, обрুলени от вятъра и с нетрепващи очи. В плътни редици пред пропуканата порта чакаха мъже от околността на Призрачния, корави бойци от височините с кожени доспехи, наточени брадви и кръгли дървени щитове с пластове козя кожа. Зад тях стояха воители от Покрайнините, железните им шлемове с украса от сребро и калай, всеки мъж въоръжен с брадвичка и боен чук. А най-отзад, в редици

пред стените на замъка — ценатските щитоносци, всеки помъкнал щит по-висок от самия него.

Вървах сред тях, рамо до рамо с Макин. Заливаше ме вонята на немити тела, напрежението овкусяваше въздуха, кисело и сладко едновременно. Нямах какво да им кажа, не си бях подготвил кралска реч, с която да надвикам крясъците, които долитаха през стената, и трясъка на овена. Когато се биеш рамо до рамо със свои братя, ги обвързваш към себе си с думи и дела. Когато се сражаваш заедно с поданици, ти си фигура, форма, идея. Хората умират за разни неща; родени и отгледани с любов, хората често губят живота си заради нечий странен каприз. Но ние, мъжете на Ренарските планини, се бяхме събрали тук, водени от дързост. Дързост да отвърнем на предизвикателството. Притиснеш ли твърде силно един човек, той рано или късно ще се ядоса и ще отвърне на удара. Всеки от нас стига до точката, когато казва „не“ заради едното отрицание, защото думата приляга на устата му и звучи добре. А тук, в планините, в нашите планини, високото ражда мъже, които се борят за всяка педя земя.

Вървах сред своите планинци, сред младите и старите, някои брадати, други гладко обръснати, някои бледи, други със зачервени лица, вървах сред разтрепераните и спокойните и накрая спрях пред решетките. Подсилените с желязо дървени порти се цепеха, овенът налиташе с ритмични трясъци, мъжете, които го блъскаха в моята порта, крещяха на кръв. Пръстите ми се склучиха около дръжката на кинжала и аз го изтеглих от канията. Металът беше студен като лед върху кожата на бузата ми, неизгорената. Решетките се тресяха и пъшкаха под напора на овена. Стреляни умираха с писъци под дъжд от стрели. Острието на ножа срязва кожата нежно като целувка. Натопих пръсти в кръвта и мазнах с нея дървото на портата. Обърнах й гръб, заставах с лице към своите, коленичих и начертах кървава линия на каменните плочи. По обратния път към кулата докосвах този и онзи с окървавените си пръсти, двайсетина души, не повече, онези, които нямаха търпение портите да се отворят, онези, в които долавях ехо от собствения си глад.

— Кралска кръв! — ревна сър Елмар от Златско и размаха брадвата си, аленото петно на кръвта ми тъмнееше върху лъскавия му шлем.

— Кралска кръв! — Космат мъж от селата край Призрачния притисна длан към червения отпечатък на челото си.

— Кралска кръв! — Ценатски щитоносец размаха гигантския си щит, сякаш искаше целият свят да види червената следа върху белия полумесец на фамилния му герб.

— Кралска кръв!

Ревът пулсираше на приливи и отливи, следваше ни по пътя към замъка. Кралят е печат, не човек, а идея. Реших, че вече са схванали идеята.

Влязох в тронната си зала заедно с Макин и наредих да доведат придворните ми рицари, Кент Червения и лорд Джост, капитана на отряда от дом Утрен.

Лорд Джост пристигна последен, заедно с друг рицар и Миана. Май трябваше да ѝ викам кралица Миана. Още беше с булчинската си рокля, но без шлейфа и воала, вместо тях — шал с перли да я пази от студа. Лорд Джост изглеждаше доста смутен, че води жена на военния ни съвет.

— Господа — казах аз. — Милейди.

Седнах на трона. Добре де, плюснах се. Но пък облекчението да сваля тежестта от краката си беше огромно. След толкова тичане, катерене и спускане можех да спя непробудно цяла седмица.

— Какви са жертвите сред врага и на каква цена? — попита Миана. Мъжете бяха чакали да проговорят пръв. Явно моята кралица не страдаше от подобни задръжки. Аз бих задал същия въпрос.

— Приблизително шест хиляди срещу двеста от нашите — отговорих.

— Съотношение трийсет към едно. Доста по-добре от двайсет към едно. — Високото ѝ сладко гласче не биваше да изрича статистическите данни за загубите ни. Беше нередно някак и подразни слуха ми.

— Да. Но тези двеста бяха от най-добрите ми мъже и вече нямам аса в ръката си. Изиграх ги всичките.

— А канцлер Кодин не се е върнал — каза Миана. Беше забележително добре информирана за малко момиче.

Прободе ме болка. Отново зърнах Кодин в гробницата, която му бяхме стъкмили.

— Той е на по-сигурно място от нас — казах. И сигурно щеше да живее по-дълго. И да умре в мъки.

Взех чаша разрежено вино от един паж, чиния с препечен хляб и козе сирене.

— Какви са плановете ти? — попита тя.

Издишах шумно.

— Ще трябва да заложим всичко на стените, на камъка и хоросана, с надеждата те да ни купят достатъчно време. И че междувременно съдбата ще реши да се усмихне на нас. — Виното имаше вкус на божествен нектар и ме удари в главата още след първата глътка.

— Може би някой ще ни прати помощ? — каза Миана. Усмивката ѝ беше едва доловима и прекалено стара за крехката ѝ възраст.

— На нещо подобно се надявам и аз — отвърнах.

39.

Силата на брат Райк идва не толкова от щедрата мускулна маса върху яките кости, колкото от способността му да мрази неодоушевеното.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Отиде си, нали? — Макин заслони очи срещу изгрева и огледа примижал блатото. Стояхме на вълнист терен, обрасъл с ниски храсти, тук-там жълтеникави скали стърчаха над шубраците.

— Надявам се — казах аз. Донякъде ми се искаше лично да убия Чела, със собствените си ръце, но нямаше да се засегна, ако беше загинала в огъня заедно с мъртвите си изчадия. Нищо не бях усетил обаче. Нито помен от удовлетворение, макар от смъртта на чичо си да бях научил, че отмъщението не е толкова сладко, колкото си очаквал. Колкото и да си бил изгладнял за мъст, тя е блюдо, в което няма храна.

Сякаш след цяла вечност най-сетне се качихме на конски гръб. Райк възседна дорестото добиче на Роу — собственият му впрегатен кон се бе оказал твърде тежък за блатото. Кент и Макин язدهа своите коне. Двамата с Грамло яздохме заедно, защото бяхме най-леките сред братята, а Барт — най-силният сред конете.

Киселата воня на блатата ни следва с мили. Черна кал се спичаше по дрехите ни, посивяваше и се люпеше. Ала по-упорит от вонята и калта беше образът на Чела, обвита в пламъци, и последните й думи: „Мъртвия крал е вдигнал платна.“

За три дни минахме през голи хълмове и морета от храсталаци, по забравени пътеки и накрая стъпихме на черни селски пътища, които ни отведоха до свободното пристанище Барлона. Райк постоянно се оплакваше, че от слънцето му е изгоряло лицето, докато не го убедих да намаже раните със свинско лайно. По някаква причина тази терапия

го облекчи, макар не това да беше идеята. Самовнушението е голяма работа.

Древните стени трептяха под лятното слънце. Преди хиляда години сигурно са били забележителна гледка. Сега от тях бяха останали само основите, високи четири метра и още толкова широки, разхлабените каменни блокове падаха жертва пред селяните от околността, които ги отнасяха да си строят колиби и синори между нивите.

Градът ми допадна веднага. Въздухът лъхаше на екзотични аромати, на подправки и готвено, прекрасни миризми, от които устата ми се пълнеше със слюнка. Улиците гъмжаха от хора гръмогласни и в ярки премени, пъстра коприна и евтини бижута от стъкло и тенеке лъщяха на слънцето. Самите хора също бяха шарени, някои светли като мен, други черни като Нубанеца, налице бяха и всички оттенъци помежду. Не видях нито един бял и рус като Синдри и дук Аларик обаче. Тяхната порода сигурно би се стопила на тукашното слънце.

От всеки втори ъгъл се лееше музика, и тя шарена като хората. Имах чувството, че гражданите на Барлона стъпват в ритъма и пулсациите на стотици барабани, рогове, гласове. Не бях чувал такива звуци преди, толкова много непознати мелодии, някои ми приличаха на маршовите ритми, които Нубанеца отмерваше с ръка по бедрото си денем, а вечер доразвиваше край лагерния огън. Други ми напомняха за учителя Лундист, който обичаше да си тананика мелодийки в странна тоналност.

Пристанищата са отворено ухо към света, уста, готова да вкуси нови аромати. Наближавах петнайсетата си година и нямах търпение да се гмурна в разнообразието, което ми предлагаше Барлона.

— Знаеш ли, Макин, че тук можеш да се качиш на кораб до кажи-речи всяко място, за което си чувал, и до още стотина, за които не си? — казах аз.

— От корабите повръщам — отвърна той и изкриви лице, сякаш му беше загорчало в устата.

— Не ги харесваш, така ли?

— Мразя вълните. Хващам морска болест. Драйфам от единия до другия бряг. Едва не повърнах и докато прекосяхахме Райм.

— Е, това е полезна информация. — Така беше с Макин, винаги откриваш нови факти за персоната му. Нямах представа, че е

прекосявал океана, нито че изобщо се е качвал на кораб.

— И защо да е полезна информация? — намръщи се той.

— Ами, до Конски бряг се стига само по море и смятах да ида там сам, а като знам, че корабите не ти понасят, ще ми е по-лесно да те пратя обратно в Призрачния.

— Можем да яздим дотам — възрази Макин. — Стотина мили, че и по-малко.

— През графство Арамас и после през земите на крал Филип Деветстотни — рекох аз.

— Трийсет и втори — поправи ме Макин.

— Все тая. Въпросът е, че няма как да минем оттам, без да привлечем излишно внимание, а с кораб ще стигна пред портите на дядо си само за ден или два.

— Добре де, ще се качим на кораб и аз ще му оповръщам палубата. Къде е проблемът?

— Проблемът, скъпи мой Макин, е, че не искам да водя с мен Райк, нито Грамло и Кент. Дори теб не те искам. Искам да се представя в двора на дядо си сам, както и когато преценя. Това е семейна работа и ще подхожда към нея по моя си начин.

— Твоят начин обикновено означава, че накрая остават само трупове — ухили се Макин.

— Може и така да е, но и с това ще се справя без теб. Просто гледай да ги върнеш живи и здрави в Призрачния. Вече загубихме твърде много хора по пътя. Не бих стигнал дотам да ги нарека добри хора, но добри или лоши, предпочитам още да бяха с нас. Макар че ако изгубиш Райк по обратния път, няма да ти се разсърдя.

— Идеята е лоша, Йорг. — Познавах тази му инатлива физиономия със стиснатите устни и бръчката между веждите.

— Нужен си ми в Ренар — казах. — Изобщо не трябваше да идваш с нас. Може и да не помниш, но аз доста се постарях да те оставя в замъка. Кодин е добър човек, но не е лесно да удържиш цяло кралство без компетентна помощ. Върни се в Призрачния, набий колкото канчета сметнеш за нужно и нека хората ми знаят, че скоро ще се върна.

— Ой! — Само Грамло вряскаше така. Обърнах се и видях някакъв мъж да бяга през навалищата. Грамло замахна и хвърли нещо,

нож вероятно. Мъжът падна, без да издаде звук, на двайсетина метра от нас, в гъмжилото.

Тръгнах с Грамло нагам. Хората се дърпаха настрани, освен децата, които се стичаха с радостни викове, сякаш бяхме част от някакво улично представление. Грамло издърпа дисагите си от безжизнените ръце на мъжа.

— Срязал е каишката проклетникът! Сега ще тебе да платя да ми я сменят! — викна Грамло.

— Казах ти да я вържеш по-добре — сгълчах го. Малкото вещи, които Грамло беше успял да уварди в блатата, висяха вързани тук-там по седлото на Барт.

Грамло изсумтя и се наведе да си прибере ножа. Ножът беше фраснал мъжа по тила, с дръжката. Под лицето на мъртвия лъщеше локва кръв, но тя сигурно беше изтекла от носа му или от устата, когато се е ударил в калдъръма. Не си направихме труда да го обръщаме, за да проверим.

— Този град ми харесва — казах аз и двамата с Грамло се върнахме при другите.

Оставихме животните си в една конюшня и седнахме в кръчма при доковете. Наричам го кръчма, но повечето маси бяха отвън, на слънце, моля ви се, а виното го сервираха в бутилчици с формата на сълза, пъхнати в плетени кошнички. Макин беше с боси крака, по които още имаше остатъци от засъхнала кал. Райк, естествено, се оплакваше — от слънцето, от виното, дори от столовете, които нямало начин да издържат тежестта му, — но аз изобщо не го слушах. Седях и гледах корабите в пристанището. Бяха по-големи, отколкото очаквах, и по-сложни, с мачти, въжета, такелаж и големи платна. Чувствах се добре, толкова добре, колкото не се бях чувствал много отдавна. Дори болката в раните от изгаряне по лицето ми се беше кротнала сякаш, може би слънцето смекчаваше гнева й. За пръв път от много време всички бяхме в настроение, усмихвахме се и говорехме за мъртвите. За брат Роу, когото щях да помня винаги, и за брат Сим, който щеше да ми липсва заради свирнята и потенциала си за нещо по-добро. Вдигнахме бутилчиците и пихме за тях.

Единствен Кент възрази срещу идеята да се върнат в планините без мен. Оставих го да протестира, докато аргументите му не свършиха

и сам не стигна до заключението, че планът ми е добър. Кент си е такъв. Ако не го притискаш, накрая ще се съгласи с теб.

Станах, разкърших рамене и се протегнах под топлото слънце.

— Ще ви настигна по пътя, братя.

— Веднага ли тръгваш? — попита Макин и остави бутилчицата си.

— Да, освен ако не държиш да пием, докато всички не изгорим от слънцето, не почнем да режем, да се кълнем в неумирающа любов и да се прегръщаме за сбогом? — рекох.

Райк плю. Изглежда, беше наследил от Роу ролята на плюещия.

— Вашият път лежи натам — продължих аз и посочих на север. — Види ми се редно да отбележа, че първата четвърт миля от него минава по улица с няколко обещаващи на вид бардака. Нямате бърза работа, така че... Колкото до мен, аз смятам да понауча това-онова за корабите.

Тръгнах с бавна стъпка след сянката си по напечения калдъръм.

— И се грижете добре за Барт — извиках през рамо.

Братята вдигнаха бутилчиците си и пиха за мое здраве.

— Ще се видим на пътя — ревноха до един, дори Райк.

И ако Макин не беше там, сигурно щях да се отърва от тях още в този момент.

40.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

В голямо пристанище като Барлона пристават стотици кораби. Повечето са търговски и плават в крайбрежни води, натоварени със стоки, които са евтини в началната точка на курса и достатъчно скъпи в крайната. Простичко уравнение, което носи висока печалба на теория, но е съпроводено със сериозни рискове на практика. Има и бойни кораби, които на теория са собственост на барлонския принц и служат на общото благо. На практика, отново, нещата стоят по иначе. На практика най-богатите търговци решават кого да сложат на трона, а основното предназначение на бойните кораби е да охраняват собствените им търговски маршрути.

Сред търговските гемии и бойните кораби на принца тук-там се виждаха чуждоземни съдове за презокеанско плаване с по три и повече мачти, корпусите им бяха високи, строени за дълбоки води. Имаше дори един огромен кораб от болно дърво, два пъти по-голям от най-големите си събратя, сивите дъски на корпуса му враснали една в друга и все още наполовина живи въпреки трионите и брадвите на дървосекачите. Ракообразни с размерите на супена чиния лепнеха по корпуса му дори над ватерлинията, мъже с бакърена кожа щъкаха по палубите, заети с дребни ремонти.

Часове наред зяпах големите кораби от далечни брегове и техните екипажи — жълти мъже от Дълбокия изток, черни мъже от многобройните кралства на Африк, мургани моряци с тюрбани и къдрави бради, крачещи по дъхавите палуби над трюмове, пълни с подправки. Спомних си думите на принц Орин. За това колко малък бил моят свят и колко голямо невежеството ми. Може и така да беше, но моряците и техните капитани, тези истински пътешественици, до един знаеха за империята, нищо че тя отдавна се беше разпаднала на съставните си части. Следователно имахме нещо общо, от което да започнем.

Знаех, че Макин и другите ме следват, видял ги бях почти веднага. Макин бе проявил благоразумието да остави Райк, вероятно в някой от бардаците. Райк трудно ще остане незабелязан дори в навалищата на барлонските улици. Добре се беше сетил да остави Райк, но щеше да е още по-добре, ако сам беше останал в някой бардак с все Кент Червения. Грамло можеше и да не видя. Той умее да се слива с пейзажа.

По-малките и по-невзрачни търговски гемии бяха хвърлили котва по краищата на голямото пристанище. Поклащаха се край паянтови кейове в близост до запуснати складове, разделени от опасни улички, където вонята на развалена риба беше толкова силна, че ми се насълзиха очите. Тръгнах след двама гологърди мъже, които мъкнеха буре по подвижното мостче на „Морска коза“.

— Ей, ти! Разкарай се от кораба ми. — Мъжът, който ми извика, беше по-дребен и по-мърляв от другите на палубата, но достатъчно креслив, за да е капитанът.

— Кораб, викаш? — Огледах се. — Е, предполагам, че ако туриш платно на рибарска лодка, може и да я повишиш в кораб. Но ако питаш мен, трябвало е да й запазиш греблата.

— Смятах да ти дам възможност за избор от коя страна да слезеш — по мостчето или през борда. Но това предложение вече не е в сила — уведоми ме дребосъкът. Гривата черни къдрици около лицето му приличаше на перука, но защо някой би носил на главата си пет кила чужда мазна коса в тая жега, беше загадка за мен.

Измагъсах сребърна монета в шепата си, анкратски роял с главата на баща ми, и казах лаконично:

— Клиент.

Дебелакът, който вървеше решително към моя милост, спря. Изглеждаше облекчен.

— Искам да стигна до Конски бряг — казах аз. — Някъде около ухото ще ми свърши работа.

Конски бряг не е кръстен на жребците, с които се слави, а защото крайбрежната му линия уж наподобявала конска глава. Разглеждал съм нееднократно картите в бащината си библиотека и мога да се закълна, че Конски бряг прилича на конска глава толкова, колкото тролските камъни приличат на тролове, или съзвездието Орион прилича на гигант с пояс, който държи сопа. Със същото основание са можели да

го кръстят Брега на щастливото прасе или Брега на кривия палец. Все пак е редно да се отбележи, че от времето на Строежа насам морето е покачило нивото си значително, колкото височината на Висок замък, умножена по две, и древните карти са променяни многократно. Въпреки това съм готов да заложа торба злато, че очертанятията на Конски бряг никога не са напомняли дори бегло формата на конска глава.

Остана ми доста време за лениви размишления, докато дребният капитан ме измерваше с кисел поглед и си дъвчеше долната устна. Можех да избира всеки кораб. Всеки по-малък съд, който качваше товар в трюма си, скоро щеше да отплава към пристанища нагоре или надолу покрай брега. По-рано през деня бях черпил един моряк две-три бири. Човекът беше изхарчил платата си от последното плаване, но не бързаше да се цани за ново, отлагаше го до последния възможен момент. В замяна на почерпката, която щеше да отдалечи с още няколко часа момента на изтрезняването, той ми направи списък на най-добрите варианти за плаване на юг. Аз си харесах името на „Морска коза“. Кой ще иска да плава с „Мария“ или „Божия милост“, когато може да яхне „Морска коза“?

— Два сребърника и ще дърпаш въжетото, като ти кажа — рече той.

— Един и ще се храня с екипажа — отвърнах и тръгнах назад към подвижното мостче. Можех да се кача и на „Мария“. Всъщност името ми звучеше все по-добре.

— Става — каза той.

И така, аз отплавах с „Морска коза“ и капитан Нелис.

Преди „Морска коза“ да вдигне платната се разходих за последно по брега и спрях в канцеларията на пристанищния управител, колкото да оставя щедър подкуп, толкова щедър, че златният ми резерв олекна значително. В най-добрия случай братята щяха да се озоват, умело подведени, на кораб, който отплава северно от Барлона, и да бъдат свалени на някое малко пристанище. Макин, зает да повръща, едва ли щеше да обърне внимание от коя страна на кораба се пада брегът. Ако този план не сработеше, уговорката бе да арестуват Макин и да го задържат за седмица-две, колкото моята диря да изстине съвсем, а той да се сети, че когато кралят ти каже да направиш нещо, трябва да се подчиниш.

Морето ми хареса. Макар да се люлее постоянно и брегът да се вижда на десетина мили отдясно, то пак ми напомня за планини в движение. Моряшкият език също ми хареса. Ляво на борд, дясно на борд, реи, такелажи и така нататък. Ако Лундист е бил прав и всички ние се прераждаме, искам в следващия си живот да бъда пират. Морето ми действа адски ободряващо. Всичко в него — и мирисът, и вкусът му, кръсът на чайките. Бог е натикал някаква магийка в гърлата на чайките. Нищо чудно, че враните налитат да ги убиват, а гарваните ги мразят.

Капитан Нелис не ме иска на кварталдека, или така поне казва, но аз си стоя там, провесил крака през перилата, а той държи руля зад мен. Рулят е голямо колело с дръжки, капитанът — дребен човек, още по-дребен, когато застане зад него. Не че корабът има нужда от постоянно насочване — Нелис спокойно би могъл да застопори руля и да не се занимава с него, но изглежда му е приятно да го държи, докато навиква моряците си. Викаше им много, но ако питате мен, те, също като кораба, се справяха и без неговите указания. Мисля, че изобщо не чуваха ругатните му.

— Някой ден ще си купя кораб — казах аз.

— Да бе. — Капитан Нелис изплю на палубата нещо гъсто и гадно. Без хора като него и Роу палубите не биха имали нужда от миене.

— Голям при това. Не лодка като твоята. Нещо, което пори вълните, а не се плащика в тях.

— Млад наемник като теб трябва да има по-големи амбиции — изсумтя саркастично Нелис. — Защо да се задоволяваш с един кораб? Купи си цяла флотилия.

— Имаш право, капитане. Определено имаш право. Ако някой ден кралството ми се сдобие с излаз на море, непременно ще си купя флота. И непременно ще кръстя един от корабите „Плюещият Нелис“.

И така, през този ден и следващия „Морска коза“ газеше плитко и кротко недалеч от брега, спря в малко пристанище да разтовари огромен бакърен казан и да натовари на негово място някаква риба с червени перки, която се казваше... червеноперка. Нощта изкарах в хамак в трюма, нежно люлян в обятията на крайбрежните води и

неспоходен от никакви сънища, нито един. Горещо ви препоръчвам хамаците, когато плавате по море. На сушата те са безпредметни. А ако има начин да спите на палубата — възползвайте се без колебание. Трюмовете не са най-проветривото място, а трюмът на „Морска коза“, освен със задължителните жега и задух, се отличаваше и с подобаващ животински мирис.

Замъкът на дядо ми се нарича Утрен. Виси над морето, кацнал толкова близо до ръба на високия скален откос, колкото би се приближило храбро дете — храбро, но не и лишено от чувство за самосъхранение. Има някакво изящество в Утрен, кулите му са високи и стройни, а многото покриви благоразумно са настлани с плочи — и нищо чудно, защото замъкът е водил много по-чести и продължителни битки с морските бури, отколкото с вражеска армия, дошла по суша.

Пристанище Арапа се намира само на две мили от замък Утрен и аз слязох там, като не пропуснах да притесня капитан Нелис, заливайки го с ентузиазирани благодарности за обслужването. Оставих екипажа да разтоварва червеноперките и да товари сандъци със седла, предназначени за град Уенит. Така и не разбрах защо рибарите в Арапа не си хващат червеноперките сами.

Добре поддържан черен път лъкатуши от пристанището до замъка Утрен. Вървах и се радвах на слънцето. Един въглищар предложи да ме откара с каруцата си, но аз му отказах.

— Нагоре става стръмно — рече той.

— Стръмното не ми пречи — отвърнах и човекът подкара мулето си нататък.

Исках да пристигна в Утрен инкогнито, исках го толкова много, че да хвърля Макин в килия само и само да не ми развали прикритието. Редно е да отбележим, че роднините, като концепция, ме изпълват със смесени чувства. Когато имаш баща като моя, предпазливостта се заражда от само себе си. Исках да видя тези свои нови роднини в истинския им, ежедневен облик, преди да разберат кой съм и какво искам.

Прибавете към тази сложнотия и факта, че дядо ми и вуйчо ми не криеха дълбоката си омраза към Олидан Анкрат, задето той беше продал толкова евтино опрощението си за смъртта на мама — сякаш пращайки хора да я убият, граф Ренар, моят чичо, просто му е причинил известно неудобство. Аз бях син на майка си, вярно, но бях и

син на баща си, а дядо със сигурност беше чул това-онова за предишните ми подвизи. Предвид естеството им бе доста по-вероятно да види в мое лице копие на Олидан, а не на своята обична Роуен.

Изпотих се, докато стигна до портите на замъка, и поспрях да се охладя под ласката на морския бриз. Пристъпих към арката. Двойна решетка, яки бойници над стражевата кула, пролуки за стрелба с лък на ключови места — изобщо, замък, та дрънка. Трима стражари. Най-дребният пристъпи да ме спре.

— Търся си работа — казах аз.

— Нямаме нищо за теб, синко. — Не попита каква работа търся. Носех голям меч на кръста си, напечен от слънцето нагръдник върху кожените доспехи и шлем, вързан за колана.

— Малко вода поне? Идвам от брега, пътят е стръмен и ожаднях.

Стражът кимна към едно каменно корито за водопой на коне край пътя.

— Хммм. — Водата не изглеждаше много по-чиста от онази в кантанлонските блата.

— По-добре си хващай пътя, синко. Щото пътят надолу също е стръмен — каза стражът.

Този тип започваше да ме дразни. Кръстих го Бащицата, заради покровителствения тон и претенциите му за бащинство. Бръкнах под нагръдника си, като напразно се опитах да избегна допира до нагорещения метал. Пръстите ми напипаха ъгълчето, което търсех. Извадих запечатано писмо, увито в мърляв ленен парцал.

— Нося това за граф Ханса — казах и развих парцала.

— Тъй ли? — Бащицата посегна да вземе писмото и аз го дръпнах назад. — По-добре ми дай да го видя, синко — рече той.

— А ти по-добре виж името отгоре, преди да го оклепаш с мръсните си ръце, тате. — Дадох му го и избърсах потта от челото си с ленения парцал.

Бащицата държеше почтително писмото за крайчетата, признавам му го. И двамата знаехме, че не може да чете, но човекът изигра цяло представление, взирайки се в надписа над восьчния печат.

— Изчакай тук — каза ми и влезе в двора зад портите.

Усмихнах се на другите двама стражи, после седнах под една сянка наблизко и се предадох на мухите. Облегнах се на дървото. Маслина беше май. Досега не бях виждал такова дърво, но познавах

плодовете му, а земята около мен беше покрита с костилки от маслини. Дървото изглеждаше старо. Може би по-старо от замъка дори.

Мина близо час преди Бащицата да се върне, час, през който конското корито ми се струваше все по-привлекателно. Доведе със себе си двамина от дворцовата стража. Тяхната униформа беше по-гиздава, носеха и плетени ризници, а не кожени доспехи като стражите при стените. Когато по цял ден висиш на жегата, металната ризница се превръща в истинско изтезание.

— Върви с тях — каза Бащицата. Мисля, че би дал едnodневната си плата да ме прати обратно по пътя, и още една да ми даде начална скорост с ритник.

Мраморен фонтан пръскаше свежест в двора. Водата се изстрелваше от множество дупчици в устата на риба и се събираше в широк кръгъл басейн. Виждах бях рисунки на фонтани в книгите на татко. Пак там пишеше, че налягането на водата се осигурявало чрез човешка тяга — тоест от хора, които задвижват помпите ръчно. Да ги ожалиш — потят се в някое задушно подземие само за да функционира това красиво устройство. От друга страна, хладните пръски бяха като мехлем за сгорещената ми глава.

Много прозорци гледаха към вътрешния двор; нямаха капаци, а каменни решетки, оформени с изключително майсторство и в сложен рисунък, в който въздухът преобладаваше пред камъка. Не виждах нищо в сенките зад тях, но имах чувството, че някой гледа мен.

Минахме по къс коридор, настлан с геометрична мозайка, и стигнахме до друг двор, по-малък. Там, на каменна скамейка под сянката на три портокалови дървета, седеше благородник със семпла дреха, но с широка златна гривна на ръката и твърде чист, за да е нещо друго. Не беше граф Ханса обаче — прекалено млад беше, за да е той, — но вероятно член на семейството му. На моето семейство. Аз приличах повече на баща си, отколкото на майка си, но в лицето на мъжа откривах отглас от собствените си черти — високите скули, тъмната коса, макар неговата да беше подстригана късо, бдителния поглед.

— Аз съм Робърт — каза той. Държеше в ръка отвореното писмо. — Писала го е сестра ми. Казва добри думи за теб.

Всъщност аз бях казал добри думи за себе си, когато седнах с перото над белия лист няколко месеца по-рано. Според писмото се

казвах Уилям и се бях проявил като верен помощник на кралица Роуен, честен, храбър и умел в писането и смятането. Наклонът и формата на буквите копирах от едно старо писмо, омачкан лист, който бях пазил зорко с години. Писмо от мама.

— За мен е чест — казах и се поклоних дълбоко. — Надявам се, че препоръката на кралицата, бог да даде покой на душата ѝ, ще ми намери място във вашия дом.

Лорд Робърт ме гледаше, аз гледах него. Драго ми стана, че съм намерил близък роднина, който не събужда в мен желанието да убивам.

41.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

— Изглеждаш много млад, Уилям. На колко си? Шестнайсет? Седемнайсет? — попита Робърт.

— На деветнайсет, милорд. Изглеждам млад за годините си — отвърнах аз.

— Сестра ми почина преди близо пет години. Значи си бил най-много на четиринайсет или петнайсет, когато е писала това?

— На петнайсет, милорд.

— Направил си й силно впечатление за толкова млад човек. Честен, храбър, грамотен. Какво те води толкова далеч от дома, Уилям? И защо си изпаднал в това незавидно положение?

— Служех в Горски страж, милорд. Постъпих там, след като убиха кралица Роуен. А когато командирът на Стража ни поведе срещу граф Ренар, който отне живота на сестра ви, тоест на кралица Роуен, извинете, се бих в Ренарските планини. Но семейството ми е в Анкрат, затова след като наказахме графа, аз хванах пътя, без да се обадя на никого. Реших, че ще ме сметнат за мъртъв, загинал в битката при Призрачния, и крал Олидан няма да тормози близките ми. Оттогава пътувам насам, милорд, с надежда отново да служа на кралицата чрез нейното семейство.

— Интересна история с много перипетии — каза Робърт. — А ти я разказваш с няколко изречения и на един дъх.

Мълчах и гледах как танцуват сенките на портокаловите дървета.

— Значи си се сражавал рамо до рамо с моя племенник Йорг? — продължи Робърт. — Така ли се сдоби с раната си? — И вдигна ръка към лицето си.

— Не съм се сражавал рамо до рамо с него, милорд. Да, бяхме на едно и също бойно поле, но той не ме знае нито по име, нито по лице — отвърнах аз. — Белегът се запомня, но него го получих по-късно, по време на странстванията си.

— Явно тази честност е имала предвид Роуен. Мнозина биха се изкушили да си припишат по-големи заслуги, да кажат, че са се били рамо до рамо с племенника ми и така да се домогнат до моята щедрост. — Робърт се усмихна. Потърка брадата си — черна, малка, триъгълна и грижливо подстригана. — Този меч, умееш ли да го въртиш? — попита. Облечен беше с простичка ленена риза, широка и разкопчана. Гърдите и ръцете му бяха загорели от слънцето, атлетични. Приличаше повече на конник, отколкото на мечоносец, но със сигурност разбираше и от мечове.

— Умея.

— А да четеш? Да пишеш?

— Да.

— Човек с много таланти — каза Робърт. — Ще говоря с лорд Джост да ти намери място в дворецовата стража. Засега това би трябвало да свърши работа. Добре ще е да те запозная и с Каласади, той обича да си говори с хора, които разбират от сметки. — Усмихна се, сякаш казаното е някаква шега.

— Благодаря ви, лорд Робърт.

— Не благодари на мен, Уилям. А на сестра ми. И гледай да докажеш, че не е сгрещила в преценката си за теб. — Погледна нагоре през листака на портокаловите дървета към ослепително синьото небе. — Заведете го при капитан Ортенс — нареди след миг и дворецовите стражи ме подкараха в указаната посока.

Същата нощ спях на койка в казармата при западната кула. Ортенс, мъж с повече белези по голата си глава, отколкото изглеждаше нормално и дори възможно, дълго сумтя и псува под нос, но накрая все пак нареди да ми донесат плетена ризница от оръжейницата и прати за шивачка, която да ми вземе мерки за униформа в синия цвят на дом Утрен. Дадох ми и меч, оръжие с дълго острие, същото като на другите стражи, което уж беше по-добро от меча в моята окаляна ножница. Е, със сигурност беше по-приятно за окото, явявайки се последният щрих в стражарския ми облик.

По-старите мъже в стражата не изневериха на традицията и изказаха многословно съмненията си мога ли изобщо да въртя меч, ще плача ли нощем за майка си и колко време ще мине, преди капитанът да ме изрита. В добавка чуждестранното ми потекло стана повод за пренебрежителни подмятания относно северните кралства по принцип

и Анкрат в частност. Анкрат се оказа особено болна тема, защото именно там тяхната принцеса Роуен беше намерила преждевременната си и жестока смърт. Признах, че наистина ми е мъчно за мама, но не толкова, че да хукна към дома. Признах също, че наистина съм анкратец, но от онези, които са се сражавали срещу човека, убил тяхната кралица, и са видели с очите си как е платил за извършеното престъпление. Колкото до бойните ми умения, приканих всеки, който има нужда от кръвопускане, да излезе напред и да ги изпробва лично.

Онази нощ спях добре.

Дом Утрен се събуждаше рано. Прислугата се разшетваше още преди съмване, за да отхвърли част от работата си, преди лятното слънце да се е разлютило и сенките да се скъсят. Озовах се в тренировъчния двор с още четирима новобранци. Капитан Ортенс дойде лично да нагледа тренировката с дървени мечове, провеждана от застаряващ сержант.

Устоях на желанието да им спретна спектакъл и се придържах към основните дуелистки стъпки. Не е лесно да измамиш опитното око обаче, затова подозирам, че видяното е подобрило в немалка степен мнението на Ортенс за най-новото попълнение в неговата стража, тоест за мен.

След два часа стана прекалено горещо за тренировка с меч и сержант Матус ни прати по задачи. Винаги съм смятал, че работата на стражите в Призрачния и във Висок замък е скучна и еднообразна. Ала чак сега, след половин ден поглед отблизо, проумях точно колко скучна и еднообразна е работата на дворцовите стражи. Пратиха ме на пост при Долната порта, която не беше никаква порта, а желязна врата, през която се излизаше на балконска градинка, където благородните дами отглеждаха чай, миниатюрни лимонови дръвчета и разни цъфтящи храсти, които бяха прецъфтели преди няколко месеца и сега бяха заети да връзват семена. Задачата ми беше, ако някой натрапник се появи на балкона, да му преградя пътя, преди да е влязъл във вътрешността на замъка. Подобно събитие изглеждаше крайно невероятно, защото единственият начин натрапник да стигне до балкона беше да падне от някой преминаващ облак. Ако пък дама от двореца пожелае да посети градината, то аз следваше да ѝ отключи вратата и после да я заключи, след като дамата си тръгне. Отегчавам се даже като го пиша сега, на този лист. Стоях там три часа, униформата

ме боцкаше, и не видях жива душа. Дори по коридора пред вратата не мина никой.

По обед дойде да ме смени един от другите новобранци и аз тръгнах да търся столовата. Облекчението, което изпитах, трудно може да се опише с думи.

— Минутка, младежо.

Спрях на крачка от вратата на войнишката трапезария под звучния акомпанимент на възмутения си стомах. Обърнах се бавно.

— Казаха ми, че умееш да боравиш с числа. — Мъжът се беше появил от сянката на голям люляк край стената на главния двор. Мавър, по-тъмен от сянката, увит в черен бурнус от главата до петите, червеникавокафявият цвят на кожата му се виждаше само по лицето и ръцете от китките надолу.

— Причислете ме към боравещите — отвърнах аз.

Мъжът се усмихна. Зъбите му бяха почернени с някаква боя и гледката не беше от приятните.

— Аз съм Каласади.

— Уилям.

Той вдигна вежда.

— С какво мога да ви помогна, лорд Каласади? — попитах аз. Маниерът му беше на човек с благородна кръв, макар да не носеше и грам злато по себе си. Прецених го по кройката на дрехата, вчесаната чиста коса и добре оформената къса брада. Богатството ти купува спретнат вид, който говори за пари, дори когато вкусовете ти са семпли.

— Само Каласади е достатъчно — каза той.

Хареса ми. Хареса ми, и толкоз. Понякога хората ми харесват от пръв поглед.

Той извади от ръкава си пръчица от слонова кост, клекна и написа няколко цифри в прахта.

— Вашите хора ме наричат матмагьосник — каза той.

— А вие как наричате себе си? — попитах.

— Човек на числата. Кажете ми какво виждаш.

Погледнах написаното.

— Това знак за корен ли е?

— Да.

— Виждам прости числа, тук, тук и... тук. Това е рационално число, а това — ирационално. Виждам множества. — Очертах няколко групи от числа с върха на ботуша си, някои от кръговете се застъпваха. — Реални числа, цели числа, комплексни числа и имагинерната единица.

Мъжът написа още нещо, поредица от символи, които помнех смътно.

— А това?

— Нещо от интегралното смятане, но повече от това не мога да кажа. Не съм стигал толкова далече в уроците си. — Неприятно ми беше да се призная за победен, макар че отдавна трябваше да си затворя устата, още след простите числа. Горделивостта открай време е голямата ми слабост.

— Интересно. — Каласади изтри с крак символите, сякаш се боеше, че може да наранят някого.

— Е, теглихте ли чертата под сметката ми? — попитах аз. — Кое е вълшебното ми число? — Чувал бях всякакви неща за матмагьосниците. И всички те ги определяха като екзотичен вариант на родните вещици, астролози и ясновидци, изобщо хора, които предсказват бъдещето, правят хороскопи и изпразват кесии на наивниците. Ако и този тип започнеше да дрънка за предназначаната слава на Стрелянския принц, трудно щях да се удържа. А ако дръзнеше да ме уведоми, че съм роден в годината на козата, цялата ми съдържаност щеше да отиде по дяволите!

Пак черната усмивка.

— Вълшебното ти число е три — каза той.

Засмях се. Той обаче изглеждаше напълно сериозен.

— Три? — Поклатих глава. — Има толкова много числа. Три ми се струва доста... предсказуемо като избор.

— Всичко е предсказуемо — каза Каласади. — Същността на моето изкуство е в теорията на вероятностите, които на свой ред пораждат предвиждания, а те ни водят до математиката на времето. А няма всичко не се свежда до добре подбрания момент, приятелю мой? До времето?

Имаше известно основание.

— Да, но три? — Размахвах ръце, търсейки думи, с които да изразя възмущението си. — Три?

— Това е първото от твоите вълшебни числа. Те формират редица — каза той. — Второто е четиринайсет.

— Е, това вече е друго. Четиринайсет. Сериозно число. — Клекнах до него, защото той явно не възнамеряваше да стане. — Защо четиринайсет?

— На толкова години си, нали? — попита той. — Числото е ключ и към името ти.

— Името ми? — Ледени тръпки пропълзяха по гърба ми въпреки жегата.

— Хонорий например. С голяма доза сигурност всъщност. — Написа нещо в прахта и бързо го изтри. — Вероятно Анкрат. Може би Йорг.

— Удивително. И как извадихте всичко това от числото четиринайсет? — казах аз. Обмислях дали да не му скърша врата и да духна към пристанището. Но не този Йорг исках да покажа на дядо си и вуйчо си. Не този Йорг беше познавала майка ми.

— Приличаш ми на Стюард. Характерните черти на лицето. Особено около очите и носа, челото също. Казал си, че идваш от Анкрат, което пасва на акцента и цвета ти. Почти всички Стюарди са кръстени на Хонорий, което може да се преведе като Благороден. Можеше да си незаконороден, но кой учи копелета на интегрално смятане? Ако си законороден Стюард от Анкрат, значи носиш фамилията Анкрат. А кои членове на кралското семейство са на подходящата възраст? Човек веднага се сеца за Йорг Анкрат. На колко години е той? Наближава петнайсет, но още не ги е навършил.

Още не бях сигурен дали съм сгрешил в първоначалната си симпатия към този тип, но познанията му и стройното дедуктивно мислене, които демонстрираше, бяха впечатляващи.

— Забележително — казах. — Невярно, но забележително.

Каласади вдигна рамене.

— Опитвам се. — Кимна към столовата — Обядът те чака, без съмнение.

Станах и тръгнах към вратата. Спрях.

— А три? Защо три?

Каласади смръщи вежди, сякаш да улови полузабравено усещане.

— Три стъпки отвъд границата? Трима в каретата? Три жени, които ще те обичат? Трима братя, загубени по време на пътуването? Магията е в първото число, математиката — във второто.

„Трите стъпки“ ме втресоха, студ плъзна по гръбнака ми, сякаш мъжът с черната усмивка беше бръкнал в главата ми и беше извадил оттам нещо, което трябваше да си остане скрито. Тръгнах си мълчаливо. Нощна буря вилнееше в главата ми, светкавици я раздираха и вадеха образа на празната карета, докато аз висях безпомощен в тръните.

Не помня как съм влязъл в столовата. Чудех се колко време ще мине, преди Каласади да сподели изводите си с вуйчо ми. Това щеше да развали играта ми, но нямаше да ме постави в опасност.

— Не си ли гладен? — Ниският стражар от портата седна срещу мен. Бащицата.

Сведох поглед към обяда си и вдигнах вежди.

— Какво е това? Да не би някой да е повърнал ваницата ми?

— Сепия с подправки. — Стражът примлясна доволно.

Откъснах едно пипало, което беше подвиг само по себе си, и се опитах да го сдъвча. Все едно дъвчех парче от кожата на обувка. Стига обувката да гори. Подправките са хубаво нещо. Сол на вкус, малко пипереч, дафинов лист в супата, щипка карамфил в ябълковия пай. Само че на Конски бряг явно си падаха по лютите подправки, толкова люти, че да ти изгорят езика. Понеже бях горял отвън и знаех какво е усещането, не виждах причина да горя и отвътре. Изплюх хапката ваницата.

— Ама че гадно!

— Щях да изям и твоята порция, но ти с всичкия си акъл плю вьтре — каза стражът. — Аз съм Грейсън, между другото.

— Уилям от Анкрат — казах на свой ред. Взех комата хляб и отхапах предпазливо, в случай че готвачът е добавил торба чили на прах към брашното. — Онзи мавър... той какво дири тук? — попитах и прокарах пръст по зъбите си, сякаш „мавър“ не беше достатъчно като описание.

— О, вече си се запознал с Каласади? — Грейсън се ухили. — Той се грижи за сметките на замъка. Прави чудеса с местните търговци. Подбира на графа най-добрите договори. Но най-хубавото е, че отговаря за нашето заплащане, на стражата, и никога не ни бави

парите. Допреди пет години сметките ги водеше брат Джеймс. Случваше се и по цял месец да ходим с празни кесии. — Грейсън поклати глава.

— А близък ли е с графа и сина му този Каласади? — попитах аз.

— Не особено. Той просто се грижи за сметките — сви рамене Грейсън.

Това ми хареса, но... виждаше ми се чудно, че човек с такъв талант се задоволява с не твърде престижната служба на дворецов счетоводител.

— Готин е, ако питаш мен — добави Грейсън. — Идва да играем карти понякога. Винаги губи, никога не се оплаква и не ни пие от бирата.

— Би трябвало да е добър на карти — казах аз.

— Ами! Изобщо не го бива. Мисля, че дори правилата не знае. Но явно му харесва да играе с нас. А и хората го харесват. Дори не го тормозят, задето е мавър, при това единственият мавър в замъка. А би трябвало, да ти кажа. Щото маврите постоянно ни нападат. Решили са да ни превърнат всичките я в поганци, я в трупове.

— Маври значи? — попитах аз. — Да разбирам ли, че скоро може да кръстосам меч с някой от тях?

Други мъже от стражата се бяха приближили, слушаха разговора ни и дъвчеха енергично сепията. Реших, че не е изключено след време чилито да разяжда пипалата, защото дъвченето със сигурност не беше достатъчно.

— Нищо чудно — каза Грейсън. — Ибн Фейд, той е халифът на Либа, вече на три пъти праща корабите си тази година. Скоро ще ги прати пак.

Столовата внезапно утихна и Грейсън наведе ниско глава и изсъска:

— Шимон, учителят по меч. Той никога не идва тук.

Някой надвисна над мен. Забих поглед в сепията си, но се въздържах от по-нататъшни действия във връзка с нея.

— Ти, момче — каза Шимон. — Анкрат. На двора, бързо. Чух, че си талантлив.

42.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Знаех за Шимон, майстора на меча. Макин ми беше разказвал истории за него. За подвизите му на младини, за службата му при крале, за шампионските му титли от турнири, а по-късно за успехите му като учител на бъдещи шампиони. Не бях очаквал да е толкова стар.

— Да, учителю — казах и го последвах на двора.

Крачеше като истински мечоносец този старик, и това е най-меко казано. Изглеждаше стар като учителя Лундист, имаше същата дълга бяла коса като него, но стъпваше така, сякаш непрекъснато чува песента на меча в главата си.

Каласади си беше отишъл и в двора нямаше никого, ако не броим едно слугинче, което притича с кош дрехи, и стражите при портата. Други стражи се тълпяха при входа на трапезарията, но не смееха да излязат. Шимон беше повикал само мен.

Обърна се и ме погледна. Не приличаше на свиреп воин, а на писар, да речем. Или щеше да прилича на писар, ако не беше загорялото му от слънцето лице и острият поглед. Извади меча си. Стандартно оръжие като моето.

— Когато си готов, младежо — каза само това.

Изтеглих меча, чудех се как да изиграя тази ръка. Не беше изключено Каласади да е отишъл право при вуйчо ми с новината за истинската ми самоличност, така че защо да не се възползвам докрай от ситуацията?

Кръстосах меч с неговия и той ми спретна онзи трик с извъртането, същия, който ми беше приложил принцът на Стрела, но още по-добре. Мечът излетя от ръката ми. Чух смях откъм прага на столовата.

— Опитай пак — каза Шимон.

Усмихнах се и вдигнах меча. Този път нападнах бързо, с пронизващо, а не с посичащо движение, той прибягна до същия номер,

но аз завъртях китката си едновременно с неговата и мечът си остана в ръката ми.

— По-добре — каза той.

Атакувах го с кратки прецизни комбинации, върху които бяхме работили с Макин. Той парираше атаките ми без видимо усилие и отвърщаше на всяка с контранападение от най-висока класа. Трясък на метал в метал ехтеше из двора в бърз ритъм. Усетих мелодията на стоманата, едва доловима в началото. Усетих онова хладно и спокойно усещане да се разлива по ръцете ми, по лицето, по кожата на гърба ми. Чух песента.

Нападах, без да мисля, сечах ниско, после високо, редувах лъжливи удари с истински, влагах цялата си сила в ключовите атаки, подбирах по усет момента, всичко в мен се движеше — краката, ръцете, торсът, само главата ми не, тя беше центърът, около който орбитираще всичко останало. Увеличих темпото, и още, и още. На моменти не различавах остриетата, нито своето, нито неговото, виждах само силуетите ни, а законите на танца ми нашепваха как да се движа, как да парирам. Създавахме мелодия със стакатов щрих, като тракането на игли за плетене в ръцете на опитна плетачка.

Коравото старо лице на Шимон не изглеждаше създадено за усмивка, ала ето че усмивка се появи и там. Аз пък се хилех като идиот, освен че се потях като прасе.

— Достатъчно. — Шимон отстъпи встрани.

Оказа се трудно да спра, да прекъсна танца, но въпреки това сведох меча си. Каква радост, каква чиста радост... тези мигове на ръба на острието, без мисъл, само с инстинкт... незабравимо. Сърцето ми биеше като лудо, подгизнал бях от пот, но не откривах в себе си и следа от обичайния гняв, който ме изпълваше дори при тренировка. С Шимон бяхме сътворили красота.

— Можеше ли да ме биеш? — попитах на пресекулки, защото трудно си поемах дъх. Старецът изобщо не изглеждаше задъхан.

— И двамата победихме, момче — отвърна той. — Ако се бях бил до победа, и двамата щяхме да загубим.

Приех това за положителен отговор. Но разбих какво има предвид. Надявах се, че и аз бих имал благородството да отстъпя, ако видя, че опонентът ми отмалява. Обратното би развалило всичко.

Шимон прибра меча си и каза:

— Приятен обяд, страж Уилям.

— Това ли беше? — попитах, когато възрастният мъж ми обърна гръб. — Някакъв съвет няма ли да ми дадете?

— Не се стараеш достатъчно в началото и се стараеш твърде много в края — каза той.

— Това едва ли може да мине за технически съвет.

— Талантлив си. Дано имаш и други таланти. Ако имаш, те може би ще ти донесат повече щастие.

И си тръгна.

— Невероятно — каза Грейсън, когато се върнах на масата. — Не бях виждал такова нещо.

С което славата ми приключи. Чу се камбанка, знак, че обядът е приключил и трябва да се връщаме на работа, аз — при Долната порта.

Долната порта едва не ме прекърши. Много сериозно се замислих дали да не призная на дядо си кой съм. Но нали бях дошъл тук инкогнито, за да видя как работи замъкът отвътре, как живеят роднините ми, какви са всъщност. Да надникна през прозорче към собственото си минало, без да зацапвам стъклото с истината за себе си.

Прекарах нощта в казармата, сутринта ме пратиха на нова задача. Не личеше Каласади да е ходил при вуйчо ми. Сигурно си мислеше, че ще тръгна да раздавам правосъдие, щом се разбере кой съм, и не искаше да ме превръща в свой враг. Ако запазеше тайната ми, щеше да опази в тайна и факта, че я е знаел, и следователно не би имал причина да се страхува от отмъщение.

Новата ми задача беше да охранявам лейди Агат, братовчедка на дядо ми, която от няколко години живеела в замък Утрен. Дебела стара дама, прехвърлила повратната точка, отвъд която тлъстините започват да се топят. С много от старите хора става така. Живеем ли достатъчно дълго, всички ще си умрем мършави.

Лейди Агат обичаше да прави всички неща бавно. Не ми обръщаше внимание, освен да мрънка, че белегът ми бил грозен и толкова ли не можели да й пратят симпатичен страж. Към бръчките от старост се бяха присъединили и онези, с които се сдобиват дебелиите хора, когато започнат да се спихват. Ефектът беше стряскащ — лейди Агат приличаше на захвърлена кожа, принадлежала до неотдавна на гигантско влечуго. Вървах след нея из замъка, пълзях по-точно, което ми даде време да го разгледам, или най-малкото онази негова част,

която лежеше между клозета, трапезарията, спалнята на лейди Агат и Дамската зала.

— Мирни бе, момче. Какво само мърдаш! — каза лейди Агат.

От пет минути не бях помръднал и мускул. Продължих в същия дух, че и мълчах на всичкото отгоре.

— Не ми се прави на умен — продължи тя. — Очите ти се местят, ту тук, ту там. Не спират. И мислиш твърде много. Ето, и в момента мислиш, виждам го.

— Моля да ме извините, лейди Агат — казах аз.

Тя се изкашля многозначително, при което тройната ѝ брадичка се разлюля заплашително, после отново потъна в черните си дантели.

— Хайде, свири — рече на барда, млад мъж на двайсетина години с тъмна хубост, че и талантлив, комбинация, достойна да задържи вниманието на лейди Агат и трите други старици с благороден произход, които седяха в единия край на Дамската зала.

Дамската зала, изглежда, беше мястото, където жените от Конски бряг идваха да умрат. Със сигурност нямаше нито една дама под шейсет.

— Пак го правиш — изсъска лейди Агат.

— Прощавайте.

— Иди в избата и им кажи, че искам кана вино, уенитско червено, от южните склонове — разпореди се лейди Агат.

— Казаха ми да не ви оставям сама, лейди Агат.

— Не съм сама, нали Риалто е тук. — И махна към барда. — Винаги си поръчвам виното директно от избата. Не знам какво му правят в кухнята, но го съсипват. Сигурно го оставят да диша. А и момичетата се мотаят ужасно — каза тя и се обърна за потвърждение към другите дами. Имаше предвид слугините. — Хайде, момче, тичай.

Не бях убеден, че Риалто би успял да защити лейди Агат дори от разлютена оса, какво остава за заплахи от по-сериозно естество, но не смятах, че такива я грозят, пък и не ме интересуваше особено, така че тръгнах без повече възражения.

Мина известно време, докато открия пътя до правилната изба, но след няколко сбъркани завоя все пак я открих. В общия случай избата се познава по яката врата — по-яка от нея е само вратата на съкровищницата. Дори най-лоялните слуги са склонни да ти крадат от виното, а доказателството за кражбата се изпикава на стената.

Наложи се да походя още малко, докато открия готвача, за да ми отключи избата. Той слезе с мен, седна на едно столче до вратата и загриза овнешка кълка, която си беше донесъл навряна в джоба на престилката.

— Стомните са до вратата. Иди и си намери каквото ти трябва. И затвори хубаво канелката, като налееш. Уенитските червени са в дъното, отляво, белязани са с двоен кръст и коронка.

Запалих един фенер от фитила на неговия и влязох в избата.

— Внимавай с паяците — извика той след мен. — Има едни кафяви, по-малки. Те са отровни. Гледай да не те ухапят. — Когато каза „по-малки“, придружи думите си с описателен жест — направи кръгче с палеца и показалеца си. Кръгчето не ми се видя особено малко.

Избата беше огромна, буретата бяха наредени на рафтове. Повечето бяха запечатани, тук-там имаше по някое с канелка. Вървах по тесните проходи, натъкнах се на товарна количка и няколко празни бурета, оставени на пътеката, за да ме спънат. Толкова беше тясно, че едвам се промуших между препятствията и високите рафтове.

Буретата с уенитско червено бяха запечатани, освен едно, но то пък беше празно. Подозирах, че по-голямата част от съдържанието му е минала през лейди Агат, преди да се озове в клозета. Не се виждаха резервни канелки, нито инструментите, необходими за отварянето на ново буре. Погледът ми се спря на някаква врата зад празните бурета, почти невидима под древни слоеве мръсотия. Едва ли водеше към килер, иначе нямаше да е толкова клеясала, но аз имах извинение да надникна зад нея, защото си търсех канелка и чук. Любопитен съм по природа, изследовател съм по сърце, а и нали затова бях дошъл тук — да си пъхам носа където не ми е работа. Можеш да разбереш много за благородниците по онова, което крият в мазета и тъмници. Баща ми например беше хвърлил в занданите си голяма част от моите братя по път — да ги изтезават там и после да ги ексутират. Не казвам, че е било незаслужено. Суров, но справедлив, това казваха занданите на баща ми за него. Предимно суров.

Наложи се да повдигна и издърпам вратата едновременно, защото беше увиснала на пантите си. Накрая успях да я отворя, тя изстърга по пода и избута празните бурета настрани. Промуших се през пролуката и влязох. Спирално стълбище водеше надолу. Стъпалата бяха от дялан камък, дело на местни зидари навярно, но

самата шахта беше от лят строителски камък. Шахтата се спускаше петнайсетина-двайсет метра надолу в скалата. На дъното ѝ имаше арковиден проход към ъгловато помещение, а в помещението имаше голяма машина, мръсна и прашна, състояща се от цилиндри, болтове и някакви кръгли плочи. Светещи мехури осигуряваха слаба светлина, само три от двайсетината все още работеха и нито един не светеше толкова силно колкото мехурите във Висок замък.

Отидох при машината и прокарах ръка по една от многото ѝ тръби. Чернилката остана по пръстите ми, а отдолу се появиха лъскави следи сребрист метал. Цялата машина се тресеше едва доловимо, слаби вибрации, като стъпки, които усещаш през каменен под.

— Махай се. — Старец, скициран набързо от невидима ръка. Добре де, не старец, а призрак на старец, защото се състоеше единствено от светлина. Виждах машината през тялото му, плътта му нямаше цвят, сякаш беше направена от мъгла. Облечен беше с бели дрехи, прилепнали и със странна кройка, а през няколко секунди целият му силует потрепваше, сякаш молец минава през каквато там светлина създаваше призрачното изображение.

— Накарай ме — казах аз.

— Ха! Умно. — Ухили се. Толкова приличаше на учителя по меч Шимон, че можеше да му е брат. — Обикновено е достатъчно да кажа „бу“ и хората хукват с писъци.

— Виждам съм достатъчно призраци, старче — казах аз.

— Не се и съмнявам, момче — отвърна той. Имах чувството, че се опитва да ми угоди, което беше странно, предвид че самият той беше призрак.

— От колко време обитаваш това място и що за машина е това? — попитах аз. С духовете и призраците е по-добре да караш направо, защото са склонни да изчезват без предупреждение.

— Не съм призрак. Аз съм ехо от данни. Човекът, чието копие съм, живя още четиринайсет години след като аз бях уловен...

— От колко...

— ... и умря преди повече от хиляда години — довърши той.

— Ти си призрак на Строител? — попитах. Струваше ми се прекалено. Дори призраците не се задържат толкова време.

— Аз съм алгоритъм. Даден ми е образът на Фекслър Брюс, реакциите ми са екстраполирани от шестте терабайта данни, събрани

за него през живота му. Аз съм негово ехо.

Някои от думите разбрах.

— Какви данни? Числа? Като онези, с които Каласади води счетоводните тефтери на замъка?

— Числа, букви, книги, образи, интимни мигове и тайни, фрази, които е промърморил насън, стонове по време на коитус, химически анализи на изпражненията и урината му, публични речи, медитации насаме, полиграфски данни, ДНК проби. Данни.

— Какво можеш да направиш за мен, призрако? — Дрънканиците му не ми говореха почти нищо. Изглежда, някой го беше наблюдавал и после беше записал историята на живота му в машина... и сега тази история ми говореше, макар самият човек отдавна да беше прах по вятъра.

Фекслър Брюс вдигна рамене.

— Аз съм старец, надживял времето си. Дори това не съм. Непълно копие на старец, надживяло времето си.

— Можеш да ми кажеш тайни. Да ми дадеш силата на древните — казах аз. Всъщност не смятах, че може да го направи. Ако можеше, дядо ми отдавна да е станал император, но от опит глава не боли.

— Ти не би разбрал моите тайни. Има пропаст между онова, което казвам аз, и това, което можеш да проумееш ти. Пропаст, която бихте могли да запълните само за петдесетина години, ако спрете да се избивате и видите света около себе си.

— Нищо де, пробвай. — Не ми харесваше тонът му. В крайна сметка нещото пред мен беше само игра на сенки, история, разказана от машина, машина с пружинки, колелца и магия, всичко това свързано чрез тайния огън на Строителите. — Какво прави това? — Побутнах с крак машината. — Какво може?

Фекслър примигна насреща ми. Може би често е мигал така и машината го е запомнила.

— Машината има много предназначения, младежо, някои от тях простички, които ти би могъл да разбереш, като изпомпването и пречистването на вода, и други, които са извън твоите възможности. Тя е нещо като център, част от безкрайна мрежа, инструмент за наблюдение и комуникация, приборна в този бункер от съображения за сигурност. За мен и за другите като мен тя е един от многото прозорци към малкия свят на плътта.

— Малък? — Усмихнах се. Този тип живееше в метална кутия, не много по-голяма от ковчег.

Фекслър се нацупи.

— Не съм длъжен да стоя тук. Имам по-интересни неща, с които да се забавлявам.

— Я ми кажи — прекъснах го. — Моят свят. Той не прилича на света, за който съм чел в най-старите книги. В онези книги магията и призраците са художествена измислица, приказки за малки деца. Но аз съм виждал мъртви да ходят, познавах и едно момче, което можеше да запали огън с мисълта си.

Фекслър смръщи чело, сякаш се чудеше как да обясни.

— Представи си, че реалността е кораб, чийто курс е зададен предварително и рулят му е фиксиран от вселенски ограничения.

Хрумна ми, че малко вино би ми помогнало да си представя тези неща. А вино в избата — дал бог.

— Нашето най-голямо постижение — и причината за грандиозния ни провал — беше, че успяхме да помръднем въпросния рул, пък било и на косъм. Открихме, че ролята на наблюдателя винаги е била изключително важна. Ако в гората падне дърво, но никой не го чуе, издало ли е звук то? И да, и не. Ако никой не го види, то едновременно и стои, и е паднало. Котката е едновременно жива и мъртва.

— Никой не е казвал нищо за котки, по дяволите!

Призракът на Фекслър Брюс въздъхна.

— Ние отслабихме бариерите между мисълта и материята...

— Това съм го чувал — казах аз. Феракинд беше споменал нещо подобно. Възможно ли бе призракът на Строител да страда от същата лудост? Нубанеца също беше говорил за изтъняващи бариери, за накъсващия се воал между живота и смъртта. — Строителите са направили магия. И са я натресли на света чрез своите машини, така ли?

— Няма магия. — Фекслър поклати глава. — Ние променихме константите. Мъничко. Подсилихме връзката между желанието и действителността. Сега дървото не само е паднало и непаднало едновременно. Ако подходящият човек го поиска, ако се съсредоточи достатъчно, падналото дърво ще се изправи. Котката зомби ще ходи и ще мърка.

— Какво е зомби?

Още една въздишка. Фекслър изчезна и всички светлини угаснаха. Дори моят фенер.

Изкачих се по стълбите в тъмното, ухапа ме паяк, а виното на лейди Агат занесох с огромно закъснение.

43.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Влязох в столовата на замък Утрен с отекла ръка и размътена глава. От паешката отрова вътрешностите ти се гърчат, а въображението ти ражда най-гадните халюцинации, които са му по силите. А аз, както знаем, съм прокълнат със силно въображение.

Дворцовата стража и стражата, която охраняваше стените, рядко бяха на едно мнение за каквото и да било, но за едно бяха съгласни — че съм тъп северняк и известно време няма да размахвам толкоз зрелищно меч.

Понеже беше неделя, готвачът ни беше приготвил специално лакомство. Охлюви с чесън и вино с гарнитура от ориз с шафран. Охлювите ги събирали от скалите около замъка, така ми бе обяснено. Бяха от големите — тлъсти и дебели колкото детска ръчичка. Нека си го кажем обаче, охлювите са просто плужеци с шапка. Основното ядене приличаше на големи буци сопол в кървав сос. Нямам представа защо Конски бряг държи да се храни с разни лигави неща. Понеже и без това ми се повдигаше, реших да се огранича с ориза. Явно граф Ханса ни оказваше голяма чест, защото шафранът беше подправката на кралете и струваше безбожно скъпо. Ако питате мен обаче, оризът имаше вкус на горчив мед и тотално ми разбърка стомаха. След първата хапка реших да го ударя на строг пост.

Проснах се на койката си с комат хляб и скоро потънах в ярки сънища.

Фактът, че ме хванаха да спя, или по-точно, че ме хванаха, докато спях, отдавам на паешкото ухапване и на неоспоримия аргумент, че ако скочиш с меч на всеки, който си намира повод да наmine през казармата на стражата, скоро ще избиеш половината замък.

Събудих се и установих, че силни ръце ме стискат за китките и глезените. Открих също, че без значение колко се дърпам и ритам, с нищо не мога да попреча на похитителите си, които ме извлякоха

решително по няколко коридора, надолу по някакво стълбище и оттам — в затворническа килия. Изглежда, имаха високо мнение за способностите ми да ги нараня, затова, с цел да си осигурят безопасно оттегляне, единият ме удари с все сила в корема, докато другите ме държаха разпънат за удобство. Чух ги да излизат на бегот от килията, после чух и вратата да се затваря с трясък. Не видях нищо от гореописаното, защото бях зает да повръщам.

Да удряш по вратата на килията и да крещиш да те пуснат винаги ми се е струвало глупаво. Така де, по този начин трудно ще убедиш хората, които са те хвърлили вътре, че всъщност изобщо не са искали да го направят. Затова не губих време да викам. Седнах на пода и се замислих. Може би Каласади беше казал истината за мен и семейството ми не намираще шегата за забавна. Или, по-вероятно, екскурзията ми до строителската машина под избата бе разкрита и изтълкувана зле.

Мина час. В прозорчето на вратата се появи лице. Адски глупав ход според мен, защото предвид настроението си можех да обезобразя драматично въпросното лице с ножа, който никой не се беше сетил да ми вземе.

— Здравейте, лорд Джост — казах аз. Бях го видял само за минутка, преди той да ме предаде под опеката на капитан Ортенс като най-новия член на дворцовата стража, но човекът имаше намусено лице и малки тъмни мустачки, които се помнеха лесно.

— Уилям от Анкрат — каза той. Изрече думите бавно, сякаш му беше трудно да им повярва.

Подът беше корав и студен. Имах чувството, че ако оставя лорда да си каже каквото има да казва, може и да изляза по-скоро оттук. Затова не казах нищо.

— Каква отрова използва, Уилям? — попита той.

Погледнах към ръката си на слабата светлина. Плюската от ухапването на паяка беше станала тъмночервена със син оттенък.

— Отова?

— Не ми разигравай театро, момче. Ще те оставя да изгниеш тук. Ако те умрат, преди да си проговорил, графът ще повика мавърски екзекутори да те изтезават. За назидание.

Лицето се отдръпна.

— Чакай! — Скочих на крака. Това за мавърските екзекутори не ми прозвуча добре. Всъщност всяка дума в словосъчетание с „екзекутори“ не звучи добре. — Кажете ми какво е станало и аз ще ти кажа цялата истина. Кълна се в Ису.

Той се обърна и си тръгна.

Хвърлих се към вратата и залепих лице на прозорчето.

— Мога да ги спася — излъгах. — Но трябва да знам кой е пострадал.

Лорд Джост се обърна, а аз благослових онзи, който е измислил лъжата като такава.

— Всички стражи от дневната смяна са в делириум — каза той. — Неколцина ослепяха.

— И понеже само аз нямам такива симптоми, значи съм виновен?

— Ти очевидно си някакъв платен убиец. Сигурно те праща Олидан Анкратски. Ако дадеш противоотрова, ти обещавам бърза смърт.

— Нямам противоотрова — казах аз. Кой би искал да отрови цяла смяна стражи?

— Каква отрова си използвал? Обеща да кажеш истината — настоя лорд Джост.

— Ако съм убиец, едва ли ще си спазя обещанието, нали? А ако не съм, тогава не мога да ти отговоря на въпроса. Защото не съм го направил аз.

Лорд Джост се изплю като последния простак и пак тръгна да си ходи.

— Чакай. Сигурно са били маврите, нали така? Защо му е на крал Олидан да трови няколко стражи? Не е пратил армия в поход да ви тропа на портата. А маврите планират нападение.

Той зави зад ъгъла.

— Не съм болен, защото не ядох месото! — извиках след него.

Ехото на стъпките му утихна.

— Защото храната ви има вкус на лайна, които някой е подпалил! — извиках още по-силно.

Бях сам.

Мъртвото бебе дойде при мен в мрака, сериозните му очи ме гледаха, главата му се люшкаше на прекършен врат. За милионен път

се запитах дали не съм убил Катерин там, в гробището. Това моето дете ли беше — макар че как можеше да е то, щом съм убил майка му, — или някое от многото деца, с чиято кръв бяха изцапани ръцете ми? Децата на Гелет. Не се бях замислял сериозно за тях, преди да се появи онова чудовище. Чудовище, което не прилича на чудовище. Наричах Гог и Горгот чудовища, но истинските чудовища бяхме аз и Чела, отвратителни не в облика, а в делата си.

Защо бяха отровили стражите? Може да бяха маврите, но едва ли се надявах да превземат замъка с един удар, а и не биха могли да отровят всичките му защитници. Освен това е тъпо да предупреждаваш по този начин врага си, ако планираш бърз набег срещу градчетата и църквите в околността му.

Железен юмрук стисна изневиделица стомаха ми и аз го изпразних струйно. Строполих се на ръце в повръщаното.

— Мамка му.

Виеше ми се свят, затова притиснах буза към студения под. Белегът ми все така гореше, сякаш нажежени игли или горящи трески се бяха забили дълбоко в плътта ми.

Може би и аз бях отровен. Но защо симптомите се проявяваха със закъснение? Едва ли заради коравата ми северняшка физика. А и почти не бях ял. Парче хляб. Хапка горчив ориз.

Трябваше да изляза. Уви, това е проблемът с килиите. Някой си е направил труда да ти отреже пътя и ти с нищо не можеш да промениш това.

Станах и отидох до вратата. Лорд Джост си беше отнесъл фенера, друг източник на светлина нямаше, но нещичко все пак се просмукваше отнякъде, може би шепот от слънцето, което напичаше двора — ако междувременно беше изгряло, за да го напече, — или пък ехо от факла по коридорите към подземие. Така или иначе, слабият светлик беше достатъчен и привикналите ми към мрака очи успяха да различат това-онова. Огледах прозорчето. Бих могъл да пъкна цялата си ръка през него, ако не бяха решетките. Самата врата беше от твърдо дърво, дебело три пръста. Можех цяла седмица да дълбая с кинжала си, преди да отворя някаква що-годе голяма дупка.

Нещо притича зад мен. Плъх. Този звук — на плъхове в мрака — ми е добре познат. Метнах кинжала си. С братята обичахме тази игра. Да заковеш плъх в тъмното. Грамло беше истински майстор. Сутрин

често намирахме нанизан на ножа му плъх. Понякога смущаващо близо до моята глава.

— Пипнах те.

Понеже сутрините не достигаха тук, в зандана, намерих жертвата опипом и си взех ножа.

Върнах се при прозорчето. Разклатих решетките, опитвах се да разбера как са закрепени в дървото. Не поддавах. Странно е как понякога животът ни се свежда до парче коравосърдечен метал. Остър ръб на нож, окови, пирон. Горгот сигурно би могъл да извие решетките с една ръка. Не и аз. Дърпах и бутях, ожулих си дланите, но резултат — никакъв.

Седнах отново на пода. Мислих, мислих, и пак мислих. Накрая отидох при прозорчето и се развиках да ме пуснат.

Мина известно време. Достатъчно, за да прегракна, но накрая все пак се появи светлинка. Разлюляна светлинка на фенер.

— Имаш един-единствен шанс да си затвориш устата, момче. След това...

— Ще ми помогнеш да я затворя? — попитах, притиснат плътно към вратата.

— О, това би ти харесало, нали? Да отворя вратата. Чух за теб и учителя Шимон. Не бих отворил тая врата и срещу златна монета. Не, не. Или ще си затвориш устата, или повече вода няма да видиш.

— Недей така де. Съжалявам. — Проврях пръсти през решетките и пуснах часовника си в коша от външната страна на прозорчето.

— Виж, вземи това, струва колкото сто златни монети. Просто ми донеси нещо свястно за ядене, става ли?

Клекнах. Ослушвах се напрегнато.

Тъмничарят пристъпи да захапе въдицата и бум — аз мушнах ръка през отвора за храна в долната част на вратата, обелих си лакътя, но успях да го хвана за глезена. Дръпнах рязко и тъмничарят падна. Стиснах по-здраво и взех да дърпам стъпалото му към отвора, но жертвата ми не се бореше.

— По дяволите!

Копелето си беше фраснало главата и лежеше в безсъзнание. Планът ми беше да му отрежа някой и друг пръст, докато склони да ми даде ключа. Уви, трудно е да сплашиш човек в несвяст.

Взех мъртвия плъх. Още беше топъл.

Мъртъв плъх можеш да използваш за доста неща. Ще се спра на тях друг път. Употребата, която имах наум в момента, ме затрудни. Оказа се, че да накараш мъртъв плъх да заприпка отново е по-трудно от онова, което бях направил на брат Роу — когато го накарах да се гмурне в калта на блатото, за да ми донесе кутийката. Трудно е да влезеш в кожата на плъх. Едва не се отказах, но после реших да се съсредоточа върху усещането за глад и ето че гризачът помръдна в шепите ми. Излиза, че смъртта не е достатъчна, за да отклони мислите на един плъх от следващото му ядене. След като се убедих, че контролирам зверчето, го избутах през отвора във вратата.

Тъмничарят услужливо беше закачил фенера си на една кука, преди да се наведе за моя часовник, и на неговата светлина аз пратих плъха на разузнаване.

Клечях в малкото мозъче на гадинката и ѝ обяснявах как да прегризе каишката, с която ключовете бяха вързани за колана на тъмничаря. После накарах плъха да довлече връзката при мен. В добрите затвори вратите на килиите не се отключват от вътрешната страна, но всяка система за сигурност си има недостатъци. Оставих плъха да си умре отново и излязох в коридора — свободен след дългите часове в зандана!

Стомахът ми се бунтуваше, но не като на умирачка. Виеше ми се свят, втрисаше ме по малко, но когато посягаш към некромантството, си плащаш. Ако някой ме беше отровил, значи не си беше свършил работата добре.

Запуших устата на тъмничаря с парцал и го заключих в килията си. Хвърлих поглед в другите килии и установих, че дядо ми явно не си пада по затварянето на хора. Което означаваше, че или ексекутира провинилите се своевременно, или управлява земята си милосърдно.

Тръгнах бавно към масата на тъмничаря. Прозорче в тавана над нея пропускаше лунна светлина. Беше късно, но едва ли след полунощ. Имал бях време да мисля, продължавах да мисля и сега. Ако аз исках да отрова враговете си, нямаше да си губя времето с трийсетина стражи. Не, бих се опитал да опразня трона и да хвърля в хаос целия замък. Но отровата не е най-подходящият метод, нито най-лесно осъществимият. Кухните се охраняват добре, а готвачите са проверени хора, те и дворцовият бръснар по правило са най-лоялни към господаря си. Пресните плодове и зеленчуци е трудно да подправиш с

отрова. Сушените продукти се купуват на едро и предварително и се съхраняват в заключени килери.

Излязох от тъмницата. Още бях със стражарската си униформа, а самотният колега на изхода услужливо ми позволи да фрасна главата му в стената. За жалост не е лесно да скриеш лице с белег като моя. Дори постоянно да въртиш глава, все някой ще види грозния ти профил. Открих един прозорец и се изнесох към покривите.

Седях с гръб към големия комин, изпружил крака върху теракотените плочи на централния покрив, и размишлявах.

Отровата не е била в плужеците... пардон, в охлювите. От тях не бях ял. Значи в ориза. Но да отровиш ориз? Мият го, варят го, отцеждат го... всичката отрова би изтекла в канала. Значи е бил шафранът. Но подправките ги купуваха от кораби на случаен принцип — който се случи на котва в пристанището и носи съответния товар в трюма си. А конкретно шафранът беше адски скъп, по-скъп от златото... колко често домакинството на замъка купува такава подправка, за да попълни резервите си? И колко кораби товарят шафран? И какъв пазар има за тази свръхлюксозна стока изобщо? Като събереш всички тези фактори... каква е вероятността да... и до какъв извод водят? Даже от мисълта за необходимите изчисления ме заболя главата.

Каласади!

Плъзнах се по наклонения покрив, като се надявах да не разместя плочите. Стигнах до широкия каменен улук и пропълзях покрай него — търсех място, където е добре укрепен. Имах редица амбиции за царуването си, но нито една не включваше то да завърши във вид на кървава каша след кратък полет от двайсет метра височина. Чувах приглушени гласове от няколко различни посоки, чувах въздишките на океана, прибоя на вълните под скалите, чувах и неуморното скърцане на нощните насекоми, които тормозеха Конски бряг.

Замък Утрен се пече под южното слънце през по-голямата част от годината. Зимите понякога са бурни, но рядко са студени. Нищо чудно в земите около замъка да има старци, които никога не са виждали сняг. Като резултат от мекото време прозорците са големи, а капациите са широко отворени от ранна пролет до късна есен. Стиснал здраво каменния улук и подврял крак под последния ред плочи, аз

увиснах надолу с главата и погледнах през един от високите прозорци на голямата зала.

В далечния край на дългата маса бяха сервирани прибори от кристал и сребро. Стенни аплици горяха с бездимно масло и огряваха приветливо залата. Слуга донесе три гарафи, две с бяло вино и една с червено. Дворцови стражи с лъскава униформа стояха на шест позиции покрай стените на залата.

Слугата излезе. Минутите се точеха бавно. Кръвта се стече в главата ми, иглички боцкаха очите ми, пръстите ми върху каменния улук започнаха да изтръпват. Чух в двора отдолу шум, който бързо прерасна във врява. Реших да не мърдам и скоро всичко утихна отново.

Накрая вратите от черен дъб се отвориха, влязоха двама слуги и ги задържаха почтително за вуйчо ми, който пристъпи през прага в компанията на лейди Агат. Двамата заеха местата си с помощта на слугини, които бързаха да им дръпнат столовете и да осигурят всички възможни удобства за благородните господари. Влязоха още две дами. Дъртофелници, които бях виждал в Дамската зала. Следващ в залата влезе млад мъж с голям корем и с тоалет от синьо кадифе въпреки жегата. Баба ми, която бях виждал само веднъж, във Висок замък, влезе, подкрепяна от паж. Пристъпяше едва-едва, косата ѝ беше чисто бяла, кожата — бледа, тънка, изопната. Дядо ми зае мястото си начело на масата. Граф Ханса ме изненада — не изгледаше много по-стар от баща ми, беше едър мъж с къса сива брада и дълга гъста коса, в която все още имаше черно.

Дойдоха още слуги, натоварени с покрити сребърни подноси.

Капка пот се раздели с носа ми и падна в мрака. Главата ми се мотаеше, имах чувството, че ще се пръсне от притока на кръв.

Капаците на подносите се вдигнаха като един да разкрият днешните лакомства. Охлюви нямаше. Ориз — също.

Плъзнах се по-тромаво от планираното, залюлях се още по-тромаво към прозореца, седнах на перваза и го стиснах с две ръце. Едва не свърших на непредвидена кървава каша. Ако ще правите акробатични номера, не е препоръчително преди това да висите дълго надолу с главата.

Надявал се бях да остана незабелязан още малко, но май лейди Агат беше единственият човек в залата, който не вдигна поглед към мен.

За разлика от дебелия младеж, който скочи на крака, и дамите, които се разпищяха, лорд Робърт запази самообладание и прати стражата да оформи щит пред графа. Колкото до самия граф, той отпи от виното си и извика:

— Имах внук на име Уилям Анкрат.

— А аз имах брат със същото име — извиках в отговор.

Сега вече вуйчо ми се изправи.

Пуснах перваза на прозореца и с едно бързо движение извадих и метнах кинжала си. Той се заби в централното плато и по цялата маса се разлетяха парчета варени картофи — жълти, — поръсени с морска сол и млян черен пипер. Ставите на пръстите ми бяха подути от отровата на паяка и ножът профуча непредвидено близо до ухото на една от възрастните дами.

Нови писъци.

— Онова проклето момче! То е! — писна лейди Агат, най-сетне благоволила да ме погледне.

— Не одобряваш подредбата на трапезата ни ли... племеннико? — попита лорд Робърт.

— Мисля, че ако изядете съдържанието на онова блюдо, скоро ще остана без роднини на юг. Всъщност току-виж съм се оказал законният наследник на графството!

— По-добре слез от прозореца и ела тук, Йорг — каза дядо ми.

Със срам трябва да призная, че се наложи да донесат стълба и да ми помогнат със слизането. Един скок би ми строшил краката, а стените на залата бяха гладки като огледало. Да слизаш по стълба със задника напред не е най-впечатляващият начин да се появиш, но пък току-що им бях спасил живота все пак.

— Мислиш, че в храната ни има отрова? — попита дядо.

Взех сребърна вилица и размазах едно парче варен картоф.

— Викнете Каласади и нека видим дали ще му хареса вкусът.

Лорд Робърт се намръщи.

— Само защото воюваме с Ибн Фейд, не значи, че всички маври са ни вдигнали мерника.

Граф Ханса кимна на стража до рамото си и мъжът излезе да изпълни нареждането.

— Не значи, но той е виновен — казах аз. — Няма доказателства за престъплението му. Затова искам да видя дали ще се съгласи да

опита от вашия шафран.

— Шафранът? — попита дядо.

— Поразпитайте и ще откриете, че неотдавна в кухнята са получили нова доставка, която е била съхранявана на сигурно място, както заради високата си стойност, така и за ваша защита. Вашият дял вероятно е бил част от по-голяма доставка, която в момента избива богатashi по цялото крайбрежие. Привидно произволен акт на безсмислено унищожение. Но аз познавам един човек, който е способен да изчисли, че част от отровената партида ще се появи и на вашата маса, граф Ханса. Човек, който освен това знаеше за истинската ми самоличност и следователно е видял в мое лице идеалния злодей, при това злодей, който ще приеме вината си по предсказуем начин.

— Тоест ще размаха меча? — попита лорд Робърт с лека усмивка.

За миг се запитах дали Каласади не е включил и моята поява в уравнението си. Възможно ли беше да съм не просто случайна жертва, на която да припише престъплението си, а част от някаква по-сложна сметка? Прогоних тази мисъл, защото беше колкото невероятна, толкова и смущаваща.

— Нашият матмагьосник направи само една грешка. Всъщност дори за грешка не може да мине. Подозирам, че е обмислил тази възможност и я е сметнал за крайно невероятна. Сметнал е, че не бихте позволили на готвачите да хабят от ценната подправка за храната на някакви си стражи.

Мъжът, който беше изтичал да доведе Каласади, се върна и докладва:

— Каласади не е в стаите си, граф Ханса, няма го и в обсерваторията.

Оказа се, че Каласади е напуснал замъка веднага щом чул за болестта на стражите.

44.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

26 МАРТ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
РЕНАТСКИЯТ ЛЕС. КЪСНО СЛЕДОБЕД.

Помислих си, че бих могла да напиша нещо за Хана, ако дойда на гроба ѝ. Сарет казва, че нося дневника си навсякъде и не мога да дишам без него. Че хората, които водят пълноценен живот, нямат нужда постоянно да го записват на хартия, защото са заети с истинските неща. Но Сарет не е напускала Висок замък от цяла година и докато бебето ѝ изсмуква млякото, аз седя в Ренатския лес с чудовища!

Има едно, което е високо поне три метра, устата му е пълна със заострени зъби, очите му са котешки. Отначало поглеждаше към мен, но сега само дялка парче дърво, не с нож, забележете, а с черния нокът на гигантския си пръст. Пръстът му е дебел колкото моята китка.

Второто чудовище всъщност е малко момче. Кльоцаво, полуголо и цялото на шарки в червено и черно, като вълни или пламъци. Търчи от храст на храст, опитва се да се скрие от мен и постоянно ме наблюдава с големите си черни очи. Когато тича, закривените му черни нокти се виждат.

Нарочно мисля за странични неща. Защото не искам да мисля за онова, което каза Йорг.

Малкото чудовище се казва Гог. Казва, че името му го бил дал Йорг, кръстил го бил на онези великани от библията. Обясних му, че ако е така, трябва да има и Магог. Момчето изведнъж се натъжи, а в гората изведнъж стана много горещо, все едно сме в разгара на лятото.

— Какъв искаш да станеш, като пораснеш, Гог? — попитах го, за да отвлека мислите му от онова, което го

беше разстроило.

— Искам да стана голям и силен — каза той. — Искам Йорг да е доволен от мен, да е щастлив. Искам и аз да съм щастлив, а Горгот вече да не е нещастен. — И погледна към голямото чудовище.

— А за себе си какво искаш? — попитах го.

Той ме погледна с огромните си черни очи.

— Искам да ги спася. Както те спасиха мен.

Хората на Йорг сякаш изобщо не са зарязвали пътя. Бандити, а не кралска свита. Сър Макин, който уж бил истински рицар, е мръсен като останалите. Бронята му е покрита със засъхнала кал, а самият той вони отвратително. Но въпреки това е чаровен, със или без мръсотията. Той поне е възпитан.

Онзи, на когото викат Кент Червения, се опитва да бъде любезен: милейди това, милейди онова, кланя се на всяка крачка. Много е смешен. Когато му благодарих, че ми е донесъл вода, горкият се изчерви като домат. Май вече знам как се е сдобил с прякора си.

Когато не ми прислужва, Кент седи облегнат на едно дърво и дялка с черния си нож. Дялка фигурка на вълк. Вълкът сякаш се измъква от парчето дърво, зъби се на света. Кент спомена, че навремето бил дървар. Отдавна.

Има и едно момче, Сим. Лицето му е с много нежни черти, като на онзи актьор, който изнесе представление в замъка преди седмица. Изглежда добричък, но е много стеснителен. Не ми говори, но на няколко пъти го хващам да ме гледа скришом. Той е най-чистият от всичките. Не ми прилича на голям боец. И е толкова кльощав, че не знам как се оправя с меча.

Виж, сър Макин може да се бие, знам го. Помня как изпоти сър Гален, когато бащата на Йорг ги изправи в двубой един срещу друг. Моят Гален щеше да го победи обаче, така мисля. Може би точно затова Йорг бутна дървото на Сагеус. Да спаси сър Макин.

Другите двама, онези, които Йорг заръча на Кент Червения да държи под око, са си убийци от главата до

петите. Вижда се по погледа им. Единият е гигант, казва се Райк, висок е почти колкото голямото чудовище и е широк като славянски борец. Непрекъснато изглежда ядосан на нещо. Другият е по-стар, на петдесет може би, кльоцав, жилест, със сива четина по лицето и сбръчкан като Хана. Казва се Роу и очите му са добри, но има нещо в него, което ти казва, че очите му лъжат.

Седя си аз тук и драця с перото по страницата, описвам парцаливите разбойници, защото ръката ми не иска да последва Йорг, нито да запише подозренията ми къде е отишъл и защо, още по-малко иска да облече в мастило думите, които се блъскат в главата ми.

Знам, че се опитах да пробода Йорг, но го помня като насън. Сякаш хем знаех какво прави ръката ми, хем не знаех. Не исках да чуя болката му, нито да видя кръвта му. Не помня кога съм взела ножа. Казвах си да спра. Но не спрях.

А сега. Ако брат Глен беше тук. Бих искала да чуя болката му и да видя кръвта му. Не бих си казала да спра. Но бих спряла. Защото за пръв път от много време главата ми е ясна, мислите са си мои и не съм убиец.

27 МАРТ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
РЕНАТСКИЯТ ЛЕС. ПРЕДОБЕД. ВЯТЪР В КОРОНИТЕ НА ДЪРВЕТАТА.

Сър Макин крачи напред-назад. Не го казва, но се тревожи за Йорг. Преди час видяхме конен патрул да минава в галоп между нивите. Сигурно мен търсят. Сър Макин каза, че колкото повече стражи търсят мен, толкова по-малко ще се пречкат на Йорг в замъка.

Онзи големият. Огромният по-точно, Райк. Все повтаря, че трябвало да тръгват. Че Йорг или са го заловили, или е мъртъв. Кент казва, че Йорг им помогнал да избягат от тъмницата и че ако сега са го хвърлили в същата тъмница, било редно те да го освободят на свой ред. Дори сър Макин казва, че това е лудост.

Ноцта беше студена и шумна. Предложиха ми плащовете си, но по-скоро ще умра от студ, отколкото да

се завия с тези миризливи неща, по които пълзят всякакви гадинки. В гората всичко се движи нощем, цвърчи, кряка или шумоли в опадалите листа. Когато се събудих, онова момче, Сим, стоеше до дървото край мен и ме гледаше.

Закуската беше корав хляб и пушено месо. Хич и не попитах от какво животно е месото. Изядох го. Коремът ми така къркореше, че сигурно всички го чуваха.

Йорг се върна. Сега хората му са по-уплашени, отколкото когато мислеха, че е пленен или мъртъв. Той изглежда ужасно, косата му е разрошена и слепнала от кръв, погледът му не се задържа върху нищо, краката не го държат. По ръцете му има кръв до лактите, ноктите му са изпочупени, два липсват.

Макин му каза да поспи и Йорг издаде онзи ужасен звук. Боя се, че може и да е било смях. Казва, че повече никога нямало да заспи. Никога. И аз му вярвам.

Постоянно крачи, удря клоните, блъска се в разни неща. Казва, че е отровен.

— Не мога да ги почистя — каза по едно време и ми показа ръцете си. Изглеждат така, сякаш е прежулил кожата си от търкане.

Попитах го какво става и той каза следното:

— Пропукан съм отгоре-додолу и съм пълен с отрова.

Плаши хората си, плаши и мен. Очите му избягват най-вече мен. Очите му са червени от плач, но сега той не плаче, само хлипа почти без звук.

Баба Лусин полудя. Тя е някъде на шейсет, дребна, пухкава, всички я обичахме. А после един ден заля с вряща вода камериерката си. Заля я, после откачи, бълваше детски стихчета в скороговорка и се хапеше до кръв. Лекарят на татко я прати в Тар. Каза, че там имало алхимик, чиито отвари можело да я излекуват. А ако отварите не помогнали, онзи имал и други методи. Каза, че онзи човек, Лунтар, можел да маха парчета от мозъците на хората, докато не останело само здравото.

Баба Лусин се върна с карета след два месеца. Усмиваше се, пееше и можеше да разговаря за времето. Не беше старата баба Лусин, но иначе изглеждаше приятна старица и спря да залива слугини с вряла вода.

Не искам нещо такова да сполети Йорг.

Йорг е казал на хората си да ме убият и някои от тях, изглежда, нямат търпение да се заемат с тази задача. Райк особено. Но сър Макин каза, че Йорг не е на себе си и да ме оставели на мира.

Йорг повтаря, че трябвало да убие и Сарет. Че би било проява на милост. Упорит е. Наложил се Кент и Макин да го повалят със сила, иначе беше готов да хукне обратно към замъка. Сега лежи на земята и ме гледа. И непрекъснато ми обяснява какво правели на хората в занданите на баща му. Не може да е вярно, нито дума. Прилошава ми само като го слушам. Стомахът ми се надига и усещам вкус на повръщано в гърлото си.

Йорг се напика. Имам чувството, че не вижда гората около нас, а нещо съвсем друго. Гледа втренчено, после започва да пици или да се смее, ей така, изневиделица.

И все говори за нашето бебе. Още го наричам „наше“. По-добре така, отколкото да призная, че брат Глен ме е насиллил. И постоянно повтаря, че той е убил бебето, макар този грях да е мой и аз ще горя в ада заради него, а не Йорг. Казва, че е убил бебето със собствените си ръце. А сега плаче. Значи все пак са му останали сълзи. Реве с глас, лицето му е омазано със сополи и прахоляк.

— Държах го, Катерин, пухкаво бебче. Толкова мъничко. Невинно. Ръцете ми помнят формата му.

Не мога да го слушам повече.

Казах на сър Макин за Лунтар и как да стигнат до Тар.

Ето какво каза Йорг, докато го връзваха за коня му:

— Ние не сме спомени, Катерин, ние сме сънища. Всички ние. Всяка част от нас е сън, кошмар, пълен с кръв, повръщано, скука и страх. И когато се събудим... умираме.

Когато поведоха коня му, той започна да ми крещи, но това беше за предпочитане пред казаното преди, беше и по-смислено:

— Сагеус е отровил и двама ни, Катерин. Със сънища. Бърка в главите ни, дърпа нишките, които ни карат да танцуваме, и ние танцуваме. Всичко е било лъжа. Всичко.

Минах през нивите, излязох на Римския път и тръгнах към Висок замък. Вървах сама, докато един патрул не ме откри и не ме върна обратно. Казвам „обратно“, а не „у дома“.

Вървах, а думите на Йорг звучаха в главата ми, отново и отново, сякаш ме беше заразил с лудостта си. Мислех за сънищата, които ме спохождат напоследък. Имам чувството, че и преди съм чувала да наричат Сагеус „сънен вещер“, но този факт незнаяно защо е убягвал от вниманието ми. Не че съм го забравила, просто съм спряла да го виждам. Точно както не съм видяла ножа, който съм взела, за да убия Йорг.

Сега го виждам.

Езичникът е бил в главата ми. Знам това. Писал е неща там, от вътрешната страна на черепа ми, върху очните ми ябълки, точно както е нашарил с текст собствената си кожа. Трябва още да помисля върху това. Да го разнищя. Тази нощ ще си изсънувам крепост и ще спя зад стените ѝ. Тежко и горко на онзи, който дойде да ме търси там.

Войниците ме преведоха през Римската порта. Пресякохме реката по Моста на промяната, в Долния град, водите аленееха с изгрева. Веднага разбрах, че се е случило нещо ужасно. Целият град беше притихнал, сякаш някаква ужасна тайна пълзеше по улиците му като отрова по

кръвоносни съдове. Капаците на прозорците — отворени да пуснат зората — се затваряха един подир друг.

Камбана биеше във Висок замък, биеше ли, биеше, не млъкваше. Желязната камбана на покривната кула. Качвала съм се горе да я видя, но не я бях чувала да бие. Знаех, че е тя обаче, само тя може да извади такъв остър, кух звук. Отговаряше ѝ дълбокият глас на друга камбана, онази на градската църква.

Попитах войниците, но те не ми казаха нищо, не дръзнаха да предположат дори. Не ги познавах, не бяха от дворцовата стража, а от армията, която се беше включила в издирването ми.

— Баща си ли е убил? — попитах ги. — Убил ли го е?

— Търсихме ви цяла нощ, милейди. Не знаем какво е станало в замъка. — Сержантът наведе глава и свали шлема си. Беше по-стар от очакваното, уморен, едва се крепеше на седлото. — Рано или късно ще разберем.

Вледених се от нова мисъл. Това трябваше да е. Йорг е убил Сарет. Защото е заела мястото на майка му до Олидан. Знаех, че ме водят при нея, студена и бяла, положена в гробницата на Анкратите. Прехапах устна, мълчах и чаках конете да изминат разстоянието, което ме делеше от окончателната истина.

Минахме през Тройната порта, копитата тропаха по калдъръма, конярчетата притичаха да поемат юздите и да ми помогнат, сякаш бях някоя старица, която не може да слезе сама от седлото. Желязната камбана не спираше да бие, звук, от който те боли главата, а челюстите ти се схващат от стискане.

Някой беше запалил в двора смирна — дебела клонка димеше в поставка за факли до кладенеца. Ако мъката има мирис, то това е мирисът на смирна. И в Скорон палехме смирна, за мъртвите.

От прозореца високо над параклиса, между пулсациите на камбаната, чух плач. Женски глас. Сестра ми никога не беше плакала така, но въпреки това я познах, и страхът, който бе впил зъбите си в мен на Римския път, сега стисна в

студен юмрук червата ми. Този плач, тази мъка, сурова като отворена рана, не можеше да е за Олидан.

ЧЕТИРИ ГОДИНИ ПО-РАНО

Отидох да посетя баба си в покоите ѝ. Вуйчо Робърт ме беше предупредил, че на нея годините ѝ тежат повече, отколкото на дядо.

— Вече не е същата като преди — каза ми той. — Но понякога умът ѝ се избистря.

Кимнах и понечих да тръгна. Той ме хвана за рамото и каза:

— Бъди добър с майка ми.

Дори сега ме мислеха за чудовище. Имаше време, когато се опитвах да създам легенда, да внуша страх на онези, които можеха да застанат срещу мен. Сега бях довякъл тази легенда в дома на майка си.

Една слугиня ме заведе в стаята и ме настани на удобен стол срещу този на баба.

От всичките ми роднини в замък Утрен баба имаше най-силна прилика с майка ми. Нещо в линията на скулите и формата на черепа. Седеше прегърбена, на коленете ѝ беше праметното одеяло, макар денят да беше горещ. Изглеждаше по-дребна, отколкото я помнех, и не само защото аз бях пораснал от първата ни среща. Изглежда, се беше затворила в себе си след смъртта на дъщеря си, сякаш да се скрие от очите на един свят, който внезапно е станал враждебен.

— Помня те като малко момче. Мъжът, който седи пред мен сега, не познавам — каза баба. Погледът ѝ се местеше по мен, сякаш търсеше нещо познато.

— И аз чувствам същото, като се видя в огледалото, бабо. — А кутийката на кръста ми, прибрана в кадифена кесия, тежеше ужасно. „Изобщо не се познавам.“

Поседяхме в тишина.

— Опитах се да я спася. — Можех да кажа и повече, но думите не идваха.

— Знаем, Йорг.

И тогава разстоянието помежду ни се стопи, разговорихме се за минали години, за по-щастливи времена. Прозорецът към света, който

бях забравил, се отвори и видяното беше добро.

Мина време, аз седях на пода в краката ѝ, прибрал колене към гърдите си и обхванал ги с ръце, а старата жена изпя песните, които мама бе свирила преди години в музикалната стая на Висок замък, по черните клавиши и белите. Баба сложи думи към музиката, която помнех, но не можех да чуя, седяхме си, а сенките се издължаваха и слънцето изпадна от небето.

По-късно, когато уютното мълчание се проточи и аз реших, че баба е заспала, станах тихичко и тръгнах към вратата. Стъпвах на пръсти да не я събудя, но щом докоснах дръжката, баба проговори зад мен:

— Разкажи ми за Уилям.

Обърнах се и я видях да ме гледа с по-бистър поглед отпреди, сякаш случаен вятър е раздухал воалите на старостта и е разкрил, макар и само за миг, предишния ѝ образ, образ на силна и умна жена.

— Той умря. — Само това успях да кажа.

— Уилям беше изключително дете. — Тя сви набръчканите си устни, гледаше ме, чакаше.

— Те го убиха.

— Ти беше много малък, когато дойдохме да ви видим във Висок замък, може и да не помниш. — Загледа се в огнището, сякаш пламъците бяха запечатали някакъв спомен. — Уилям. Имаше нещо свирепо в това дете. Има го и в теб, Йорг, но в по-малка степен. Замесени сте от едно тесто, едновременно корави и умни. Държах го в скута си и разбрах, че ако си позволи да обикне някого, мен или друг, ще го обича до гроб. А ако някой го ядоса... никога няма да му прости. Може би е било неизбежно да сте такива. Може би това е неизбежният резултат, когато мъж и жена, всеки силен посвоему, но коренно различен от другия, се съберат и създадат деца.

— Когато го убиха... — Светкавиците ми бяха показали три бързи последователни образа. Носеха го. При първата светкавица той гледаше към тръните, към шипката. Към мен. Нямаше страх в очите му. При втората го държаха за краката. При третата разбиha главата му

в километричен камък, алени парчета череп сред русите къдрици. „Моят малък император“, така го наричаше мама. Русата нишка на императорската кръв в един двор, пълен с тъмнокоси Анкрати.

— Кого, казваш, са убили, миличък?

— Уилям — подсетих я аз, но годините я бяха затиснали отново и тя ме виждаше през призмата на твърде много дни.

— Ти не си Уилям — каза тя. — Навремето познавах едно момче с това име, но не си ти.

— Не съм, бабо. — Приблжих се, целунах я по челото и си тръгнах. Миришеше като мама, същия парфюм. Нещо в уханието опари очите ми, така ги опари, че едвам намерих вратата в полумрака.

Дадох ми стая в източната кула, с изглед към морето. Луната скицираше с отблясъци всяка вълна, а аз седях до късно и слушах въздишките им.

Пак си мислех за пианото на мама, за музиката, която помнех в образи, но не можех да чуя. Виждах ясно пръстите ѝ по клавишите, сянката, която хвърляха ръцете ѝ, мекото движение на раменете. И за пръв път, откакто се бяхме качили в онази карета, немите ноти на маминото пиано стигнаха до мен. По-тихи и по-недоловими от песента на меча, но по-живи и по-важни.

Минаха два дни, преди граф Ханса да ме повика в тронната си зала, просторно помещение на гърба на замъка, където гигантски кръгъл прозорец от строителско стъкло предлага Средното море на длан, да го гледаш и да се дивиш на менливите му отсенки. Изправих се с лице към стареца и с гръб към далечните вълни, поруменели под ласката на залязващото слънце; плисъкът на прибоя подчертаваше човешките мълчания.

— Стоим в дълг пред теб, Йорг — каза дядо.

Всъщност стоеше вуйчо ми, отдясно на баща си, а старецът седеше на трона си от китова кост.

— Семейство сме. — Свих рамене.

— И какво може твоето семейство да направи за теб? — Граф Ханса беше баща на майка ми, вярно, но беше и достатъчно умен да

знае, че младите мъже не прекосяват половин континент само за да навестят старите си роднини.

— Вие за мен и аз за вас. В трудни времена военната подкрепа може да наклони решително везните, да те спаси от сигурна гибел. Не е изключено този Ибн Фейд да се окаже по-голяма заплаха от очакваното и един ден мъже от Ренарските планини да се сражават срещу него рамо до рамо с дом Утрен. А може моите земи да се окажат под угроза и тогава войски на дядо ми да подадат ръка за помощ.

— Сега под угроза ли си? — попита дядо.

— Не — отвърнах. — Не съм дошъл тук отчаян, да моля. Търся стратегически съюз. Нещо дългосрочно.

— Голямо разстояние дели земите ни — каза той.

— Засега. — Позволих си лека усмивка. Имах планове за растеж.

— Види ми се странно, че си дошъл толкова далеч, а не си отишъл при баща си, чиито войски са само на няколко дни път от твоите порти. — Графът прокара език по зъбите си, сякаш е усетил вкуса на нещо гнило.

— Баща ми е враг, с когото ще се срещна на бойното поле, когато му дойде времето — казах аз.

Графът се плесна по бедрото.

— Е, това вече е съюз, в който мога да се включа! — Загледа се в мен и смехът му угасна. — Ти си син на баща си, Йорг. Няма да те лъжа. Не ми е лесно да ти повярвам. Още по-трудно ще ми е да пратя свои хора да се сражават и умират в чужда земя за момчето на Олидан.

— Ще го заболи, ако те чуе да ме наричаш така — казах аз.

Лорд Робърт се наведе да прошепне нещо в ухото на баща си.

— Ако ще обвързваш съдбата си с моята, Йорг, ще са ни нужни по-здрави връзки. Лейди Агат ни е скъпа, на мен и на баба ти. Синът ѝ управлява в Уенит и има две дъщери. Още са малки, но скоро ще стават за женитба. В деня, когато се венчаеш за някоя от тях, моите войници ще бъдат готови да се бият за каузата ти — каза графът и се облегна назад с широка усмивка.

— Какво ще кажеш, Йорг? — попита вуйчо Робърт, и той усмихнат.

Разперих ръце.

— Имам ли избор?

Робърт кимна на един рицар при вратата, той я отвори и каза нещо на слугата, който чакаше отвън. Челюстите на капана щракнаха и ме затвориха. В двата дни, откакто Каласади беше изчезнал, явно бяха летели птици. И карети. Натам и обратно.

— Калам Дийн, лорд на Уенит, трети с това име! — оповести с ясен глас херолдът, запотен в коприните си. — И лейди Миана.

Набит мъж, нисък и с рядка сива коса, влезе наперено в залата. Стар почти колкото дядо. Беше облечен със семпла бяла роба и направо можеше да мине за монах, ако не беше тежката златна верига на врата му. На веригата висеше рубин, по-голям от гълъбово яйце. Лейди Миана вървеше след него, осемгодишна, натруфена с кринолин и плюш, ококорена, зачервена от жегата, стиснала с две ръце парцалена кукла.

Лордът на Уенит тръгна право към мен без предисловия, кривеше врат да ме огледа от глава до пети и обратно, сякаш оглеждаше кон със съмнителни качества. Устоях на желанието да му покажа зъбите си за оглед. Човекът може да беше стар, побелял и закръглен, но нещо в него подсказваше, че си разбира от работата, че има точна преценка за хората и че идеята да пусне детето си в моето брачно ложе му допада точно толкова, колкото и на мен. Наклони се напред да ми сподели някаква тайна или заплаха, предназначени единствено за моите уши. Рубинът се залюля на веригата си и улови лъчите на умиращото слънце. Улови ги и ги задържа, огън пламна в ядрото му и рубинената светлина събуди нещо в моята кръв. Заля ме жегата, ръцете ми напиха да посегнат към скъпоценния камък.

— Чуй ме добре, Анкрат — каза Калам Дийн от Уенит, а рубинът се люшна назад към гърдите му и сложи край на разговора. Лорд Калам извика от болка и отскочи. Обгорен кръг бял плат димеше под камъка.

Докато стражите се суетяха около Уенит, а дядо ми пращаше да извикат слуги, детето пристъпи към мен и каза:

— Крал Йорг?

— Лейди Миана? — Смъкнах се на едно коляно, за да я гледам в очите, и обърнах глава така, че да не я уплаша с грозния си белег.

— Как се казва кукличката ти? — Имах нищожен опит с децата, но тази тема ми се стори безопасна като за начало. Момичето погледна изненадано куклата, сякаш изобщо не знаеше, че я държи.

— О. Не е моя. Аз съм голяма. На сестра ми е, Лоли. — Лъжеше. Устата ѝ се изкриви, сякаш е вкусила нещо кисело. За пръв път говорех с нея, а вече я бях превърнал в лъжкиня. Макар че ако изобщо се венчаехме някога, това щеше да е най-малкото ми престъпление спрямо нея. Аз щях да съм нейната гибел, гибелта за това малко момиче и неговата парцалена кукла. Ако имаше и капка разум в главата, то щеше да избяга с писъци. Ако аз имах и капка достойнство в сърцето си, щях лично да я прогоня. Вместо това щях да излъжа баща ѝ, да се усмихвам, да съм мъжът, който му трябваше, пък било то и за кратко, и всичко това срещу обещанието за тежка конница, за петстотин кавалеристи върху най-силните коне на Конски бряг.

Свещеник от дворцовия параклис изведе лорд Уенит от тронната зала; помагаше му и един от стражите. Миана тръгна след тях. Спря, обърна се и каза:

— Запомни ме.

— О, непременно — отвърнах, все още коленичил на пода. Хубав ден като днешния би останал завинаги отпечатан в спомените ми, ако му позволях. Дарих я с усмивка. — Няма да изгубя спомена за теб, Миана. Имам къде да го прибера, на място хубаво и сигурно.

На следващия ден двамата с Калам Дийн довършихме преговорите си. Лордът на Уенит не носеше рубина си, но обеща да го включи в зестрата на Миана. Същата вечер хванах цаката на нещо важно — как да изстискам нежелан спомен от главата си и да го прибера в медната кутийка на Лунтар. От Миана запазих само няколко неща — името ѝ, че ще се ожения за нея и че един ден петстотин кавалеристи ще се отзоват на повика ми.

Остатъкът от престоя ми в замък Утрен и обратният път към Ренарските планини са истории, които мисля да запазя за друг ден. Преди да си тръгна от Конски бряг обаче, всъщност в деня след годеежа си, се върнах в стаята под винената изба, този път с позволение.

Вуйчо ми я нарече „стаята на мърморкото“. Според него машината имала само три предназначения. Първото било да запазва светещите мехури в най-старите части на замъка. Второто — да изпомпва морска вода, да я превръща в прясна и да поддържа налягането на фонтаните в двора. И последно — да осигурява на

мърморкото Фекслър Брюс странното му половинчато съществуване, което той използвал, за да обяснява на живите колко са невежи и да мрънка за нещата, които бил оставил недовършени приживе.

— Махай се.

Фекслър се появи веднага щом влязох в подземното помещение и ме поздрави по познатия начин.

— Накарай ме — включих се в играта.

— А, младокът с въпросите — каза Фекслър. — Навремето и аз бях младок с въпроси, между другото.

— Не, не си бил. Ти си ехо на човек, който е бил. Може да си бил нов, но никога не си бил млад.

— И какъв е въпросът ти? — попита той намусено.

— Можеш ли да сложиш край на съществуването си?

— Не всички търсят край, момче.

— Мислиш, че аз търся края си?

— Всички младоци флиртуват със смъртта.

— Щях да съм здравата хлътнал по нея, ако бях прекарал хиляда години в мазе.

— Не ми беше лесно — призна той.

— Позволено ли ти е изобщо да се стремиш към края си?

— Ти си вманиачен на тема смърт, дете.

— Не отговори на въпроса ми — казах аз.

— Не ми е позволено да отговоря на този въпрос.

— Виж ти! — Отстъпих назад и седнах на последното стъпало.

— Добре. Какво можеш да направиш за мен?

— Мога да ти дам право на три въпроса.

— Като златната рибка — казах аз.

— Златната рибка изпълнява желания. Остават ти два.

— Това беше наблюдение, а не въпрос! — викнах аз.

Прехапах устна.

— Заклеваш ли се, че ще ми дадеш пълни и честни отговори?

— Не. Остават ти два.

По дяволите.

— Каж ми за оръжията — рекох аз.

— Не. Остава ти един.

— Посочи ми най-полезната и най-лесно преносимата строителска магийка в тази стая — казах аз.

Фекслър сви рамене, после посочи някаква част на машината, нещо като клапа. Отидох да я разгледам. Не беше клапа. Беше пръстен в жлеб.

— Това не ми се вижда лесно преносимо.

— Завърти го — каза той.

Изтрих джаджата с ръкава си. Сребърен пръстен с диаметър десетина сантиметра на върха на къс цилиндър. По външната му обиколка имаше плитки вдлъбнатини за по-лесно захващане. Опитах се да го завъртя. Отначало пръстенът не помръдна, но аз напънах още и успях да го завъртя с половин оборот.

Нищо.

Завъртях го още малко, вече без да се напъвам толкова. И още малко. Завъртях го няколко пъти около оста му и пръстенът падна в шепата ми.

— Яко — казах аз.

— Погледни през него — предложи Фекслър.

Вдигнах пръстена пред едното си око. В първия миг не видях нищо особено, после в полезрението ми се появи образ, сини кръгове, нашарени с белезникави вихри, всичко много ясно и детайлно. Сетих се за снежния глобус на Аларик.

— Прекрасно е — казах аз. — Какво представлява?

— Целият ти свят. Погледнат от двайсет хиляди мили над земята.

Или малко повече.

— Много бе. А тези белите вихри? Какво са?

— Въздушни формации.

— Въздушни? — Тоест облаци, погледнати отгоре, вместо отдолу, и в мащаб, който разкриваше модела на движението им. — Откога са? От твоето време?

— От днес. От този момент.

— Значи това не е просто рисунка?

— Виждаш света такъв, какъвто е в момента. Това е твоят свят — каза Фекслър.

Преместих леко пръстена и се гмурнах, или такова беше усещането, полетях надолу и наляво, като орел, който се спуска към плячката. Малка къдрица по края на един облак изпълни полезрението ми, разсея се и аз видях земята отдолу, видях лъскава нишка да се вие

между зеленото и кафявото. Залитнах, но стъпих здраво, преди да съм паднал на пода.

— Виждам река! — Включи се стар инстинкт. Подозрението свали пръстена и образите му от окото ми. — Защо?

— Защо? — попита той.

Завъртях устройството между пръстите си.

— Пази се от призраци, които ти носят дарове, казват хората.

— Всъщност поговорката гласи да се пазиш от гърци, но иначе смисълът се е запазил. — Фекслър се намръщи. — Ти носиш нещо, което ме интересува. А и в теб има повече, отколкото се вижда с просто око. Не всеки ден бойно поле слиза по стълбите ми.

— Бойно поле?

— Ти си взел, където се срещат две противоположни форми на енергия, младежо — една тъмна и една светла. Има си научни термини за тях, но тъмна и светла също стават. Ако някой не направи нещо по въпроса, скоро те ще те разкъсат. Буквално. Това е експоненциален процес, краят ще бъде внезапен и страшен.

— И ти знаеш това, защото?... — Погледът ми се върна към пръстена.

— Приеми го като житейски урок, Йорг. Погледнеш ли в нещо, и то поглежда в теб. Пръстенът сканира мозъка ти до най-малките подробности.

Стиснах челюсти. Не ми харесваше да ме мерят и класифицират.

— Ясно. Но не си открил онова, което търсиш, нали? Открил си нещо неочаквано.

— Знаеш какво търся. — Фекслър се усмихна. — Ще бъдеш ли така добър да го покажеш на пръстена?

Извадих кутийката със спомените си. Имах чувството, че трепери в ръката ми. Пръстенът прилепна към нея като магнит. За миг образът на Фекслър запулсира с ярка светлина.

— Интересно — каза той. — Грубовато, но хитроумно. Забележително дори.

Кутийката и пръстенът се разделиха, явно бяха приключили каквото там са имали да свършат. Фекслър ме прониза с напрегнат поглед.

— Аз мога да ти помогна, момче. Огън и смърт са забили дълбоко куките си в теб. Наречи го магия. Не е магия, но ще ни е по-

лесно, ако го наречем така. Раните ти, те са като котва за заклинанията. Две заклинания и всяко се опитва да те издърпа във владението, от което е дошло. Само по себе си всяко от тях е достатъчно силно да те потопа, да те промени, да те лиши от човешкия ти облик. Разбираш ли какво ти говоря?

Кимнах. Феракинд и Мъртвия крал ме чакаха, всеки в своя си ад. Фекслър сведе поглед към кутийката, която стисках здраво.

— Спасява те единствено фактът, че тези две сили са в противоборство. Но рано или късно, по-скоро рано, това противоборство ще те разкъса.

Чакаше да проговоря, да го моля за помощ. Мълчах и го гледах.

— Мога да ти помогна — каза той накрая.

— Как?

Той се усмихна нервно.

— Всъщност вече го направих. Свързах и двете сили към тази твоя интересна кутийка. Тя е много по-силна от теб. Може да издържи безкрайно по-дълго. И докато държи, процесът би трябвало да прекъсне. Някоя от двете сили не ще пусне корените си по-надълбоко в теб, нито ще те привлече по-навътре във владението си.

— А ти какво искаш в замяна на този... дар?

Фекслър махна с ръка, сякаш намираще въпросът ми за дразнещ.

— Важно е да запомниш едно, Йорг от Анкрат. Не отваряй кутията. Отвориш ли я, всичко, което направих, ще се развали. Отвориш ли я, край с теб.

Завъртях кутийката в ръка.

— Пандора е имала такава.

Вдигнах очи към Фекслър, знаех, че той ще схване шегата, но него го нямаше. Няколко минути минаха в тишина, аз стоях сам в мазето, претеглях в ръце кутийката и пръстена. Измъкнал бях доста повече от трите обещани отговора, но сега имах стотици нови въпроси, които да задам на призрака. Много повече, отколкото преди да сляза в мазето.

— Върни се — извиках като последния глупак.

Призракът не се върна.

Пъхнах пръстена в джоба си. Виждаше ми се странно, че мърморкото бе предпочел мен пред другите, които бяха идвали да го навестят. Явно ме намираще за по-интересен от тях. И така да е, пак

ми се виждаше странно. Вуйчо Робърт не беше споменал да е получавал дарове от призрака, нито смислени отговори на въпросите си. Фекслър искаше нещо от мен. Нещо лично. Онази нервна усмивка, точно преди да изчезне, по нея бях познал, че иска нещо. Вярно, беше мъртъв от хиляда години, беше Строител, или историята на Строител, записана в машина от бурми и магия, но преди всичко беше човек, а хората аз ги познавах. Искаше нещо... нещо, което не можеше да си вземе сам, и мислеше, че аз мога да му го дам.

Още се чудех дали смъртта все пак не мами и него, призрака. Не ни е писано да живеем вечно, нито да съществуваме в самота. Живот без промяна не е живот. Призракът под връх Хонас се беше съгласил с мен за това. Може би Фекслър Брюс не можеше да го изрече в прав текст, може би единственият достъпен за него начин да го признае беше този — да ми предложи дар. И да се надява, че аз ще му помогна на свой ред. Искаше нещо, това знаех със сигурност. Всички искат нещо.

Трябваше да помисля върху това. Фекслър беше творение на машината и зависим от нея. Дядо нямаше да ми благодари, ако съсипех източника му на прясна вода, нямаше да ми благодарят и нещастниците, които щяха да заемат мястото ѝ и да изпомпват на ръка водата за фонтаните. Фекслър може и да си беше отишъл, но двамата още не бяхме приключили един с друг.

Вечерта след визитата си в мазето на Фекслър говорих с вуйчо Робърт. Седяхме в кулата с обсерваторията, на масата имаше глинена стомна с вино, която изглеждаше толкова стара, че сигурно я бяха изровили от някоя фараонска гробница, и две сребърни чаши с релефни фигурки на коне. Хладен вятър въздишаше между арките, лъскав звезден прах посипваше черното небе.

— Майка ти обичаше да идва тук, когато бяхме малки — каза Робърт.

— Учеше ни как се наричат звездите — казах аз. — Макар че Уилям беше много малък. Така и не се научи да различава други освен най-голямата в Кучето и Полярната. — Помнех го как сочи небето, протегнал решително ръчичка към звездите, пръстът му се колебае, челцето му е навъсено от усилието да уцели.

— Сириус и Поларис. — Робърт отпи глътка вино. — Другите съм ги забравил. На Роуен тези неща ѝ идваха отвътре. Близнаци сме, но дарбите ни не бяха разпределени поравно. Тя беше умната и хубавата, аз... имах нюх към конете.

— А аз имам нюх към убиването. — Виното се разля по езика ми, ароматът му тъмен и многопластов.

— Едва ли това е единственият ти талант. — Робърт посочи едно съзвездие, което се виждаше под арката. — Онова кое е?

— Орион. — Станах и пристъпих към прозореца. — Бетелгейзе, Ригел, Белатрикс, Митака, Алнилам, Алнитак, Сииф — изредих частите на гиганта. — Усети ли, когато тя умря? Близнаците усещат ли?

— Не. — Гледаше втренчено в чашата си. — От друга страна... — Остави виното пред себе си. — Може би тя притежаваше усета, за който питаш. Отдавна беше, пролетният прилив ме хвана в капан при Рачешката скала. Щях да се удавя, ако Роуен не беше довела стражи с въжета да ме измъкнат. Бяхме деца, десетинагодишни, но тя незначайно как беше разбрала, че съм в беда и къде да ме намери. Още един талант, който не споделяхме.

Гледах го и ми беше криво, че е имал толкова много години с нея. Тя ми беше майка, но споменът ми за нея изтъняваше, изтичаше като пясък през пръстите ми. Не бих могъл да нарисувам лицето ѝ, нито да ви кажа точно какъв цвят бяха очите ѝ, помнех само отделни нещица, мигове, ъгъла на скулата, уханието и мекотата ѝ. Чувството за сигурност, което изпитвах край нея... и нощта, когато разбрах, че това чувство е измамно.

— Тази сутрин ходих в стаята на мърморкото — казах аз.

Строителският пръстен висеше на връв около врата ми под туниката, която ми бяха дали от гардеробната на Робърт. Замислих се дали да не му го покажа, но се въздържах. Навиците, придобити на пътя, умират трудно. Бях си го поискал, бях го получил и сега пръстенът беше мой. Нямаше причина да разкривам предимството си. Металът лежеше тежък на сърцето ми. Може би така се усеща вината.

— Минал си през прахоляка и паяците само за да те наругае един стар призрак. — Вуйчо отпи от виното си. — Преди слизах долу по няколко пъти в годината. Но мърморкото си е все същият, не се променя. Така че накрая се промених аз.

— Знаеш ли какво може да прави машината? — попитах.

— Кой знае на какви дивотии е способно онова дяволско нещо? Изпомпва вода, това го знам, но хората казват, че машините на Строителите по правило са с много функции. Баща ми не е слизал долу от шейсет години, неговият баща също не е закачал машината, също като неговия преди това. Онова нещо идва от свят, който е най-добре да забравим. Би трябвало да си научил този урок в Гелет.

Виното ми загорча. Светлината на онова строителско слънце ме намираще дори тук, в лятната нощ на Конски бряг. Вуйчо ми грешеше обаче. Строителите не си бяха отишли и ние не можехме да ги забравим. Призраците им ехтяха в машини, заровени в нашите подземия, очите им ни гледаха през облаците, а ние водехме дребните си войни в тяхната сянка. Не бих се учудил, ако именно те стояха зад дребните ни конфликти, колкото да ни създават работа, да държат вниманието ни фокусирано върху настоящето, за да не обърнем взор към миналото.

— Много неща научих в Гелет. Например, че сме деца в свят, който не контролираме и не разбираме. Че всеки е сам и че успехът и провалът ни зависят само от силата на личната ни воля. Това, както и докъде съм готов да стигна. Както и че никой няма да се притече на помощ в миг на нужда. — И че някои неща не могат да се поправят дори ако свалиш слънцето на земята и събориш планина.

Мислех за Гелет и за духовете, които Чела беше извадила от мен. След онази нощ в бурята и тръните ме преследваха делата на други хора. Гелет ме научи, че могат да ме преследват и собствените ми дела.

Мъртвото дете ме гледаше, паднало до стените на кулата, косата му беше в кръв, също като на Уилям до километричния камък, очите му — две ярки звезди. Още един призрак, още една злочестина, която си търсеше дом.

— Ти така и не дойде. Мислех, че ще дойдеш да ме вземеш. — Стотици пъти си бях представял как вуйчо Робърт пристига във Висок замък, повел кавалерията на Утрен, да потърси сметка за смъртта на сестра си и да отведе сина ѝ. — Ако Утрен се беше вдигнал да отмъсти за смъртта на мама, изобщо нямаше да има Гелет. — Нито годините на пътя. Нито реките от кръв. Нито мъртво дете, което ме следи с поглед.

Робърт отново се втрени в чашата си.

— Ти си избягал от Висок замък преди ние изобщо да разберем за смъртта на Роуен. Олидан не е бързал да изпрати вест, а вестта не е бързала да ни намери.

— Но ти не дойде. — Стар гняв възвря в мен и аз отидох при стълбата, в случай че кипне. Изкачил се бях по стъпалата като крал, като мъж почти на петнайсет, а сега в мен крещеше едно измъчено и гневно дете, крещеше през годините.

— Йорг...

— Не! — Ръката, която вдигнах да го спра, трепереше от силата на онова, което задържах, въздухът помежду ни затрептя, сякаш нажежен. Не бях очаквал спомените да ме затиснат така.

Хукнах по стъпалата, уплашен, че може да изцапам отново ръцете си. По тях вече имаше от кръвта на чичо ми. Не исках да добавя и кръвта на вуйчо си.

Изгладихме конфликта си още на следващата сутрин, но с любезностите и празните слова, с които хората скриват петното на обидата, вместо да го изтъркат до чисто. Не му позволих да повдигне темата. Вместо това го заговорих за Ибн Фейд и Каласади. Направил бях и невъзможното да си отмъстя за смъртта на мама и Уилям, а тези двамата едва не ми отнеха цялото ми семейство по майчина линия — вуйчо ми, баба и дядо. Нещо повече, матмагьосникът беше разкрил тайната ми и най-хладнокръвно беше решил да я премълчи и да ги отрови, преди те да разберат, че съм тук, да ги избие до крак, да отстрани и мен, като ме натопи за убийството им. Действията му не бяха продиктувани от омраза или гняв, не, бяха резултат от прецизни изчисления. Ала уравнението му се беше оказало неравенство. Дисбаланс, който следваше да бъде отстранен.

Робърт се опита да ме отклони от отмъщението.

— Рано или късно Ибн Фейд ще ни нападне и ще си строши зъбите в нас. Тогава ще му потърсим сметка.

Но моите планове бяха по-непосредствени. Често съм рисувал отмъщението като най-трудната пътека, по която да поемеш, но истината е друга. Понякога отмъщението е лесно.

Тръгнах си след няколко месеца, загорял от слънцето, по-висок, натоварен с провизии и подаръци. Дисагите ми се издуваха до пръсване, съблазнителна гледка за всеки бандит, когото срещнех по пътя. Най-важните неща държах по себе си. Кутийката с трънените мотиви, строителския пръстен, който показваше образи, и оръжието, което беше убило Фекслър Брюс преди повече от деветстотин години — твърда тежка буца, вързана над лакътя ми. Открай време възприемам „не“-то като предизвикателство, а не като отговор.

Но най-ценното ми съкровище беше едно послание, мантра, ако щете. „Не отваряй кутията. Отвориш ли я, всичко, което направих, ще се развали. Отвориш ли я, край с теб.“

Никога не отваряй кутията.

45.

Няма да видиш как брат Грамло те намушква, ще видиш само скръбта в очите му докато падаш.

СВАТБЕН ДЕН

Трясък на голям камък в стената на кулата удави гласа ми. Щит падна от куката си и издрънча на пода, от тавана се посипа прах.

— Портата няма да удържи — повторих аз.

— Тогава ще се бием с тях в двора — каза сър Хеброн.

Предпочетох да не споменавам, че преди четири години го бях принудил да се предаде в същия този двор, при това не с четиринайсетхилядна войска зад гърба си, а само с Гог и Горгот.

Ако Кодин беше тук, непременно щеше да повдигне въпроса за капитулация. Воден не от страх, а от състрадание. Вероятно би казал, че щом загубим битката за двора и се оттеглим в кулата, трябва да поискаме преговори с принца на Стрела, така че селяните, потърсили убежище в Призрачния, да бъдат пощадени.

Но Кодин не беше тук.

Мъртвото дете ме гледаше от един ъгъл, все по-голямо и потъжно с всяка изминаваща година. Постоянно ми се струваше, че казва нещо, но погледнех ли право към него, виждах, че мълчи, сините му устни стиснати на черта. Как да се надяваш на победа, когато злата орис те следи от всяка сянка? Този призрак си беше само мой, не беше номер на Чела, нито пратеник на Мъртвия крал, а тъжен и мълчалив спомен от едно престъпление, което дори медната кутийка на Лунтар не можеше да скрие напълно.

Нов трясък ме върна към по-непосредствения проблем.

Рицарите и капитаните ме гледаха напрегнато, светлината от високите прозорци грееше в броните им. Тези мъже бяха създадени за война. Замислих се колцина от тях бих жертвал, за да спра принца на

Стрела. Колцина бих жертвал, за да нараня Орин, да отворя по-голяма дупка в армията му.

Отговорът гласеше „всички“.

— Когато портата поддаде, ще се бием с тях в двора. На вратите на кулата, за всяко стъпало, чак до тази стая, ако се наложи. — Бузата ми пулсираше болезнено при всяка дума, там, където се бях порязал. Прокарах пръсти по линията черна съсирена кръв.

— Сър Макин, сър Кент, вие ще поемете отбраната при портата. Искам всички ви там, всички, които сте в тази зала сега.

Тръгнах към вратата. Кент спря и попита:

— Сър Кент?

— Не се главозамайвай — рекох. — И не очаквай специална церемония.

Кент поклати бавно глава. Очите му грееха. Не предполагах, че рицарското звание ще означава толкова много за него.

— Свалете скорпионите от стените и ги сложете в двора. Отпред и в центъра. След първия залп ще ви послужат за барикади — казах аз. — А ти, Макин, вземи да си сложиш броня.

Призрачния разполагаше с пет скорпиона, гигантски арбалети на колела, които мятаха копия на четиристотин метра. Наредиш ли достатъчно хора на мушката им, ще се получи нещо като гигантски вариант на шишчетата, които помнех от трапезата на замък Утрен.

— За теб не се отнася, Миана. Ти остани — казах аз, когато тя понечи да последва рицарите. — Лорд Джост! — добавих. — Разчитам на помощта ви. Аз изпълних своята част от договорката.

Лорд Джост сложи коничния шлем на главата си и нагласи телената мрежа, която се спускаше на тила и раменете му. Погледна ме, после погледна Миана.

— Условиата по договора изискват бракът ви да бъде окончателно подпечатан, крал Йорг.

Вдигнах ръце.

— За бога, човече! Нали видя, че се венчахме. Посред бял ден е и водим обречена битка.

— Въпреки това. — Този човек нямаше да преговаря, виждаше се по киселото му лице. Обърна се и тръгна след сър Макин. — Дядо ви знае, че във вас тече кръвта и на двамата ви родители, кралю. Нищо не мога да направя, докато условията не бъдат изпълнени докрай.

И така, аз останах сам на трона си в празната зала, където тишината ехтеше неприятно. Е, не бях съвсем сам. Миана ме чакаше в бяло, а двамата стражи при вратата гледаха съсредоточено в краката си.

— Мамка му. — Скочих и я хванах за ръка. Поведох я към изхода. Имах чувството, че вода дете на разходка.

Минах покрай стражите и тръгнах с бърза крачка към стълбището на източната кула. Вземах стъпалата по две и по три наведнъж, а Миана подтичваше след мен, събрала полите на роклята си.

Отворих вратите на спалнята си с ритник.

— Вън! — креснах и няколко слугини изприпкаха покрай мен, стиснали парцали и бърсалки. Подозирах, че са дошли тук да се скрият, а не да чистят.

— Лорд Джост държи да те освободя от девствеността ти — казах на Миана. — Иначе дом Утрен няма да ме подкрепи. — Думите прозвучаха грубо дори в моите уши, но бях ядосан. Освен това се чувствах неловко.

Миана прехапа устна. Изглеждаше уплашена, но решителна. Посегна към връзките на роклята си.

— Спри — казах аз. Не обичам да ме тласкат. Независимо от посоката. Миана не беше грозна, а и дванайсет години са си сериозна възраст. На дванайсет аз убивах хора. Но някои жени разцъфват рано, други — късно. Миана може да имаше ума на пиратка, но изглеждаше като дете.

— Не ме ли искаш? — Ръцете ѝ застинаха във въздуха. Към страха и решителността се прибавиха обида и гняв.

Докато обикалях пътищата с братята, бях забелязал, че старите мъже харесват млади момичета. Брат Роу и Лъжеца винаги си избираха младичките. По-млади от Миана. Аз и брат Сим, от друга страна, предпочитахме опита и пищните форми на по-зрелите жени. Така че, да, не я исках. А да ти тръснат на масата нещо, което не искаш, възлюта сепия, да речем, вместо телешко с картофи, задължително ти убива апетита. Всички видове апетит.

— В момента не те искам, да — казах. Това ми се стори по-дипломатично, отколкото в прав текст да я нарека възлюта сепия.

Сложих ръка върху задната част на лявото си бедро. Болеше ме ужасно след спринта по стълбата. Отворил бях рана, която не помнех да съм получавал. Сигурно си бях разпрал крака, когато пропаднах в пещерата точно преди лавината да ни затрупа. За една сутрин бях убил шест хиляди души и бях платил за това с рана на задника, която сам си бях нанесъл. По пръстите ми имаше кръв.

Стигнах до леглото с четири бързи крачки. Отметнах завивките. Миана подскочи, като да я бях ударил. Изтрих ръка в чистите чаршафи; изстисках още малко кръв от раната на крака си и повторих процедурата.

— Така — рекох. — Изглежда ли ти достатъчно?

Миана се стресна.

— Аз... не знам...

— Ще трябва да свърши работа. На мен ми се вижда достатъчно. Повече кръв не ми се дава.

Смъкнах с едно движение чаршафа от леглото и го пъхнах през решетките на прозореца. Две стрели се валяха на пода, сигурно бяха попаднали тук по време на силния обстрел от възвишението. Вързах чаршафа за една от решетките, за да го развее вятърът и всички да видят, че съм направил Миана жена.

— Кажеш ли и дума за това на някого, лорд Джост ще поиска да го направим на масата в банкетната зала пред очите на всички — казах аз.

Тя кимна.

— Къде отиваш? — попита, когато тръгнах към вратата.

— Долу.

— Добре — каза тя. Тръсна се с отскок на леглото. Краката ѝ не стигаха пода.

Сложих ръка на дръжката.

— Има да пеят песни за Йорг Бързия. Бърз с единия меч, бърз и с другия — каза тя.

Свалих ръката си от дръжката, обърнах се и тръгнах назад към леглото. Победен.

— За какво искаш да си говорим? — попитах и седнах до нея.

— Познавам Орин от Стрела, познавам и брат му Еган — каза тя.

— И аз ги познавам, бегло. — Споменът за края на въпросната среща още ми докарваше главоболие. — Ти къде си ги виждала?

— Дойдоха в двора на татко, в Уенит. Обикаляли империята, за да я опознаят, така казаха. Орин беше с невястата си. — Наблюдаваше ме, следеше за реакция. Явно беше чула някои неща.

— Катерин. — Реагирах, така или иначе. Бракът ми с невръстно дете не би могъл да сложи край на апетита ми към жени, и към тази жена конкретно. — Какво мислиш за принца? — Исках да я питам за Катерин, не за Орин и брат му, но удържах на импулса, не за да пощадя чувствата на Миана, а заради слабостта, в която продължавах да пропадам всеки път, щом чуех името на Катерин. Отвратително.

— Орин от Стрела е най-страхотният мъж, когото познавам — каза Миана. Явно и тя не страдаше от излишни скрупули по отношение на чувствата ми и тяхното щадене! — Брат му Еган е самовлюбен, с такова впечатление останах. И татко каза нещо подобно. Лоша комбинация от слабост и агресия. Орин обаче... Орин прави впечатление на човек, от когото ще излезе добър император, човек, който е в състояние да обедини Стоте в мир. Не си ли обмислял варианта да му се закълнеш във вярност?

Погледнах я. Умни кафяви очи, които нямаха място на детско лице. Истината е, че често бях мислил какво ще направя, ако Орин от Стрела потропа отново на портите ми, със или без войска. Знаех, че в очите на всички Орин е по-добрият кандидат за императорския трон, ала в същото време хиляди бяха готови да пролеят кръвта си, за да го спрат. За да постигнеш каквото и да било в живота, трябва да газиш по трупове, а аз бях павирал пътя си с мъртви тела. Гелет бе изгорял заради амбицията ми. И още гореше.

— Обмислял съм го.

Миана се стресна, искрено изненадана, че изобщо съм проговорил. Явно не беше очаквала да получи отговор на този си въпрос.

— Може и да е имало момент, когато съм бил склонен да служа като стюард на император Орин, а моите козари и неговите фермери да си живеят живота в мир. Но нещата се променят, събитията ни повличат след себе си дори когато вярваш, че ти водиш парада, че ти даваш заповедите. Братя умират. Изборът ни се стеснява.

— Катерин е много красива — каза Миана и като никога сведе очи.

Отвън се чува викове, съсък на стрели, далечен рев.

— Забавихме ли се достатъчно? — Не я бях питал за Катерин, а имах битка да вода. Понечих да стана, но Миана сложи ръка на бедрото ми, хем нервна, хем храбра. Извади черна кадифена кесийка с връзки. Малка, колкото да побере око.

— Зестрата ми — каза тя.

— Надявал се бях на нещо по-голямо — казах с усмивка и взех кесийката.

— Тази реплика не трябваше ли да е моя?

Сега вече се разсмях с глас.

— Някой е вкарал зла старица в тялото на малко момиче и я е пратил при мен с най-малката зестра на света.

Изсипах съдържанието на кесийката върху леглото. Рубин, голям колкото очна ябълка, обработен от майстор в занаята, с червена звезда в сърцевината.

— Хубав е — казах аз. Усецах го горещ в ръката си. Белегът от изгорено на лицето ми пламна.

— Вълшебен е — каза Миана. — Огнен маг е вкарал в него жегата на хиляда огнища. С него можеш да запалиш факла, да си стоплиш вода за вана, да си светиш. И дори да споиш две парчета метал, когато жегата му е фокусирана в една точка. Нека ти покажа...

Посегна към скъпоценния камък, но аз затворих шепата си около него и казах:

— Вече знам защо заклетите в огъня обичат рубини.

— Внимавай с него — каза Миана. — Ще е... крайно неразумно да го счупиш.

Още щом затворих пръсти около рубина, гореща вълна се разля през мен, през ръката нагоре, неочаквана и силна. Всичко изчезна от погледа ми, виждах само огнената преизподня, стори ми се, че усещам ръцете на Гог около себе си, все едно детето седи зад мен на гърба на Барт като в дните на онази отдавнашна пролет. Чух тънкия му гласец, тих и далечен, неуловим почти като музиката на мама, опитваше се да стигне до мен от огромно разстояние. Нещо грейна в сърцевината ми, обърна потока на огъня и го запрати стихиен през ръката ми в камъка. Чу се остър звук като от счупена чаша и аз пуснах с вик рубина. Миана го улови, бързи ръце имаше. Мислех, че ще писне и ще го хвърли, но рубинът лежеше студен в дланта ѝ. Тя го остави на леглото.

Станах.

— Чудесна зестра, Миана. Ти ще си добра кралица за планините.

— А за теб?

— Трудно е да се каже. — Извадих медната кутийка от кесията на кръста си. Предната вечер бях седял до прозореца и дълго я бях гледал. Чаша с вино, кутията, нож. Пий, за да забравиш, отвори, за да си спомниш, или срежи, за да сложиш край. — Трудно ми е да ти отговоря, ако не знам кой съм.

Вдигнах кутийката пред очите си.

— Тайни. Напълних те с тайни, но има една последна, по-черна от другите. — За някои истини е по-добре да мълчим. Някои врати е по-добре да не отваряме. Навремето един ангел ми беше казал да пусна злото, което държа твърде близо до сърцето си, да се освободя от дефектите, които ме оформят. И че онова, което остане, би могло да получи прошка, би могло да последва ангела в рая. Отказал бях предложението.

Скалното свлачище, лавината, троловете, всичко това нямаше значение. Армията на Стрела пак щеше да ни смаже. Да положиш толкова усилия и победата да си остане все така недостижима. Истина с горчив вкус.

И преди се бях изправял лице в лице със смъртта при нищожни шансове да оцелея, но никога като прекършен човек, никога наполовина заключен в малка кутия. В горящата си пустиня Лунтар беше постигнал онова, в което ангелът се беше провалил. Отнел ме беше от самия мен и беше оставил един компромис да се разхожда в обувките на Йорг Анкрат.

„Не отваряй кутията.“

Мъртвото момче ме гледаше от ъгъла на стаята, сякаш винаги е стояло там и е чакало търпеливо този момент, дните са се точели мълчаливи, а то е чакало, за да срещне най-послед очите ми. Беше бледо, но без видими рани — освен мъртвешко бели следи от ръце по кожата, като белезите, които скелетите на Чела бяха оставили върху малкото братче на Гог преди години.

„Отвориш ли я, всичко, което направих, ще се развали.“

Завъртях кутийката, светлината се отрази в релефните тръни. Проклет да е Лунтар, проклето да е мъртвото дете. Щях да се изправя пред легионите на Стрела цял.

„Отвориш ли я, край с теб.“

Ръцете ми не трепереха върху метала. Благодарен бях за това. Отворих я широко, откъснах капака и го метнах през прозореца покрай развяващия се окървавен чаршаф.

„Никога не отваряй кутията.“

Стаята на брат Глен, осветена от сиянието на поганеца. Нуждата да го убия се влива моментално в ръцете ми.

— Имало е кръв и мръсотия — казва Сагеус. Усмивва се. — Така действат отровите на Сарем Уик. Но дете не е имало. И едва ли ще има някога. Отровите на старата вещица са силни. Изстъргват утробата страшно, правят я ялова.

Намерил съм ножа и тръгвам към него. Искан да се хвърля отгоре му, но краката ми се движат бавно, сякаш газя в дълбок сняг.

— Глупаво момче. Мислиш ли, че наистина съм тук? — пита спокойно той, не помръдва.

Опитвам се да протегна ръка, да го стигна, но вместо това пропадам.

— Дори в този град не съм — казва той.

Обгръща ме покой. Подсладен сън за грейнало слънце, царевичак и деца, които си играят.

Газя през него, макар всяка стъпка да е предателство, все едно убивам приятели един по един.

— Мислиш си, че съм като теб, Йорг. — Клати глава и сенките се разбягват. — Жаждата за мъст те тласкаше от едно кралство в друго и ти си мислиш, че същите дивашки мотиви движат и мен. Не съм тук, за да те накажа. Не те мразя. Всички хора обичам еднакво. Но ти трябва да бъдеш пречупен. Трябваше да умреш още с майка си. — Вдига ръка и плъзга пръсти по писмената на шията си. — Така е записано.

И тъкмо когато го настигам, той изчезва.

Залитам в коридора. Няма никой. Затварям вратата и пускам резето от вътрешната ѝ страна с помощта на тънкото желязо, с което го бях вдигнал на идване. Брат Глен ще трябва да разчита на божията помощ. Нямам време за него сега и въпреки пластовете от лъжи и сънища, с които Сагеус е скрил истината, имам ясното усещане, че брат Глен все е виновен за нещо.

Не бях дошъл във Висок замък заради Катерин, още по-малко заради брат Глен. Не избрах това разклонение на кръстопътя само за да навестя гроба на кучето си. Дойдох да си видя семейството. И сега трябва да действам бързо. Кой знае какви сънища може да прати Сагеус насам?

Сим ме научи как да се движа безшумно. Всъщност ключът не е в шума, който вдигаш. Номерът е да си в постоянно движение, да вървиш бързо и целенасочено. Всяко колебание те издава. От друга страна, ако не съществува никакво възможно обяснение за присъствието ти, тогава прибягваш към пълната неподвижност — тя може да те скрие дори когато си съвсем на открито. Очите те виждат, но ако си камък, мозъкът може и да те отмине без внимание.

— Ти там. Стой.

Рано или късно всички номера те дънят и някой ти вика да спреш. Дори и тогава обаче е малко вероятно да те сметнат за натрапник. Умовете на стражите са особено невъзприемчиви, затъпели от дългогодишната скука на професията им.

— Извинете? — Вдигам ръка към ухото си.

Ако някой те спре, преструваш се, че не чуваш. Приближаваш се, навеждаш се по-близо. После бързо му запушваш устата, с отворена длан и плътно, за да няма какво да ухапе. Ако има стена наблизо, притискаш го към нея. Забиваш ножа в сърцето. Важно е да не пропуснеш. През цялото време го гледаш в очите. Това му дава и друга храна за размисъл, освен как да се развика, а и никой не иска да умре сам. Плъзваш го по стената. Оставяш го в сянка.

Оставям мъртвия зад себе си. Още един умира в края на следващия коридор.

— Ей, ти! — Този ми връхлита иззад ъгъл, с меч в ръка. Едва не ме събаря на пода.

Умни ръце. Това знам от Грамло. Умни ръце. В това се състои неговият образователен курс по бой с ножове. Боят с мечове зависи от куп неща — замах, мушкане, инерция, подбиране на точния момент, преценка на противника. Човек с нож, от друга страна, е човек с умни ръце, точка. Боят с нож е страшно нещо. Затова мъжете мушкат, отскачат, замахват наужким и ако са достатъчно умни — бягат. От Грамло знам, че единствената правилна тактика е да нападнеш пръв и да убиеш бързо.

Нападам бързо. Мечът пада върху дългия килим, без да издаде звук.

Вратата, която търся, е зад ъгъла. Заключена. Вземам ключа от колана на стража. Отключвам и отварям. Пантите са смазани добре, не скърцат. Вратите на детските стаи никога не скърцат. Бебетата и без това не обичат да спят.

Дойката хърка на легло до прозореца. На перваза гори лампа, фитилът ѝ е скъсен. Сенките на люлката се протягат да ме докоснат.

Би трябвало да убия дойката, но ми прилича на старата Мери, която тичаше след мен и Уил, когато бяхме много малки. Би трябвало да я убия, но я оставям да спи. Ако има късмет, няма да се събуди скоро.

Довличам стража в стаята и затварям вратата. Минават няколко минути, докато си съставя маршрут за бягство. Има втора врата, която води към стаята на дойката. Щом са налице два изхода, през които да избягам, всичко е наред. Има и проходи, които извеждат от замъка. Тайни тунели, които свършват със скрити врати във Високия град. Не бих могъл да ги отворя отвън, но мога да изляза през тях.

Поемам си бавно дъх. Бял мускус... ароматът на майка му. Вдишвам отново. Стъпка към люлката и поглеждам надолу към брат си. Кръстили са го Дегран. Толкова е малък. Не съм очаквал, че ще е толкова малък. Посягам и го вдигам, както спи. Събира се в двете ми шепи. Въздъхва лекичко.

Работата на тайния убиец е мръсна.

Заклел се бях да взема императорския трон, да тръгна по най-трудния път, да спечеля Войната на Стоте без значение от цената. И тук, в шепите си, държа ключа към Златната порта. Синът на жената, която зае мястото на моята майка. Синът, заради когото баща ми ме прогони. Синът, на когото е решил да даде моето наследство.

— Дойдох да те убия, Дегран — шепна аз.

Той е мек и топъл, главата му е голяма, ръцете — миниатюрни, косата — тъничка и рядка. Моят брат.

Мъждивата светлина на лампата улавя светлите белези по ръцете ми. Усещам тръните на шипката.

Трябва да му извия врата и да си плюя на петите. В играта на тронове това не е рядък ход, не е необичаен дори. Братоубийство.

Толкова често се среща, че даже има дума за него. И почти винаги се извършва лично, а не чрез платен убиец.

Тогава защо ръцете ми треперят?

Направи го и изчезвай.

„Ти си слаб, Йорг.“ Ето, дори баща ми ми казва да го направя.

„Слаб.“

Усещам тръните надълбоко, до кости почти. Дърпам се да спася Уил, а те се забиват още по-дълбоко. Кръвта се стича по мен. Усещам я. Стича се по лицето ми, заслепява ме. Тръните ме държат.

НАПРАВИ ГО.

Не.

Ще опожаря целия свят, ако преценя, ще сея разрушение навсякъде, но няма да убия брат си. Не отново. Дойдох тук, за да направя този избор. Да покажа, че съм можел да избира другото. Да претегля решението си в шепа.

Оставям Дегран в люлката. Дойката е сложила до възглавницата му овца с руно от вълна, къси крачета и копчета за очи. Спи, братче, сладък сън.

Той се търкулва безжизнен от ръцете ми, бял, където пръстите ми са го докосвали. Не разбирам. Покрива ме лед, нещо кухо се разширява в мен, превръщам се в крехка черупка. Побутвам го.

— Събуди се.

Дръпвам чаршафа под него. Разклащам люлката.

— СЪБУДИ СЕ.

Телцето се клати от движението на люлката, но нищо повече, бебето е отпуснато и безжизнено, белите следи от пръстите ми изпъкват по кожата му като обвинения.

— Събуди се! — крещя аз, но дори дойката не се буди.

Сагеус е там, в ъгъла на стаята, грее целият.

— Некромантство, Йорг. Колко ръба има този меч според теб?

— Не го убих аз. Можех, но не го убих.

— Напротив, уби го. — Гласът на Сагеус е спокоен. Моят — писклив.

— Не съм искал да стане така!

— Некромантството чува сърцето ти, Йорг. Чува онова, което не можеш да изречеш гласно. Прави онова, което твоята тайна сърцевина

иска, което ѝ е нужно. Него не можеш излъга с пози. Ти носиш смърт за малки неща в пръстите си. И едно малко нещо току-що умря.

— Върни го — моля аз, умолявам. — Върни го.

— Аз ли? — пита Сагеус. — Та аз дори не съм тук, Йорг. Погрижих се тази дебела крава да спи дълбоко, но повече от това не мога да направя. Пък и исках да убиеш момчето. Защо иначе ще те водят тук?

— Ти си ме довел? — Не мога да го погледна, нито него, нито Дегран. Не смея да погледна и към сенките, защото ме е страх, че мама и Уилям ме гледат оттам.

— Със сънища за Катерин, които да те доведат в замъка, и сънища за Уилям, които да те примамят вътре. Стига, Йорг. Мислех, че умно дете като теб отдавна се е досетило как работят. Сънищата-убийци не са най-ефикасните ми оръжия. Другите, по-ненатрапчивите инструменти дават далеч по-дългосрочен резултат. Побутване тук, побутване там.

— Не. — Клатех глава, сякаш това можеше да зачеркне истината.

— Кръв ми капе от сърцето за теб, Йорг — казва той, целият съчувствие и кротки очи. — Обичам те, но ти трябва да бъдеш пречупен, няма друг начин. Трябваше да умреш, но ти оцеля и сега само прекършването ти ще възстанови равновесието, само така нещата ще поемат по правилния път.

— Нещата?

— Принцът на Стрела ще ни обедини. Империята ще процъфтява. Десетки хиляди ще живеят, вместо да умрат. И в мира науката ще се върне при нас. А аз ще насочвам ръката на императора, за да не сгреша. Това не струва ли повече от теб, Йорг? Не струва ли повече от живота на едно бебе?

Креця и се хвърлям към него, сякаш гневът може да отмие скръбта, но стореното ме е разцепило на две и в тази пролука Сагеус налива лудост, порой от лудост. Залитам сляп и креця.

Не виждам нищо повече. Нищо до мига, когато седя и се вирам в една кутия, празна и с изтръгнат капак.

Толкова лудост и угризения се бяха излели в мен, че не е останало място за спомени, нищо, което да прибере в кутията. Какви инстинкти, сляп късмет или нечия незнайна помощ са ме извели от

замъка, без никой да ме види и спре, и още колко трупа съм оставил по пътя си, не знам.

— Йорг?

Обърнах се и погледнах Миана. Страните ми бяха мокри от сълзи. Магиите на Сагеус пълзяха под кожата ми, но не те отваряха празнотата в мен. Убил съм брат си.

Призракът му лежеше на леглото, зад Миана. Не малкото меко бебе, а момченцето на четири години, което щеше да е сега. И за пръв път ми се усмихна, сякаш сме приятели, сякаш се радва да ме види. Избледня пред очите ми и изчезна, а аз знаех, че няма да се върне, няма да порасне, няма да оздравее.

Някой тропаше на вратата.

— Кралю, разбиха портата!

Отстъпих към стената, плъзнах гръб по нея и се свлякох на пода.

— Убил съм го.

— Йорг? — Миана ме гледаше разтревожено. — Врагът е в замъка.

— Убил съм брат си, Миана — казах аз. — Нека врагът дойде.

46.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

*28 МАРТ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
ВИСОК ЗАМЪК. ПАРАКЛИСЪТ.*

*Дегран е мъртъв. Момченцето на сестра ми е мъртво.
Не мога да пиша за това.*

29 МАРТ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО

*Йорг го е направил. Оставил е пътека от трупове до и
от стаята на Дегран.*

Ще го убия, ще се погрижа да плати с живота си.

*Такъв гняв ме разкъсва, че не мога да говоря. Ако брат
Глен не беше мъртъв. Ако Сагеус беше тук. И двамата щях
да убия със собствените си ръце.*

31 МАРТ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО

*Днес го погребяхме. В гробницата, където лежи
семейството на Олидан. Малък ковчег от бял мрамор.
Невръстният Дегран. Ковчегът е толкова малък. Само като
си помисля, че детенцето лежи вътре самичко... и плача.
Маери Кодин изпя Последната песен за него, моя племенник.
Маери има висок чист глас, който ехтеше в гробницата.
Плаках. Придворните дами на сестра ми положиха върху
ковчеза бели цветя, лилии, всяка по едно цвете, и плачеха.*

*Наложих се отец Елдар да дойде от църквата на
Светата майка в града, защото си нямаме
свещенослужител в замъка, който да опе детето. Йорг е*

виновен и за това — единия отведе със себе си, другия уби. Когато отец Елдар приключи, когато прочете съответните пасажки от библията за долината на смъртта и края на страха от злото, всички си тръгнахме. Сарет я отнесе със Райли. Тя не искаше да си тръгне, пицеше. Разбирам я. Ако бебето беше мое, и аз не бих могла да го оставя. Мога да тровя бебето в корема си, докато изпаднат оттам в кръв, но ако съм държала свое дете, ако съм видяла очите му, ако съм докосвала устните му... сигурна съм, че дори със Райли не би могъл да ме откъсне от него.

2 АПРИЛ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО

Прегледах дневника си от началото и проследих пътеката на сънищата си. Поне онези, за които съм писала, а аз, изглежда, съм писала за доста от тях. Не ги помня, но явно са ме тормозели достатъчно, за да ги запиша. И записвайки ги, съм ги забравила.

Не ми е лесно да чета за тях. Дори страниците разгръщам трудно, сякаш някой натиска ръката ми, спира я на всеки лист. Но аз няма да се откажа.

Чета и разбирам... виждам как езичникът ме е разигравал, как ме е насочвал като кон с леки первания на камшика, завой тук и завой там, определял е пътя ми, чертал е маршрут по карта. Тази магия я мога и аз, трябва да я мога, сигурна съм. Щом гадно копеле като Сагеус я владее, значи трябва да е достъпна и за мен. Другото е неприемливо.

Не мога да управлявам кралства като Йорг или Орин. Войници не изпълняват заповедите ми, мъже не умират заради мен в битка на чужда земя. Тези неща са недостъпни за мен. Заради пола ми. Защото не ми расте брада. Защото ръцете ми не са толкова силни. Но генералите не се нуждаят от силни ръце. Кралете нямат нужда от брада.

Може никога да не управлявам и да не давам команди, но мога да съградя кралство в главата си. Да събера армии.

Ако анализирам онова, което езичникът ми е направил. Ако го разглобя на съставните му части. Мога да си направя свои оръжия.

8 АПРИЛ, ГОДИНА 99 ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО

Днес Орин от Стрела разговаря официално със зет ми. Казах, че ще се омъжа за него. Но първо го накарах да обещае, че ще ме отведе далеч от този замък, който вони на убиеца Йорг Анкрат, и че никога няма да ме върне тук.

Орин казва, че ще стане император, и аз му вярвам. Йорг Анкрат ще се опита да го спре и в деня, когато се опита, аз ще се погрижа да плати за престъплението си. Дотогава ще анализирам методите на езичника и ще се уча от тях. Всеки може да овладее тези сили, но на повечето хора им пречи страхът. Единствено страхът. Не вярвам, че онова същество Сагеус е по-способно от мен, няма да повярвам в това. Страхът ни държи слаби, страх от онова, което не знаем, и страх от онова, което знаем. Знаем какво прави Църквата с вещиците. Но Папата в Рим и всичките ѝ свещеници могат да вървят по дяволите. И те не са недосегаеми, особено в тежки времена като нашите. А тази сила, тя е достъпна колкото за мъжете, толкова и за жените. Ще дойде ден, когато Йорг ще разбере какво е да те разкъсат собствените ти сънища.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

1 юни, година 99 от Междуцарствието
СТРЕЛА. ЗАМЪК ЙОТРИН.

Оженихме се. Щастлива съм.

23 юли, година 99 от Междуцарствието
СТРЕЛА. НОВИ ЛЕС.

Яхнахме конете и дойдохме в Нови лес. Наричат го така, защото някакъв прапрадядо на Орин наредил да засадят гора в чест на победата си над бретанците, след като ги изтикал обратно в морето. Това е първата ми възможност да разгледам Стрела, макар че май ще гледаме основно дървета. Еган настоя Орин да отиде на лов с него, а Орин покани и мен. Последното май не влизаше в плановете на Еган. Орин му бил обещал да отидат на лов само двамата, така каза, без придворни, без тарапана. Орин отвърна, че колкото по-богат ставал, толкова по-рядко можел да си позволи подобен лукс, но обеща да съкрати максимално ловната дружинка.

Стрела е прекрасна страна. Може да ѝ липсват величествените планини на моята родина, но горите ѝ са разкошни, дъбове и брястове, бреза и бук, а не вездесъщите борове и борчета на Скорон. А и тукашните лесове са светли и проветриви, можеш да яздиш спокойно между дърветата, изобщо не приличат на гъстите и мрачни гори у дома.

Направихме си бивак на една полянка, слугите разпъват павилиони и палят готварски огньове. Орин покани лорд Джакарт и сър Талбар да ни придружат, също лейди Джакарт и дъщеря ѝ Джесет. Подозирам, че функцията на лейди Джакарт е да ми прави компания, докато мъжете убиват разни неща в гората. Мила е, но възглушава и незнайно защо смята, че трябва да крещи, за да разбирам акцента ѝ. Чувам я много добре, просто ми се иска от време на време да си поема дъх и да си довършва думата, преди да подхване следващата. Малката Джесет е чудесно момиченце, на седем е, тича постоянно, крие се в храсталците и камериерът на баща ѝ, Дженин, трябва да я измъква оттам.

И аз бих искала момиченца, две, руси като Орин.

Орин се върна, Еган яздеше с него, двамата на един кон, Джакарт и Талбар — отляво и отдясно. Станах с намерение да попитам за сърната, но бързо си промених решението — мъжете бяха мрачни до един, с изключение на

Еган, който изглеждаше готов да убива. Малката Джесет хукна право към баща си, смееше се и питаше какво ѝ е донесъл — сърна или сръндак? Лорд Джакарт буквално се изхлузи от седлото си и я грабна на ръце, преди Еган да е скочил от коня на брат си. Чудо е как Джакарт не избухна в пламъци, предвид начина, по който го гледаше Еган. А после видях кръвта, тъмна и лепкава по ръцете на Еган, като черни ръкавици; имаше пръски чак до лактите му.

— Ще ида да насека дърва — каза Еган и тръгна през поляната, като крещеше някой да му даде брадва.

Лорд Джакарт занесе дъщеря си до павилиона на семейството, лейди Джакарт подтичваше след него. Може да беше глупава, но знаеше кога да млъкне.

— Еган вкара Ксантос в една шипка — каза ми Орин и разпери ръце. — И аз не я видях.

— Но нали изрично го предупреди да язди бавно и да внимава за проклетите шипки. — Сър Талбар поглади дългите си мустаци и поклати глава.

— Не е в стила на Еган да се отказва от гонитбата. А и онзи елен имаше разкошни рога. Осемнайсет разклонения, ако не и повече. — Орин умее да представя слабостите на другите като достойнства. Сигурно защото е толкова добър. Това кара мъжете да го следват, да го обичат. Може би ще омагьоса и мен по този начин... не знам.

— Горкият Ксантос. — Жребецът беше великолепно животно, кръстен на коня на Ахил, черен като каменно масло, мускули трепкаха на вълни под лъскавата кожа. Искало ми се беше да го поаядя, но с Еган е трудно да се говори. Каквото и да му кажа, все изглежда ядосан. — Не знам много за конете, в Скорон те са по-скоро рядкост, но... Толкова ли са опасни шипките за тях? Смъртоносни чак? — А после разбрах или поне реших, че съм разбрала.

— Крака ли си е счупил? Бедничкият Ксантос.

Орин поклати глава, сър Талбар плю.

— Бодливата шипка е гадно нещо — каза Орин. — Чудо е, че Ксантос не си счупи крака, но хълбоците му бяха раздрани жестоко.

— Главният коняр... или лекарят, не можеха ли да го зашият? — Не разбих как такива рани могат да са фатални.

Орин отново поклати глава.

— Виждам съм го преди, а доктор Мистриколс го е описал в учебника си, има го дори в бележките под линия на „Ботаник Франко“ от Хентис. Бодлите на шипката са закривени, връхчетата се отчупват в плътта, раните гноясват, отравят кръвта и животното умира. Дори хора умират от това. Чичото на сър Талбар така си отиде. Два тръна се забили в дланта му, раната била изрязана дълбоко и почистена, наложена с мехлеми, но нищо не помогнало. Раните гноясали и почернели. Първо му отрязали ръката до китката, после до рамото, но той въпреки това почина.

Вече знаех откъде е кръвта по ръцете на Еган.

— Е, поне Еган му е спестил мъките.

Орин сведе глава.

— Да, Ксантос си отиде бързо.

Сър Талбар хвърли поглед на Орин, после отклони очи и не каза нищо повече.

По-късно през деня разходих малката Джесет по края на полянката, детето бърбеше безспирно, но аз не го слушах. Някъде сред дърветата ехтяха удари на брадва. Еган беше насякъл цяла планина цепеници, много повече, отколкото слугите можеха да използват за готварските огньове. Сега сечеше цели дървета. Час по-късно се появи откъм групичка брястове, недалеч от мястото, където с Джесет играехме на дама. Кръвта по ръцете му я нямаше, а по тялото му — атлетично и силно като на Ксантос — се стичаше пот. Кимна, почти без да поглежда към нас, и продължи нататък с брадвата на рамо.

— Не го харесвам — прошепна Джесет.

— Защо? — попитах и се наведох към нея със заговорническа усмивка.

— Убил е коня си — каза Джесет и кимна енергично.

— Било е проява на милост.
— Мама каза, че му отсякъл главата с меча си, защото изпуснали елена.

25 юли, година 99 от Междущарствието
Замък Йотрин. Библиотеката.

В библиотеката на Орин намерих свитъци, в които се говори за сънищата като за приливи и течения. В село Ханам има жена, която си изкарва хляба с ясновидство, но на някои хора казва повече от това. В една малка таванска стая в къщата си жената ми разказа за плаването по морето на съня.

18 август, година 99 от Междущарствието
Замък Йотрин. Кралската спалня.

Орин замина на запад с армиите си. Ще ми липсва. Но аз смятам да се възползвам добре от почивката. Имам чувството, че цял месец не сме излизали от спалнята. Ако е нужно повече от това, за да си направим бебе, значи до зимата ще съм изпосталяла, а до пролетта ще съм се спаружила като старица.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

18 юли, година 100 от Междущарствието
Замък Йотрин. Библиотеката.

Орин е добър човек, може би велик човек. Всички оракули казват, че той ще е императорът и той ще носи императорската корона. Но дори великите мъже понякога издават заповеди, които е най-добре да пренебрегнеш.

Когато е тук, Орин прекарва половината си дни в библиотеката. Рицарите и капитаните, които го търсят там, влизат на пръсти и стрелкат подозрително с очи

високите рафтове, сякаш знанието може да потече от книгите и да ги зарази. Намират ни, Орин в единия ъгъл, мен в другия, той вдига поглед от някоя дебела книга с кожени корици и казва: „Генерал Еди-кой си.“ А генерал Еди-кой си пристъпва от крак на крак, смутен сред толкова много писано слово, смутен от учения вид на бъдещия император. А той наистина прилича на книжен плъх, липсват му само очилата за четене.

Орин чете великите книги. Класиката отпреди епохата на Строителите, книги от времето на древните гърци и Омир. Не че избира най-дебелите и най-впечатляващите книги, за да си придава важност, но накрая резултатът е същият. Обича да чете философски трактати, военна история, животописи на велики мъже и книги по естествознание. Често ми показва рисунки на странни животни. Когато е тук де. Съществува, които според мен са рожба на нечие развинуто въображение. Но Орин твърди, че изображенията не били рисунки, а уловени образи, все едно са застинали в огледало, и че са истински. Казва, че бил виждал някои от тях с очите си. Показва ми картонче с рисунка на кит и слага пръст до устата на звяра — да съм си представела, че нокътят му е кон, такава била разликата в размера на двете животни. Казва, че е виждал гърба на кит недалеч от бреговете на Африк. Гигантското животно плувало, гърбът му лъщял сив под слънцето, достатъчно широк да караш карета по него, а на дължина надхвърлял кралската трапезария.

Аз чета малките забравени книги. Онези, които стоят в дъното на рафтовете, зад другите. Или в заключени сандъци. С разкъсани гръбчета и липсващи страници. Изглеждат стари. Някои наистина са стари — на сто години, на триста, на петстотин дори, но книгите на Орин са много по-стари от тях. Моите обаче изглеждат по-древни, сякаш написаното в тях е взело тежък данък от пергаментата и кожата. Моите са написани и подвързани след Пожара, след като Строителите запалили своите многобройни слънца.

Древните книги разказват ясни истории. Евклид ни дава формата. Математиката и науката вървят напред с отмерени крачки. Разумът преобладава. По-новите книги са хаотични. Пълни са с противоречащи си идеи и идеологии. Нови митове, нови магии, описани със сериозно намерение, но в стотици варианти, всяка обвита в собствените си суеверия и нелепици, но всяка с по нещо вярно в сърцевината си. Светът се е променил. По някое време през годините светът се е променил и невъзможното е станало възможно. Разумът и истината са тръгнали по различни пътеки. Да се съберат отново, да се съгради някаква ясна архитектура, някаква нова наука, която да наложи контрол над днешния хаос... би било непосилен труд за поколения напред. Но аз полагам началото. Предпочитам това пред бродирането.

Орин казва да не се занимавам с тези шуротии. Че това знание носи развала и че ако се наложи да прибегнем до него, то ще е чрез други, както Олидан използва Сагеус, а Ренар е използвал Корион. Казвам му, че бърка кой е марионетката и кой — кукловодът. Той се усмихва и казва, че може и да е така, но когато му дойдело времето, той щял да дърпа конците, а не те неговите. Казва също, че сигурно бих могла да черпя от същия кладенец като Сагеус, но че онези води щели да ме направят кисела, а той ме харесвал сладка.

Обичам Орин, знам, че го обичам. Но понякога е по-лесно да обичаш човек, който има недостатъци. Недостатъци, за които да му простиш, както той ти прощава за твоите.

В червения хаос на битката брат Кент прилича на изчадие, изпъзляло от ада. В друг живот сигурно би орал кротко нивите си и би починал от старост в собственото си легло, заобиколен от деца и внуци, но в битка Кент Червения притежава самообладание и ясна мисъл, които

ужасяват и сеят смърт. Във всичко той е човек, измъчван от противоречия — инстинкти на убиец, венчани за душа на фермер. Не е нито висок, нито широк, но е набит и бърз, с широки скули, тъмни очи — които са тъмни не само на цвят, — нагризани устни, ръце в белези, дебели пръсти, лоялен. Нуждата да бъде верен някому е записана в денка му.

СВАТЪБЕН ДЕН

— Йорг! Хората на принца са разбили портата!

Нямаше нужда Миана да ми крещи. Чувах ги през прозорците, усещах дълбокия резонанс на скорпионите, които освобождаваха под напрежение дългите копия, чувах писъците, трясъка на мечове, жуженето на тетиви от лъковете на моите хора по стените, които стреляха по двора на собствения си замък. И барабаните! Страховития ритъм на чичовите ми бойни барабани. Звук толкова силен и свиреп, че да извади звяра и от най-кроткия човечец. Барабани, които ти набиват кураж.

Чичо ми е трябвало да ги извади, когато дойдох да го навестя.

Всичко това нямаше значение. Мръсната пяна от отровните сънища на Сагеус задръстваше главата ми, но гъгнивите й дисонанси бяха като некадърни вариации около основната мелодия, около кошмара, който сам бях композирал. Убил бях братчето си. След като години наред бях живял заради едното отмъщение, години, изгорели в нуждата ми да накажа убиеца на Уилям... бях отнел живота на другия си брат, невръстно бебе, което се побираше в шепите ми.

— Йорг!

Изобщо не я чувах. Държах ръце пред лицето си, спомнях си мъничкото телце в тях, спомнях си чувството, когато осъзнах, че бебето е мъртво. Дегран. Моето братче.

Веднъж учителят Лундист ми показа една рисунка. Лице на старица. Не, погледни пак, каза той, не е старица, а младо момиче. И наистина... Въпрос на гледна точка, трик на собствения ми мозък. Нищо не се беше променило, нито една линия в рисунката, а всичко беше различно. Кутията ми беше върнала Дегран и той ми бе проговорил през годините. Погледни пак, беше ми казал той. Виж

живота си... а сега го погледни отново. И изведнъж всичко беше изгубило значение.

Тя ме зашлеви, малката кучка ме зашлеви, и за миг това имаше значение. Ударила ме бе с цялата сила на дребното си тяло. Уви, гневът угасна по-бързо, отколкото беше припламнал.

А после голям камък, запратен от обсадна машина, удари прозореца вдясно от нас. Каменни осколци се разхвърчаха из стаята, удариха се в стената отсреща. Вдигна се прах.

— Няма да умра тук — каза Миана.

Стискаше косата ми в шепа. Завъртя главата ми към прозореца. Камъкът беше строшил решетките му, част от стената под него също липсваше и през дупката виждахме двора, същия двор, където селяните се бяха събрали да ни поздравят за венчавката. Клин от стрелянски мъже с алени плащове беше пробил през разбитите решетки на портата, решетките, които Горгот беше държал за мен преди години. Моите войници, половината от тях козари с мечове, които аз им бях дал, нападаха врага отвсякъде. Зърнах синьото на лорд Джост и неговия малоброен отряд, броните им лъщяха на слънцето. Все още надвишавахме по численост натрапниците, но пред портите имаше толкова много вражески войници, че масата им тласкаше авангарда напред въпреки жертвите, които даваха предните им редици. Принцът на Стрела тласкаше хората си в кланицата, моите хора ги избиваха с мечове и стрели, но не можеха да ги спрат. А под всичко това, като неотвратима пулсация, звучеше мъртвешкият ритъм на бойните барабани.

— Направи нещо! — изкрещя Миана.

— Няма значение — казах аз. — Всички умират. — Миналото ми, призраците ми... танцуваха около мен, мъртвите, предадените. Хрумна ми да се метна през разбитата стена и да скоча сред врага над главите на своите. Дълъг скок. Може би ако се засилех... Кратка засилка, после дълъг скок във вечността.

Тя ме шамароса отново.

— Дай ми рубина.

Извадих кесийката и я сложих в ръката ѝ.

— Заслужаваш по-добър съпруг.

Миана ме изгледа с презрение.

— Заслужавам по-силен съпруг. Няма победа без жертва. Това го знам от майка си. Залогът ти трябва да е най-големият и дори него да повишаваш непрестанно.

— Майка ти е била воин? — Тръснах глава. Сънища се посипаха от мен. Мъртвите ме държаха със студени ръце, разкъсваха вътрешностите ми.

— Не. Играеше на карти — каза Миана.

Отиде при камината и взе една от двете предпазни решетки — екзотичен гоблен в рамка от абаносово дърво. Разби я на парчета в стената, направи същото и с втората. Навън клинът в алено се разля в полукръг около разбитата порта. Не виждах какво става отвъд крепостните стени, но не се съмнявах, че червеното море приижда на вълни.

Миана взе двете тежки каменни основи на разбитите решетки и сложи рубина между тях. Опита се да разкъса гоблените, но не успя, затова съдра няколко ивици от подгъва на булчинската си рокля.

Въпреки празнотата, която пулсираше в мен, лек гъдел на любопитство помръдна в прашните къшета на главата ми.

Миана върза здраво двете каменни основи една към друга, с рубина помежду им. После попита:

— Лорд Джост още ли се бие?

Изпълзях до дупката в стената, като примигвах да си проясня погледа.

— Виждам рицари от дом Утрен. Мисля, че и Джост е с тях.

Миана прехапа устна, после отсече:

— Понякога можеш да спечелиш само ако си готов да жертваш всичко.

Започвах да се чудя дали не съм наследил най-тъмната страна на характера си по майчина линия.

Очите й лъснаха. Сълзи за мъртвите.

— Миана, какво...

Тя хукна към дупката под прозореца, крачките й следваха ритъма на барабаните, и хвърли овързаните каменни тежести. Не беше за вярване, че може да хвърли толкова силно и толкова надалеч. Вързопът прелетя над главите на мъжете, които се биеха, умираха и се блъскаха в мелето. Прелетя над планинците, над Джост, над заметнатите в

червено стрелянски пешаци, падна на едно празно място вляво от портата, отскочи и се удари в крепостната стена.

Помня само светлината и жегата. По-късно научих, че гърмежът се чул чак в Чревца, но самият аз не чух нищо. Нажежен юмрук ми изкара въздуха. Видях как Миана полетя назад към камината. Белегът на лицето ми пламна, сякаш отново горях, и аз нададох вой. Само допреди миг нищо не бе имало значение, но ние сме направени най-вече от плът, и чак после от сънища, а плътта се интересува от болката.

Изправих се на четири крака, усетих вонята на обгорената си плът, сякаш белегът наистина беше пламнал. Пропълзях до дупката и погледнах навън. Отначало виждах само дим. Звуци нямаше, никакви. После планинският вятър повдигна димната завеса и видях сцена на разрушение. Предната крепостна стена на Призрачния я нямаше. Кожарските работилници, кръчмите, кланиците, кошарите пред портите на моя замък... нямаше ги. Димящи отломки, това беше останало. А по-нататък гигантската армия на принца лежеше разкъсана на парцали, широки булеварди се бяха отворили в редиците ѝ, окосени от невидания устрем на исполински късове зидария, които експлозията беше откъртила от стената и засилила по нанадолнището.

Вражеската армия беше пострадала най-вече от каменния залп — ударната вълна явно се бе насочила навън, — а моят двор бе паднал в жертва на огъня и жупела. Овъглени трупове лежах един връз друг в концентрични кръгове около мястото, където рубинът се беше строшил, освобождавайки наведнъж огнената магия, складирана от години в сърцевината му. Труповете най-близо до центъра на експлозията изглеждаха трошливи. Тези по-назад още горяха. Телата на мястото, където се бяха сражавали лорд Джост и неговите хора, изглеждаха червени и разтопени. По-назад мъже се гърчеха в ужасна агония. Още по-назад огънят не беше изпепелил дробовете им и хората подскачаха и пищяха. А още по-назад, близо до основата на кулата, оцелели се измъкваха с пълзене изпод труповете, които ги бяха овардили като щит.

Дървените конструкции, които поддържаха мостчетата на стрелците, горяха. Капаците на прозорците с лице към двора горяха. Останките от моите скорпиони горяха. Нещо заседнало в костта на скулата ми гореше със своя горещина и във всеки пламък танцуваха възможности. Виждах ги.

По груби сметки бях загубил триста от останалите ми осемстотин мъже. За два удара на сърцето едно дванайсетгодишно момиче беше унищожило цвета на ренарската войска.

Огледах склоновете. Принцът на Стрела беше загубил пет хиляди, може би седем хиляди. За два удара на сърцето кралицата на Ренарските планини беше сразила врага си наполовина.

Изкрещях към двора. Ушите ми така пищяха, че почти не чух гласа си. Опитах отново.

— В кулата! В кулата!

Лицето ме болеше, дробовете ме боляха, всичко ме болеше, въздухът беше пълен с дим и с писъците на умиращите, а на мен изведнъж отново ми се прииска да победея. Адски много ми се прииска.

Отидох при камината и вдигнах Миана от отрупания с отломки под. От косата ѝ се посипа прах, когато я метнах на рамо. Закашля се обаче, което беше добър знак.

47.

СВАТБЕН ДЕН

Сложих Миана на леглото си и я оставих там. Досега беше показала, че е по-корава от очакваното, затова реших, че просто е изгубила съзнание за кратко. По навик прибрах счупената кутийка в кесията на кръста си.

Не виждах огъня в двора, но го усещах. Когато събудих строителското слънце под връх Хонас, неговата мощ възпламени таланта на Гог. Имах неприятното чувство, че огнената магия на рубина, която Миана беше освободила с един удар, е събудила в мен отглас от уменията на момчето, нещо от него, което се е загнездило в плътта ми преди години, в пещерата под вулкана Халрада, когато Гог умря. Изтласках решително това чувство. Помнех Феракинд. Нямах намерение да се превръщам в негово подобие.

Призрачния има четири кули. Моята спалня е на върха на най-източната. Качих се на покрива. Млад страж седеше свит на най-горното стъпало, точно под капака. Новобранец, като го гледах, ризницата висеше възголяма на тънката му снага.

— Чакаш тук, в случай че гигантски птици кацнат на моя покрив и се опитат да влязат? — попитах го.

— Ваше величество! — Младежът скочи на крака. Ако не беше толкова нисък, щеше здравата да си фрасне главата в капака. Изглеждаше ужасен до дъното на душата си.

— Ела — казах. Възможности да умре за мен щяха тепърва да му се предоставят в изобилие. Нямах смисъл сам да го ритам надолу по стълбите. — Родрик, нали? — Нямах представа как се казва пълзлото, но Родрик е често срещано име сред моите планинци.

— Да, ваше величество. — Дори се усмихна. Облекчен.

Отлости капака и го повдигна. Оставих го да се качи пръв. Никой не го застреля, така че го последвах.

От върха на кулата виждах ясно войската на принца по склоновете. Там хаосът изглеждаше дори по-голям, отколкото сред моите хора. Щеше да мине най-малко час, преди капитаните му да въведат някакъв ред, преди ротите да бъдат съкратени на брой и попълнени с оцелели от други формирания, преди мъртвите да бъдат събрани на купове, а ранените — откарани при обоза. Димна мъгла висеше над паянтовото градче, простирало се доскоро пред портите на Призрачния. Лекият вятър нямаше шанс да я разпръсне.

Въпреки огньовете в двора на покрива беше студено. Тук вятърът хапеше зимно. Изпълзях към бойниците по източната стена и надникнах към възвишението, където беше струпана основната част от стрелците на принца. И там цареше хаос. Тролове се бяха появили от няколко неразкрити все още излаза и сееха кървава смърт сред беззащитните лъкометци.

Сниших се. Показал си бях главата за два удара на сърцето. Нужни бяха три, за да прелети стрела разстоянието от хълма до кулата. Както можеше да се очаква, няколко изсъскаха над главата ми. Нито една не уцели Родрик, който си стърчеше преспокойно. Подкосих го с ритник.

— Не мърдай.

Извадих строителския пръстен и го вдигнах пред едното си око. Понечех ли да стесня образа до определен район, все още ми се завиваше свят и изпитвах усещането, че падам от невъобразима височина. Знаех, че най-вероятно е номер с подвижни лещи, каквито Лундист ми беше показал в обсерваторията на татко, но въпреки това имах чувството, че съм яхнал ангел и двамата се спускаме от небесата.

— Йорг! Йорг! — долетя отдолу гласът на Макин. Стори ми се притеснен.

— Тук сме, на покрива — извиках аз.

След минутка главата на Макин се показа през дупката. Така де, показа се шлем, но аз реших, че под шлема е неговата глава, и му извиках:

— Не си изгорял, виждам.

— За една бройка! Не мога да намеря Кент. Мисля, че е умрял.

— Ела да видиш нещо. — Махнах му да се приближи. — Очаквам гледката да е страхотна. Но не си надигай много тиквата.

Взех щита на Макин и го вдигнах над главата си като допълнителна предпазна мярка. Надникнахме над бойниците. Бойното поле беше притихнало след експлозията. Е, писъците бяха налице, но ги нямаше трясъка на оръжия, бойните викове, специфичните звуци на обсадните машини. Барабаните също бяха замлъкнали — шестте големи бойни барабана на чичо ми, по-широки от бъчви за вино, с рамка от калай и абаносово дърво и с мембрана от волска кожа, сега димяха обгорени сред трупите в двора. Някъде иззад всичко това обаче чувах нов ритъм, като далечни гръмотевици. Макин наклони глава. И той го чуваше. Беше почти като звука на нова лавина.

— Това е кавалерия! Принцът вкарва кавалерията си в боя, Йорг. — Макин запълзя към стената, която гледаше към разрушената фасада на Призрачния.

Дръпнах го назад.

— В близката и далечна околност има само едно място, където може да препусне кон, сър Макин.

И те дойдоха — порой от плащове в синьо и виолетово, сребристи ризници, — минаха в галоп покрай скрития отряд на Мартен, авангардът свел копия за атака.

— Какво? — Макин едва не се надигна.

— Веднъж казах на Сим как Ханибал превел слонове през Аупите. Е, сега моят вуйчо е превел тежки коне през Матераците в сърцето на зимата.

— Как?

Завъртях пръст в бързи обороти, сякаш подканях Макин да раздвижи зъбните колелца на мозъка си.

— Проходът на Синята луна! — ухили се той и показа повече зъби, отколкото би трябвало да има човек.

— Позна — рекох. — За тях го разчистих. А лорд Джост очевидно е дал някакъв уговорен сигнал, че бракът ми с Миана е подпечатан подобащо... и ето ги.

Кавалерията на дом Утрен се вряза в пешаците, които принцът беше пратил да тормозят троловете на Горгот. Вряза се и не срещна особена съпротива, защото стрелянските войници си имаха достатъчно главоболия с многочисленото тролско пълчище и в по-голямата си част бяха обърнати с гръб към Бегалото. Всъщност троловете и без чужда помощ отваряха сериозна пролука във войските на Стрела. Движеха се

като атакуваща глутница диви кучета, хвърляха се връз всяка по-голяма група войници и оставяха след себе си диря от разкъсани трупове. Който и да ги беше създал за война, явно беше надминал собствените си планове.

Склонът принуди кавалерията да забави темпото, но въпреки това конете го изкачиха в тръс и по пет-шест в редица, а ездачите им сееха смърт в движение. Стрелците нямаха никакъв шанс срещу бронирани рицари. Повечето хукваха да се спасяват по нанадолницето.

Дядо беше пратил петстотин рицари. Горгот изтегли своите тролове според уговорката и остави хората да се сражават помежду си. Нямах представа какви загуби са понесли троловете, но подозирах, че са значителни, и знаех, че Горгот няма да ги вкара отново в боя. Той бе поискал дом за своите нови поданици и те бяха платили поисканата от мен цена.

— Невероятно! — извика Макин. Продължаваше да клати глава.

— Не е достатъчно — казах аз.

Атаката беше размазваща, стотици мъже загинаха под копитата на връхлитащите коне. Рицарите също не стояха със скръстени ръце — сечаха с мечове и брадви по главите на паникьосаните стрелци, беше си истинско заколение. Но няма начин да насъскаш петстотин мъже срещу четири хиляди и да се измъкнеш безнаказано. Рицарите стигнаха билото на възвишението, обърнаха конете и се спуснаха назад към Бегалото. Броят им се бе смалил почти наполовина.

— Страхотни бяха! — Макин скочи на крака. — Ти какво, не видя ли?

— Да, страхотни бяха. И когато дойдат при нас, ще разполагаме с малко над седемстотин мъже в замък с разбита крепостна стена. Не знам каква част от войската на принца ще е в състояние да се включи отново в сражението след последната атака, но по груби сметки врагът ще прати срещу нас между пет и седем хиляди души.

Преместих се при другата стена да погледна към основните сили на принца. Загубите му в жива сила бяха огромни и в битка на открито армията му отдавна щеше да е минала в отстъпление, ако не и в паническо бягство. Но войската на Стрела не беше понесла загубите наведнъж. Не, аз бях отрязвал цели парчета от армията им, едно по едно, бях ги примамвал, отделял ги бях от основните сили, избивал ги

бях. Бях успял да намаля драстично числеността им, рязал бях до кокал, но не толкова, че да съсия бойния им дух. Допреди експлозията на Миана основната част на стрелянската армия едва ли беше усетила нещо от битката.

Колкото до експлозията... тя не бе успяла да обърне в бягство многочислената армия на принца, макар несъмнено да притежаваше нужния за това потенциал. Факт, който ми подсказваше, че хората на принца са му точно толкова верни и точно толкова добре обучени, колкото се твърдеше.

Погледнах към Бегалото — рицарите от Конски бряг се бяха изтеглили от бойното поле и влизаха един по един в тунела при излаза. Остана малка група мъже, които да отведат конете обратно в планинския проход. Мартен и неговият отряд щяха да останат като ариергард.

— Да идем да ги посрещнем — казах аз. — Между другото, това е страж Родрик. Страж Родрик, лорд Макин от Кен.

— Вече съм лорд, а? — ухили се Макин. — И за какво са ми тресавищата Кен? Не че са твои, та да ми ги даваш.

Тръгнах надолу.

— Е, ако не спечелим, няма да има значение, че повишението ти е жест, лишен от съдържание. А ако спечелим... какво пък, напоследък принцът на Стрела е прилапал доста земя, която аз да раздавам с щедра ръка.

— И точно на мен ще дадеш миризливото блато? — попита Макин зад гърба ми.

— Ще те запозная с вуйчо си — казах. — Той знае куп рецепти за жабешко.

Надзърнах пътьом в спалнята си. Миана седеше на леглото ми и разтриваше предпазливо главата си с две ръце, сякаш се боеше, че може да падне от врата ѝ.

— Лорд Робърт пристигна — казах ѝ. — Ти стой тук. Страж Родрик ще те пази. Той е от най-добрите ми хора. — Обърнах се към младежа. — Да не излиза оттук. Освен ако не измисли план как да унищожим остатъка от вражеската армия. Измисли ли, можеш да я пуснеш.

С Макин продължихме надолу. Зърнах един от рицарите си, ранен в рамото и с опърлени мустаци.

— Ей, ти! Хеком ли беше? Иди в мазето под оръжейницата. Онова с огромните бъчви. През една от тях всеки момент ще пристигнат съюзниците ни от Юга. Нека лорд Робърт и капитаните му дойдат в тронната зала.

Хеком — ако беше Хеком — нещо се смути, но все пак кимна и се разбърза да изпълни задачата, а ние с Макин продължихме към тронната зала. Коридорите бяха пълни с ранени. Дръпнах един, който ми се стори в прилично здравословно състояние, и му наредих:

— Да донесат бронята ми в тронната зала. Онази, хубавата. И по-бързо.

Вуйчо Робърт пристигна с двама от капитаните си, докато три момчета от прислугата ми помагаха да си стегна бронята. Неколцина от собствените ми капитани дойдоха с него, включително Хобс, командирът на Стража.

— Врагът е доста по-многочислен, отколкото ми бе дадено да разбере, племеннико! — Вуйчо Робърт явно не държеше на официалностите. Всъщност едва изчака да влезе през вратата.

— Сутринта бяха двойно повече — отвърнах аз.

— А замъкът ти е разрушен, като гледам — добави вуйчо Робърт.

— За това можеш да благодариш на кръщелницата си. Не че се оплаквам. Зестрата й свърши добра работа.

— Мили Боже! — Робърт си свали шлема. — Рубина ли имаш предвид? — Поклати глава. — Предупредиха ни да внимаваме с него. Но не подозирах, че крие чак такава опасност!

— Рубините не се чупят лесно — казах аз. — Трябва доста да се постараяш, иначе са склонни да си стоят цели.

Той нацупи устни и ме измери с поглед.

— Е, племеннико. Дойдох. Какво е положението?

Все още го харесвах. Минали бяха четири години от последната ни среща, но имах чувството, че двамата продължаваме разговор, който сме прекъснали само за кратко. И той наистина беше дошъл, точно както си беше мечтало едно кльоцаво момче, преди да избяга предадено от Висок замък. Вуйчо Робърт беше дошъл и беше довел кавалерия. Лъч светлина в мрака на душицата ми.

— Положението е, че сме затънали до коленете, вуйчо — казах аз.

— По-скоро до кръста. Или поне на мен така ми се стори, докато бях на бойното поле. — Раменете му леко провиснаха, сякаш умората от сражението го настигаше чак сега. Кръв беше размазана по лъскавия му нагръдник, дълбока вдлъбнатина отразяваше светлината под странни ъгли, а лявата страна на лицето му започваше да потъмнява от голямо кръвонасядане. Синината щеше да е чудна.

Вдигнах рамене.

— До коленете или до кръста, ботушите ни несъмнено са омазани с лайна, а положението вони. Той има хиляди, ние — стотици. Дори преди в крепостната ми стена да се отвори гигантска дупка, една обсада щеше да ни види сметката за няколко седмици, не повече.

— Щом битката е загубена — щом поначало е била загубена, — защо похабих живота на двеста свои рицари? Защо изобщо си направихме труда да прекосяваме планината? — Свъси вежди, бръчки прорязаха челото му, очите му грейнаха опасно. Познавах този поглед.

— Защото той не иска да чака, та било то и няколко седмици — отговорих.

Макин, който стоеше зад трона ми, пристъпи напред.

— Принцът очевидно бърза. Сякаш е искал да ни смаже още в първия ден.

— А сега няма друг избор — добавих аз. — Имал е планове за бърза победа, а сега бързата победа му е задължителна. Не е искал да зимува тук. Трудно се изхранва голяма армия като неговата, а и ние не сме единственият му противник. Човекът си има график, фактори извън нас, с които да се съобразява, новозавладени земи, в които да поддържа реда. Задържи ли се тук, ще попадне в плен на ренарската зима, а това не е влизало в плановете му. Сега обаче победата му е нужна днес, най-късно утре. Защото след ден-два войниците му ще осъзнаят мащаба на претърпените загуби, капитаните му ще започнат да мърморят, ще се появят дезертъори, които ще плъзнат по земите на империята и ще разказват история, която ще окуражи враговете на принца. Ако ни бие днес обаче историята ще е друга. Историята ще разказва как принцът на Стрела е смазал Йорг Анкрат, същия Анкрат, който сравни Гелет със земята и унижи граф Ренар. Вярно, претърпял големи загуби, но пък го смазал само за един ден!

— И как ни помага на нас всичко това? — попита вуйчо Робърт.

— Не мисля, че може да ни бие за един ден. Той също го знае — казах аз.

— И така да е, пак всички ще умрем, нали? Може и да съсипем плановете на принца, но това е слаба утеха, както аз виждам нещата. — Вуйчо Робърт погледна към капитаните си, високи мъже, загорели от южното слънце. Мъже, които мълчаха.

— Помага ни, защото ще го принуди да приеме моето предложение — казах аз.

— Предложение? Нали каза на Кодин да не приема никакви условия! — Макин слезе от подиума, за да ме вижда по-добре, сякаш имаше вероятност междувременно някой да ме е подменил.

— Никакви условия! — Не беше ехо, а дойде от устата на Миана, която тъкмо влизаше в залата, подкрепяна от младия Родрик. Изглеждаше бледа, но само толкова.

— Не му предлагам капитулация — казах аз. — Предлагам му дуел.

48.

ИЗ ДНЕВНИКА НА КАТЕРИН АП СКОРОН

27 АВГУСТ, ГОДИНА 101 ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО
СТРЕЛА. ДВОРЕЦЪТ ЗЕЛЕН ГРАНИТ. ЧЕРВЕНАТА СТАЯ.

Орин пак е в поход. Колкото по-големи стават владенията му, толкова по-рядко го виждам. Тази пролет превзе Конот само с трихилядна войска. Сега води деветхилядна към Нормарди. Дори говори как щял да направи Орлант свой протекторат, нищо че има други земи, които да завладее преди това.

Никога не говори за плановете си със страст. Не говори като човек, който иска тези земи за себе си, който иска владетелите им да превият коляно пред трона му или да напълни хазната си с военна плячка. Не, той говори какво можел да направи за народите на тези земи, как щял да им помогне, да ги направи по-свободни, по-богати, да разшири хоризонтите им. От устата на всеки друг би звучало фалшиво и превзето. Но Орин вярва в думите си и е в състояние да направи онова, за което говори. В Конот вече го обожават, почитат го като древен герой от преданията, прероден, за да ги спаси.

На мен говори със страст. От деня на венчавката ни ме кара да се чувствам безценна. Щастлива. Знам, че и аз го правя щастлив. Ала го има и онзи едва доловим привкус на разочарование, макар и прикрит и усърдно. Ако не бях посветила толкова много време на хорските сънища, нямаше да го усетя. Но го усещам и знанията, които сама съм придобила и усъвършенствала, ме режат като нож. Орин иска дете. И аз искам дете. Но вече минаха две години.

Сарет ми пише в писмата си, че понякога можело да минат две години, а понякога и четири. Самата тя не роди

друго дете в годините след Дегран, ако не броим бебето Мерит, което беше болнаво и почина набързо. Според мен мъката пречи на Сарет да забременее. Джили и КерIAM също казват, че можело да минат две години. Казват, че сме млади и детето скоро щяло да дойде. През първата година го вярваха.

28 МАРТ, ГОДИНА 102 ОТ МЕЖДУЦАРСТВИЕТО
СТРЕЛА. ДВОРЕЦЪТ ЗЕЛЕН ГРАНИТ. ЗАПАДНИТЕ ГРАДИНИ.

Еган се върна в двореца. Казвам, че се е върнал, но това е неточно, защото идва тук за пръв път. Орин нареди да построят двореца след като превзе графство Белпан, а Еган постоянно е в поход и досега не беше идвал тук.

Пак е ранен. Този път в хълбока; паднал от коня и се нанизал на нещо остро, така казва. Но Еган винаги се възстановява бързо, сякаш волята му не търпи никакви ограничения дори когато собственото му тяло се опитва да ги наложи.

Чета „По сънните земи и отдолу“ на Роланд от Туртан. Обичам да я чета на терасата, която гледа към градината с подправки. Официалните градини са... ами, твърде официални и твърде големи. Обичам да гледам градината с подправките, семплата ѝ подредба, малките изкуствени езерца, слънчевия и лунния часовник, които направих сама, обичам да вдишвам ароматите. А и тази книга не е да я четеш вътре, още по-малко на тъмно. Един-два абзаца и вече имаш чувството, че стените те затискат.

Еган се упражнява с меч си всеки ден на големия площад пред статуята на баща си. Има някаква магия в движенията му. Когато го гледам, винаги се сецам за танцьорите от славянските земи, онези почти елфически създания, така изящни и въздушни, но Еган прибавя сила към изяществото. И е дяволски бърз, макар че това се вижда само когато тренира с партньор. В сравнение с него всички изглеждат жалки. Дори най-добрите мечоносци сред дворцовата стража.

Но нещо в него ме плаши. Страстта, с която преследва всяка победа. Гледам го как се бие и се питам има ли нещо, което не би направил, за да получи каквото иска.

*15 АПРИЛ, ГОДИНА 102 ОТ МЕЖДУЦАРСТВОТО
СТРЕЛА. ДВОРЕЦЪТ ЗЕЛЕН ГРАНИТ. ГРАДИНАТА С ПОДПРАВКИТЕ.*

Еган още е тук. Възстанови се бързо, макар да казват, че раната била тежка. Доскоро мислех, че няма търпение да оздравее и да се върне към онова, което обича най-много — да сече пътека през всички, които застанат срещу Орин. Но вече е здрав, а още се мотае в двореца. Днес дори дойде в библиотеката, а досега не го бях виждала там.

Гледа ме по начин, който... хем ми харесва, хем не. Някаква животинска нишка в мен го намира за ласкателно. С разума си го намирам за обидно. Макар че в Еган не откривам нищо привлекателно извън онова, което виждат очите ми, долавям и някаква загадка, мистерия. В погледа му има едно особено разбиране, усет към жените, което добрите и умни мъже не притежават. Което Орин не притежава.

Това лято Орин и Еган отново са в поход. Дните са дълги, горещи и самотни, макар че в двореца живеят стотици мъже и жени и поне петдесет от тях са благородни дами, докарани тук с изричната цел да ми правят компания.

Научих се да пътувам в сънищата, да запазвам съзнанието си ясно и фокусирано и едновременно с това да крача през владенията на възможното и невъзможното. Крача, а понякога летя, или плувам, или препускам в галоп. Пътеката на света е права линия, единична нишка през безкрайната шир на сънищата, и ако следвам тази линия, мога да провидя истинското, вместо да газя през кашата от произволни съновидения. Научавам разни неща за разни места, после изпращам хора да проверят наученото и те

неизменно потвърждават правдивостта на наблюденията ми.

Снощи сънувах Йорг от Анкрат и едва не се оплетох в кошмарите му. Границите на сънищата му са полазени от тръни, толкова гъсти и толкова бодливи, че когато се събудих, очаквах нощницата ми да е съдрана на парцали и напоена с кръв. А над кръга от тръни вилнее такава буря, че ме избута от съня. Имам чувството, че Йорг сам е сложил бариери, които да държат натрапниците настрана. А може и всичко да е плод на собственото ми въображение. Така или иначе, пратениците ми не могат да стигнат до Йорг, за да проверят кое е вярното.

Тази сутрин главата ме боли, перото трепери в ръката ми, страницата се мерзелее пред очите ми. В Стрела препоръчват прах от резене, а не див пелин като в Скорон... със същия успех, уви. Бих разменила болката зад очите си срещу бодлите на шипката, но явно това е цената, която плащам, за да ходя неканена в хорските сънища.

22 май, година 102 от Междущарствието
СТРЕЛА. ДВОРЕЦЪТ ЗЕЛЕН ГРАНИТ. ГОЛЯМАТА БИБЛИОТЕКА.

Орин ми пише, че е наел Сагеус да го съветва! Езичникът се бил установил в двора на Нормарди, след като избяга от Олидан. Орин пише, че Сагеус се оказал полезен — предвидил ключови детайли от релефа на пътя пред нашата войска и разгадал значението на неприятните сънища, които измъчвали съпруга ми в последно време.

Писах му да изгони езичника незабавно и пратих писмото по най-бързия куриер. Бих написала „обеси“ вместо „изгони“, но Орин е твърде... уравновесен, за да направи нещо такова.

23 юни, година 102 от Междущарствието

Опитах се да вляза в сънищата на Орин, както го правя всяка нощ, откакто открих тази си способност. Снощи обаче не открих и следа от него, само пролука в сънния пейзаж, черна дупка на обичайното му място и едва доловим лъх на подправката — семена от кориандър, — която езичникът гори и вдишва.

Отчаяна, потърсих и Еган в съня му, но и от него не открих следа. Не познавам достатъчно другите мъже от свитата на Орин, не мога да ги различа сред стотиците хиляди, които обитават света на сънищата.

Имам нов лекар, мръсно дребно човече от славянските степи, но вливанията, които ми прави, облекчават главоболието. Много е стар, древен чак, и почти не говори имперския език, но лорд Малас го препоръча горецо, а и лекарствата му вършат работа.

26 юни, година 102 от Междущарствието

Открих сънуващия Орин! Не успях да вляза в съня му — златен и многопластов, — но ми се струва, че Орин е отблъснал опитите на Сагеус да го постави под свой контрол. Може пък да е бил прав, че той дърпа конците. Но не мога да вляза в съня му и това ме тревожи. Има бариера, но дали я е създал езичникът, или самият Орин, било то съзнателно, или като резултат от естествена съпротива към чужда намеса, не знам.

За разлика от Йорг, който ме прогони с тръни и светкавици, Орин ме отпрати със спокоен и простиичък отказ. Надявам се, че е изритал Сагеус обратно при Олидан Анкрат във Висок замък.

12 юли, година 102 от Междущарствието
СТРЕЛА. ДВОРЕЦЪТ ЗЕЛЕН ГРАНИТ. БАЛНАТА ЗАЛА.

Дворецът е готов вече от две години, а още никой не е танцувал в балната зала. Орин би организирал бал, за да ме

зарадва, би призовал своите лордове и дами и те биха се стекли с карети към двореца. Стотици биха дошли, нагиздени със сатен и дантела. Орин би танцувал с прецизност и изящество, достойни за учител по танци, би ме обгрижвал всячески, не би пропуснал да похвали музикантите. И през цялото време аз ще знам, че други, поголеми мисли кръжат в главата му — планове, стратегии, писма, които трябва да бъдат написани, — и че когато последните гости бъдат качени мъртво пияни в каретите си, аз ще намеря Орин в библиотеката да нанася бележки в полетата на някой дебел том.

Получих писмо от Еган. Писал го е по време на празненствата, след като и последният замък на Орлант паднал пред армията на Орин. Писмото е подписано от него, но почеркът ми е непознат. Не би могло да е иначе, защото никога не съм виждала нещо, написано от неговата ръка. Не бих се изненадала, ако това е първото писмо, което Еган пише в живота си. Сигурно го е диктувал на писар, защото почеркът е четлив, а правописът — грамотен, но гласът зад буквите е на Еган. Ето какво ми е написал:

„Катерин,

Завладяхме Орлант от западните равнини до границите на блатата Кен. Орин обмисля планове за барон Кеник. Ще заложи на дипломацията, ще предложи добри условия, ще ласкае егото на стареца. Ако пита мен, най-добре да го прегазим набързо и да продължим нататък.

Орин ме прати в замък Тралей в Конот, в средата на нищото. Тревожел се за мен след онова в Източен Пристан. Имал съм нужда от почивка, така казва.

Не ми трябва почивка. Трябва ми огънят на войната, всеки ден, и всяка нощ да пропадам в

сън без сънища.

Конот е обитаван от призраци. Сънувам разни неща тук. Гледам стените и се боя от нощта. Макар че сънувам теб. Но сънищата ми не са добри.“

Не знам какво да правя. Орин обича брат си и се дразни, ако някой проговори срещу него. Виждала съм го. Винаги намира ъгъл, от който действията на Еган изглеждат простими.

Никога с нищо не съм насърчавала тази страст, тази мания в Еган. От самото начало предпочитам Орин. Ако бях искала дивак, щях да избира Йорг от Анкрат. Не ми се мисли що за живот бих водила тогава.

Орин трябва да отпрати Еган, да му даде някой замък в размирнен район, някаква война, която да ангажира мислите му. Еган едва ли е чак толкова незаменим, че да го държи постоянно до себе си. Един меч не може да обърне битката, та ако ще да е най-умелият на света.

18 юли, година 102 от Междущарствието

Търсих Еган в сънния пейзаж, но той все още е скрит за мен. Посланията, които изпращам, не носят отговор. Дори не знам дали куриерите ми стигат до армията на Орин. Говори се, че е повел хората си към Ренарските планини. Чудя се дали Сагеус не е инструмент в ръцете на Йорг Анкрат. Дали Йорг не е насъскал бащиния си питомец срещу моя съпруг?

28 октомври, година 102 от Междущарствието

Открих сънищата на Еган, но те са тъмни и недостъпни за мен. Долових почерка на езичника и се тревожа какво е намислил. Ударил е на камък с Орин може би? Открил е, че не може да го насочва? Еган би бил полесен, като бик — размахвай му парче плат в муцуната и той се мята накъдето поискаш. Влудява ме, че съм затворена в този дворец, а важните неща се случват на триста мили от мен.

29 ОКТОМВРИ, ГОДИНА 102 ОТ МЕЖДУЦАРСВИЕТО

Все още няма вест нито от Орин, нито от Еган, но се говори, че многохилядна армия е тръгнала в поход към Ренарските планини, а Йорг Анкрат се крие в нещастния си замък с още по-нещастната си и малобройна войска.

И въпреки това се тревожа. За Орин, макар да е умен, силен, търпелив и мъдър. Дори за Еган, макар да е майстор на мечи и в жилите му да тече огън. Тревожа се, защото помня Йорг от Анкрат, помня очите му, белезите, които носи, и ехото от делата му, които още тресат сънния пейзаж. Помня го и бих се тревожила дори ако Орин имаше стохилядна войска, а Йорг стоеше сам-самичък срещу него.

1 НОЕМВРИ, ГОДИНА 102 ОТ МЕЖДУЦАРСВИЕТО

Направих сън, тъкан от светлини и сенки, и го пуснах да танцува в главата на Маркус Гохал, капитана на дворецовата стража. Сънят го направи отстъпчив и той се съгласи да ми даде въоръжен ескорт, за да се присъединя към съпруга си. Изобщо не се сети да спори с мен. Вместо това кимна, тракна с токове, както го правят стреляните, и събра четиристотин пиконосци, които да ме ескортират на юг.

Тръгнахме рано, преди зората да е откраднала сенките на небето, яздехме кротко, дъхът на конете се

къдреше бял, листата на дърветата грейнаха в златно и алено, когато първите слънчеви лъчи ги погалиха.

А аз се чувствах наблюдавана, сякаш някой ме следеше зорко и отвисоко.

Липсва ми брат Гог. Няма нищо по-досадно от детското бърборене и нищо по-тъжно от тишината, която остава след края му.

СВАТБЕН ДЕН

— Това е лудост, Йорг. Принцът на Стрела е роден с меч в ръка. Всички така казват. Хване ли меча, не е като другите хора. Става нещо повече от тях. — Макин стоеше пред трона, сякаш се канеше да ме спре с тялото си.

— И ще се окаже, че е роден да умре с меч в ръка, ще видиш — казах аз.

— Виждал съм го как се бие. — Макин поклати глава. — Надявам се, че имаш някой скрит коз в ръкава си, Йорг.

— Имам, естествено.

Макин отпусна рамене поуспокоен. Вуйчо Робърт се усмихна.

— Най-добрата ръка за меч в историята, това имам в ръкава си — казах.

Възраженията заваляха моментално, в хор, сякаш тронната ми зала изневиделица се беше напълнила с ядосани гъски.

— Господа! — Станах. — Проявявате недоверие в способностите ми, което ме дразни. А да ме дразните не е препоръчително, уверявам ви. Ако принцът на Стрела приеме предизвикателството ми, ще се срещна с него лице в лице и ще извоювам победа.

Избутах Макин от пътя си.

— Ти! — Посочих един рицар, първия, който ми попадна пред погледа. — Докарай тук херолда ми. — Бях почти сигурен, че имам херолд. Глашатай, по народному. Обърнах се и погледнах Макин в очите. — Споменава ли те, че се бих с майстора на меча Шимон, нали?

— Хиляда пъти. — Въздъхна и погледна към лорд Робърт.

— Шимон каза, че си добър, Йорг — каза вуйчо ми. — Един от най-добрите, които е виждал за последните четирийсет години.

— Видя ли! — извиках аз. — Видя ли?

— Но две години след това се срещна с Орин от Стрела и след като кръстосаха мечове, каза, че той е по-добър от теб. А ако се вярва на мълвата, брат му Еган е още по-добър, много по-добър от Орин дори.

— Тогава бях на четиринайсет! Сега съм мъж. Пораснал мъж. Мога да надвия нашия Макин и с крак от стол. Доверете ми се. Принцът на Стрела ще кърви в краката ми, без дори да види кога съм замахнал с меч.

Демонстративното ми лекомислие си беше демонстративно, за шоуто. Щях да се бия с принца. Да спечеля или да загубя, да извадя добър късмет или лош. Лудостта, в която ме беше насадил Сагеус, вече я нямаше, беше изгоряла, и аз щях да си пробвам късмета въпреки нищожния шанс за победа, макар че... бях убил брат си. Огънят не може да погълне тази вина. Щях да я отнеса със себе си на бойното поле и може би щяха да я погребат с мен.

Намериха Кент затрупан под обгорените трупове на хората, дошли с лорд Джост. Когато чух, че са го открили, наредих да го донесат при мен в тронната зала.

— Изглеждал си и по-добре, сър Кент — казах му.

Той кимна. Бяха го внесли двама стражи, вързан за стол, за да не падне.

— Бил съм и по-добре, братко. — Гласът му беше хрипливият шепот на опърлени дробове.

Дори сега, когато никой от нас не знаеше дали ще живее, или ще умре, Кент не смееше да вдигне очи, смутен сред лордовете и рицарите, нищо че го бях издигнал до техния ранг. Охотно би се хвърлил в зъбите на армия, но тронна зала, пълна с мъже, свикнали да носят коприни вместо кожа, го плашеше до смърт.

Слязох от подиума и клекнах до Кент.

— Бих ти дал нещо за болката, брат Кент, но искам от теб да се бориш. Искам да се бориш с изгарянията. И да спечелиш. От мен

условия за капитулация няма да чуеш. — Собствената ми рана от изгаряне още болеше. Несъмнено бледнееше пред болката на Кент и на другите, които огнената вълна беше обгорила в двора, но все пак ме глождеше постоянно, пулсираше в скулата и окоето ми.

Нещо привлече вниманието ми, нещо в периферното зрение, и аз обърнах глава към трона. От двете страни на подиума имаше маслени лампи, красиви сфери в черно и червено върху стойки от ковано желязо. Пламъците, които танцуваха под стъклените им похлупаци, изглеждаха странно, бяха твърде ярки, твърде оранжеви, рисуваха твърде много форми едновременно. Протегнах ръка над стъклото и не усетих топлина, само пулсираща жизнена сила, която се разля по ръката ми до рамото така внезапно, че едва не извиках.

„Никога не отваряй кутията.“

— Ваше величество, херолдът се върна.

Дръпнах рязко ръката си, незнайно защо изпълнен с чувство на вина. Херолдът стоеше на прага между двама от придворните ми рицари. Наистина приличаше на херолд — красив и висок в ливреята си от кадифе и тъкано злато.

— Как прие принцът на Стрела моето предложение? — попитах аз.

Херолдът изчака миг-два, стар трик за привличане на вниманието, макар че ние и без това го чакахме със затаен дъх.

— Принцът ще се срещне с вас на бойното поле, за да решите в двубой изхода от тази битка — каза младежът.

Видях как Макин поклати глава.

— Чудесно — заявих. — А назова ли друго място, или приема поканата ми да дуелираме на Бегалото?

— Принцът смята, че на Бегалото има повече тролове, отколкото скали, затова избра един равен терен близо до Ригденова скала, по средата между замъка и авангарда на неговата армия. Ще доведе петима секунданти, които да наблюдават дуела от двайсет метра разстояние, и очаква вие да направите същото.

— Кажи му, че приемам неговия избор и ще го чакам на уреченото място след час — казах.

Херолдът се поклонил и излезе да предаде думите ми.

— Макин, ти ще дойдеш с мен. Но най-напред ми намери Олвин Грийн, а ако е мъртъв, намери ми друг, който се оправя с рани от

стрели. Нека вземе шестима яки мъже и да отидат при Кодин. Ако е жив, нека се погрижи за раната му на място и после да го смъкнат насам веднага щом се закрепил.

Макин кимна и излезе от тронната зала. Не каза нищо, само пътъом сложи ръка върху рамото на Кент.

— Искам да дойдат също лорд Робърт, Райк, капитан Кепен и отец Гомст.

Вуйчо Робърт сведе глава в знак на съгласие, после се качи на подиума и се наведе да ми прошепне:

— Защо ти е свещеник? Ако се боиш от предателство, бързите мечове ще ти помогнат повече.

— Принцът на Стрела ще доведе пет бързи меча. Аз водя три, плюс един стрелец, ако онова копеле си плюе на петите, и свещеник, за да разкаже след време истината за станалото.

Оставих ги да ме натикат в бронята — сребристая стомана, майсторски изработена и без никаква украса. Не носех нито герб, нито емблема някаква. Украсите са за мирни времена, за хора, които играят игрички, без да разбират значението им.

Войната на Стоте, както знаете, е игра. И за да я спечелиш, трябва да разиграеш фигурите си. Тайната е да знаеш, че играта е само една и единствените правила са твоите. Кутийката за спомени вече я нямаше и аз имах достъп до всичките си планове и замисли. Номерът беше да не мисля за тях, да не отпусна и крайче, което Сагеус да улови. Една погрешна крачка и играта щеше да свърши.

Докато пажовете стягаха каишки, закопчаваха капси и се потяха, аз вдигнах строителския пръстен пред едното си око. За миг зърнах през него Миана в другия край на залата и се зачудих дали би могла да мушне ръката си в пръстена и да го носи като гривна на тънката си китка. А после образът се оформи. Целият свят грейна пред мен като бижу в синьо и бяло. Платно, което да побере цялата империя, че и отгоре.

Преместих едва доловимо пръсти по неравния ръб на пръстена и полезрението ми се стесни, полетя към земята по-бързо от стрела. По-бързо от куршум дори. О, да, знам аз за куршумите.

За миг-два образът се размаза заради скоростта, после се фокусира отново. Колкото и голям да беше небесният телескоп, по-голямо приближение от това не можеше да докара — образ с диаметър

от няколко мили, в чийто център Призрачния се различаваше като структура и очертания, но детайлите се губеха. Армията на принца беше като тъмно разлято петно на планинския склон. Виждах силуетите на по-големите обсадни машини, хората около тях бяха като пращинки. Преместих отново пръсти и образът почерня. Последваха кратки примигвания, четири на брой, докато устройството прескачаше от око на око — очи, съградени навремето от Строителите, но отдавна ослепели. После, притиснал пръст в последната вдлъбнатина по външния периметър на пръстена, видях нова сцена. Виждах армията и димящите отломки на моите крепостни стени от нова перспектива, все едно стоя на планински връх недалеч от центъра на събитията. С още няколко миниатюрни движения на пръстите върху металната повърхност приближих образа и го фокусирах върху терена около Ригденова скала.

На повечето места строителският пръстен вижда отвисоко, от птичи поглед, както вече имах повод да обясня, но понякога, в една пета от случаите, явно има други очи, през които да погледне. По метода на пробата и грешката и с помощта на сложни изчисления и триангулации бях открил местоположението на окоето, което използвах в момента. То се намира на един висок хребет в Матераците и когато спи, е изцяло скрито от поглед. Повикам ли го, лъскава стоманена шахта се издига от черни врати, вкопани в скалната твърд, и повдига във въздуха купол от черен кристал. Неведнъж съм стоял под този купол и съм се вслушвал в тихото жужене и шепот, които звучат, когато сменям образите в пръстена. Изглежда, в купола има някакво механично око, което изпълнява желанията ми. Решил бях да не го закачам, макар да имах известни колебания. Тези очи, високо в небето и тук долу, сред нас, закопани в живата скала, са дело на гении. И все пак се питах що за хора са били, щом са изпитвали нужда да наблюдават всичко и всички, постоянно. Сигурно точно това ги е довело до лудост. Аз не бих искал някой да ни шпионира. Аз бих ослепил такива очи.

Фекслър Брюс полудял. Четиринайсет години след като ехото му било уловено и складирано в онази машина, той взел пистолет и се прострелял. Колт четирийсет и пети, така наричали въпросното оръжие, макар че то прилича на кол толкова, колкото Конски бряг прилича на кон. Открих Фекслър, но не беше лесно. Открих го по

дългия си и лъкатушен път обратно към Ренарските планини, открих го с цената на болка и изгубен живот. Живот на хора, които ценях. А това е рядка стока в моя инвентар. Фекслър се прострелял с куршум в главата, но дори тогава машината не го оставила да си отиде. Държаха го в капан между частиците на секунда. Избутах спомена, отпратих образа на пистолета в застиналата му ръка, рубинените капчици кръв във въздуха около изходната рана. Заключих мисълта за стазисната камера... преди Сагеус да е зърнал спомена.

Казват, че Бог ни наблюдава постоянно. Но аз мисля, че има моменти, има неща, от които той извъръща поглед.

— Какво виждаш, Йорг? — попита Миана. Не бях усетил кога е застанала до мен.

— Виждам, че теренът за убийство е чист. — Свалих пръстена от окото си.

— Можеш ли да спечелиш, Йорг? — попита тя. — Срещу този принц? Казват, че е много добър.

Усетих Сагеус. Подушвах го как ръчка по краищата на мислите ми, опитва се да измъкне тайните ми.

— Много е добър. А аз... аз съм много лош. Да видим какво ще излезе от това, а? — Издигнах въображението си като висок зид, не позволявах на мислите си да докоснат предстоящото. Ръцете ми знаеха какво да правят, нямаше нужда и аз да мисля за това.

В основата на трона ми има вграден сейф. Преди да ми сложат шлема, коленичих пред трона и пъгнах тежкия ключ в ключалката. Смъкнах предния капак, бръкнах с дясната си ръка, пъгнах я в каишките на малкия железен щит и го извадих. Сключих пръсти около странната дръжка на предмета, скрит под малкия щит, и се усмигнах. А Фекслър Брюс си мислеше, че ще се примиря с отрицателен отговор. Оставих сейфа отворен, станах и слязох от подиума, та пажовете да стегнат шлема на главата ми.

— Завърти колана с меча ми, Кевен — казах.

Момчето се намръщи и примигна. Приличаше на дете. На години не изглеждаше по-голямо от Миана.

— Господарю?

Кимнах мълчаливо и момчето разкопча послушно колана, завъртя го около кръста ми и отново го пристегна. Сега мечът се падаше от дясната ми страна.

Някои мъже дават имена на мечовете си. Винаги съм смятал подобна привързаност за странна. Ако аз трябваше да нарека някак меча си, сигурно бих го нарекъл Остър, но цялата тази история с кръщаването ми се вижда нелепа, все едно да дам име на шлема си, или на вилицата, която ми сервират с вечерята.

Тръгнах към вратата на тронната зала. Вървах бавно. Всички ме гледаха.

— Червен Йорг — прошепна Кент, когато минах покрай него.

— Червеното би било супер, Кент. Уви, боя се, че моят цвят е потъмен.

„Когато отворих онази кутия, получих спомените си, но получих и още нещо.“

Факлите край входа припламнаха, когато минах покрай тях, и ме заразиха с чудата страст. Чувствах се наблюдаван, но не само от хората в тронната зала, не само от Сагеус и другите играчи, които се надпреварват да местят Стоте по шахматната дъска. Гог ме наблюдаваше. От огъня.

Погледнах назад само веднъж. Миана стоеше до трона ми.

Лорд Робърт тръгна след мен. Капитан Кепен и Райк ни настигнаха отвън.

— Време е да скочим във водопада, старче — казах на Кепен, когато той застана до мен. А той се ухили широко, сякаш усещаше, че моментът е дошъл, и нямаше търпение да свърши своето.

Поведох ги през коридорите на чичо си. Дегран вече не ме дебнеше от сенките, вината не се стоварваше отгоре ми под съпровода на пълно умопомрачение, но аз въпреки това знаех какъв грях съм извършил. Смъртта ме чакаше на планинския склон, по един начин, или по друг. Нямах нищо против смъртта. Смърт от ръката на принца, смърт от мечовете на неговите хиляди, или онази, от която Фекслър ме беше спасил, когато затвори в кутийката на Лунтар бесовете на некромантството и огъня. Бесове, които бяха забили ноктите си дълбоко в мен и драпаха в противоположни посоки.

Което ми напомни нещо. Извадих за последно празната кутийка да я изхвърля. В кутията на Пандора е имало и надежда, последна след всичките беди, които тя пуснала по белия свят заради едното любопитство. Надеждата може и да бе излетяла от кутията на Пандора, но не беше полетяла в моята посока. Въпреки това погледнах още

веднъж в кутийката с откъснатия капак, вдигнал ръка да я метна на пода. И там, върху полираната медна вътрешност — петънце. Един последен спомен? Крил се там до последния възможен момент? Сложих пръст върху спомена и мракът му се просмука през кожата ми. От петното не остана и помен, само лъскава мед.

Този спомен не ме сграбчи, не ме откъсна от настоящето, а се слегна в главата ми като разказ, докато вървах по коридорите на Призрачния. Спомен за последния ми разговор с Фекслър в замъка на дядо. Държах образния пръстен пред кутийката, а Фекслър я наблюдаваше през него.

— Сагеус? — промълви той. Едва го чух през тихото жужене на пръстена.

— Сагеус? Той ли ми е направил това, онзи мръсен крадец на сънища? Той ли е сложил лудостта в главата ми?

— Сагеус е направил нещо много по-лошо, Йорг. Той те е сложил в тръните. — Фекслър замълча, сякаш си спомняше нещо. — А какво те е задържало там е друг въпрос.

Белезите от тръните по тялото ми пламнаха до един.

— Защо? — попитах. — Защо му е било да го прави?

— Скритите ръце, които движат фигурките във вашата империя, си имат пророчества, за които обичат да говорят. Обичат да пускат слухове за принца на Стрела и неговото златно бъдеще. Ала имат и други пророчества, за които не обичат да говорят, още по-малко да пускат слухове за тях сред хората. Скритите ръце вярват, че двама Анкрати в съюз ще сложат край на цялата им власт и сила. Ще сложат край на играта.

— Двама? — изсмях се аз. — Е, значи нищо не ги заплашва!

— Ти не е трябвало да оцелееш, но си оцелял, и така си се превърнал в ценен актив — каза Фекслър.

И тогава изстинах, кръвта се смрази в жилите ми, най-сетне разбрал как играчите са се опитали да предотвратят съюза между двама Анкрати. Просто са решили да убият и двамата синове на Олидан. А когато единият оцелял, са го използвали като пионка в играта си, точно както са използвали и скъпия ми татко. Защо са ме оставили жив обаче — защото са знаели, че никога няма да се съюзя с него за някаква обща цел? Или този вариант е бил премислен отдавна и

клинът между баща и син е бил забит с външна помощ, а не само по наша си воля?

— Ще намеря поганеца и ще го убия — обещах на Фекслър.

— Сагеус е просто дивак, който използва суеверия, за да разтяга тъканта на истината. Дори в сънищата е аматьор.

— Може и така да е, но винаги успява да ми избяга — казах аз.

— О, нека махне се, о, ужас — отвърна Фекслър, напевно някак.

— Какво?

— Едно старо стихотворение. Древно, ако щеш. Сетих се за него покрай Сагеус. „По стълбите се качвах днес и мъж видях несъществуващ; пак го нямаше нощес, о, нека махне се, о, ужас.“ Това е Сагеус за теб — мъжът, който не е там, мъжът несъществуващ. Трябва просто да обърнеш смисъла. „О, нека тук стои във ужас.“

— Какво? — Започвах да се чудя дали и духовете не страдат от старческо оглупяване.

Фекслър се беше приближил и държеше прозирната си ръка над кутията.

— Ала всичко това не ще ти е от полза, докато загадката на тази кутия стои, докато този Гордиев възел не бъде разсечен. Затова ще го сложа в кутията.

— Не! — извиках с цяло гърло. Не исках да ми отнема този спомен.

— Не какво? — попита Фекслър.

— Ами... забравих — казах аз.

— Не? — попита Макин до мен. Вървахме по коридорите на Призрачния, а принцът на Стрела ме чакаше отвън с меча си и с хиляди други мечове на разположение.

Поклатих глава. Ръката ми стискаше празната кутия, смачкана в хватката ми, омазана с кръв от старите белези, които се бяха отворили след толкова години. Белезите от шипката. Кутията падна и аз я ритнах към стената.

— Не — казах. — Просто не.

Отец Гомст ни чакаше в двора. Бяха разчистили пътека сред мъртвите. Трупове лежах на купчини от двете страни, сякаш това беше пътят към ада. А каква воня се носеше, братя! Стомахът ми се обърна от нея. И още по-лошо, докато вървах по пътеката между трупове, обгорени и натрупани, те помръдваха. Опечени червени ръце се свиваха, когато минавах край тях, препечена кожа се лющеше от пръстите им. Глави се люшкаха, мъртви очи ме намираха. Мъжете с мен мислеха за предстоящия дуел и не ги виждаха, но аз виждах, усещах ги всичките, неспокойни в новия си сън, докато Мъртвия крал ме гледаше през очите им.

„Никога не отваряй кутията.“

Смърт и огън бяха забили нокти в мен. До костите. И започваха да дърпат.

— Мястото ми е тук, ваше величество. Трябва да се погрижа за умиращите — каза отец Гомст. Каза го високо, за да надвика писъците откъм кръглата галерия, където бяха отнесли тежко ранените.

— Умиращите ще се погрижат сами за себе си — казах аз. Знаех, че отец Гомст не би ми донесъл утеха, ако беше при мен, докато умирах в Хаймски цеп. Видях Грамло при вратата на кулата, криеше се в сенките. Повиках го с жест. — Дай милост на умиращите, Грамло — казах му. Той кимна и тръгна.

Знаех, че в Хаймски цеп бих предпочел бързата милост на Грамло пред бавната смърт в компанията на отец Гомст и неговите дрънканици.

Вървахме по пътеката — трупове бяха изместени настрана, но нищо не можеше да се направи за мазнотията от изгоряла плът, парчетата кожа, овъглените човешки силуети, отпечатали се върху каменните плочи на двора. Мълчахме; дори Райк изглеждаше мрачен. Но във всичко това имаше някаква поетическа правдивост. Чичо ми, графът на Ренар, обичаше да гори хора. Позорната му слава се ширеше надлъж и шир. Самият аз бях дошъл да му потърся сметка и с помощта на Гог бях превърнал двора на замъка му в крематориум. Принцът на Стрела беше прав, като наричаше Анкратите най-тъмния клон от фамилното дърво на Стюардите. Дълго се бях питал дали ще се изправа пред Орин от Стрела, когато той застане на прага ми. Той беше най-светлият плод от императорското дърво. Четири години бяха минали, откакто превзех Призрачния. За това време попътувах из

империята, прибрах се да потуша въстанието на братовчеда Ярکو в западните краища на Ренарските планини, сетне се борих с по-неуловими врагове — болестта и бедността, които тормозеха народа ми. За същото това време принцът на Стрела беше умножил силите си и беше превзел пет трона. Подозирам, че единствено упоритият натиск на разни пишман мъдречи, които ми шепнеха да му отстъпя трона, бяха затвърдили решението ми да застана на пътя му към Златната порта. Мразя да ми нареждат каквото и да било.

Сега обаче, когато бях отворил медната кутийка и знаех всичките си спомени и грехове, чувствах, че освен тях съм си върнал и друго, сякаш преди това съм бил сянка на себе си — пак съм си бил аз, но почти, без някаква жизненоважна част, която е била така здраво обвързана с престъпленията ми, че Лунтар не е имал друг избор, освен да заключи и нея в кутията. Можеше и да не доживее залеза на този кървав ден, но оцелех ли, нямаше да пропиля следващите четири години, както бях пропилял последните. Имах цел да гоня.

Минахме през руините на паянтовото градче пред портите, размазано от горящите отломки на крепостната стена. Нямаше и помен от конюшната, където преди време Макин се беше отъркалял в торта, за да се приведе в подходящ вид.

Още не беше късно да сложа край. Принцът щеше да приеме мир — и него го чакаха задачи, по-важни от зрелищния дуел с един дребен крал. А и защо той да е по-лош император от мен? Можех да платя най-лошите му престъпления и лесно да вдигна залога до тавана. В това принцът не ми беше конкуренция.

Неведнъж, най-вече под ясното небе високо в планината, си бях мислил да отстъпя, да освободя пътя му към трона. Но нещата се променят. Сега към мястото за дуел вървяха един различен Йорг и един различен принц на Стрела. Днешният ден, сватбеният ми ден, беше излял Йорг Анкрат в друг калъп, по-стар калъп. Усетил бях старата жажда. Днес щеше да се лее кръв.

Чух музика, тиха отпървом. Мелодия, която мама свиреше на пианото. Рядък инструмент, сложна конструкция от струни, клавиши и чукчета, и много стар, ала нотите, които мама ситнеше с дясната си ръка, бяха високи и ясни, чисти като звездици на фона на тъмната, плътна мелодия в лявата. Случваше се някой единичен тон, чист като лед, да ти спре дъха в дробовете, сетне друг, извън темпото, извлечен

от нищото и захвърлен пак там, да те смрази в захлас, докато тръпки лазят по кожата ти. Пръстите литват стремително по клавишите и те пренасят някъде, където и да е, чувстваш се новороден, или изневиделица те затискат години, толкова тежки, че ти е трудно да дишаш.

Вървахме през каменни отломки и обгорели греди. Мелодията пулсираше под пукота на огньовете, лявата ръка си играеше с най-ниските тонове. Райк стърчеше над мен от едната ми страна, вуйчо ми вървеше от другата. Усетих, че идва бързият пасаж с дясна ръка. Видях ръката на мама, видях я как се стрелва към най-високите ноти, по черните клавиши, онези, които раждаха болка в гърдите ми като крясъци на чайки над бурно море. След като години бях гледал ръцете ѝ да свирят беззвучна мелодия, сега най-сетне я чувах. Чувах музиката ѝ.

Надолу по планинския склон, надолу към стегнатите редици на стрелянската армия. Още чувах музиката, дълбоката бавна мелодия с лява, високия акцентиран контрапункт с дясна, сякаш самата планина се беше превърнала в партитура, сякаш величието на скрити пещери и тайни върхове се е сляло с древната магия на океана и е родило нашата музика, на всички нас, на живота ни, музика, излязла изпод пръстите на една жена, без паузи и без милост, музика, която бърка в сърцето, стяга стомаха на възел, оголва до кокал.

Наближавахме равното пред сивкавата вис на Ригденова скала. Сега музиката се лееше по-бавно, лявата ръка почти не се обаждаше, само контрапунктът с дясната, в най-високата октава, тъжни звуци, колебливи, затихващи, неземни. Погледнах към Макин, спомнил си онзи първи ден, когато той ми връчи дървен меч за тренировката със скуайърите. Всичките сериозни малки момчета, готови да се учат от него, да научат правилата на тази нова игра. А аз им показах, че не е игра, че има само една цел и тя е да спечелиш независимо от цената. Не мисля, че ме разбраха обаче, дори когато най-добрият сред тях се сгърчи повален.

Голям требушет гореше до скалата. Сигурно се беше подпалил близо до замъка и войниците го бяха изтеглили насам с надеждата да го спасят. Зачудих се дали той е метнал големия камък, който пробива стената на моята спалня. Пламъците ме наблюдаваха. Скланяха се към мен, стремяха се.

Принцът на Стрела ме чакаше. Драконите все още стискаха едноименните стрели върху тевтонската му броня, така излъскана, че отразяваше светлината в пъстра дъга. Петимата му рицари стояха на уговореното разстояние и аз оставих своите секунданти на същото. Комична групичка бяха — Райк стърчеше в средата и имаше вид на много лоша новина. На половин дузина много лоши новини. Макин и Робърт — край него. Старият Гомст стоеше отдясно, довякъл всичките си свещени атрибути с надеждата никога да не забучи стрела в безценното му тяло. Старият Кепен — отляво, с възкисело изражение, сякаш се дразни, че му губят времето с глупости.

Тръгнах към принца.

— Отвори крепостта си за мен и може да приключим още сега. — Гласът на принца се чуваше приглушен иззад шлема, тъмните му очи ме гледаха втренчено.

— Убеден съм, че не това искаш дълбоко в сърцето си — казах аз. — По-добре да се бием. — Завъртях щита си да улови слънцето. — И стига си се преструвал на брат си. За него бих отворил крепостта си. Може би.

Принцът вдигна забралото на шлема си. Удостои ме със свирепа усмивка, после махна целия шлем и прокара ръка по косата си — гъста, къса и черна.

— Здравсти, Еган — казах аз.

— Омърлян от пътя ми харесваше повече — каза той. — Мръсотията ти отива.

Дим от горящия trebuшет пълзеше към нас. Чух Райк да кашля.

— Бронята ти ми харесва. Може да я взема за себе си, след като я свалят от трупа ти — рекох.

Той се намръщи, черните му вежди се събраха в една линия.

— Ти си десняк. Що за игра е това?

Сложих лявата си ръка върху дръжката на меча.

— Да, често се бия с дясната ръка, факт, който едва ли е убягнал от вниманието на твоите шпиони. Дано не си преценил уменията ми само по това. Истината е, че съм много по-добър с лявата.

Еган премести тежестта си върху петата на изтегления назад крак.

— С Орин се би с дясната...

— Вярно — съгласих се. — Чух, че си убил Орин. Жалко. Той беше по-добър мъж и от двама ни. Може би най-добрият от нашето поколение.

— Беше глупак — каза Еган и си сложи шлема.

— Е, твърде доверчив може би. Чух, че си го намушкал в гърба и си гледал как му изтича кръвта?

Еган вдигна рамене.

— Никога не би се съгласил на двубой. Вечно искаше да говорим. И да говорим. И да говорим. — Каза го небрежно, но споменът за извършеното го преследваше. В очите му го видях.

— И как прие Катерин новината за смъртта на Орин? — попитах. Еган пребледня. Мъничко, но пребледня.

— Защищавай се — каза и изтегли меча си.

Изобщо не му обърнах внимание.

— Казах на Орин, че ще реша какво да правя с него в деня, когато дойде отново в моите планини — рекох. — Мисля, че бих го последвал и признал за император. Надявам се, че бих постъпил така. Трябвало е да изчакаш две седмици — тогава можеше да го убиеш, след като е прибавил и Ренарските планини към своите владения. По-добре щеше да ти се получи.

Еган плю.

— С теб сме двама братоубийци в дуел на живот и смърт. Готов ли си?

— Знаеш ли защо се упражнявах с меча всеки ден след последната ни среща? — попитах го.

— За да издържиш минутка-две повече, преди да те убия? — попита на свой ред Еган.

— А, не.

— Тогава защо?

— За да повярваш, че ще се изправя срещу теб в честен двубой — отвърнах.

Вдигнах дясната си ръка и насочих към него пистолета изпод малкия щит с размерите на супена чиния.

— Какво е това? — попита Еган. Отстъпи крачка назад.

— В метала има релефен надпис, който гласи КОЛТ. Не знам доколко полезна ще ти е тази информация. Приеми, че е нещо като

арбалет, но много малък, събран в една тънка тръбичка. За него можеш да благодариш на едно ехо на име Фекслър Брюс — казах аз.

Прострелях Еган в корема. Куршумът проби малка дупка в бронята му. Бях изпробвал пистолета върху диня и знаех, че изходната дупка ще е много по-голяма.

— Копеле! — Еган залитна назад.

Понечих да го прострелям в крака, но пистолетът засече.

— Късмет, че не стана при първия изстрел, нали? — Изтеглих меча си с лявата ръка.

Еган почти успя да блокира първия ми замах. Много го биваше, признавам. Острието се заби в коляното му и той падна.

Петимата рицари, дошли с Еган, понечиха да нападнат. Аз се замотах с пистолета, фраснах го в дръжката на меча си. После го вдигнах отново и стрелях — веднъж, два пъти, три, четири, пет. Всичките се строполиха с червени дупки в лицата. С лявата ръка щях да пропусна.

— Копеле! — Еган се мъчеше да изпълзи към мен.

— Тази игра не е твоя! — креснах аз. Достатъчно силно да ме чуят стрелянските хиляди, но те не ме чуха, защото крещяха и тичаха към мен, жадни за кръвта ми. Вдигнах рамене. — Аз не играя по твоите правила.

Избих меча от ръката на Еган и магнах на своите секунданти.

— Доведете ми Гомст!

В пистолета не бяха останали куршуми, затова го захвърлих с все малкия щит и клекнах до Еган да му сваля шлема. Наложих се да срежа каишките с ножа си. Може и да съм го понарязал малко, не знам.

— Не е нужно да свършваш така, Еган. — Хванах го за врата. — В пръстите ми има смърт, между другото. Стана ми гадно, когато ме нарече братоубиец, но иначе си прав, вярно е. Убих горкия Дегран, без да искам. Усещаш ли я? В пръстите ми? Представяш ли си какво мога да направя, ако поискам? Ако наистина поискам да те нараня?

Той изкрещя отново, направо ми проглуши ушите.

— Виждаш ли? — успях да вмъкна в една пауза между крясъците му. — Не се гордея с начина, по който научих това, но така или иначе го мога. Мога да убия части от гръбнака ти и ще изпитваш същата болка като сега, докато си жив. С години може би. Или мога да

те парализирам и да ти отнема речта, така че никой да не чуе как страдаш и никого да не помолиш за милостив край.

Войниците на принца прииждаха на бегом, но пък склонът помежду ни беше дълъг.

— Какво искаш? — попита той.

Вече бях убил връзката между мозъка и мускулите му и Еган знаеше, че не си измислям. За едно го бях излъгал обаче — че мога да съживя убитото, да възстановя повреденото.

— Да бъдем приятели, а? — казах аз. — Знам, че не бих могъл да ти имам доверие дори ако ме наречеш свой брат... но въпреки това го направи, става ли?

— Какво? — каза Еган.

— Йорг! Трябва да се махнем оттук! — Вуйчо Робърт сложи ръка на рамото ми.

Не му обърнах внимание. Вместо това усилих притока на болка в Еган.

— Наречи ме брат.

— Брат! БРАТ! Ти си мой брат — извика той, после изпищя, после захъхри.

— Отче Гомст, чу ли това? — попитах.

Старецът кимна.

— Нека го направим официално тогава — казах аз. — Осинови ме в своето семейство, братко.

Нараних го отново.

— Йорг! — Макин ми сочеше прииждащите хиляди, сякаш имаше шанс да не съм ги забелязал.

— Аз... осиновен си. Ти си мой брат — изхъхри Еган.

— Отлично. — Оставих го да падне. Станах и изтрих кръвта му от ръцете си в наметалото на Макин.

— Трябва да бягаме! — Макин направи няколко крачки към Призрачния с надежда, че ще го последвам.

— Не ставай глупав — казах аз. — Никога няма да стигнем дотам.

— Какъв е планът? — попита Макин.

— Надявах се, че ще се откажат. Така де, едва ли харесват особено тази торба с лайна. — Ритнах Еган в главата, но не много силно. Глупаво е да си изкълчиш глезена, когато може да ти потрябва

за бягство. — Избих повече от половината армия. И двамата им принцове са мъртви. Защо просто не си идат по домовете, за бога! — Последното го извиках достатъчно силно, за да ме чуят първите, чиито лица вече различавах.

— Това ли е? — попита вуйчо Робърт. — Просто си се надявал?
Ухилих се и го погледнах.

— Последните десет години живея от намеци, облози, надежда и късмет.

Огънят танцуваше зад него, греди падаха от trebuшета. Пламъците бяха странни, също като другите в замъка, някак плоски и крехки. Алени стрии се издигнаха през тях, като пунктир...

— Дойдох да видя как умираш. — Сагеус стоеше вляво от мен, гол въпреки студа, ако не броим набедрената превръзка, целият нашарен с татуирани писмена.

Не очаквах да го видя тук, но се постарях да скрия изненадата си. Пристъпих към него.

— Не съм тук. Така и няма да се научиш, нали, Йорг от Анкрат?

Виждаше се, че ме мрази. Това само по себе си беше малка победа — че предизвиквам емоция в кротките му кравешки очи.

— Сериозно? — попитах аз.

Той погледна Еган, отпуснат и кървящ в лъскавата си броня.

— Можех да постигна велики неща с този. Знаеш ли колко време ми отне да намеря мъж толкова силен и едновременно с това толкова податлив на влияние? С Орин не можех да работя. Той беше по-труден и от баща ти, а Олидан беше много труден.

— Ти ли го накара да убие Орин? — попитах.

— Не беше трудно. Лек тласък в правилната посока, само толкова. Сладката Катерин е голямо изкушение, а Орин му стоеше на пътя. Мъже като Еган имат само един отговор за нещата, които им застават на пътя.

— Малки тласъци, казваш. Малки, но много на брой.

— Сигурно дори не помниш съня, който ти пусна мухата за Норлес в онзи далечен ден, нали, Йорг?

— Какво? — Образи се надигнаха като мехури в главата ми. Панаирът в Норлес. Празненствата. Поискал бях да отидем. Подлудих мама с молбите си. Само дето не ги завлякох в каретата. — Бил си ти?

— Да. — Ухили се гадно. — Трябваше да платиш за греховете си — повтори моите думи, като ехо.

— Бил съм дете...

Сагеус сведе поглед към Еган.

— Трябва да платиш сега. Греховете ти крещят за разплата.

Студен огън се надигна в мен.

— Ще ти кажа за какво крещят греховете ми, поганецо. Крещят за още. Крещят за компания. — И пристъпих към него.

— Аз не съм тук, Йорг.

— О, напротив. Мисля, че си тук.

Усетих как се опитва да изкриви зрението ми, да се оттегли в съня. И тогава я видях. Дух, или призрак, но неин. Катерин, бяла от яростен гняв и още по-красива заради него. Призракът ѝ зад рамото му, там, където той се надяваше да избяга, като мираж над горещ пясък, устните ѝ се движеха без звук, напяваха нещо. Седеше на кон, заобиколена от същите рицари, които бе довела със себе си от двореца в Стрела. Някъде в тила на стрелянската армия Катерин яздеше коня си сляпа, очите ѝ оковани във видения, умът съсредоточен в заклинания, които сама си е измислила. И с всяка нечута дума, изригнала от изопнатите ѝ устни, Сагеус ставаше по-материален, по тук.

Посегнах към него.

— Мъж видях несъществуващ... — Ръцете ми почти го докопах, езичникът се разливаше през пръстите ми. Какво беше казал Фекслър? Че всичко е въпрос на воля. Махни черепите, пушека, заклинанията — и остава едното желание. — Пак го нямаше ноцес. — Просто трябва да поискаш. — О, нека тук стои във ужас. — И ръцете ми го намериха. Каквото и да казват за горчилката, която отмъщението оставяло в устата ти, в мига на въздаването му то е по-сладко от кръв, братя мои.

Стиснах главата му и я откъснах от раменете, сякаш аз бях трол, а той — обикновен човек, защото Сагеус толкова дълго бе бродил в сънищата, че плътта му беше започнала да гние и се късаше като пергамент, изписан с гъсто черно мастило. Развреця се без звук и се опита да умре. Но аз го държах. Заключих го в черепа му. Некромантството може да прави такива неща.

— На този свят няма болка, която да е достойна за теб. — И огънят, който гореше в костите ми, чието ехо усещах в кръвта си, се

изля в ръцете ми и го подпали, подпали го жив, хванат в капан.

Хвърлих главата му към прииждащата армия. Тя подскочи огнена по камъните, плътта се надигаше на мехури, устните се гърчеха.

Огънят беше твърде добър за него.

Тръгнах към горящите отломки на trebuшета, огънят пламтеше по ръцете ми, нагоре към лактите.

— Йорг? — чух Макин. Каза го тихо, сякаш не беше съвсем сигурен дали иска да го чуя.

— По-добре бягайте — казах аз.

— Не можем да им избягаме — изръмжа Райк.

— Бягайте от мен — казах аз.

Огънят се разгоря, когато го наближих. Приличаше на стъкло, на прозорец. Чух как Макин и другите си плюха на петите. Разсмях се. Как да ви опиша радостта? Гладния рев, чистото щастие на унищожението? Затова пламъците танцуват. От радост.

— Има само един огън — казах. Знаех, че Гог ме гледа оттам.

Посегнах в пламъците и го намерих там, целия огън, нажежената му до бяло ръка в моята. Мъничките отломки от изгубеното му тяло още бяха в мен и ме пазеха. И в сърцевината ми, тази нова огнена магия — наречете го магия, или разбиране, или емпатия, ако щете — се срази с некромантстката зараза в кръвта ми.

Войските на принца вече подминаваха Ригденова скала, копие прелетя край главата ми.

— Ела при мен — казах аз. — Брат Гог.

— Наистина ли? — попита той. — Защото дойда ли, няма да има край... ще е като слънцето под планината.

Милион образи се завъртяха лудо в главата ми. Лица, мигове, места, братя различни. Умората на света. Огънят погълна всичко. Вече знаех как се е чувствал Феракинд.

— Нека всичко гори.

И Гог се преля в мен. Река от пламък, която изяде магията на смъртта и създаде нещо ново, по-тъмен огън, който течеше като отрова, разливаше се по крайниците ми.

Първите от армията на Еган стигнаха до мен и огън потече от ръцете ми. Мъжете се накъсаха, плътта се изпаряваше като морска пяна на вятъра, дори костите им пламваха. Тъмният огън течеше, прескачаше от човек на човек, войниците се опитваха да избягат, да се

обърнат и да потърсят спасение назад, но другарите им напиреха в плътна стена, все още в неведение за ставащото.

Вървах сред тях и смъртта вървеше с мен.

Смърт и огън. Феракинд ми крещеше от мястото, където живее огънят, пееше песен на унищожение, което унищожаваше и мен. Феракинд и всички други, загубили се в огъня, всички те в едно, слети, зовящи ме да ида и аз. А в сухата пуст, където падат мъртвите — други гласове, и те мамещи, и те неумолими. Мъртвия крал се пресегна за мен, използва пътеките, по които некромантството стигаше до сърцевината ми, изля се там, давеше ме. Феракинд и Мъртвия крал, всеки с многобройната си свита, дърлеха се за мен както кучета се дърлят за кокал. И докато те се сражаваха, смърт и огън вилнееха наоколо като в преизподня, хора умираха, десетки, стотици, хиляди, сгърчени, смърдящи, цвърчащи купчини.

49.

СВАТБЕН ДЕН

Воинът язди черен жребец. Димен покров е затиснал руините на замъка зад него, вятърът открива тук-там прозири към задавеното с трупове, раздрано гърло на крепостната стена. Същият вятър развява дълга черна коса по раменете му, като знаме, играе си с парцаливите останки на плаща му. Вляво и вдясно от него още конници изникват от мъглите на войната, всичките бойци, броните им огънати, разкъсани, омазани със сажди и кръв. Воин гигант в очукана ризница носи щандарта — анкратския черен глиган върху червеното поле на Ренар. Изникват по един и по двама, движат се бавно, сякаш огромното разстояние, от което се виждат, обезсмисля бързането. Всяко копито среща земята без звук, но окончателно, като врата на гробница, която се затръшва. Мъжете се полюляват на седлата с ритъма на бавния тръс, но всяко движение е разтеглено и трае цяла епоха.

Там, където спечената мръсотия се люпи и пада от бронята на воина, металът грейва с цветовете на дъгата, онази особена окраска, която стоманата придобива, когато е излъскана и намаслена добре. До него язди рицар, и той тъмнокос, но малко по-стар, с лека усмивка на пълните си устни, черни къдрици са полепнали по челото му, на кръглия му щит има орлова глава от червена мед, огнен бронз и сребро, на кръста му виси меч с широко острие, на седлото му — черно желязно млатило. Вляво от тях — друг мъж с броня и на бял жребец, първокласен ездач, слял се с животното си както стар морски вълк се слива с палубата на кораба. Бронята му е в готическия стил на Конски бряг, плащът му е син да напомня за морето, на щита му са изобразени белият кораб и черното слънце на дом Утрен.

Зад тях — свещеник, кацнал нервно на гърба на изнервено муле. Вятърът развява проскубани сиви кичури около навъсеното му лице.

Мъжът в центъра, мъжът начело на тази изникваща армия, гледа право напред. Вълчи череп виси от лъка на седлото му. Череп на вълк

или на голямо куче. Лицето на мъжа е белязано, лявата половина е разкривена и грапава, сякаш скулпторът е чул камбанката за края на работния ден и е зарязал творението си недовършено. Пред едното му око, прикрепен с железни нитове към шлема, виси сребърен пръстен, достатъчно голям да покрива окото заедно с част от веждата и скулата. Ако знаете, че по външната обиколка на пръстена има вдлъбнатини, сигурно бихте ги видели, но това би било само плод на въображението ви, защото вдлъбнатините, като всички други дребни детайли от картината, са жертва на разстоянието между нас, разстояние от хиляда метра.

Омръзна ми да се гледам и вдигнах пръстена, за да обхвана пейзажа със собствените си очи.

Намерили ме гол, всичко по мен било станало на пепел, освен меча, по чието острие още танцували пламъци. Онзи огън горял с часове и дори сега ми се струва, че виждам отражението му по острието. Дадох име на меча си, за пръв път. Нарекох го Гог, макар да мисля, че в стоманата се е запазило само ехо от него, като ехото от Фекслър Брюс, мъж, който преди време, много отдавна, се застрелял в стазисна камера с Колт 45. Светът се бил завъртял, каза той. И го оставил зад себе си.

Когато Макин ме увил в плаща си, съм отворил очи. Раната на гърдите ми изглеждала съвсем нормално — лъскава розова тъкан с бели ръбове. Огънят бил изгорил некромантското в мен без следа, а накрая, точно преди да капитулира, смъртта угасила Гог. Чувствах отсъствието и на двамата, като дупки в света. Гог го няма. Повече няма да го видя.

Огънят ме беше напуснал, защото винаги е бил на Гог, а не мой, некромантството — също. Сега имам дрехи и броня, но иначе съм гол и незащитен пред света, нищичко си нямам освен острия ум, още по-острия език и острието на Анкратите.

Мисля, че ако не се бяха дърлили за мен — Феракинд и Мъртвия крал, — ако само един от тях беше на линия, когато се отворих за владенията им и ги пуснах да се излеят така безразсъдно и безусловно в мен, нямаше да удържа. Сила от такъв мащаб не може да бъде поставена под контрол, не и без да платиш висока цена, а по всичко

личи, че тази цена включва отказ от самите причини, накарали ме да се стремя към тяхната сила. И нека ви кажа, че дори пред тази жертва не бих се поколебал и за миг. Защото в крайна сметка, братя мои, няма цена, която не бих платил, за да спечеля играта. Никоя саможертва не е толкова непосилна, че да отстъпя. Не ще позволя никой да наложи волята си върху моята, никога и за нищо на света.

Яздем към Стрела. Мисля, че ми дължат поне един замък, минимум. И дворец става. Колкото до всичките мъртви ясновидци и предсказатели — сега сме приятели с тях. Защото аз съм принцът на Стрела. Питайте отец Гомст. Той беше там и гледаше, за разлика от Бог, който не ни гледа. Еган ме осинови в семейството. А сега е мъртъв. При това не от моята ръка, а стъпкан от собствените си хора. С други думи, аз съм принцът на Стрела и си отивам у дома, обречен по право и предназначение да стана император и да седна на позлатения трон отвъд Златната порта.

Яздем към Стрела, лавина, която се спуска с трясък от Ренарските планини. Светът ще се преклони и ще приеме властта ми. Кутията е отворена, спомените са на свобода, а с тях старо зло и стари грехове. А аз не съм онова диво недорасло момче, което е напълнило кутията. То е в миналото ми, годините ще ни отдалечат и то скоро ще пропадне отвъд заоблечения хоризонт. Аз не съм онова момче и неговите престъпления не са мои. Аз яздя към Стрела. Ако потрябва, ще газя до раменете в кръв, толкова дълбока, че и най-бурната река да не ме очисти, нищо че със силата си цепи планини. Сънищата са си само мои, тъмни и ясни. Ако ти стиска да узнаеш за тях, братко, застани на пътя ми.

Казах на Сагеус, че греховете ми крещат за още. Възнамерявам да им осигуря компания. Ще паля и ще убивам и земите на Орин, окървавеното наследство на Еган, ще ми паднат в ръчичките. Ще бъда крал на Стрела, на Нормарди, на Конот, на Белпан, на тресавищата Кен, на Орлант и на Ренарските планини. Ще взема тези земи и ще превърна хората им в оръжие. С огън и кръв ще ги пречупя пред волята си, защото в тази игра правила няма и аз ще я спечеля с цената на всичко. След мен и потоп.

Пиша това, докато лагеруваме след дълъг ден усилна езда. Пиша грозно и нечетливо по хартия толкова бяла, колкото може да се купи със злато. Сигурно страниците са били орисани за по-ценни мисли, но ще изтърпят и моите. Сагеус беше изписал своите по кожата си и това го отслаби. Баща ми ги крие в себе си и това го прави бездушен. Аз пиша своите тук, сякаш мастилото и хартията могат да отнемат част от вината ми. Лекарите пускат кръв на своите пациенти, за да източат заразата. Може би вместо това трябва да им дават перо и отровата сама да се излее черно на бяло, а кръвта да си стои там, където ѝ е мястото.

До моите листа са тези на Катерин, намерени и спасени от преизподнята под Ригденова скала. Видях я как гори. Видях я сред пламъците, чух писъците на коня ѝ. Или е било сън, част от последвалия мрак? Така или иначе, вятърът беше разпръснал думите ѝ по мъртвите и аз ги последвах до трупа на едно товарно муле. Веднъж вече имах повод да кажа, че тези чувства са твърде силни, за да изтратят. Че могат само да изгорят. И изгаряйки, да превърнат и нас в пепел. Изгоряхме, и двамата... а аз още я искам. Макар че ако беше тук сега, Катерин щеше да ме мрази, а моята гордост щеше да ѝ отвърне с думи отровни.

Гордостта открай време е моята слабост и моята сила, но има само три неща, с които се гордея. Първото — че изкатерих Божия пръст, изправих се сам на онова високо място и видях света от нов ъгъл. Второ — че отидох в планината с Гог, макар че не можех да го спася от неговия огън, така както никой не може да спаси мен от моя. Трето — че се бих с майстор Шимон, че песента на меча звучеше в главите ни и заедно сътворихме нещо красиво.

Тепърва ще има гордост, толкова много, че да се удавя в нея, но не вярвам да ми се случат още неща, с които да се гордея.

Иде време на страх. Тъмно време. Гробовете все така се отварят, а Мъртвия крал разпъва платна. Но в света има и по-страшно от мъртвите. Иде тъмно време.

Моето време.

Ако това не ви се нрави...

Спрете ме.

Издание:

Автор: Марк Лорънс

Заглавие: Кралят на тръните

Преводач: Милена Илиева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-437-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3573>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.